

Giới thiệu Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến

Truyện Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến là một truyện mới được gửi đến bạn đọc, một truyện mới đầy sức hút được tác giả Triệu Kiên Kiên gửi đến bạn đọc. Đây là câu chuyện không những sống động mà lại đầy màu sắc, truyện xuyên không nhưng không đơn thuần kể chuyện mà còn là những dòng tâm tình đầy xúc cảm.

Một người thân là con gái họ nhà giàu mới phát. Một người là đương triều võ trạng nguyên phong độ ngời ngời. Hãy xem nữ chính làm thế nào để xưng bá phủ trạng nguyên, cũng xem nam chính “si tình” nhất trong thiên hạ làm thế nào ra chiêu chế áp “Tiểu bá vương”.

Khi mẹ ta quy tiên thì ta tám tuổi, lúc đó ta ngày ngày trốn trường ra khách sạn Lai Phúc nghe kể chuyện, mà cái truyền kỳ trong miệng người kể chuyện — hiệp nữ xông pha giang hồ, ta nghe đến nổi mê mẩn, ngày đêm mong nhớ. Khi đó ta đã lập hai nguyện vọng, một là xông pha giang hồ, hai là gả cho một chàng kể chuyện, để chàng ngày ngày kể chuyện cho ta nghe, kể đến khi miệng sùi bọt mép luôn.

Từ đó mỗi lần ta thắp hương bái Phật đều xin cho ta gặp được tuyệt thế cao nhân, mà cái gọi là giữa đầu ba thước có thần minh, ta thắp đã nhiều hương, chung quy cũng có thần linh nào bắt chợt đi ngang qua nghe thấy. Cho nên, vào một buổi chiều trời trong nắng ấm năm ta mười một tuổi, ta mang theo Bảo nhi trốn khỏi trường đi thả diều, thả thả, em heo nghìn năm như một Bảo nhi, sờ sờ ra đó thả luôn diều lên cây, mắc lên cây thì cũng không hề gì, nhưng nàng ngồi xõm dưới gốc cây khóc đến kinh thiên động địa thật là khó coi, kế tiếp chính là một câu chuyện xưa quanh co khúc khuỷu, từ trên cây nhảy xuống một ông lão bị Bảo nhi âm ỉ đến sắp tẩu hỏa nhập ma, ông lão đưa con diều cho Bảo nhi, Bảo nhi liền lúc lắc chạy đi phóng diều.

Truyện sẽ trở nên hấp dẫn hơn rất nhiều lần đây, còn những điều thú vị gì đang chờ đón ở phía trước. Hãy đọc truyện để cùng hòa nhịp với câu chuyện, tìm ra được câu trả lời cho mọi điều đang diễn ra và theo dõi những truyện khác cùng thể loại: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn, Vương Phi Mười Ba Tuổi, Y Thủ Che Thiên,...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hứa Hôn

Lúc Bảo nhi xông vào thì ta hãy còn mộng đẹp, trong mơ ta mặc giả y dò thám, mang nữ phượng, nữ phượng thật nặng, đè cổ ta phát đau, ta cố sức kéo rồi kéo, không cần thân một cái kéo cả đầu xuống, nắm trong tay lại bỗng biến thành khuôn mặt của Bảo nhi, mà còn là khuôn mặt lấy bánh rán vùng làm nền, thượng trên khuôn mặt bánh rán của Bảo nhi, cô nàng đang chớp chớp mắt kêu to: “Tiểu thư, tiểu thư, đại sự không tốt, lão gia đã định việc hôn nhân cho người rồi kìa!”

Theo sự rung động của cơ mặt, hạt vừng trên đó rớt xuống ào ào.

Ta phát hoảng mồ hôi toát ra như tắm, mở mạnh mắt ra, đập ngay vào khuôn mặt bánh rán vùng kia của Bảo nhi, nàng thấy ta tỉnh, nước miếng tung bay nói gì gì đó, ta trực giác nghiêng đầu tránh đi nước miếng của nàng và cả... hạt vừng.

“Tiểu thư! Người còn ngủ! Người có nghe thấy em nói gì không?” Bảo nhi lời tuột chần của ta xuống.

Ta hít sâu một hơi cho tỉnh táo lại, rồi đáp lời nàng: “Ta nghe thấy rồi.”

Bảo nhi lùi lại hai bước, nói: “Vậy người mau đứng dậy đi!”

Ta dụi dụi mắt, nói: “Dậy để làm gì?”

“Tiểu thư!” Bảo nhi giậm chân một cái, khiến giường của ta rung lên ba chập.

Xem đi, mỗi lần đều ăn vụng điểm tâm của ta, Bảo nhi sắp biến thành Cầu nhi rồi.

Ta nhăn mũi người người, nghi ngờ nói: “Bảo nhi, em lại lén giấu thứ gì ngon rồi hả?”

Bảo nhi nghe vậy về mặt chột dạ, chùi miệng một cái, nói: “Không.”

Ta lại người người, khép hờ mắt nói: “Bánh rán vùng!”

Bảo nhi lộ cái vẻ “đời trước người là chó há”, rồi nói: “Tiểu thư, người sắp phải đính thân rồi còn muốn bánh rán vùng, sao người không lo lắng chút nào vậy?”

Ta ngáp một cái, duỗi lưng: “Ta đang lo đây.”

Bảo nhi trừng ta nói: “Người rõ ràng không hề lo lắng một tẹo nào hết!”

Ta hỏi ngược lại: “Em chẳng phải ta, sao em biết ta không lo?”

Trong đầu Bảo nhi ít rãnh, không luôn lách được, ta vừa hỏi như thế, nàng trước là ngần ra hỏi lâu, sau đó mới nhả nài hô to với ta: “Người có biết là công tử nhà nào không?”

“Không biết.” Ta tùy tiện đáp, thời tiết nhập thu thế này, thật thích hợp đi ngủ.

Canh hai đêm qua, đại sư huynh đột nhiên xuất hiện, đoạt lấy ta từ tay Chu công, dắt ta nhảy lên nóc nhà ngắm sao. Chuyện giang hồ nhi nữ làm thường là khó bề tường tượng, ta đã sớm quen, bèn đánh một giấc trên nóc phòng cha ta bầu bạn ngắm trăng với huynh ấy. Nóc phòng cha ta địa thế cao, gần với sao trời nhất, là chỗ tốt để thưởng nguyệt thưởng sao.

Đó đáng ra là ánh sao đêm qua gió đêm qua, một đêm lãng mạn, nhưng cha ta là người không đáng yêu chút nào, đi ngủ còn muốn chơi trò thổi gió bên tai với di ba, cho nên ta đã nghe thấy bọn họ hí hửng thảo luận chuyện đính hôn giữa ta và tân khoa võ trạng nguyên.

Đại sư huynh nghe xong không nói câu nào, qua một hồi thì đứng dậy, vượt nóc băng tường đi mất.

Giang hồ nhi nữ, đến vô ảnh đi vô tung, ta hiểu mà.

Nhưng mà, ta ngồi xồm trên nóc nhà khóc không ra nước mắt, học nghệ không tinh, khinh công . . rất tệ.

Đợi đến canh ba, ta mới đợi được một gia đình đi tuần đêm, kêu hán ta kiếm cái thang leo xuống.

Tuy từ trên xuống dưới trong phủ này đã sớm quen với hành vi khác người của ta, nhưng phản ứng trầm lặng bình tĩnh của tên gia đình ấy vẫn để lại ấn tượng không thường cho ta. Ta ngại hỏi tên hán, chỉ có thể trợn to mắt muốn ghi nhớ kỹ càng khuôn mặt của ân công, để ngày sau có cơ hội báo ân.

Đáng tiếc, nửa đêm sương dày, không nhìn rõ mặt mũi.

“Tiểu thư, tiểu thư! Người có nghe em nói không đấy?” Cái tạt giậm chân của Bảo nhi nếu không sửa, ta sớm muộn gì cũng gỡ chân của nàng xuống làm dúi trống.

Ta dứt khoát ngồi dậy: “Không nghe, nói lại lần nữa.”

“ . . .” Bảo nhi nhăn nhúm mặt, “Em nói, cô gia là đại công tử của Phạm tể tướng, tân khoa võ trạng nguyên Phạm Thiên Hàm.”

“Tên này thật không hay, như địa đồng thiên hân ấy.” Ta cười tùm tùm hỏi, “Cô gia? Ai là cô gia?”

“Tiểu! Thư!”

Chắc chắn chắc, một tiếng này của Bảo nhi, rõ ràng là nghiêng răng nghiêng lợi mà. Thực không phải tại tính ta xấu xa, chỉ là đáng vẽ giậm chân của nàng giống như một quả bóng da nảy lên nảy xuống, rất có sức sống.

“Biết rồi, tân khoa trạng nguyên hã, nhân tài.” Ta dựa vào cạnh giường bóc móng tay, “Chúc mừng thôi.”

Bảo nhi tức tối nghẹn một hơi, sau cùng cũng không phụ lòng mong đợi của ta, giậm một cú cuối cùng, xoay người chạy ra ngoài, trong khoảnh khắc xoay người ấy, ta thấy trong tay nàng đang nắm chặt một cái bánh rán vùng.

Bảo nhi chân trước vừa đi, cha ta chân sau đã tới, ông ấy đứng ngoài cửa dùng cái giọng khàn khàn gọi: “Thiên nhi, Thiên nhi?”

Hừ hừ, nghe cái giọng vịt đực kia, miệt mài quá độ đây mà.

Nói tới cha ta, người kinh thành đại để đều biết, ông ấy thời còn trẻ là Vương vô lại nổi danh kinh thành, chuyên làm mấy chuyện vụng trộm. Về sau gặp may kiếm được một món tiền phi nghĩa, bắt đầu buôn bán tơ lụa, tiền sinh tiền, sinh thành một trong những phú thương của kinh thành luôn. Khi nghèo cha ta đã không là thứ tốt gì, vất vả làm giàu rồi, đương nhiên là phải vì phú bất nhân* rồi, tuy rằng ông ấy không đến nỗi không chuyện ác nào không làm, nhưng ngẫu nhiên cũng hà hiếp công nhân, cường thường dân nữ.

*làm người giàu thì không có lương tâm

Cha ta cưới về một đàn thê thiếp, nhưng chỉ có mẹ ta sinh ra được tiểu vương bát đản là ta đây, mà mẹ ta năm ta tám tuổi đã nhiễm phong hàn qua đời, từ đó lão vương bát đản cha ta đem ta làm của bầu trong lòng bàn tay, một lòng muốn bồi dưỡng ta trở thành tiểu thư khuê các. Cẩm kỳ thư họa, thi thư lễ nghi, ta từ nhỏ tới lớn học không ít, nếu đặt ở nhà bình thường, ta cũng có thể miễn cưỡng xưng là tri thư đạt lễ, nhưng đối với cái đầu óc đầy bụng phê của cha ta mà nói là còn xa mới đủ, ông ấy hi vọng ta khi nâng tay nhắc chân phải tản ra một sự ai oán kiêu “Đường tại thâm khuê nhân vị thức”* vậy, tốt nhất là nhàn rỗi ôm ngực, đi chôn hoa. Nhưng ta từ nhỏ thiên tư ngu độn, cái khí chất ai oán ấy ta đeo gọt mười tám năm không thể gọt ra nổi.

*Nuôi dạy ở nơi khuê phòng, người ngoài chưa ai biết

Cho nên ta thật không hiểu, trạng nguyên kia vì sao lại muốn kết thân với nhà ta. Thương nhân vốn đã là một nghề chịu rất nhiều tranh cãi, thêm cả quá khứ và hiện tại không vẻ vang gì của cha ta, cho dù ông ấy vàng bạc đầy nhà, cũng không phải đối tượng kết giao của tầng lớp tri thức. Ta cũng chẳng

phải có cái gì đặc biệt xinh đẹp, cũng không có tài nghệ nào khiến người ta tìm đập thành thích, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể vì ta có gia sản rất dày, không ngờ đường đường là công tử của Phạm tử tướng, cũng thiếu tiền tiêu như thế.

“Thiên nhi, cha muốn vào này? Thiên nhi?”

Ta mặc kệ ông ấy, đi vào thì vào, gọi hồn à.

Cha đẩy cửa ra, trước tiên thò đầu vào, thấy ta tựa vào thành giường uể oải nhìn ông ấy, thì cười một cái, nụ cười ấy trong mắt ta thì rất chi là chột dạ.

Ông ấy xoa xoa tay nói: “Thiên nhi, Bảo nhi cũng nói với con rồi nhỉ? Cha đã định một cửa hôn sự cho con rồi.”

Ta không thêm đề ý: “Ừ hứ.”

Cha nịnh nọt cười, là một cái bánh bao nứt sừng sờ sờ, “Phạm đại nhân là con cháu danh môn, hơn nữa tuần tú phi phạm, học rộng hiểu nhiều.”

Ta chẳng thèm nhác mí mắt, “Ừ hừ.”

Ông ấy lại đòi thành cái vè khô khô sờ sờ, là cái dạng bánh bao bị chó cắn một miếng, “Thiên nhi, nếu con không bằng lòng, cha sẽ đi thoái hôn ngay.”

Tuy rằng ta vừa nghe đã biết đây chỉ là Vương mập nói để lừa cho ta mềm lòng thôi, nhưng ta vẫn vô dụng mà mềm lòng, than thở: “Mập mập, coi như con nợ cha.”

Cha vừa nghe ta mềm giọng, tức khắc sung sướng chạy ra ngoài, nói là muốn đi sắp xếp cho ta và phu quân tương lai gặp mặt. Mẹ ơi, gian thương!

Mẹ ta năm đó rớt cuộc là đã trúng tà gì, mà lại gả cho người này.

Ta hãy còn nhớ trước khi lâm chung mẹ còn kéo tay ta, nói: “Thiên nhi, đáp ứng mẹ, sống cuộc đời mà con mong ước.”

Nói xong ho máu ra cả một tay ta. Mà lúc đó, Vương mập đang ở trên giường của di năm, mây mưa.

Khi mẹ ta quy tiên thì ta tám tuổi, lúc đó ta ngày ngày trốn trường ra khách sạn Lai Phúc nghe kể chuyện, mà cái truyền kỳ trong miệng người kể chuyện — hiệp nữ xông pha giang hồ, ta nghe đến nổi mê mẩn, ngày đêm mong nhớ. Khi đó ta đã lập hai nguyện vọng, một là xông pha giang hồ, hai là gả cho một chàng kể chuyện, để chàng ngày ngày kể chuyện cho ta nghe, kể đến khi miệng sùi bọt mép luôn.

Từ đó mỗi lần ta thắp hương bái phật đều xin cho ta gặp được tuyệt thế cao nhân, mà cái gọi là ngửa đầu ba thước có thần minh, ta thắp đã nhiều hương, chung quy cũng có thần linh nào bắt chợt đi ngang qua nghe thấy. Cho nên, vào một buổi chiều trời trong nắng ấm năm ta mười một tuổi, ta mang theo Bảo nhi trốn khỏi trường đi thả diều, thả thả, em heo nghìn năm như một Bảo nhi, sờ sờ ra đó thả luôn diều lên cây, mắc lên cây thì cũng không hề gì, nhưng nàng ngồi xôm dưới gốc cây khóc đến kinh thiên động địa thật là khó coi, kể tiếp chính là một câu chuyện xưa quanh co khúc khuỷu, từ trên cây nhảy xuống một ông lão bị Bảo nhi âm ỉ đến sắp tẩu hỏa nhập ma, ông lão đưa con diều cho Bảo nhi, Bảo nhi liền lúc lắc chạy đi phóng diều.

Ta đọc sách nhiều, biết một người bình thường không thể nào nhảy xuống từ cây cao như vậy mà không sai chân, cho nên liền quán lấy ông ta hỏi ông có phải tuyệt thế cao nhân không, cao nhân rất cao hứng thừa nhận, ông ta quả thật là cao nhân không khiêm tốn nhất trong những người ta được nghe kể. Nếu đã biết ông ta là cao nhân, thì ta một lòng muốn bái ông ta làm sư phụ, ông ta nói trên núi Võ Đang đã có một đám đệ tử rồi, phiền chết người, không muốn thu nữa, đặc biệt là càng không muốn thu nữ đồ đệ. Ta uy hiếp ông nếu không thu ta làm đồ đệ ta sẽ kêu Bảo nhi ngày ngày lên núi Võ Đang khóc, thề khóc sục luôn núi Võ Đang. Ông ta đâm chiêu nhìn bóng dáng đang thả điều của Bảo nhi, nặng nề nhận lời. Như vậy xem ra, trong máu của ta cũng chảy xuôi bản năng gian thương đó chứ.

Thế là ta đã trở thành tiểu đồ đệ mà sư phụ tư tàng bên ngoài, mới đầu ông ấy thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào sẽ dạy ta khoa tay múa chân một chút, nhưng theo lời ông, ta quả thật không phải nhân tài luyện võ, ông ấy dạy hết một năm quả thật không chịu nổi sự ngu dốt của ta, liền quăng ta cho đại đệ tử nhập môn của ông ấy. Thế là trọng trách dạy ta võ công rơi xuống vai của đại sư huynh, đại sư huynh này tính cách quái gở, mới đầu cứ luôn nhủ mảy mơn mắt đi xoi mói ta, về sau ta dùng món sớ trường “Phật khiêu trường” của Bảo nhi thu phục được huynh ấy, từ đó chúng ta nương tựa lẫn nhau dưới dâm uy của ông sư phụ không có trách nhiệm nhất trong lịch sử. Mà chuyện dần thân vào giang hồ của ta dưới sự giúp đỡ của Bảo nhi cũng coi như có kinh mà vô hiểm, lừa được cha ta nhiều năm như thế.

Mà thôi, nữ tử tới tuổi của ta, dù sao cũng phải lập gia đình, cùng với đến lúc ấy gả cho một gã thương nhân sắc mùi tiền hoặc là văn nhân cả người bảm mùi thơ văn, không bằng cứ gả cho một người biết võ công, tinh thoảng so mấy chiêu, qua ngày cũng tốt hơn một chút.

Thêm nữa, gả cho võ trạng nguyên, cách mộng giang hồ cũng gần hơn một chút, ta cố dâng hương niệm phật nhiều thêm nữa, nếu mà may gặp được ông thần nào đi qua, thuận tiện ban phúc một chút để ta cùng phu quân cử kiếm tề mi cùng du ngoạn giang hồ.

Còn như cái loại kịch cợt ái tình tài tử giai nhân ấy, nếu ta đã không tính là cực phẩm giai nhân, thì đương nhiên cũng không vọng tưởng sinh tử tướng hứa rung động đến tâm can rồi. Còn nữa, sinh tử tướng hứa vốn là mảnh lừa người ta thôi, bằng không thì cha ta đào đâu ra chín cái mạng đi hứa với chín bà dì kia?

Nói đến chín di của ta, quả thật là rất đặc sắc, nghe nói mỗi người đều nghiên cứu ra chiêu thức độc đáo để câu dẫn cha ta, có người giọng nói quyến rũ, có người mềm mại không xương, có người nhiều tư thế. . . Mấy thứ nghe nói ấy đương nhiên là Bảo nhi nói cho ta, bọn nha hoàn phía dưới lúc nào mà chẳng nhiệt tình trao đổi chuyên tâm nhằm về chủ tử mình.

Ngoại trừ lấy lòng cha ta, các di ấy còn biến đổi đủ dạng đi lấy lòng ta, sáng sớm hôm qua di ba hàm ngân nhĩ hạt sen đưa đến phòng ta, buổi trưa di lục nâu được thiện cho ta, đến buổi tối, thì di cửu lại lệnh người đưa canh gà nhân sâm cho ta, trước khi đi ngủ ta còn thu được tổ yến của di hai, mấy thứ đó ta đều có lệ uống một tẹo, còn lại đều vào bụng Bảo nhi hết, Bảo nhi lòng dạ rộng rãi, biển nạp trăm sông.

Mà theo như trí nhớ của đầu bếp A Đào, bọn họ năm ấy cũng lấy lòng mẹ ta như vậy, nói thế thì, đây cũng là đám các bà di lương thiện.

Chỉ mong trạng nguyên lang phu quân ta đừng cưới quá nhiều thê thiếp, Bảo nhi quả thật không thể béo hơn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chôn Hoa

Ôi, mệt mỏi quá. Ta thắng lưng đây, dòm cái cuốc nhỏ trong tay một cái, rồi ngẩng đầu ngo ông mặt trời trên đỉnh đầu —— hoa này ta phải chôn tới mấy canh giờ đây?

Nói tới cái vụ chôn hoa này, nên quay ngược trở lại sáng sớm hôm nay, cha ta mang theo di tư và bốn, năm nha hoàn, thanh thế rất phô trương xông vào khuê phòng của ta, đánh giá ta từ đầu đến chân, còn thoa hương liệu lên khắp những chỗ thấy được và không thấy được trên người ta, sau khi làm xong ta giống hệt như một túi hương tổ chẳng, hương thơm mẫn nhân gian.

Sau đó di tư mang ta ra đình viện, nhét cho ta một cái cuốc nhỏ nhắn xinh xắn, trang trọng nghiêm túc dặn ta: “Thiên nhi, hôm nay Phạm công tử sẽ tới nhà bái phỏng cha con, tới đại sảnh tất phải qua đình viện này, con cứ ở chỗ này chôn hoa, khi cậu ấy đi qua con hãy dùng ánh mắt như có như không, sâu bi mà không ai oán liếc cậu ta vài cái, nhớ kỹ, vài cái thôi, nhiều hơn sẽ thành ra không rụt rè rồi.”

Di tư là người có xuất thân hoàng nhất trong đám phụ nữ của cha ta, bà vốn là tiểu nữ nhi của mệnh quan triều đình nào đó, là thiên kim tiểu thư của nhà quan cha truyền con nối, lấy tài mạo song toàn vang danh kinh thành, là một đóa hoa vang loong coong của kinh thành. Đáng tiếc trong nhà có một huynh trưởng, bài bạc thành thói, cuối cùng cả mũi ô sa của cha cũng mang đi đánh bạc, còn nợ một khoản lớn, thiếu chút nữa bị đòi nợ diệt môn, cha ta xuất hiện đúng lúc chỉ mành treo chuông ấy, thừa nước đục thả câu, cứu một nhà bà, vì vậy mà di tư đã lấy thân báo đáp.

Từ trước tới nay ta nghe nhất là lời của di tư, nguyên nhân không ngoài hai điểm một là nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn hoài nghi, năm đó người tới cửa đòi nợ là do cha ta phải tới, cha nợ nữ trả; hai là tuổi bà đã từ nương bán lão, trên người vẫn luôn có thể tản mát ra sự ai thương mờ mờ, sự sâu bi nhân nhạ, có cái vẻ như bất kỳ lúc nào cũng có thể ho ra máu vậy, sao ta dám ngộ ngược với bà?

Nhưng mà, qua mấy canh giờ rồi, nắng gắt cuối thu hun ta mồ hôi như mưa, cũng may là di tư đã có toan tính trước, mấy thứ hương liệu ấy trên người ta đã phát huy tác dụng, lúc này mồ hôi nhỏ giọt xuống đất dưới chân mới có hiệu quả ‘mò hương’ nhẹ nhai. Nhưng mà, lời dặn khác của bà quả thật là làm khó ta rồi, cái ánh mắt như có như không, sâu mà không oán ấy, thật là khó lĩnh hội, hơn nữa ta không biết Phạm công tử kia bộ dạng thế nào, người tới lui bàn chuyện làm ăn với cha ta lại nhiều, ta trông thấy đều quăng ra một hai ánh mắt, thật muốn rút gân.

“Thiên nhi?” Thanh âm trộn lẫn kinh hi này khiến ta rùng mình một cái, mẹ ơi, xui thế.

Ta hít sâu một hơi, buộc mình hơi mỉm cười, ngẩng đầu cười với người vừa tới: “Liễu công tử, gần đây có khỏe không?”

Liễu Quý Đông, là nhị công tử của ông bạn làm ăn lớn nhất của cha ta, ta coi như từ trong bụng mẹ đã quen biết hắn ta rồi, lúc còn nhỏ ta và Bảo nhi một lớn một nhỏ bị hắn ăn hiếp, sau ta theo sư phụ tập võ, nhưng đã đáp ứng với sư phụ là không để ai biết được ta theo học thầy, vẫn luôn nhẫn nại với hắn. Mãi đến có lần hắn cướp mất hồ lô đường của Bảo nhi còn đẩy nàng ngã xuống đất, ta mới dùng hai chiêu Tế sa chương của sư phụ quật hắn cạp đất. Không ngờ Liễu Quý Đông lại thích bị ngược, từ đó trở đi hắn trở thành người ủng hộ trung thành của ta, một ngày không được ăn vài đám của ta là hắn ta khó chịu cả người, còn một lòng muốn cưới ta làm vợ, dù tay đâm chân đá cũng không chạy.

“Thiên nhi, sao em lại hờ hững thế?” Liễu Quý Đông bước lại gần ta mấy bước.

Ta vội vàng kéo cuốc lui ra sau mấy bước, vẫn cười cười: “Ta đã đính thân với người khác rồi, sau này ngôn hành phải cẩn thận một chút, miễn cho người ta bàn ra tán vào.”

“Ta hôm nay tới là muốn đòi chất với bá phụ đây, rõ ràng em đã hứa gả cho ta, sao lại còn đính thân với trạng nguyên kia?”

Ta nhìn khuôn mặt hùng hồn của hắn ta, giấu cái cuốc ra sau người, đề khôi nhất thời lơ tay bỏ lên người hắn.

“Vương tiểu thư?” Đúng lúc ấy một giọng nói kịp thời xuất hiện cứu cái mạng nhỏ của Liễu Quý Đông.

Ta nhắc mắt nhìn thẳng vào người tới, trong lòng không khỏi than thở.

Ta luôn cảm thấy nam nhân bộ dạng tuấn tú đều giống như bánh rán mỡ heo vậy, rất ngấy, nhưng chàng trai vừa bước tới này lại tuấn tú một cách vừa vặn. Mày mặt tỉnh tề nhân tẩn, cánh môi hơi héch lên, trên người mang theo hương thơm mát lạnh, nụ cười mang chất đàn ông đến mười phần. Chưa hề

mở miệng, lại khiến người ta không kìm được lòng mà nhìn chăm chăm vào chàng.

Nhưng mà nhìn rồi nhìn, ta đột nhiên lại thấy người này quen mắt quá. . . đã thấy ở đâu nhỉ?

“Tại hạ Phạm Thiên Hàm.” Anh ta vái chào một cái.

Theo lý ta nên trả lại một vái, nhưng do mấy canh giờ trước vẫn luôn ghi nhớ lời dạy của di tư —— thấy Phạm công tử là phải quăng mấy cái liếc, ánh mắt ta đã phản bội lòng ta, ta ngây ngô ném ra một làn sóng mắt sâu mà không bi như có như không .

Phạm Thiên Hàm cương cả người: “Vương tiểu thư, có cát bay vào mắt sao?”

Ta lại lần nữa bắt mình nở nụ cười: “Ha ha, hình như ta có gặp qua Phạm công tử?”

“Vương tiểu thư trí nhớ thật tốt, hội đèn nguyên tiêu năm ngoái ta từng có duyên gặp tiểu thư một lần.”

A a a, là anh ta.

Nhưng cũng không phải là ta trí nhớ tốt, mà là tướng mạo của anh ta thật khiến người ta nhìn qua là khó quên, đôi mày ấy mắt ấy mũi ấy môi ấy, bộ dạng tuấn tú hoàn hảo, càng khó được là cổ anh khì giữa đôi mày ấy, có thể khai thiên tích địa.

Đêm nguyên tiêu năm ngoái, ta và Bảo nhi đi chơi hội đèn. Bảo nhi tự cho là theo ta đi học vài năm đã tài ba mẫn thiên hạ, hưng trí bừng bừng chạy đi đoán đồ đèn, thua hơn nửa năm tiền lương rồi khóc thảm thiết cầu ta đi thay nạng thắng lại tiền. Ta nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt, cũng chẳng phải ta không nghĩa khí, chỉ là ta không thành thạo cái trò đoán đồ đồ lăm, cùng với mất thêm tiền vào đó còn mất mặt, chẳng bằng cứ giấu dốt còn hơn. Đương nhiên ta không hề Bảo nhi biết nội tình, trong mắt nạng ta vẫn luôn là vạn năng, cứ để ta tiếp tục vạn năng như vậy đi.

Trên đường về Bảo nhi cứ dẫu môi ra, sắp rồi khỏi phố đèn thì nạng bỗng phát hiện túi tiền của mình đã bị trộm mất, nửa năm tiền lương còn lại cũng đã không còn. Bảo nhi vẫn luôn là nhân tài hiếm có, biểu hiện của nhân tài ấy là —— tùy thời tùy chỗ, tùy tâm sở dục. Cho nên là ngay trên đường lớn nạng bắt đầu khóc như chết cha chết mẹ, ta khổ đầy cả mặt, còn phải đi mua mứt quả hồ lô dỗ nạng, đáp ứng tăng lương cho nạng, cho nạng làm quần áo mới, mang nạng đi khách sạn Phúc Lai ăn bánh bao hấp nạng thích nhất. . .

Mà Phạm Thiên Hàm xuất hiện đúng vào lúc ấy, theo cách nói của Bảo nhi ấy là tựa như một thiên thần vậy, cầm túi tiền của nạng, nhẹ nhàng mà tới. Anh ta đưa túi tiền trả cho Bảo nhi rồi rời đi, ngăn ngui chỉ trong chốc lát, ta còn chưa hiểu ra sao, Bảo nhi đã bị đảo loạn cả ao nước mùa xuân, hồn bay phách lạc mất ba ngày.

“Thiên nhi, hán ta chính là trạng nguyên ấy hả?” Liễu Quý Đông cắt đứt dòng hồi tưởng của ta.

Ta đang cân nhắc câu chữ, Phạm Thiên Hàm đã tự mình nói: “Chính là tại hạ, dám hỏi đại danh của công tử?”

“Liễu Quý Đông, ý trung nhân của Thiên nhi.”

Mẹ ơi, ta mấy lần muốn ngắt xiu. Liễu Quý Đông, đợi ta học thành “Phất Vân Thủ” của sư phụ, nhất định bẻ đầu nhà người xuống chơi đá cầu.

Ta liếc Phạm Thiên Hàm một cái, anh ta nhướng mày cười khế, tựa như đang chờ ta trả lời, ta đành phải cười khan: “Ha ha, Liễu công tử hay nói đùa, Phạm công tử ngàn vạn lần đừng hiểu nhầm.”

“Thiên nhi. ” Liễu Quý Đông sốt ruột muốn xen mồm.

Ta hung tợn trừng qua, âm thầm xoay xoay cái cuốc đang chống trên đất.

Liễu Quý Đông nhìn ta, rồi lại nhìn cái hố bị cuốc khơi lên, sờ sờ mũi: “Thiên nhi, chuyện này ta sẽ đi thương lượng với bá phụ.”

Người thường sống dưới cơn gậy của ta, quả nhiên rất biết nhìn mặt đoán lời.

Bây giờ trong đình viện rộng lớn chỉ còn lại ta và Phạm Thiên Hàm. Gió thu bỗng nổi lên, cuộn lên một trời đầy cánh hoa, thổi tan cả mộ hoa ta vừa tấp đóng lại, thổi loạn tóc ta, cả áo của anh ta. Cái này, lại có vài phần thảm thiết tiêu điều.

Ta ngây ngẩn nhìn vài cánh hoa rớt trên vai anh ta, màu hồng cùng màu đen, nhưng lại hòa hợp một cách kỳ dị.

“Thanh Thiên, gió lên rồi.”

Ta gật đầu đồng ý, qua nửa ngày mới ngộ ra anh ta vừa gọi ta là Thanh Thiên. Nghe di cả nói, hỏi ta đầy tháng có một gã đạo sĩ giang hồ bấm ngón tay tính toán, tính ra ta ngũ hành thiếu thủy, vì thế cha ta chọn ra hai chữ lung linh như nước này làm tên ta, ngũ hành của ta có thiếu thủy hay không ta vẫn chưa cảm nhận được gì, chỉ biết ta rất thích uống nước.

Nhưng mà, hai chữ Thanh Thiên này quả thật ít khi bị gọi, người thân gọi ta Thiên nhi, bọn hạ nhân gọi ta là tiểu thư, người khác gọi là Vương tiểu thư, quả thật chưa có ai từng gọi ta Thanh Thiên. Hơn nữa, hai ba câu trước anh ta còn gọi ta là Vương tiểu thư, sao chớp mắt đã biến thành Thanh Thiên rồi, thật dọa ta luống cuống.

Phạm Thiên Hàm phúi cánh hoa trên vai đi, khiêm tốn có lẽ hỏi: “Ta có thể gọi nàng là Thanh Thiên không?”

Gọi cũng đã gọi rồi, giờ còn hỏi chẳng phải giống đi nặng xong còn cỏi quần sao?

Ánh mắt ta theo cánh hoa anh ta vừa phúi đi hạ xuống mặt đất: “Tùy ý công tử, chẳng là ta đã quen được gọi là Thiên nhi.”

Anh ta vẫn thản nhiên: “Lâu ngày sẽ thành quen thôi.”

Quen cái đầu trạng nguyên chết tiệt nhà anh.

Gió càng thổi càng lớn.

Ta không rõ Phạm Thiên Hàm sao còn không vào đại sảnh đi, anh ta cứ theo ta đứng đực trong đình viện. Ta xấu hổ đến cực điểm chỉ đành nhấc cước lên đào hố.

Anh ta cũng không giúp, tựa vào cây, lạnh lùng búng cánh hoa rơi trên vai, búng vai bên trái xong sang bên phải, gió nổi lên cánh hoa lại rơi.

Bỏ tất cứu khổ cứu nạn Bảo nhi, từ trước tới giờ đều giậm nhíp trống mà tới, lần này cũng không ngoại lệ, nàng hoạt bát kêu to: “Tiểu thư, tiểu thư, gió lớn vậy, người còn trồng cây à?”

...

Mất của Bồ tát không được tốt.

Ta nghiêng răng nhỏ giọng sửa nàng: “Ta đang chôn hoa.”

Bảo nhi nghi hoặc nhìn ta, lại dòm cái hố ta đào ra, nghiêm túc nói: “Tiểu thư, cái hố này hoàn toàn có thể chôn được cả người.”

Ta xin thề, ta còn thấy Phạm Thiên Hàm đang cười, mà còn cười bốn cột nữa chứ.

Ta cười dài ra hiệu cho Bảo nhi nhìn dưới tàng cây: “Bảo nhi, còn nhớ ân công của em không?”

Bảo nhi từng ăn vạ với sư phụ phải dạy nàng nhất chiêu bán thức, sư phụ bị quần lấy không còn cách nào khác, cuối cùng sáng tạo một chiêu “Gấu đen lên cây” dạy cho Bảo nhi, các bước cụ thể là: chạy thật nhanh về phía kẻ địch, dùng cái ôm của gấu kẹp lấy, áp đảo. Chiêu này là tùy theo trình độ, sáng tạo ra là vì Bảo nhi, vô cùng nhuần nhuyễn lợi dụng ưu thế cơ thể nàng. Đáng tiếc chiêu thức có lực sát thương như thế lại bị Bảo nhi biến hóa thành tuyệt chiêu chào hỏi vui vẻ không hề có một tẹo sát khí nào, sau khi nàng học thành chỉ cần gặp được người mà nàng thích, chuyện làm nàng phấn khởi, nàng sẽ liều lĩnh xông tới người ta, trình diễn một chiêu Bảo nhi lên cây vô cùng khoáng đạt.

Nên là, khi ta vừa nói dứt lời, Bảo nhi đầu tiên là ngo ngác nhìn Phạm Thiên Hàm đang đứng dưới cây, chớp chớp mắt, sau đó nhấc váy, cất bước, ngựa đầu hét to một tiếng “Ân công!”

...Xông tới! Kẹp! Ép! Một chuỗi động tác như thế hoàn thành trong nháy mắt. Khó trách sư phụ nói Bảo nhi có cốt cách của kỳ tài luyện võ, tiếc là quá ngốc.

Ta chống cuốc đứng một bên vui sướng nhìn Bảo nhi ép chặt võ trạng nguyên lên cây không thể động đậy, hạnh phúc đọng đầy trong lòng, trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thêu

Chôn hoa xong, đi từ dẫn ta vào trong phòng thêu thùa, ta thật không hiểu làm thế này để làm gì, Phạm Thiên Hàm và cha ta đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh xa giao, sao có thể cảm ứng được ta ngồi thêu trong phòng cơ chứ? Nhưng lối suy nghĩ của các trưởng bối luôn siêu việt lạ thường, ta lại bởi vậy mà miễn được vụ ngồi uống trà khô sai với khách, cũng được thoải mái vui vẻ.

Nhưng nhìn cây kim thêu đang bay múa trong tay di tư, lại dòm cây kim vừa xoắn xuýt với chỉ thành một nùi, vừa đâm cho ta kêu oai oái trong tay, thật khiến người ta nản lòng. May mà ta từ nhỏ đã gọi khai thác ưu thế của mình, ta thầm nghĩ, nếu bất chúc Đường môn bôi độc lên kim, ta chắc chắn có thể làm tốt hơn cả di tư, cái này gọi là thuật nghiệp có chuyên công.

Trong đời có rất nhiều chuyện giống như vậy, bạn tưởng là đã cùng đường mặt lộ rồi, rẽ một cái, đổi một ý nghĩ, lại tìm được ánh sáng trong bóng tối, đạo lý này ta đã sớm ngộ ra được, ta thật thông minh.

“Thiên nhi, Bảo nhi làm sao vậy?” Di tư cuối cùng không nhịn được nữa, ngừng cây kim trong tay, hỏi.

“Không sao đâu, nàng đang suy nghĩ về nhân sinh.” Ta cười cười với di tư, ý bảo bà yên tâm.

Bà nghi ngờ đánh giá Bảo nhi, nói: “Cái bộ dạng vừa khóc vừa cười của nó, thật không sao hả? Hồi trước cha ta bị đại ca tức đến phát điên cũng có triệu chứng ban đầu như vậy đó.”

Ta thử gọi Bảo nhi hai tiếng, đều không được nàng đáp lời, cho nên ta cũng hơi lo lắng.

Đợi đến giờ ăn trưa, Bảo nhi cuối cùng cũng đấu tranh tư tưởng xong xuôi, nàng nắm bàn tay nhỏ thành quyền, hai mắt lệ đầm đầm đĩa nhìn ta, ánh mắt chân thành trong veo như dòng suối mát: “Tiểu thư, em nguyện ý nhìn đau nhường Phạm công tử cho người!”

Màn xá thân vì người này Bảo nhi diễn được bi tráng, xúc động lòng người, ta cũng không nỡ làm tụt hứng của nàng, đành phải làm ra vẻ cảm động nắm chặt tay nàng: “Bảo nhi, tiểu thư ta sẽ không quên phần ân tình này của em.”

Di tư ở bên cạnh buồn bực thầm lắm bầm: “Phạm công tử này sao lại thành ra của Bảo nhi nhường lại cho rồi?”

Cha ta thịnh tình giữ Phạm Thiên Hàm ở lại dùng cơm trưa, thịnh tình của cha ta người nào lĩnh giáo qua đều biết, có hiệu quả kỳ diệu như lấy dao kè vào cổ vậy.

Ta đương nhiên là phải lên tiếp khách rồi, lúc ta mang theo Bảo nhi bước vào sảnh, thì bước chân vốn đang bước ra nghênh đón của Phạm Thiên Hàm khi thấy Bảo nhi bỗng khựng lại, rồi chậm chậm âm thầm lùi lại nửa bước. Lòng còn sợ hãi? Ta hiểu mà.

Trận đói ăn cơm trong phủ chúng ta luôn luôn rất lớn, chín bà di ngồi vây xung quanh, ba người phụ nữ thành một đài diễn, nói cách khác trên bàn ăn có ba đài diễn mở cùng một lúc, tiếng chiêng trống vang tận trời đương nhiên là khỏi phải nói.

Ta và Phạm Thiên Hàm ngồi cạnh nhau, anh ta cũng không nói nhiều, với ai cũng chỉ có hỏi thì đáp mà thôi, nhưng ứng phó với chín người phụ nữ tò mò cũng đủ khiến anh ta cả bữa cơm ăn chẳng được vài miếng rồi.

Dùng bữa xong, cha và các di đều nhất trí cho rằng ta nên mang Phạm Thiên Hàm đi thăm chung quanh, lại còn tới khuê phòng của ta ngồi chơi, hai bên làm quen một chút. Vương nập nập lúc nói đến đoạn làm quen một chút thì trong mắt koe lên tia sáng rất đậm tã khiến ta suýt tí nữa thì giết cha. Đối mặt với đoàn trưởng bối coi khinh lễ nghi hơn nữa còn dám đấu tranh với lễ giáo phong kiến như này, ta thường không thể kìm được nổi bi thương trong lòng.

Ta và Phạm Thiên Hàm bị xua như xua vịt vào trong phòng, vừa vào cửa liền thấy được đồ thêu của ta và di tư bày ngổn ngang. Lòng ta rên rí một chập, ta có thể hiểu bọn họ muốn để lại đồ thêu để tỏ vẻ ta đa tài đa nghệ, nhưng ta thật không hiểu sao không để lại của di tư thôi có phải tốt rồi không, tề nữa thì để lại một tấm của ta thôi, có gì phải để lại hết, dùng một tấm xảo đoạt thiên công làm tôn lên một tấm thâm thương không nở nhìn?

Mà lúc ta đang do dự có nên mặt dày nhận tấm di tư thêu là của ta không, thì Phạm Thiên Hàm đã hỏi: “Tô Thi là ai?”

Ta sáp lại gần, trên tấm vải thêu của di tư thêu rõ ràng hai chữ — Tô Thi. Ai, từ lúc bà trông coi sổ sách giúp cho cha ta, liền đề ra cái bệnh trên đồ vật gì cũng phải ký tên lạc khoản.

Phạm Thiên Hàm còn mong chờ ta trả lời anh ta, ta cũng chỉ đành bỏ ý định mạo nhận đi: “Tô Thi là khuê danh của di tư của ta.”

Anh ta gật gù, “Bà thêu là Tô tú* phải không?”

*hàng thêu Tô Châu, chắc là phong cách của Tô Châu ^^

Ta đực mặt ra, “Bà họ Tô, thêu ra chẳng phải là Tô tú.” Ta đoán khó hiểu, nhìn không được nhỏ giọng lắm bầm, “Vậy ta họ Vương, thêu ra chả lẽ kêu Vương tú à?”

Nụ cười trên mặt Phạm Thiên Hàm cứng đờ, nhào người qua xem tấm vải thêu ta đứng chắn từ nãy tới giờ: “Nàng thêu là uyên ương chẳng?”

Ta chẳng còn lời nào để nói, vì sao ông trời cứ muốn đối nghịch với ta thế?

Từ lúc ta học thêu tới nay, di tư luôn cảm thấy không thể tương nổi với cái trình độ dùng kim của ta, sau khi thật sự bó tay, yêu cầu của bà với ta là chỉ cần học thêu được uyên ương là được, vậy nên ta vẫn luôn vẫn luôn thêu uyên ương. Mãi cho đến một lần, di tư đột nhiên nói với ta một cách chân thành, Thiên nhi, cái con thêu không giống uyên ương, mà giống vịt trời, nhưng cũng tốt, uyên ương quá là tầm thường rồi, người người đều thêu uyên ương, chỉ có Thiên nhi của chúng ta là đặc biệt, từ nay cứ thêu vịt trời là được.

Từ đó về sau thì ta chỉ thêu vịt trời, ta thoát tục.

Ta nhìn sâu vào mắt Phạm Thiên Hàm: “Không phải, là vịt trời.”

Có lẽ là sự trang nghiêm của ta lây nhiễm sang anh ta, anh ta cũng nghiêm túc gật đầu, khách sáo khen hai câu: “Có sự sinh động của vịt trời, linh khí của uyên ương.”

Không hổ là trạng nguyên, cái câu vô sỉ như thế mà cũng nói ra được, quả thật đáng được cúng bái.

Sau mấy lời ngăn ngui, ta đứng đực ra, không biết nên bắt chuyện với anh ta thế nào, may mà anh ta cũng tự nhiên như không ngồi xuống, tự rót trà rồi gọi ta: “Nàng uống trà không?”

Ta kéo ghế ra ngồi xuống, “Không cần đâu, công tử cứ tự nhiên.”

Câu này đương nhiên là nhảm, anh ta đã cực kỳ tự nhiên rồi.

Anh ta uống một ngụm trà, “Ta đã gọi nàng là Thanh Thiện rồi, nàng còn gọi công tử chẳng phải xa lạ quá ư?”

Ta thuận theo: “Vây. . . vậy ta gọi công tử. . . Thiên Hàm?”

Anh ta gật đầu mỉm cười.

“Tiểu thư, bánh bao hấp cô bảo tôi mua này.” Đầu bếp A Đào luôn luôn người chưa tới thanh tới trước.

Bánh bao hấp nóng hổi tỏa hơi khắp bàn, ta khách khí nói: “Phạm công. . . khụ. . . Thiên, Thiên Hàm, ta thấy lúc trưa huynh ăn không nhiều, bèn sai người đi mua bánh bao, không bằng thử xem mùi vị thế nào?”

Bánh bao hấp này vốn là ta sai người đi mua về dỗ người đang chìm ngập trong sự đau thương thất tình là Bảo nhi, nhưng nếu anh ta bắt gặp rồi, không mời cũng khó coi.

Phạm Thiên Hàm cười, “Nàng quả nhiên huệ chất lan tâm.”

Ta chột dạ cười cười, “Săn còn nóng ăn đi.”

Anh ta gấp lên một cái bánh bao, đưa tới bên miệng ta, ta giật nảy mình, theo phản xạ đẩy ra, đưa đập vào cửa sổ, vạch một đường mờ mờ lên tấm gỗ.

. . . Bầu không khí nhất thời ngưng trọng.

“Thanh Thiện, nàng sử dụng có phải là Phất vân thủ?” Phạm Thiên Hàm nhón lấy một chiếc bánh bao bỏ vào miệng, giọng điệu nhàn nhạt tựa như đang nói chuyện thời tiết.

Ta vừa cảm thán anh ta có tố chất tâm lý rất mạnh vừa cười khan: “Hóa ra cái đó kêu Phất vân thủ ư? Cha Bảo nhi dạy ta đó, huynh biết đấy, Bảo nhi. . . rất lợi hại.”

Anh ta tựa hồ là một người không mấy tò mò, chỉ gật đầu, gấp từng cái từng cái bánh bao lên ăn.

Chẳng hiểu sao, ta có hơi hoang mang lo lắng.

Đến khi anh ta ăn nốt một cái cuối cùng, Bảo nhi giã nhịp trống đã vọt vào kêu to, “Tiểu thư tiểu thư, A Đào nói người mua bánh bao hấp cho em.”

Bàn tay đang nắm bánh bao của Phạm Thiên Hàm khựng lại bên miệng, chống lại ánh mắt oán hận của Bảo nhi, “Thanh Thiện nói là mua cho ta.”

Bảo nhi gãi gãi đầu, quay đầu hỏi ta: “Tiểu thư, ai là Thanh Thiện? Cô ta là gì mà lại đem bánh bao người mua cho em đưa cho người khác?”

Ta lung lay một cái, thiếu chút nữa ngã khỏi ghế, nín lấy mép bàn: “Thanh Thiện chính là ta.”

Bảo nhi vẻ mặt khó hiểu, “Tiểu thư, người lúc nào thì lấy tên Thanh Thiện thế? Mới lại sao người có thể đưa bánh bao của em cho người khác!”

Nàng còn nhấn mạnh hai từ “người khác”, Bảo nhi từ trước tới nay luôn yêu ghét phân minh, một lòng bánh bao đã đủ để khiến Phạm Thiên Hàm từ ân công chuyển thành người khác.

Ta vốn còn ngại cho Phạm Thiên Hàm, nhưng ngẩng đầu thấy cái vẻ mặt như xem kịch vui của anh ta, bèn nghiêng răng nói: “Bảo nhi, không được vô lễ, người tới là khách, hơn nữa, bánh bao hấp để nguội ăn không ngon, ta tìm chung quanh không thấy em, cùng với để lạnh rồi bị A Đào cầm đi cho con chó sau ngõ, không bằng để cho Phạm công tử ăn.”

Nói đoạn, ta nín thở chờ Phạm Thiên Hàm đáp trả, sao ngờ anh ta chỉ ăn nốt cái bánh bao cuối cùng kia, rồi duỗi tay hướng ta đòi khăn.

Sau đó, anh ta dùng khăn tay của ta nhàn nhã lau ngón tay, “Sắc trời không còn sớm nữa, ta nên hồi phủ rồi.”

Ta miễn cưỡng dụi dãi nói: “Ta tiễn công tử ra cửa.”

Anh ta cười đến khuynh thành: “Không cần phải tiễn. Thanh Thiện, nếu nàng không phản đối, ta xin mẫu thân ta chọn ngày lành tháng tốt, chúng ta thành thân nhé.”

Qua mấy canh giờ lúc này, với cái chuyện gả cho anh ta, thật sự là ta không thích. Tên này rất khó lường, ở cạnh anh ta luôn cho ta cảm giác lạnh hết sống lưng.

Ta muôn vàn thành khẩn tha thiết nhìn anh ta: “Tài sản của cha ta sẽ chia thành mười phần, ta và chín dì mỗi người một phần; ta tối ngủ không yên, sẽ đánh người; nha hoàn hồi môn của ta là Bảo nhi.”

Anh ta cười như có như không gật gù: “Không sợ, những thứ đó ta đều suy xét qua rồi. Vậy đợi định ngày rồi, ta sẽ đến nhà thăm lại.”

Dứt lời rồi là lướt mà đi, để lại ta đứng đực tại chỗ cảm thán bước chân của anh ta thật là nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ngắm Trăng

Lúc canh ba, ta đang ngủ ngon lành, cửa sổ bị đẩy khê ra, “Thiên nhi.”

Đại sư huynh, tên điên ngày đêm đảo lộn này, giang hồ nhi nữ cũng phải để cho người ta ngủ với chứ, ta bức bội nghĩ, trở mình muốn ngủ tiếp.

“Thiên nhi, muội không muốn gặp sư phụ sao?”

Sư phụ? Ông sư phụ lòng lang dạ sói ấy á?

Ta từ trên giường bật lên, mặc thêm áo khoác, đại sư huynh đứng ngoài cửa sổ, sư phụ ngồi trên mái nhà đối diện, đang lác lác hai chân vẩy tay với ta.

Ta buộc áo xong, nhảy ra ngoài cửa sổ, với sự giúp đỡ của đại sư huynh nhảy lên nóc nhà, chân còn chưa đứng vững ta đã bắt đầu mắng sư phụ: “Cái lão chết tiệt này, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi hả? Con còn tưởng người đi luyện Quỷ hoa bảo điển rồi cơ đấy.”

Sư phụ là một người si võ, công phu của các môn phái trên giang hồ ông ấy đều cố gắng tất cả mọi cách để đánh được một chút, duy độc Quỷ hoa bảo điển, cả tên ông ấy cũng không muốn nghe nhắc tới, vì sợ nghe nhiều quá không nhịn được lòng tò mò. Quỷ hoa bảo điển lưu truyền trên giang hồ đã lâu, không hề thần bí một tẹo nào, thậm chí ra chợ bỏ một đồng tiền là có thể mua được một bản, nhưng người tu luyện lại cực kỳ ít, này chủ yếu là quy công cho câu tuyên truyền ai cũng thuộc nằm lòng ấy — Muốn luyện công, tất tưng.

Sư phụ đợi ta ngồi xuống rồi gõ lên đầu ta một cái: “Tiểu đồ đệ, đã lớn đến tuổi có thể thành thân rồi?”

Ta kéo kéo quần áo trên người, “Còn may lão nhân gia còn nhớ có đồ đệ là con đây.”

Sư phụ liếc đại sư huynh đang đứng cầm như hén bên cạnh, nói với ta: “Thiên nhi, con thành thân có phải bị cha con ép không?”

Ta oán giận nhìn đại sư huynh một cái, “Huynh chạy đi nói huyền thuyên với sư phụ hả?”

Sư phụ lại gõ đầu ta, “Vi sư không thể biết việc hôn nhân đại sự của con sao?”

Ta bèn nhân nhát giải thích: “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, có gì đâu mà ép hôn.”

Sư phụ tận tình khuyên bảo: “Thiên nhi, nếu con thành thân rồi, vậy Tu nhi phải làm sao? Con như thế là bội tình bạc nghĩa, phải bị tẩm trư lung* đó.”

*Hình phạt nhốt người vào một cái lồng, cũi, rồi ném xuống nước.

Ta nhìn sang đại sư huynh, mặt huynh ấy lạnh tanh trông lên vàng trắng sáng ngời, phảng phất như chúng ta đang đàm luận về con chó nhỏ trong ngõ vậy.

Sư phụ hỏi câu này thật lạ, nếu đại sư huynh có chút ý tứ nào với ta, chúng ta hôm nay sớm đã là đôi thần tiên quyến lữ được giang hồ ca tụng rồi.

Nghĩ lại hỏi ta cập kê, tiền sinh kể chuyện râu bạc còn đang kể chuyện Thần điêu hiệp lữ rất chi là sống động, câu chuyện về cô cô và Quá nhi kia quả thật là triển miên sâu, sâu triển miên, đến nỗi khiến người thấy thương tâm người nghe rơi lệ.

Ta còn nhớ hôm đó cũng là một buổi tối, đại sư huynh đứng trên nóc nhà, trên đỉnh đầu là một ông trăng tròn, áo trắng tung bay. Dưới tình huống thiên thời địa lợi nhân hòa, trái tim ta như bị sét đánh trúng. Lập tức dùng trăm đường uyển chuyển ám chỉ với huynh ấy, không bằng cùng nhau nuôi một con điều đi ha? Đại sư huynh tuyệt tình cự tuyệt ta, huynh ấy cho là ta cả điều còn không nuôi nổi, huống gì là điều, quả thật là tàn hại sinh linh. Ta mới ý thức được nói chuyện với giang hồ nhi nữ không thể quá uyển chuyển, liền nói rõ ta nguyện ý cùng huynh ấy liên cánh song phi. Đại sư huynh nghe vậy trượt chân một cái, đập vỡ hai viên ngói trên nóc phòng cha ta, rồi chạy trốn chết.

Về sau huynh ấy uyển chuyển tỏ ý huynh ấy đối với ta chỉ có tình nghĩa huynh muội thôi, không hề có tình yêu nam nữ.

Tình yêu ấy mà, không thể miễn cưỡng được, ta tất nhiên là lượng giải. Nhưng huynh ấy vẫn để lại một vết thương trong tâm hồn non nớt của ta. Khi đó ta đã âm thầm thề, thiên hạ có nhục thủy ba nghìn, ta cần gì phải lấy một biên là huynh ấy!*

*"Mặc cho nhược thủy ba nghìn, ta chỉ thù nhất biểu âm". Xuất từ 《 Hồng Lâu Mộng 》, hồi thứ chín mươi mốt , Giả bảo ngọc đã từng nói như vậy để hóa giải sự ghen tuông của lâm đại ngọc.

Ta vỗ vỗ đầu vai của sư phụ: "Lời ấy sai rồi, sư huynh thiếu mối phiền toái con đây, mỗi ngày đều sống được hân hoan vui mừng"

Sư phụ nghĩ nửa ngày không ra được câu gì cho thâm thúy, bèn nói với sư huynh: "Tu nhi, chuyện của các con vì sư không quản được, con tự giải thích với nó đi."

Đại sư huynh lúc này mới tham dự, mắt vẫn nhìn phía xa xa, ánh mắt sâu thẳm, ngữ khí sâu xa: "Thiên nhi, ta có thể cưới muội làm vợ, muội không cần phải ủy khuất mình như thế."

Ta cũng nhìn ra xa xa, chỉ thấy bốn phía đen kịt, cho nên lại đưa mắt về: "Đại sư huynh, muội không có gì ủy khuất cả, gả cho trạng nguyên lang, cũng là mơ ước của bao thiếu nữ đây."

Đại sư huynh bắt đầu kích động: "Muội không phải là người con gái bình thường!"

Ta không biết lời này là khen hay là chê ta nữa, bèn không lên tiếng, chỉ thờ dãi.

Đại sư huynh hoãn giọng lại rồi buồn bã nói: "Muội đang trả thù ta sao? Ta.. ta nguyện ý cưới muội mà. Lúc trước muội còn nhỏ, ta mới không có tâm tư ấy, hiện giờ muội đã duyên dáng yêu kiều, ta đương nhiên có thể cùng muội. .."

Cái giọng rầu rầu của huynh ấy làm ta nghe mà run lên, tựa như hai chúng ta muốn mình hôn* đến nơi vậy.

*Kết hôn cho người đã chết

Ta học sư phụ lắc lắc chân, "Sư huynh, muội đã sớm quên rồi, nếu không lấy tính của muội, nào có thể kêu Bảo nhi nấu Phật khiêu tường cho huynh ăn."

Sư huynh đại khái không ngờ ta lại đột nhiên nhắc tới Phật khiêu tường, nhất thời không nói nên lời.

Sư phụ thấy hai chúng ta cứ giằng co nhau, thờ dãi: "Hỏi thế gian tình ái là chi, thế gian nói: thái lắm cời quần."

Ta thán phục, cũng chỉ có dạng võ lâm tôn sư vĩ đại như sư phụ, mới có thể thâm thúy dùng trí tuệ sinh hoạt để giải thích sự ảo diệu của ái tình như vậy thôi.

Nóc nhà ngấm trăng từ trước tới giờ luôn là trò tiêu khiển lúc hưu nhàn thường ngày của ba sư đồ chúng ta, nhưng đã là cuối thu, đêm về rất lạnh. Ta không bằng được bọn họ, bọn họ nội lực thâm hậu, có lẽ cỡi trần chạy trong tuyết cũng không thấy lạnh nữa là. Mà ta nội lực gần như bằng không, mái ngói lạnh buốt như băng, làm ta ngồi đó mà run lên từng chập. Hôn nửa ngấm trăng cả canh giờ rồi, trăng cũng không cười với ta lấy một cái, vị đại sư huynh đại nhân bên cạnh này cũng chẳng thêm liếc ta lấy một cái. Ta rất buồn ngủ, bèn đề nghị: "Đêm đã khuya rồi, sư phụ người xương cốt cũng già rồi, không bằng sớm trở về nghỉ đi ha?"

Sư phụ nhanh nhẹn đứng dậy: "Thiên nhi, trước khi thành thân mang tên trạng nguyên kia đến cho sư phụ xem qua."

Ta còn chưa quyết định được có nên đề Phạm Thiên Hàm biết cái mộng giang hồ của ta không nữa, nên không dám đáp ứng sư phụ, chỉ vâng dạ nói: "Đến lúc đó mời sư phụ uống rượu."

Đại sư huynh oán hận nhìn ta một cái: "Vương Thanh Thiên, ta không ngờ muội là người đứng núi này trông núi nọ như vậy."

Ồ, sao lại nói thế chứ?

Sư phụ gõ lên đầu đại sư huynh, "Đoạn Triển Tu, con nói lung tung gì đấy! Con là tự tạo nghiệt không thể sống!"

Trong lòng ta thập phần tán đồng, sư phụ già càng ngày càng biết lý lẽ á.

Đại sư huynh để lại một ánh mắt oán hận rồi vụt một cái đi mất, sư phụ hòa ái vỗ vỗ đầu ta rồi vụt một cái cũng đi luôn.

Ta lại lần nữa ngồi trên mái nhà khóc không ra nước mắt, đành đợi gia đình đi tuần canh vậy. . . Chẳng là tối nay gia đình làm biếng, ta chờ mãi chờ mãi cuối cùng không chống nổi ngủ quên.

Sáng sớm hôm sau, A Dao rời giường đi nấu cơm mới phát hiện ta ngủ bất tỉnh nhân sự trên mái nhà, gọi ba, bốn đại hán mới khiêng ta xuống khỏi mái được.

Ta bởi vậy bất hạnh nhiễm phong hàn, cả ngày sốt mê man, giữa lúc đó cha ta đã mời pháp sư tới bên giường ta cúng bái, dù sao con gái đáng lý phải ngủ trên giường lại đột nhiên xuất hiện trên nóc phòng ông, việc ấy quả thật là tà môn.

Phạm Thiên Hàm thường tới thăm ta, anh ta lần nào cũng đứng ở đầu giường bảo ta nghỉ ngơi cho tốt, sớm khỏe mạnh trở lại, hình như còn nói cái gì mà tạo hóa trêu người, ta nguyện cùng nàng cử án tề mi*, mong nàng tới lúc đó có thể hiểu cho ta. . . Ta sốt mơ mơ màng màng, cũng không rõ là thật hay mộng, chỉ là trong lòng vô cớ buồn bực đến hoảng.

*Nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Ta bệnh đủ nửa tháng mới xuống được giường, lúc xuống giường rửa mặt mũi soi gương đồng, dọa chính mình nhảy dựng, dung nhan héo úa thật sự thâm không nổi nhìn.

Rửa mặt chải đầu xong, ta còn thương cảm cho cái dung nhan khô héo trong gương kia, cha ta đã sai người tới thông báo, hôn sự với Phạm Thiên Hàm đã định ở mừng năm tháng sau, ta bấm ngón tay tính toán, cùng lắm chỉ còn dư sáu ngày. Cho nên kéo cái thân xác tàn tạ đi tìm Vương mập mập lý luận.

Lúc ta xông vào phòng thì Vương mập mập đang ôm ấp dì cữu uống rượu cười cợt trong phòng, trông khoái nhạc như thần tiên. Hai người thấy ta đi vào, vội vàng vàng tách ra, tựa như bị bắt gian vậy.

Wương mập mập run run tay: “Thiên, Thiên nhi, sao con lại xuống giường rồi?”

Ta xông vào quá nhanh, đầu hơi choáng một chút, vội vịn cái ghế ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng: “Cha muốn con cứ nằm đó cho cha khiêng vào tử táng phủ chứ gì?”

Dì cữu vội rót một chén trà đặt vào tay ta, “Thiên nhi, con bệnh nặng mới khỏi, ngàn vạn lần đừng nổi nóng.”

Wương mập mập mặt dày: “Đúng đúng đúng, đừng tức giận.”

Ta uống một hớp trà, lạnh lùng nói: “Con gọi người một tiếng cha cũng đã gọi được mười tám năm, nếu người ghét bỏ, khụ, con không gọi nữa là được, cần gì phải vội vã đuổi con ra khỏi cửa? Khụ khụ. . .”

Dì cữu vỗ lưng giúp ta thuận khí: “Thiên nhi, là Phạm đại nhân quý phủ chọn ngày, nói gần đây con vận thế không tốt, không bằng thừa dịp thành thân xung hỉ. Cha con thấy con mấy ngày nay bệnh ra như vậy, Phạm đại nhân vẫn ngày ngày đến nhà thăm, cảm động quá liền đồng ý.”

Cha vội vàng gật đầu: “Con nghĩ xem, anh ta đường đường là trạng nguyên, muốn phụ nữ kiểu gì chả có, lại chỉ tốt với riêng mình con, cha đương nhiên không thể phản đối rồi.”

Ta thuận thuận khí, nói: “Cha nói nghe bùi tai gớm, không bằng nói cha không nỡ không đi bỏ đỡ quyền quý còn chính xác hơn.”

Cha ta thở dài: “Thiên nhi, nếu ta sắp xếp hôn nhân đại sự của con có nửa điểm tư tâm, con hiện tại đã sớm gả cho Liễu gia công tử rồi. Cha chỉ mong con gả cho người tốt, cả đời đối tốt với con, không để con khổ là đủ rồi. Ta thấy Phạm đại nhân này về nhân phẩm học thức đều thượng thừa, không để ý tới lời phê bình của ngoại giới với phủ chúng ta, đối với con cũng thực tâm thực ý, con rể tốt như thế, cha sợ sau này không thể giúp con tìm lại được, cho nên khi quyết định hôn kỳ quả có cấp bách.”

Ta khầu khí hòa hoãn lại: “Mấy người cũng không xem bộ dạng tàn tạ hiện giờ của con, sao mà làm tân nương được? Con thấy hôn sự tạm hoãn đã, đợi con đường khỏe lại rồi bàn bạc sau.”

Cha thấy ta đã mềm giọng, cười rặng rờ: “Cái này con lại không biết rồi, Phạm đại nhân ngày ngày tới thăm con, bộ dạng con bệnh tật xấu xí cậu ta đều xem hết rồi, cậu ta lại không hề có nửa điểm ghét bỏ.”

Kỳ quái, ý muốn lấy vợ của trạng nguyên lang này cũng cấp bách quá nhỉ? Xem ra mấy lời ta nằm trên giường bệnh nghe được cũng không hoàn toàn là mộng. Lúc này ta lại có chút nóng lòng muốn xem thử, vợ kịch có dụng tâm kín đáo này rất giang hồ, ta đương nhiên là rất thích thú rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ôm Đau

Sau giờ ngo ta dựa vào cửa sổ phơi nắng, từ khi ta theo sư phụ tập võ thì rất ít khi bị bệnh, lần này bệnh một cái bệnh hết cả bị thương tình hoài trong xương tủy của ta ra luôn, ánh mặt trời uest oải chiếu hai mắt ta khô khốc, bỗng dưng muốn khóc.

Phía cửa truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, ta từ cửa sổ thò đầu ra xem, chỉ thấy anh chàng trạng nguyên hoạt bát kia đang bung một cái bát, đứng ở cửa phòng ta.

Ta xoay xoay một chút, đo khoảng cách từ cửa sổ tới cửa, xác định ta không muốn đi một chuyến như thế, bèn thò đầu ra ngoài cửa sổ: “Phạm công. . . khụ, Thiên Hàm.”

Phạm Thiên Hàm xoay mũi chân, đi về phía ta. Tới trước mặt ta, nhú mày: “Nàng đứng nơi gió lùa này làm gì?”

Ta mất sắc, trước nhìn bát sứt trong tay anh ta, trong bát sóng sánh nước thuốc đen như mực, vội vàng chống người lùi vài bước rồi cười xòa: “Phoi

nặng, trong sách có ghi, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, bệnh khỏi sẽ nhanh hơn.”

Anh ta hỏi: “Quyển sách nào ghi như vậy?”

Ta lễ thắng khí hùng: “《Bản thảo cương mục》.”

Phạm Thiên Hàm liếc ta một cái: “Tuyệt không có.”

Tên nhóc này cả 《Bản thảo cương mục》cũng đọc, người kiêu gì thế.

Anh ta đưa cái bát trong tay ra: “Đây chính là phương thuốc có ghi trong 《Bản thảo cương mục》, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Ta lại lùi bước nữa, “Bệnh của ta đã không còn đáng ngại nữa rồi.”

Anh ta đột nhiên nở nụ cười: “Lẽ nào nàng sợ đắng?”

Ta cảm thấy anh ta cười quả thật là vô lý, trong thiên hạ, có người sợ chết, có người sợ nghèo, có người sợ quý. . . Ta sợ đắng, có cái gì đáng cho anh ta sung sướng thế chứ?

Ta dứt khoát lùi tới ngoài tầm với từ cửa sổ, khách khí nói: “Nghe nói ta bệnh mấy ngày nay huynh thường tới thăm ta, thật cảm động vô cùng.”

Phạm Thiên Hàm đứng ngoài cửa sổ cong môi cười: “Tới đây uống thuốc đi, để báo đáp ân tình ta ngày ngày tới thăm nàng.”

Cái đấy tính ân tình gì chứ? Ta chưa từng cầu anh ta tới thăm, anh ta tới thăm ta, ta cũng chả vì vậy mà khỏi nhanh hơn được, cho nên nói báo ân cũng đâu có được.

Anh ta thấy ta tỏ vẻ không đồng ý, lại nói: “Nàng muốn thế nào mới chịu uống thuốc?”

Ta nghĩ sơ qua một chút, từ hành vi của anh ta mà suy, hôm nay ta không uống bát được này là không thể thoát khỏi anh ta được rồi. nếu thuốc đã phải uống, vậy chỉ có thể làm sao để giảm lượng thuốc phải uống thôi, nhìn anh ta bung bát đứng ngoài cửa sổ, ta đột nhiên nảy ra một kế.

Ta chậm chậm bước tới ghế ngồi xuống, làm ra cái vẻ hấp hối: “Ta cả người rã rời, e là không thể mở cửa cho huynh được, huynh cứ vào qua cửa sổ đi.”

Ta thấy trên cửa sổ không có chỗ nào để đặt bát cả, anh ta nhảy qua kiêu gì cũng khó tránh sẽ sánh thuốc ra ngoài, như vậy thì ta chừng có thể uống bớt vài miếng.

Anh ta nghe thế gật đầu, một tay chống khung cửa, ta chớp mắt, anh ta đã đứng trước mặt dịu dàng cười, nước thuốc trong bát khẽ sóng sánh, không hề bắn một giọt ra ngoài.

Mẹ ơi, quên mất anh ta là võ trạng nguyên.

Ta được Phạm Thiên Hàm ngày ngày kiên trì dứt được dứt bỏ, ngày càng khỏe mạnh, không đến ba ngày đã sinh long hoạt hổ*.

*Khỏe mạnh như rồng như hổ

Sáng sớm hôm nay ta dùng com sáng sau liền mang Bảo nhi ra phủ, mượn cớ là muốn đi chùa thắp hương bái phật. Hiện giờ ta đã là người con gái có hôn ước trên mình, ra ngoài không có đề dăng như trước nữa.

Ra cửa ta trực tiếp hướng phía chợ mà đi, Bảo nhi ở phía sau còn hơn hờ hơ hoán: “Tiểu thư, chúng ta không lên Long Sơn Tự bái thần sao?”

Ta không thèm quay đầu: “Có cái gì hay mà bái, lẽ nào ta còn cảm tạ ông ta cho ta một hồi bệnh nặng chác?”

Bảo nhi ba bước làm hai bước vọt lên bịt miệng ta: “Phi phi phi, tiểu thư, người đừng có nói bừa nha, là cảm tạ thần phù hộ cho người bình phục.”

Ta bị bịt thiếu chút nữa tắc thở, phải hơi sử mấy thành công lực ra mới có thể kéo tay Bảo nhi xuống được, nàng quả thật là ngày càng lực đại vô cùng mà.

“Bây giờ ta muốn đi khách sạn Lai Phúc ăn bánh bao hấp, nghe kể chuyện, nếu em đã thành kính vậy, thì thay ta đi bái nhé.”

Bảo nhi bắt đầu sáng mắt lên: “Em cũng muốn đi khách sạn Lai Phúc.”

Ta liếc nàng một cái: “Vậy hồi phủ cha ta hoặc các di hồi thì sao?”

Bảo nhi chính trực nói: “Tiểu thư và Bảo nhi cả ngày đều ở Long Sơn Tự bái phật, cầu phúc cho lão gia.”

Trẻ nhỏ dễ dạy.

Không ngờ ta bệnh một hồi, tiên sinh kể chuyện của khách sạn Lai phúc đã đổi rồi, nguyên là một ông lão béo lùn râu bạc đổi thành một gã mỡ nhọn tai khi dê râu dê. Ta xem thế nào cũng thấy rất bi ối, ngay cả cái giọng đậm chất quê quan thoại của gã nghe cũng rất là bi ối. Hơn nữa chuyện của hắn kể không có đao kiếm giang hồ đặc sắc như của ông lão râu bạc, toàn nói mấy chuyện gió trăng của tài tử giai nhân, ta nghe mà mơ màng muốn ngủ. May mà bánh bao của khách sạn Lai phúc vẫn mỹ vị như trước. Bệnh nặng sau ta đều không mấy thèm ăn, khó được hôm nay bánh bao làm ta thấy thèm, đương nhiên là ăn nhiều vài cái rồi. Đợi đến lúc mặt khi kể đến đoạn tiểu thư tặng Dur thư sinh cái yếm lót của mình, thì ta đã ăn được hai lồng bánh bao, nhìn sang Bảo nhi, trước mặt nàng đã chồng năm cái lồng, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn. Ta ăn no xong, liền dành thời gian nghe chút chuyện kể, càng nghe càng thấy làm người ta lăm đường, bèn nhân cơ hội giáo dục Bảo nhi, cái yếm là đồ vật thiêng liêng không thể làm vậy bần được, tuyệt không thể tùy ý tặng cho đàn ông được.

Bảo nhi rất có tinh thần ham học, hỏi: “Vậy em nên tặng cái gì?”

Cái này đảo lại hỏi khó ta, ngẫm lại các loại thư sách ta đọc mấy năm nay, liền nói: “Quạt đi, như là quạt hoa đào, quạt đàn hương các loại, đều là hàng tốt để tặng.”

Bảo nhi ủy khuất nói: “Em không có quạt.”

Ta lại nói: “Vậy tặng túi hương, không nữa thì tặng khăn.”

Bảo nhi chực khóc: “Tiểu thư, em không có mấy thứ đó.”

Này quả thật là khá hóc búa đây, mấy thứ bên mình của nữ tử bình thường, tựa như trâm, khăn, quạt, túi hương các loại Bảo nhi đều không có. Ta khổ sở suy nghĩ một hồi lâu, tặng vật phải là vật thiết thân với mình, lại là thứ Bảo nhi có, lại còn phải không bỏ bỏ, suy đi nghĩ lại cũng chỉ có vật ấy mà thôi.

Ta hắng giọng một cái, “Vậy thì, tặng tất lụa đi, thanh nhã thỏa đáng lại thiết thân, ngay của thờ cổ cũng nói, lã ba vi bộ, la miệt sinh trần, tình thơ ý họa biết bao.”

Bảo nhi trầm tư một hồi mới nghiêm túc gật đầu: “Đúng, tặng tất lụa đi, nhưng tiểu thư à, sinh trần* không phải ý là dơ bẩn sao?”

*bụi trần

Ta nghiêm mặt nói: “Không phải, sinh thân sinh thân, ý là sinh nhật ấy, lúc sinh nhật của tình lang, em tặng tất lụa, tình thâm ý trọng.”

Bảo nhi cười tươi như hoa: “Tiểu thư người thật là tài hoa.”

A di đà phật, thiện tai thiện tai.

Lúc ta và Bảo nhi ưỡn bụng trở về tới phủ, cha đang cùng cha con Liễu gia đàm chuyện buôn bán ở đại sảnh. Ta nghĩ nếu lộ mặt thì Liễu Quý Đông nhất định sẽ dây dưa không dứt, cho nên bèn lén lút lút trở về phòng.

Cửa phòng vừa mở, ta đã ngẩn ra, Phạm Thiên Hàm đang nhàn nhã ngồi trong phòng ta đọc sách của ta, trên bàn trước mặt còn đặt một cái bát sứ.

Thấy ta đi vào, anh ta ngẩng đầu cười cười với ta.

Trái tim ta run bắn lên, có lẽ là gần đây bị anh ta nghiêm khắc bắt uống thuốc, giờ bộ dạng anh tuấn của anh ta còn làm ta thấy sợ hơn cả cái màu thuốc đen sì sì kia.

“Nghe nói nàng hôm nay đi cầu phật, lần này đi cầu là mất cả một ngày, đã cầu được những gì vậy?” Cũng không biết là vì ý gì, lời của anh ta vào tai ta đây về trào phúng.

Ta kéo một cái ghế ra ngồi xuống, ngữ khí rất chi là kiên định: “Cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Anh ta lơ đãng cười cười, nhắc cái bát trước mặt lên.

Ta giật mình nhảy ra khỏi ghế: “Ta, ta bệnh đã khỏi hoàn toàn rồi, huynh lại bắt ta uống thuốc, ta nhất định sẽ liều mạng với huynh!”

Ta phản ứng kịch liệt như thế là có nguyên do, tên này mấy ngày trước từng vì hết lời khuyên ta uống thuốc vô dụng liền điểm huyết ta, rồi nắm mũi ta, cho ta uống thuốc tựa như dội dế vậy.

Bàn tay bưng bát của Phạm Thiên Hàm khựng lại: “Ta đương nhiên biết nàng đã khỏi bệnh, đây là hạt sen bách hợp đi ba hàm cho ta.”

Ta ngượng ngừng ngồi trở lại, lăm bằm: “Di ba thật lăm chuyện.”

Anh ta chậm rì rì uống hạt sen bách hợp, thỉnh thoảng liếc ta một cái, cái ánh mắt ấy khi không lại khiến ta chột dạ một trận.

Ta chán chết được thò tay lấy đi cuốn sách lúc nãy anh ta xem, tới được tay rồi thì hận không thể nuốt nó vào trong bụng. Anh ta, anh ta xem lại là vật định tình ta định tặng cho đại sư huynh nhiều năm trước – 《Thần điều hiệp lữ》, ta run run tay lật tới trang bìa, phía trên rõ ràng là một hàng chữ nhỏ do ta ghi “Đoạn lang, giang hồ hiểm ác, mang ta xông vào! Thiên nhi tự.”

Từng thứ nội tạng của ta cuộn cuộn dịch chuyển, nếu không phải đây thật là bút tích của ta, ta còn muốn lỗi người viết mấy câu buồn nôn như này ra đánh một trận.

Thiếu nữ hoài xuân là một loại bệnh nan y, bệnh vào xương tủy thì không có thuốc nào chữa được.

Ta thật sự là hồi hận đến xanh cả ruột, mấy lời buồn nôn này nhất định là Phạm Thiên Hàm đều xem hết rồi.

Quả nhiên, Phạm Thiên Hàm đặt bát xuống, một tay nâng má, tay kia cong lại, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn: “Thanh Thiện, Đoạn lang này là thần thánh phương nào?”

Ngón tay của anh ta thon dài, đầu khớp xương rõ ràng quả thật là nhân tài chấp kiếm.

Ta vâng dạ nói: “Đoạn lang chính là, chính là Đoàn Dự trong 《 Thiên Long bát bộ 》 mà tiên sinh kể chuyện kể ở khách sạn Lai Phúc ấy mà, anh chàng biết Lăng ba vi bộ ấy, huynh chưa nghe à?”

Anh ta lắc đầu, “Ta quả là chưa nghe kể.”

Ta thoát cái lại lên tinh thần, vung vít kể cho anh ta nghe Đoàn Dự và thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên, huynh đệ Kiều Phong, Hư Trúc của hần ta, rồi Kiều Phong làm sao mà thất thủ đánh chết A Châu, người con gái mình yêu. . . Ta đang kể rất hứng khởi, thì bỗng nghe thấy tiếng Bảo nhi tranh chấp với người ta ở ngoài cửa, ta dừng lại nghe ngóng kỹ càng, là Liễu Quý Đông.

Liễu Quý Đông nói: “Ta muốn gặp Thiên nhi, cô ngăn cái gì mà ngăn?”

Bảo nhi nói: “Tiểu thư thân mình mệt mỏi, không muốn tiếp khách.”

Liễu Quý Đông lại nói: “Ta rõ ràng nghe bá phụ nói Thiên nhi hôm nay đã xuất phủ rồi, thân thể mệt mỏi chỗ nào chứ?”

Bảo nhi nói: “Tiểu thư ăn nhiều bánh bao hấp ở khách sạn Lai Phúc quá, giờ bị nê, mới lại tiên sinh kể chuyện ở khách sạn Lai phúc đã đổi người rồi, tiểu thư không thích, hiện giờ tâm trạng không tốt, ngài phải gặp người, ta có thể thay ngài thông báo, nhưng ngài cũng biết đấy, tiểu thư ghê gớm lắm. .

Có Bảo như thế, phu phục gì cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu cầu.

Ngón tay đang gõ bàn của Phạm Thiên Hàm khựng lại: “Không phải là di Long Sơn tự cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an sao? Còn thuận đường đi khách sạn Lai phúc?”

Ta đang muốn gạt đầu, anh ta lại tỏ vẻ nghi hoặc, nói: “Chỉ là Long Sơn tự và khách sạn Lai phúc, một cái thành đông, một cái thành tây, thuận đường cũng thuận đến cái mức phi lý ấy nhỉ? Hay là Thanh Thiện năng biết đường tắt nào, vừa thông Long Sơn tự vừa thông khách sạn Lai phúc, lần sau cũng mang ta đi thử, đường phố ở kinh thành này lắm đường ngang ngõ tắt, luôn có thể khiến người ta bất ngờ.”

Ta ghen một hơi trong ngực, hận không thể diệt cả nhà anh ta.

Ngoài cửa Bảo nhi đã đuổi Liễu Quý Đông đi, đẩy cửa vào cười hi ha, nói: “Tiểu thư, em nghe được rồi, tiên sinh kể chuyện trước kia của khách sạn Lai phúc bị khách sạn Long môn mới mở mời đi rồi. Ô? Cô gia sao cũng ở đây?

Cô cái Cầu nhi nhà em!

Ta yếu ớt nói: “Bảo nhi, Phạm đại nhân muốn hỏi phủ, ta rất mệt, em đi tiễn ngài ấy đi.”

Đối với lệnh trực khách của ta Phạm Thiên Hàm chẳng có vẻ gì là khó chịu, ngược lại rất phối hợp đứng dậy tạm biệt, trước khi ra ngoài anh ta thuận tay vuốt đuôi tóc ta một cái: “Thanh Thiện, cái tật nói dối của nàng phải sửa đi thôi.”

Ngón tóc của ta bỗng chốc nóng lên, truyền tới tận chân tóc, làm da đầu ta nhói lên một trận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thành Thân

Con người ta tính nết thì không tốt, chỗ được duy nhất ấy là có thể thích ứng mọi hoàn cảnh. Nếu ở trong rừng, thì ta làm chim, nếu ở dưới nước, thì ta làm cá, nếu ở trạng nguyên phủ, thì ta làm vợ trạng nguyên.

Hai ngày trước, ta và Phạm Thiên Hàm đã thành thân, hôn lễ cũng không quá long trọng, chí ít thì cũng khá thấp so với địa vị của anh ta. Nhưng bá thiên địa, lạy cha mẹ, ta và anh ta liền trở thành vợ chồng, thân phận này thật khiến ta thổn thức không thôi.

Quá trình báỉ đường rất dài dòng, trước mắt ta toàn là một màu đỏ rực, tất cả khách khứa bạn bè thân thích với ta mà nói chẳng qua chỉ là một đôi chân mà thôi, may mà có bà mối ở một bên giới thiệu chủ nhân mỗi đôi chân với ta, ta mới hiểu được chuyện đầu mũi chân có thể nói chuyện cỡ nào sâu xa: chân của mợ hai của Phạm Thiên Hàm thỉnh thoảng lại đá sang mắt cá chân của cậu ba; đưng cả của anh ta đuổi chân ngáng đưng hai một cái; lại có một đôi tú hàu màu hồng lúc chúng ta báỉ thiên địa cha mẹ thì hung hăng nghiền mặt đất dưới chân, theo bà mối nói, đó là biểu muội. Biểu ca biểu muội, từ xưa tới nay đều là quan hệ rất là xoắn xuýt mờ ám, quả thật là đòi mạng.

Đềm tân hôn rất kỳ quặc.

Cha ta cưới chín bà dì, bốn người xuất thân thanh lâu, cho nên chuyện nam nữ ta sớm nghe nói qua, đại khái là thân thành tương kiến, đau một hồi là xong rồi. Thân thể ta từ trước tới nay cũng không có gì quý, năm mười tuổi ta trèo cây hái dâu cho Bảo nhi, từ trên cây ngã xuống, gãy tay, đau hai ngày mới để cha ta mời đại phu. (Ta vẫn luôn cho rằng đây là nguyên nhân căn bản làm ta không thể luyện được kình công, ta bị ám ảnh từ thuở nhỏ.)

Nói ngắn lại, ta vẫn thấy giang hồ nhi nữ ấy mà, đau một chút không là gì, cho nên việc động phòng này ta cũng khá là hồ hững, không thối thỏm bất an như các cô gái bình thường khác. Ai ngờ được Phạm Thiên Hàm coi bộ còn hồ hững hơn cả ta, anh ta vén khăn voan, uống rượu giao bôi rồi nói với ta, ta còn có việc, nàng nghỉ ngơi đi, rồi liền đi luôn. Ta mệt hết sức, liền thật sự đi nghỉ luôn. Sáng sớm hôm sau, lúc anh ta gọi ta dậy, ta còn không biết hôm qua anh ta có về phòng nghỉ hay không nữa.

Anh ta để ta rửa mặt chải đầu xong rồi theo anh ta đi phủ tế tướng báỉ kiến cha mẹ.

Bảo nhi một bên giúp ta sơ tẩy một bên làm nhảm cho ta nghe, đại khái là liên quan tới vị biểu muội nhiệt tình nghiền mặt đất kia, nàng còn nói cho ta, lúc ta báỉ đường sư huynh có xuất hiện, chuẩn bị cướp cô dâu, sau bị sư phụ đánh ngã rồi kéo đi. Ta rất bất mãn với cách xử lý của sư phụ, này đáng ra nên là câu chuyện ái tình “Ta là bướm bướm trên trời bay à bay, chàng là phàm nhân trên mặt đất đuổi à đuổi” thế mà như Lương Chúc mới phải, bị ông phá hết cả rồi.

Phủ tế tướng to rộng còn son son thép vàng, so sánh ra thì phủ trạng nguyên keo kiệt hơn nhiều. Tế tướng bản nhân trông rất chi là hiền từ, tế tướng phu nhân cũng từ ái, đối đãi ta quá là lễ ngộ, trái lại làm ta cảm giác có chỗ không đúng lắm, hoặc là ta trời sinh đã hèn mọn rồi chăng.

Dùng cơm trưa ở phủ tế tướng rồi chúng ta trở về phủ, Phạm đại nhân tuyên bố anh ta còn công văn đang chất như núi cần phê, bèn trốn vào thư phòng luôn, lần này trốn, trốn tới tận bữa tối cũng không ra khỏi phòng để ăn. Phạm đại nhân này thật là kỳ lạ, trước khi thành thân thì nhàn đến phát rồ, ngày ngày giám sát ta uống thuốc để giết thời gian, thành thân rồi bỗng nhiên bận lên. Nói chung đàn ông đều như thế, trước khi lấy và sau khi lấy đều biến dạng hết.

Lúc đi ngủ Phạm Thiên Hàm vẫn không xuất hiện, ta hiểu làm vợ người thì không thể hàng đêm ngủ say sưa không thèm để ý phu quân mình sống chết thế nào được, cho nên đành chống mắt chờ anh ta mấy canh giờ, cũng may ngày thường nửa đêm hay bị sư phụ, đại sư huynh dậy vô luyện công, đi ngắm trăng ngắm sao, cho nên chờ đến canh hai cũng chưa lần ra ngủ. Ta nghĩ đợi thêm hai canh nữa thì cũng không thấy, bèn leo lên giường, lăn lộn trên giường một vòng, rồi lại xuống giường đốt một cây nến, lòng nghĩ như thế này nếu Phạm Thiên Hàm có về ta cũng có thể biện giải rằng ta chờ mệt quá ngủ quên.

Ta cũng được tính là một người có tâm tư cẩn thận.

Sớm ra ta đã tỉnh rồi, nhìn qua giường chiếu vẫn là cái dạng một mình ta nằm. Con người ta bình thường không đa cảm, nhưng sáng sớm con người ta khá là yếu đuối, cây nến ta để lại cho Phạm Thiên Hàm đã sớm cháy hết, trên giá nến tập từng tầng sắp nến. Lân này vừa xuất giá đã bị tổng vào lãnh cung, trong giới hôn nhân ta cũng tính là một đóa hoa hiếm rồi, nhìn chung quanh căn phòng ta ngủ hai đêm mà vẫn còn xa lạ này, ta lại muốn về nhà, muốn tranh luận với cha ta, muốn uống canh bồ của các dì, muốn ăn cơm A Đào nấu. . .

Ta có từng nói qua ta là người thích ứng mọi hoàn cảnh chưa nhỉ? Không tới thời gian nữa chén trà, ta đã quăng mối xúc cảm nhớ nhà vĩ đại ấy ra sau đầu, gọi Bảo nhi tới thảo luận xem làm sao ra phủ trạng nguyên đi khách sạn Long Môn mới mở nghe ông lão râu trắng kể chuyện. Bảo nhi cho là ta mới già, không thể lỗ mãng ra ngoài lộ mặt được, sẽ khiến người ta nói này nói nọ, cho nên chúng ta đành bỏ ý định, đi lang thang trong phủ. Phủ trạng nguyên này rất nhỏ, trước trước sau sau chỉ có năm, sáu gian sương phòng*, tính cả phòng hạ nhân ở cũng chỉ có mười phòng. Ta với Bảo nhi thoáng cái đã đi xong một vòng, cuối cùng dừng lại ở hậu hoa viên. Hậu hoa viên này thực ra thì cũng không được tính là hoa viên, cả một đóa hoa cũng không có, lưa thưa một vài khóm trúc, còn có vài tảng đá xây thành mấy ngọn giả sơn nho nhỏ.

*chái nhà

Ta đi lòng vòng trong hậu hoa viên, thấy chả có gì vui, bèn phân phó Bảo nhi: “Bảo nhi, đi tìm tổng quản lấy một ít hạt giống hoa, để chúng ta trang điểm cho cái hậu hoa viên này.”

Bảo nhi lĩnh mệnh hí hửng chạy đi, ta tìm một tảng đá ngồi xuống, bứt một lá trúc thổi chơi, dùng cách đại sư huynh dạy ta trước kia để thổi.

“Thanh Thiện, đang thổi bài gì vậy?” Thanh âm của Phạm Thiên Hàm đột nhiên truyền tới từ phía sau, cắt đứt sự tự tiêu khiển của ta.

Ta tiện tay quăng lá trúc trong tay đi: “Không biết.”

Anh ta cúi đầu hỏi ta: “Hai đêm nay ngủ có ngon không? Ở trong phủ có quen không?”

Giang hồ nhi nữ không học được trò quanh co lòng vòng, những việc hai ngày nay ta muốn hỏi anh ta rất nhiều, khó có dịp anh ta tự tới cửa cho ta tra khảo, đương nhiên sẽ không khách khí, đầu còn thời gian đi trả lời vấn đề của anh ta, trực tiếp nói: “Có phải huynh không muốn cùng phòng với ta? Hay

là huynh có bệnh kín gì? Rốt cuộc huynh cưới ta vì cái gì?”

Phạm Thiên Hàm ngửa đầu vọng thiên không, hít sâu một hơi: “Ta không có bệnh kín gì cả, việc cùng phòng nên đợi đến lúc nàng có tình ý với ta lại nói sau, về phần vì sao cưới nàng, nàng không thấy đợi đến thành thân rồi mới hỏi chẳng phải hơi bị ngược ngao sao?”

Hắc, không hổ là độc nhiều thi thư nha, anh ta căn bản chỉ trả lời vấn đề có bệnh kín hay không thôi, đàn ông luôn kiêng kỵ người khác hoài nghi cái năng lực nào đó của họ, mà những chuyện khác anh ta đều đánh Thái cực đẩy đi hết,

Ta đang định truy hỏi, Bảo nhi lại mang tổng quản trở lại.

Bảo nhi tức tối: “Tiểu thư, Lý tổng quản nói hậu hoa viên này là thuộc quản lý của biểu tiểu thư, bất kỳ người nào khác cũng không thể tự tiện động vào.”

Ta vốn muốn trấn an Bảo nhi, nhưng thấy đến Phạm Thiên Hàm trầm mặc bên cạnh, bỗng cảm thấy không muốn nhân nhượng nữa: “Nói đùa, ta là trạng nguyên phu nhân cưới hỏi đẳng hoàng, ngay cả quyền lợi trồng cây hoa cũng không có sao? Nếu ta thích trồng cây trong phòng Lý tổng quản, ông cũng phải đào hố cho ta trồng!”

Lý tổng quản vẫn không hó hé tiếng nào.

Phạm Thiên Hàm im lặng hồi lâu mới nói: “Thanh Thiện, trong phủ có quy củ của phủ, nàng cũng đừng làm khó Lý tổng quản nữa, ông ấy chỉ làm theo quy củ thôi, nếu nàng thật sự muốn trồng hoa, ta sai người tìm mảnh đất khác cho nàng trồng được không?”

Ta coi như đã nghe hiểu ra rồi, ở cái phủ trạng nguyên này, địa vị của ta kém xa với cô biểu muội thích giậm đất ấy. Tính ta trời sinh lãnh đạm, không làm được cái chuyện tranh sủng cùng người, nhưng lần này Phạm Thiên Hàm hơi bị quá rồi, dù gì ta cũng là người vợ anh ta cưới hỏi đẳng hoàng, trước mặt hạ nhân giữ mặt mũi cho đương gia chủ mẫu ta đây cũng không quá đáng chứ? Rồi kín đáo tìm một nguyên do nói trong vườn không trồng được hoa, ta cũng sẽ chẳng bầm láp. nhưng anh ta lại phải làm mất mặt ta trước mặt người dưới, giờ thì to chuyện rồi đây.

Ta cười dịu dàng: “Chuyện tìm đất ấy chúng ta sẽ bàn kĩ lại sau. Nhưng mà nghe được phủ trạng nguyên có quy củ như thế, thật thấy vui mừng, chẳng hay vị biểu tiểu thư ấy có ở trong phủ không?”

Lý tổng quản vội gật đầu liên tục: “Biểu tiểu thư ở tây sương phòng.”

Tây sương. Thôi Oanh Oanh và Trương Sinh lấy kinh nghiệm của bọn họ nói cho người đời, quả thật là một chỗ tốt để yêu đương vụng trộm.

Ta cười càng thêm từ ái: “Ta thì không rõ quy củ trong phủ lắm, nhưng ta nghe nói quy củ lễ tiết ở các gia đình đều không sai biệt lắm, vậy biểu muội ít nhất cũng phải thỉnh an với biểu tẩu một lần chứ nhỉ? Nhưng tới nay ta vẫn chưa thấy được mặt biểu tiểu thư, cũng không biết là bởi phủ trạng nguyên này lớn quá, biểu tiểu thư không tìm thấy chỗ ta ở, hay là biểu tiểu thư đang chờ ta đi thỉnh an muội ấy đây?”

Ta tự nhận câu này nói ra thật chua ngoa, vừa chế giễu quy củ chó má của phủ trạng nguyên, vừa mỉa mai vị biểu tiểu thư sĩ diện kia, còn thuận tiện châm biếm phủ trạng nguyên bé như hạt vừng này.

Phạm Thiên Hàm nghe vậy sắc mặt sa sầm, ta thấy mà mừng thầm trong bụng, nếu đã nói đến mức này, ta đã dự trước sẽ cãi nhau với anh ta một trận.

Vậy mà tên này mặt sầm xuống sau liếc ta vài cái, rồi lại lập tức từ âm u chuyển thành quang đãng, cười nói: “Vân Nhi đến nhà họ hàng ở một khoảng thời gian rồi, đợi muội ấy về, ta nhất định bảo muội ấy đi thỉnh an muội.”

Nụ cười thông dong kia của anh ta khiến ta ngượng ngùng: “Ha ha, ta nói biểu tiểu thư nhìn qua không giống người vô lễ, hóa ra là không ở trong phủ.”

Anh ta lại bỗng sầm mặt xuống: “Nàng lúc nào thì gặp qua Vân Nhi?”

Ta sững ra một chút, ngữ khí của anh ta lại nghiêm khắc đến mười phần, ta bị khả năng biến sắc mặt như kịch Tứ Xuyên của anh ta hù dọa một phen, chậm chậm nói: “Lúc bãi đường ta thấy mũi chân của muội ấy.”

Anh ta đầu tiên là ngẩn ra, rồi nở nụ cười: “Nâng lại có thể nhìn một đốm mà biết toàn con báo nhĩ.”

Ta không có tâm trạng tốt như anh ta, đây chẳng phải đang diễn tuồng, cái mặt anh ta mỗi một hồi mỗi một nhan sắc, ta cũng chịu hết nổi, ta kéo Bảo nhi: “Bảo nhi, ta bỗng thấy hơi mệt rồi, chúng ta về phòng thôi.”

Ta đi vội vội vàng vàng, không nhìn thấy Phạm đại nhân bị ta triệt để coi thường kia có sắc mặt thế nào.

Về phòng rồi ta cũng đi ngủ thật, tối qua ngủ muộn quá, người cũng mệt đừ ra, dính gối liền ngủ, ngủ thật trầm, khi tỉnh lại thì trong phòng đã đốt đèn, Phạm Thiên Hàm ngồi dưới đèn lật xem công văn. Ánh đèn mờ ảo ấy, chiếu lên sườn mặt ấm áp tuần tú của anh ta, dạ dày ta co rút một cái, có lẽ là đói rồi.

Phạm Thiên Hàm đột nhiên nhắc mắt lên: “Thanh Thiện, đã đói chưa?”

Ta trở mình nằm quay lưng lại anh ta, định nhắm mắt ngủ thêm giấc nữa.

Phía sau truyền tới tiếng cười trầm trầm, đem bị trũng xuống một chút, ta nhắm chặt mắt, mẹ ơi, cách lão nương xa xa chút.

Tay anh ta nhẹ nhàng đặt lên đầu vai ta, “Thanh Thiện, đừng giận nữa, phòng bếp vừa đưa canh hạt sen tới, uống chút nhé?” Anh ta nói.

Lỗi tại ta mềm, chỉ cần người ta thấp mình, ta vụn vụn cũng không làm cao, cho nên rời giường cùng với Phạm Thiên Hàm uống hai bát canh hạt sen.

Phạm Thiên Hàm uống xong lại trở về thư phòng ngủ, ta ban ngày ngủ nhiều rồi, không ngủ tiếp nữa, nằm trên giường hốt hoảng nghĩ, rốt cuộc anh ta sao lại cưới ta chứ, vị biểu tiểu thư kia sao lại ở phủ trạng nguyên mà không ở phủ tể tướng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Biểu Muội

Tiêu Từ Vân, nàng ta có điểm ngoài ý muốn của ta.

Ta còn nhớ ngày hôm đó khi nàng nghiêng mặt đất, bàn chân dùng lực mạnh đến độ bu rục, kiểu gì thì biểu tiểu thư cũng không thể là nữ tử mỏng manh đang đứng trước mặt ta đây nha.

Nàng ta hơi cúi người, nói: “Từ Vân ra mắt tẩu tẩu. Lúc tẩu tẩu vào cửa thì Từ Vân đang đến thăm nhà họ hàng, không thể sớm tới thỉnh an tẩu tẩu, nên hôm nay tới nhận lỗi với tẩu tẩu, mong tẩu tẩu thứ lỗi cho Từ Vân. Từ Vân nghe nói tẩu tẩu muốn trồng hoa ở hậu hoa viên, nên sai người tìm chút giống hoa hiếm quý, còn mong tẩu tẩu đừng trách biểu ca và tổng quản, ta từ nhỏ thân mình không tốt, bọn họ đều quen nuông chiều ta.”

Con người ta dễ bị bề ngoài mê hoặc, thấy nàng mặt mũi sạch sẽ, có hơi hướm của di tư lúc còn trẻ, hơn nữa nói chuyện câu nào cũng hợp tình hợp lý, cực kỳ khôn khéo, bèn tha thứ cho nàng ngay lập tức, còn cảm thấy Phạm Thiên Hàm và Lý tổng quản quá nhỏ mọn, cứ thích chuyện bé xé ra to. Còn về chuyện nàng nghiêng lên mặt đất lúc chúng ta thành thân, thì ta cũng quyết định không để bụng nữa. Từ xưa tới nay ít nhiều biểu muội luôn đem biểu ca đặt trong tim, ta đoán nàng ta cũng thế.

Lúc còn niên thiếu vô tri, ta cũng từng yêu, ném qua sự khổ bi trong đó, luôn có một ngày tỉnh khỏi giấc mơ sẽ đại triệt đại ngộ.

Ta sai Bảo nhi đi pha một ấm trà Ô long tốt nhất, rồi gọi vị Từ Vân biểu muội này cùng nhau uống trà tán chuyện việc nhà. Trò chuyện việc nhà, ta mới biết số mệnh của vị biểu muội này có bao nhiêu gặp ghênh khúc khuỷu trông chừng lác lư.

Nàng hai tuổi mất mẹ, ba tuổi mất cha. Cái chết của mẹ nàng không rõ nguyên nhân, cha nàng ta thì bỏ mạng vì cứu Phạm Thiên Hàm đột nhiên nhảy vào chiến trường giữa lúc ông ta chiến đấu với kẻ thù. Từ đó Phạm Thiên Hàm coi Tiêu Từ Vân như muội muội ruột của mình, hai người Tiêu Mạnh* không rời, người trong bùn có ta, ta trong bùn có người.

*Tiêu Tán và Mạnh Lương trong Dương gia tướng

Nghe nửa cuộc đời huyết lệ của nàng xong, trong lòng ta là thôn thức và áy náy. Nếu không phải ta đối với mộng giang hồ và chuyện tình cảm không đề tâm, thì ta đã không thành thân với Phạm Thiên Hàm, như vậy cũng sẽ không làm chia lìa đôi uyên ương tiềm tàng này, càng sẽ không làm tan nát một trái tim thủy tinh của người thiếu nữ.

Bữa trưa ta và Phạm Thiên Hàm, Tiêu Từ Vân ăn với nhau, đây cũng là lần đầu tiên từ khi thành thân ta ngồi ăn cơm với Phạm Thiên Hàm, nếu không tính canh hạt sen tối hôm qua.

Lúc dùng cơm ta và Phạm Thiên Hàm đều không nói chuyện nhiều, Tiêu Từ Vân hứng khởi kể những chuyện nàng nghe được thấy được ở nhà họ hàng, mỗi lần kể xong một chuyện lại chớp đôi mắt to long lanh nhìn Phạm Thiên Hàm, anh ta sẽ cười cười gật đầu, nói một câu “Vân nhi, mau ăn đi.”

Ta vẫn luôn biết Phạm Thiên Hàm đối với ta rất dịu dàng, cho dù anh ta điểm huyết ta, ép ta uống thuốc, nhưng đến cuối anh ta sẽ cho ta một quả mơ đỡ đắng, nói cũng kỳ quái, đó là quả mơ ngon nhất ta từng ăn. Nhưng anh ta không chịu gọi ta Thiên nhi, anh ta muốn gọi ta là Thanh Thiện, anh ta lại gọi nàng là Vân nhi, dùng loại thanh âm sũng như vắt được ra nước. Phàm là chuyện gì đều phải trải qua một phen, mới có thể biết bên nào khinh bên nào trọng, ta không phải Thiên nhi, nàng là Vân nhi, thắng bại đã phân. Có lẽ con người đều có cái tật thâm căn cố đế, không thấy được người khác tốt, ta bỗng thấy khó chịu, khó chịu đến nỗi cơm ăn không đến vài miếng đã vội vã về phòng, ta nghĩ ta này cũng tính là trốn chui trốn nhui rồi.

Con người ta khi tâm trạng không tốt rất thích nằm thẳng đơ trên giường, lúc Phạm Thiên Hàm đi vào thì ta đã nằm đờ trên giường được một canh giờ, anh ta đặt cái bát trên tay xuống tới xem ta, “Thanh Thiện, nàng có chỗ nào không khỏe à?”

Ta không động đậy.

Anh ta xoa trán ta, “Có phát sốt không?”

Ta kéo tay anh ta xuống, ngồi dậy: “Không có việc gì, chỉ là người mệt mỏi, có lẽ là lúc trước bệnh lâu quá.”

Anh ta lúc này mới yên tâm nói: “Ta thấy nàng buổi trưa ăn không bao nhiêu, đoán rằng nàng chưa quen thức ăn phủ trạng nguyên, bèn kêu Bảo nhi đi nấu canh đậu đỏ, nàng dậy thử xem mùi vị thế nào.”

Ta không rõ sao anh ta lại đối với ta tốt như vậy, cũng như ta không rõ sao anh ta lại cưới ta vậy, mà hai thứ không rõ này có lúc khiến ta hoang mang suốt cả ngày.

Hôm sau, Tiêu Từ Vân từ sớm đã sai người đưa tổ yến hầm qua, làm thế này thật khiến ta bất đắc dĩ, nhất là ta vừa mới uống một ngụm xong Bảo nhi liền mở to mắt tha thiết nhìn ta, như vậy thì lời tiên đoán Bảo nhi mập thành Cầu nhi cũng ứng nhanh quá đi? Ta nên ra đường mở cái quầy điều thủ thân toán đi thôi.

Bảo nhi mới uống tổ yến xong, Tiêu Từ Vân đã tới cửa, làm ta phát hoảng kéo tay áo lên giúp Bảo nhi lau miệng.

Chủ tớ ta thì luống cuống tay chân, ngược lại Tiêu Từ Vân có vẻ rất thong dong, nàng khẽ cúi người một cái: “Tẩu tẩu, tổ yến mùi vị có được không?”

Ta tí mi hồi tưởng lại một ngụm tổ yến lúc này, rồi kết hợp với bình luận của Bảo nhi, công chính nói: “Hơi ngọt, lần sau bảo đầu bếp bỏ ít đường một chút.”

Nụ cười hiền thực trên mặt Tiêu Từ Vân nhạt đi: “Từ Vân trù nghệ không tinh, lần sau sẽ cải tiến.”

Ta và Bảo nhi nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nói: “Không cần, mùi vị ngon đến phát điên rồi.”

Ở nhà chúng ta đều dùng cách này an ủi người nấu ăn không giỏi là đi hai, mỗi lần đều dỗ nàng tâm hoa nộ phóng. Nhưng ở bên Tiêu Từ Vân tựa hồ lại không được, nàng im lặng hồi lâu, ánh mắt sắc bén bắn về phía Bảo nhi: “Tiểu nhà hoàn, sao ngươi cũng biết tổ yến của ta mùi vị thế nào?”

Bảo nhi không dám trả lời, lặng lẽ dịch dịch sang cạnh ta. Ta vội cười nói: “Mùi vị rất ngon, ta không kèm được chia cho nàng một ít.”

Tiêu Từ Vân nói: “Đa tạ tẩu tẩu khích lệ, ta còn sợ là nha hoàn mới tới không hiểu quy củ, uống trộm đồ của tẩu tẩu đấy.”

Nói đoạn nàng quay đầu nói với Bảo nhi: “Trong này không còn việc của ngươi nữa, đi ra ngoài làm việc đi.”

Ta nhìn Bảo nhi, khuôn mặt nhỏ của nàng ỳm khuất hẳn thành một đóa hoa cúc, ta an ủi vỗ vỗ tay nàng, nói: “Bảo nhi là nha hoàn thân cận theo ta tới đây, không phải là nha hoàn mới tới. Nàng từ trước tới nay không được lành lợi cho lắm, nể không hiểu quy củ trong phủ, còn mong biểu tiểu thư lượng thứ cho.”

Tiêu Từ Vân phóng ra một nụ cười: “Hóa ra là người của tẩu tẩu, quả là chê cười rồi.”

Ta không biết là nàng chê cười chính mình hay là Bảo nhi, nhưng nụ cười của nàng ta trong mắt ta rất giả dối. Hôm qua ta còn thấy tiểu cô nương rất đáng yêu, bây giờ bỗng thấy nàng có phần khiến người ta chán ghét, ôi, con người ta cũng rất thích chuyện bé xé ra to á.

Tiêu Từ Vân lại nói: “Không biết buổi chiều tẩu tẩu có rảnh, có thể theo Từ Vân ra ngoài một chuyến không? Trước kia Từ Vân ra ngoài đều mang nha hoàn, bây giờ có tẩu tẩu theo cùng, nhất định sẽ thú vị hơn nhiều. . .”

Đề nghị đi ra ngoài này khiến trái tim nhỏ bé của ta hưng phấn đập thình thịch, còn phải giả bộ bình tĩnh: “Ta đại để là không có chuyện gì gấp cả, vậy thì theo muội đi dạo chút,”

Chúng ta đã đi qua khách sạn Long Môn đến lần thứ ba rồi, đi tiệm son phấn; đi tiệm trang sức; giờ đang trên đường tới tiệm vải. Ta đã ba lần thấy ông lão râu trắng đang ở trong khách sạn kê đến nước miếng tung bay sò sò ra đó, nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn đi qua, cuối cùng ta nhịn hết nổi nữa, dùng bước: “Từ Vân, chúng ta đi khách sạn Long môn uống miếng trà đi.”

Tiêu Từ Vân có vẻ không mấy bằng lòng, nàng tha nửa ngày mới đi vào khách sạn cùng ta. Ta tìm một vị trí tốt ngồi xuống say sưa nghe chuyện, mà Tiêu Từ Vân chưa ngồi nóng mông đã kêu muốn đi tiệm vải, ta bảo nàng tự mình đi đi, hẹn nhau một canh giờ sau nàng trở lại khách sạn tìm ta rồi cùng về phủ.

Ông lão râu bạc đang kể 《Thư kiếm ân cừ lục》，cho đến đoạn Hương Hương công chúa xuất hiện ta vẫn nghe rất say mê, và lại một lòng cho rằng Trần Gia Lạc và Hoắc Thanh Đồng hữu tình sẽ thành thân thuộc. Sau đó Hương Hương công chúa xuất hiện, đầu tiên là tên của nàng ta nghe đã thấy ghét, hơn nữa là với hành vi không thích ăn cơm chỉ thích ăn hoa của Hương Hương công chúa ta thấy rất khó hiểu, hơn nữa trong lòng nhấm nhấm hồi lâu nếu chỉ ăn hoa thì rốt cuộc là phải ăn bao nhiêu đóa mới đầy bụng đây. Câu chuyện này làm ta khá là thất vọng với ông lão râu bạc, có lẽ là ông ấy mới đổi hoàn cảnh công tác, còn chưa thích ứng, ta châm chọc cho ông.

Ta quyết định đi trước tìm Tiêu Từ Vân, để tránh nghe tiếp ta sẽ thất vọng triệt để với ông lão râu bạc, trước khi ra cửa ông lão râu bạc bị ai nhìn ta vài lần, ông ta nhận ra ta, ta từ nhỏ tới lớn nghe ông ta kể chuyện, chưa từng rời đi sớm trong lúc ông ta đang kể. Ta trả lại cho ông vài ánh mắt thông cảm rồi quyết tuyệt rời đi.

Tới tiệm vải ta lại chẳng thấy tăm hơi Tiêu Từ Vân đâu, theo ông chủ tiệm vải nói, nàng ta chỉ xem qua loa rồi đi luôn, vì thế ta lại quay trở về khách sạn Long Môn, nhưng vẫn không thấy người đâu, vì thế dưới ánh mắt ai thương của ông lão râu bạc lại một lần nữa tuyệt tình mà đi.

Ta tìm hết tất cả các tiệm trên đường mà con gái thường hay ghé vào, chung quy không thấy bóng dáng của nàng, chỉ đành trở về ngồi ở khách sạn Long Môn, ông lão râu bạc thấy ta trở lại, thiếu tí nữa nước mắt thành dòng.

Ngồi chờ hai canh giờ, ta cũng muốn giết cả Hương Hương công chúa luôn rồi, nhưng Tiêu Từ Vân vẫn không xuất hiện, ta chỉ đành lên đường về phủ trước, trước khi đi còn nhìn ông lão râu bạc một cái, cho ông ta một ánh mắt cổ vũ.

Về phủ thử hỏi, không ai nhìn thấy Tiêu Từ Vân trở lại cả.

Ta nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đi báo cho Phạm Thiên Hàm, vượt qua phiến rừng trúc mảnh khảnh kia, thì là thư phòng của Phạm Thiên Hàm, còn chưa tới gần, ta đã nghe từ trong đó vọng ra tiếng nói thẹn thùng của Tiêu Từ Vân: “Biểu ca, đây là son muội mới mua, màu có đẹp không?” Thanh âm của Phạm Thiên Hàm trầm trầm, đến gần ta mới nghe rõ: “Vân nhi dùng màu gì đều đẹp cả.”

Ta đứng ngoài cửa, bực tức trào lên ngực, còn khẽ run lên. Hít sâu một hơi, ta cảm thấy ta phải hít thở mà xông vào, cho nên một chương đánh lên cửa, cửa mở cái rầm, hai người trong phòng tròn mắt há mồm.

Xem ra mấy ngày không luyện công, cũng không lạ tay là mấy, ông lão sư phụ còn dọa ta nói lấy tư chất của ta thì chỉ có thể lấy cần cù bù thông minh.

Phạm Thiên Hàm phản ứng trước tiên, anh ta nhíu mày nói: “Thanh Thiện, có chuyện gì vậy?”

Ta sờ sờ mũi, cười nói: “Ta bực quá liên quên không chế lực đạo, nhưng mà cửa nhà huynh cũng hơi bị thiếu bền chắc đó, sau này đừng dùng đồ rẻ tiền nữa.”

Anh ta đặt chén trà trong tay xuống: “Chuyện gì khiến nàng bực tức như vậy?”

Ta lạnh lùng liếc Tiêu Từ Vân một cái, “Cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là bị người ta tính kế thôi.”

Phạm Thiên Hàm pha trò nói: “Ồ? Người nào dám tính kế đường đường trạng nguyên phu nhân của ta? Để vì phu hảo hảo thay phu nhân giáo huấn hẳn được không?”

Ta nói: “Thế lại không cần, con người ta từ xưa luôn có thù tất báo, và lại quen tự mình hành động.”

Phạm Thiên Hàm cười cười lắc đầu: “Bất kể là chuyện gì, đừng quá chừng mực.”

Ta cũng cười: “Đó là đương nhiên. Ta cũng không quấy rầy hai người nữa, đi phòng bếp xem thử có tổ yến gì đó để bổ thân thể không, tổ yến sớm nay uống quá ngọt, tay nghề của đầu bếp đó còn chẳng bằng con heo ấy chứ.”

Dứt lời, ta lại liếc người đã tức giận tới trắng bệch mặt ra là Tiêu Từ Vân, rồi hiên ngang oai vệ rời khỏi thư phòng.

Vậy là, ta đã chính thức tuyên chiến với Tiêu Từ Vân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Uống Canh

Chẳng là, ta vạn vạn không ngờ Tiêu Từ Vân sẽ đuổi theo.

Nàng kéo ống tay áo của ta, vừa khóc vừa giải thích, than thở kể lể.

Ta nghe tiếng gió thổi rừng trúc xào xạc, kéo ống tay áo của mình lại. “Tiêu Từ Vân, ta đã rõ rồi, cô lẽ không phải cô cố ý quên mất ta đang ở khách sạn Long Môn đợi cô, nhưng ta quả thật đã đợi cô ở đó gần hai canh giờ, và lại còn tìm khắp tất cả các tiệm lớn nhỏ trên đường. Hai canh giờ là bao lâu cô có biết không? Đủ để gà đẻ trứng ấp gà con, bắt con gà nấu một nồi canh, Bảo nhi còn uống xong bát canh đó nữa rồi kìa. Ta từ nhỏ tính khí không tốt, người ta đánh ta một chương ta nhất định phải trả lại hẳn một quyền, chuyện lần này của cô cũng chẳng tính là to tát gì, ta nhiều nhất cũng đánh nháo một tí chơi đùa với cô thôi, ta sẽ ngừng tay đúng lúc. Đến lúc đó ta sẽ nguyện ý chung sống hòa bình với cô, chẳng hay cô có vừa lòng không?”

Từ nhỏ ta đã cảm thấy phạm là chuyện gì đều phải chú trọng công bằng, một xâu hồ lô đường sáu quả, ta nhất định sẽ chia cho Bảo nhi ba quả.

Tiêu Từ Vân thu hồi nước mắt, oán hận nhìn ta, “Vương Thanh Thiện, cô đừng có vênh váo, Tiêu Từ Vân ta không sợ cô.”

Ta cực kỳ tán phục kỹ năng biến sắc mặt đến xuất thần nhập hóa của người nhà bọn họ, rồi thành thật nói: “Cô có thể yên tâm, ta sẽ không làm chuyện gì đáng cho cô phải sợ đâu.”

Nàng nghe ta nói một phen chân thành như thế, chẳng những không an tâm, ngược lại còn cắn phẫn phẩy tay áo mà đi, lòng ta trăm mối tơ vò.

Ta từ xưa tới nay không nói chơi, nói đánh nháo một chút thì chính là đánh nháo một chút thôi.

Từ hôm đó, quần áo của Tiêu Tử Vân thường thường vô duyên vô cớ tòi ra một lỗ thủng; trong hộp son của nàng ta ngẫu nhiên có sâu bọ; nước đường nàng ta uống có khi lại mặn. . .

Mấy trò đó ta chơi ba ngày đã thấy chán, cho nên quyết định độ lượng mà tha thứ cho nàng ta. Nhưng mà như thế ta lại rảnh rang, con người ta có mệnh phải bận bịu, cứ nhàn ra là lại thấy hơi hoang, bèn gọi Bảo nhi tới, quyết định đem mấy giống hoa Tiêu Tử Vân cho ta ra hậu hoa viên. Ta nghĩ thế này cũng coi như là cho ta và Tiêu Tử Vân một đường thoát, Tiêu Tử Vân hẳn cũng sẽ biết ta tha thứ nàng, huống hồ ta cũng tò mò giống hoa quý hiếm sẽ trồng ra hoa kiểu gì.

Ta và Bảo nhi mới đào được một cái hố, Tiêu Tử Vân đã hồn hển chạy tới, khuôn mặt vì chạy mà đỏ bừng bừng, nhể nhại mờ mờ, thờ không ra hơi: “Vương Thanh Thiên, cô khinh người quá đáng!”

Ta nghĩ kỹ một phen, thật không hiểu nàng ta nói chuyện gì, ta đã quyết định thu tay tôi mà, hôm nay đương nhiên sẽ không đi trêu chọc gì nàng.

Ta phì cười bèn đặt trên tay: “Xin chỉ giáo cho?”

Tiêu Tử Vân bình tĩnh lại rồi bắt đầu ra vẻ thiên kim, lạnh lùng nói: “Loại hành vi chuột nhắt của cô mấy ngày nay ta đều độ lượng không so đo với cô, sao cô cứ phải giẫm lên đầu ta mới được hả?”

Chắc, lời này nói ra thật không phúc hậu rồi, cô mới là đồ chuột nhắt, già trẻ lớn bé trong phủ các người đều là chuột nhắt.

Ta cảm thấy phải giải thích rõ ràng, bèn nói: “Ta thật sự không rõ cô đang nói cái gì, không bằng cô nói trực tiếp ra luôn đi?”

Tiêu Tử Vân bỗng giật lấy cái cốc trong tay ta, ném xuống đất, động tác như mây trời nước chảy, thực không phù hợp với hình tượng nhu nhược mà ngày thường nàng đáp nện ra.

Nhưng lần này nàng ta ném một cái, ta lại ngộ ra vài phần, hóa ra quy củ ở phủ này là cái quy củ rất kỳ diệu, khi người ta tặng giống hoa cho người, mời người trồng hoa ở hậu hoa viên, thì thực ra là đang nói vụn vụn không thể trồng hoa ở hậu hoa viên, cái kiểu biểu đạt này quả thật là trăm chuyển ngàn hồi quá mức, mà ta lại có thể hiểu được, ta đúng là một đóa giải ngữ hoa mà.

Ta nghĩ tới mấy ngày nay cũng đã chinh nàng thê thảm rồi, bèn rộng lượng nói: “Nếu biểu tiểu thư không thích cho ta trồng hoa, vậy ta không trồng nữa là được, Bảo nhi, chúng ta tìm chỗ khác chơi thôi.”

Tiêu Tử Vân bắt lấy tay ta trước khi ta quay đi, ta quay lại nhìn nàng, trong đôi mắt quyến rũ của nàng ta đang bùng bùng lửa giận, ta thấy thật kỳ quái, nàng là con gái nhà lành ôn uyển hiền thực như thế, mà nhìn gần lại có một đôi mắt dụ dỗ như cáo, hơn nữa lực đạo nàng bắt lấy tay ta, không phải của một cô tiểu thư sống an nhàn sung sướng có được.

Ta hiểu kỳ nói: “Biểu tiểu thư có tập võ?”

“Cô muốn đi tìm biểu ca cáo trạng?” Nàng bóp chặt tay, siết đến mức ta muốn kêu mẹ ơi, liền sử lực gãy ra vài lần, không gãy ra được.

Ta đau đến nhúm mày: “Cáo trạng cái gì? Chuyện khí lực của cô rất mạnh? Chẳng có gì là ghê gớm, Bảo nhi nhà chúng ta khí lực cũng rất mạnh.”

Bảo nhi bỗng nhiên xông lên, ba một tiếng, đánh rớt tay Tiêu Tử Vân, la lên: “Tay của tiểu thư từng bị thương, cô đừng có bóp của người!”

Nhiều năm như thế, thật không uống công thương em

Ta nhìn bàn tay nõn nà của Tiêu Tử Vân từ từ đỏ lên, trong lòng lại một phen cảm thán vì sức mạnh của Bảo nhi. Nhưng lời kịch thì vẫn phải nói, ta trách cứ nhìn Bảo nhi một cái: “Không được vô lễ, mau nhận lỗi với biểu tiểu thư.”

Bảo nhi hiểu ngay: “Thật xin lỗi, còn mong biểu tiểu thư trách phạt.”

Tiêu Tử Vân không chút nể tình, không ngừng cật vấn ta: “Cô có định đi tìm biểu ca cáo trạng hay không?”

Cái sự cố chấp lạ thường này khiến ta run lên một chập, vội vàng xua tay: “Không hề.”

Ta nói như vậy, một là ta quả thật cảm thấy Tiêu Tử Vân này đầu óc hơi bị vụn vụn, thứ hai là trong lòng ta rất rõ, dù cho ta thật sự tìm Phạm Thiên Hàm cáo trạng, cũng không chắc có thể được lợi gì cả.

Nàng ta nhìn ta một cách quỷ dị, ta thật chân thành nhìn lại nàng, cuối cùng cô nàng chậm chậm bỏ đi.

Ta thờ dài một cái, mẹ ơi, ánh mắt ấy cũng thật là khủng bố, nhìn ta thêm chút nữa ta sẽ gọi nàng là bà cô luôn.

Ánh mắt của nàng làm ta nhớ tới con mèo điên mà di lục nuôi, mỗi lần nó lộ ra cái ánh mắt ấy, hôm sau trong phòng chứa cũi sẽ xuất hiện vô số xác chuột, có con mất đầu, có con không chân, có con ruột gan bèo nhèo... tàn nhẫn đến mức đáng phẫn nộ.

Bảo nhi tựa hồ cũng đồng cảm với ta, nàng run run bàn tay múp míp: “Tiểu thư, cô ta, cô ta thật đáng sợ.”

Ta vỗ vỗ lưng nàng an ủi: “Ta cũng có cảm giác như vậy, cô ta không chừng còn ăn thịt người, Bảo nhi, kiểu ít da nhiều thịt như em, hấp rồi cho thêm ít gừng, nhất định là nhân gian mỹ vị.”

“Tiểu thư!” Bảo nhi giậm chân.

Ước chừng dùng xong bữa trưa, ta đang cùng Bảo nhi ở trong phòng nói chuyện phiếm, nghe nàng kể Tiêu Từ Vân đi đường lắc lắc eo, cho nên bọn hạ nhân trộm gọi cô ta là xà yêu.

Lúc Phạm Thiên Hàm đẩy cửa vào thì ta đang cười nắc nẻ, thấy anh ta, giật mình một cái, bị sắc nước miếng.

Vị Phạm đại nhân này ta đã ba, bốn ngày không thấy mặt, nghe nói là theo tể tướng lão gia đi thị sát dân tình, cho nên mấy ngày trước ta chinh Tiêu Từ Vân rất thuận buồm xuôi gió, không có trở ngại gì to tát cả.

Anh ta rót chén trà đặt vào tay ta, tiện thể thay ta gác bàn tay đang vỗ lưng ta của Bảo nhi, so với cái lực vỗ đẩy ta vào chỗ chết của Bảo nhi, anh ta vỗ nhẹ hơn nhiều, bất giác, ta bỗng thấy anh ta lại rất giống như mẹ ta dỗ ta vào giấc ngủ khi còn thơ bé,

Xem ra, hoặc là ta bị sắc hồ đồ rồi, hoặc là anh ta không đủ khí khái nam tử.

Đợi ta bình tĩnh lại, anh ta nói: “Nàng xuất giá đã bao nhiêu ngày rồi?”

Ta thốt lên: “Không nhiều không ít, tám ngày.”

Phạm Thiên Hàm hứng thú nói: “Nàng cũng nhớ rõ thật đấy.”

Ta im lặng không nói, cái kiểu sống một ngày như một năm này, có thể không nhớ rõ sao?

Anh ta lại nói: “Ngày mai ta cũng nàng về nhà mẹ đẻ nhé?”

Ta khó hiểu: “Vì sao muốn về nhà mẹ đẻ? Huynh muốn bỏ ta sao?”

Anh ta thở dài: “Nàng nói nghe có vẻ hờn hờ quá?”

Ta đưa tay che đi nụ cười trên mặt, nghiêm trang nói: “Hiều nhầm, hiểu nhầm, trong lòng ta buồn thảm lắm.”

Anh ta kéo ghế ra ngồi, nghiêng đầu nói với ta: “Thanh Thiên, ngày mai chúng ta về là quy tử*, nàng nghĩ thử xem cha nàng với các dì, bình thường thích những thứ gì, rồi báo Lý tổng quản chuẩn bị.”

*Về thăm nhà ngoại.

Cái vấn đề rất giản đơn ấy lại khiến ta nhất thời không biết nên nói thế nào, ta có chín bà dì, ta thường thường lẫn lộn sở thích của từng người, về phần cha ta, sở thích của ông ấy thì ta lại rất rõ — gái gú.

Phạm Thiên Hàm khẽ nhắc bím tóc rũ trên vai ta: “Lần này nàng cũng được dịp thừa nước đục thả câu?”

Ta giật bím tóc lại, trời đất chứng giám, ta có chỗ nào là thừa nước đục thả câu?

Cuối cùng Bảo nhi giải vây cho ta, nàng nói: “Lão gia thích mỹ thực, các phu nhân thích các đồ kim sức ngọc sức của cánh phụ nữ.”

Ta thất vọng liếc Bảo nhi một cái, cha ta thích mỹ thực? Ta làm con gái ông mười tám năm, lần này là lần đầu tiên nghe nói vậy. Ai cũng biết Vương Vô Lại thời trẻ ăn nhiều cám bã, sau khi phú quý thì mắc cái tật, đồ ăn cao quý quá thì không nuốt được, ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu.

Bảo nhi bị ta liếc một cái, biết mình sai lầm, vội nói: “À, là tiểu thư thích mỹ thực, lão gia thích, thích sắc, đồ nhiều màu sắc.”*

*Đoạn này là háo, háo sắc :) háo = thích.

Đến khoảng chiều tối, Lý tổng quản đưa tới một đồng lễ vật cho ta xem qua, từ vây cá tổ yến cho tới vàng bạc châu báu, cái gì cũng có. Trước lúc này ta vẫn nghi ngờ Phạm Thiên Hàm lấy ta là vì ham của hồi môn của ta, lại thêm phủ trạng nguyên bé như lỗ mũi, cho nên ta có một đạo cảm thấy ta phải học làm một người vợ đảm mẹ hiền, cần kiệm tri gia, để miễn lại thành điển phạm vợ chồng nghèo trăm sự xót, giờ thấy có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi.

Bữa tối Phạm Thiên Hàm và Tiêu Từ Vân không thấy tham dự, ta dứt khoát gọi Bảo nhi cùng ngồi ăn, mấy ngày gần đây Bảo nhi cũng lặn lội, do phủ trạng nguyên quy định hạ nhân không thể ngồi cùng chủ tử, nên nàng không thể ngồi ăn cơm cùng ta, chuyện này thường thường thì có nghĩa nàng không thể ăn một nửa bữa cơm của ta, cũng có nghĩa là nàng thường ăn không no.

Ăn được nửa, Phạm Thiên Hàm lại đột ngột xuất hiện, lần này lại đến phiên Bảo nhi bị ghen chết đi sống lại.

Ta vỗ lưng Bảo nhi, oán trách Phạm Thiên Hàm: “Cái tật xuất quỷ nhập thần của huynh phải sửa đi.”

Bảo nhi luống cuống muốn đứng dậy nhường chỗ, ta kiên quyết ấn nàng lại: “Ngồi đi ngồi đi, xem em kia, gầy thành như thế, còn không ngồi yên mà ăn

com”

Nói đoạn, ta nhìn khuôn mặt tròn vo múp múp của Bảo nhi mà chột dạ, vội chuyển sang nhìn Phạm Thiên Hàm: “Huynh muốn cùng ăn luôn không?”

Về mặt của Phạm Thiên Hàm tựa như còn đang nghiền ngẫm xem Bảo nhi rốt cuộc là gầy ở chỗ nào, nghe vậy liền thuận miệng nói: “Ta uống bát canh là được.”

Ta đưa một cái bát không cho anh ta mức canh, anh ta lại duỗi tay ra cầm lấy cái bát canh đặt bên cạnh tay ta, uống hai miếng rồi nhú mồm nói: “Canh này không hợp khẩu vị ta, không cần lấy nữa,”

Ta làm ngo mức thêm một bát canh, đẩy bát anh ta vừa uống sang một bên, bưng bát vừa mức lên uống.

Anh ta ngẩn ra, sắc mặt trở nên khó coi, rồi bỗng sáp lại, mút miệng ta một cái.

...

Khi hôn vía ta trở về, trước mặt chỉ còn lại Bảo nhi đang che miệng cười khúc khích, ta vô thức nhếch môi, nói: “Bảo, Bảo nhi, anh ta..”

Bảo nhi bốn cọt nói: “Cô gia không chờ được người hoàn hồn, đã bị Lý tổng quản mời đi rồi. Người uống nhiều canh chút, nhất là cái mức ra rồi ấy, đừng lãng phí.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bất Ngờ

Trong dân gian người ta hay truyền người mà quá sầu lo, trong một đêm sẽ bạc đầu, nhưng nếu có người trong một đêm lại đổi tính, thì nên gọi là có quý nhập thân nhỉ? Phạm Thiên Hàm sớm hôm nay rất giống như bị quý nhập hồn, cả người đổi hẳn tính nết.

Anh ta sáng sớm đã sai người tới gọi ta chuẩn bị khởi hành về nhà mẹ đẻ quy trư. Ta và Bảo nhi quả thật phải cuống tay cuống chân một phen mới ra được cửa, mà anh ta đã sớm chờ ở cổng lớn, anh ta đứng ở giữa hai con sư tử đá ở trước cổng, rõ ràng còn anh tuấn hơn sư tử gấp trăm lần.

Ta cười cười tiếp đón: “Tối qua có ngủ ngon không?”

Đây vốn là một câu chào hỏi rất bình thường, anh ta nghe xong lại đỏ mặt, nhón nhác nói: “Lên xe.”

Lúc này ta mới phát hiện trước cửa có một chiếc xe ngựa, ta vừa định cùng anh ta nói ta không thích đi xe ngựa, nhưng thấy sắc mặt anh ta không tốt lắm, đành phải thôi.

Con ngựa này cũng chẳng biết là ăn được cỏ tiên gì, chạy như cười mây lướt gió, xóc đến mức ruột gan ta lộn tùng phèo lên, rất buồn nôn. Ta vật lộn ngồi thêm một lát, cuối cùng dịch sang cạnh Phạm Thiên Hàm đang ngồi một bên trong xe, nói: “Phủ trạng nguyên cách nhà ta cũng không phải quá xa, cùng lắm cũng là nửa nén hương đi bộ, không bằng chúng ta đi bộ đi, cho khỏe người.”

Anh ta lạnh lùng liếc ta một cái, dịch cách ta thật xa mới nói: “Nàng muốn xuống thì cứ xuống đi.”

Ta bị lạnh nhạt đến vô cớ, sờ sờ mũi đứng dậy định ngồi lại chỗ cũ, ngờ đầu con ngựa đã ăn cỏ tiên này lại phát bệnh, một chiều thần long vẩy đuôi ném ta từ đầu này trong xe tới luân đầu kia, ngã ngay vào lòng Phạm Thiên Hàm.

Phạm Thiên Hàm đầu tiên là ôm lấy ta, sau bỗng quăng ta xuống, tựa như là trên mình ta có bệnh truyền nhiễm ấy.

Ta buồn cười, cái vẻ bị chòng ghẹo rồi thành chim sợ cành cong đây từ đâu mà có vậy? Nếu ta nhớ không lầm, hôm qua người bị khinh bạc là kẻ bất tài này mới đúng? Sao anh ta trái lại như cô gái thất tình thế chứ?

Ta tuy không có nhiều kinh nghiệm hôn nhân, nhưng cũng biết giữa vợ chồng thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào, hôn hai ba cái cũng là việc thường tình, nên ta cũng rất bình tĩnh, nhưng bị anh ta cự nự như thế, cũng lờ mờ thấy như không đứng chỗ nào.

Ta xoa xoa mông lạng lẽ dịch vào trong góc, vừa ngồi xuống thì lại xóc một cái, thật muốn nôn ra luôn, đành mở miệng nói: “Xe ngựa này ta ngồi khó chịu quá, để ta xuống vậy.”

Anh ta vẻ mặt mất kiên nhẫn: “Nàng có bao nhiêu yếu ớt? Muốn xuống thì nhảy xuống từ cửa sổ đi.”

Con người ta không chịu nổi nhất ấy là bị người ta kích, anh ta vừa nói xong ta đã vén màn, bật người nhảy ra ngoài, lộn vòng một cái, an ổn đáp xuống đất, cho nên nói người ta bình thường phải học nhất kỹ phòng thân, chiều Lạc Nhạn Thức ta học trộm từ sư phụ này tuy không đủ cho ta nhảy xuống từ

nóc nhà, nhưng nhảy xe ngựa thì vẫn dư dả.

Phu xe huyết một cái thật dài, rồi con ngựa điên ấy liền dừng lại, mình bị nhấc lên, đầu của Bảo nhi thò ra, dụi dụi mắt hỏi: “Tiểu thư, sao người lại xuống vậy? Mau lên đây nha.”

Bà cố tổ Bảo nhi phúc khí ngất trời này vừa lên xe là bắt đầu ngủ, ngay cả lúc ta và Phạm Thiên Hàm lặn một vòng trong xe, cũng không lẫn tình được nằng.

Đầu của Phạm đại nhân cũng xuất hiện ngoài cửa sổ xe, lúc này trên mặt anh ta đã chẳng còn biểu tình gì cả, ngữ khí lạnh lùng: “Đề nằng đi, ta muốn xem xem nằng dỗi được bao lâu.”

Nghe xem, đó là lời người nói sao?

Ta một mình vừa bước lững thững trên đường, vừa đá sỏi, xe ngựa theo kè kè phía sau, Bảo nhi nằm bò trên cửa sổ quý rống quý kêu, cũng không xuống mà đi theo tiểu thư, quả bóng này.

Hôm nay khí trời không tệ, mây lững lờ, gió phát phơ, là ngày thích hợp để thả diều.

Chỉ là cái xe ngựa theo sau ấy khiến người ta bức bối, mà ông thần mặt đen trong xe ấy càng khiến người ta bức bối. Ta đi rồi đi, dứt khoát rẽ vào một con ngõ nhỏ xe ngựa không vào được.

Trước đây, có người từng nói với ta, đường trong kinh thành này lắm ngõ ngách, bao giờ cũng có thể khiến người ta bất ngờ. Mà người trước mắt ta đây quả thật là rất bất ngờ.

Ta run giọng: “Đại, đại sư huynh, huynh muốn hồng nghìn tía như này, xảy ra chuyện gì?”

Đại sư huynh xoa vết thương trên mặt: “Ta và sư phụ đêm hôm muội thành thân bị người ám toán, sư phụ bị nội thương, đang dưỡng bệnh ở nơi bí mật. Ta canh ngoài phủ trạng nguyên mấy ngày mới đợi đến lúc muội ra ngoài, mau theo ta đi gặp sư phụ.”

Ta ngờ vực quan sát huynh ấy, giờ đã cách hôm ta thành thân tám, chín ngày rồi, dù gì chẳng nữa thì màu sắc trên mặt huynh ta cũng không thể chói lọi như vậy được, ta đi tới gần lấy ngón tay xoa xoa, kỹ thuật dịch dung này, quả có đủ điều luyện.

Đại sư huynh bị vạch trần thì phát cáu, một quân cờ vậy lấy thế như sét đánh bắn ra từ ống tay áo, đánh trúng một huyết đạo nào đó của ta, tha thứ ta, ta luôn luôn không nhớ nổi tên mấy cái huyết đạo. Nghĩ lại năm đó, lúc ta theo sư phụ học điểm huyết, qua một tháng ta cũng chỉ biết có huyết gọi là huyết mi tâm với cả huyết thái dương thôi, cuối cùng sư phụ đành an ủi ta, ít ra con cũng nhớ được những huyết đạo trí mạng nhất, nếu quả thật bị ép quá thì chỉ cần nhắm nó công kích là được. Ta vẫn luôn hâm mộ binh khí mà sư phụ sắp cho đại sư huynh — quân cờ vậy, vừa tao nhã lại dễ mang theo, ở nhà ra đường đều thuận tiện. Không như binh khí ông ấy đặt cho ta — tú hoa châm, đặt trong tay áo thì lúc nào cũng phải cẩn thận để không tự đâm vào mình, đặt ở chỗ khác thì ta thường tìm không ra, phiền chết đi được.

Ta đứng thẳng ro ở đó, duy trì tư thế tay nâng trước mặt, một chân còn lơ lửng giữa không trung. Ta vốn định mắng ầm lên, lại phát hiện tên chết bầm đáng chém nghìn đao này cũng điểm cả huyết cam của ta.

Đại sư huynh tỏ vẻ đau thương: “Thiên nhi, muội im lặng nghe ta nói là được.”

Ta chớp chớp mí mắt, thứ duy nhất còn cử động được, mẹ nó, ta đều ra thế này rồi, có thể không nghe được à?

Sư huynh khụ một tiếng, chăm chú nhìn ta. Nếu ta không có nhầm, thì ánh mắt huynh ấy còn dạt dào tình ý nữa, lòng ta thít lại, đóa đào hoa này cũng nhâm hoa kỳ hoi bị lâu đây. Các cảnh khác đều ra quả rồi, giờ cần gì phải nở ra làm trò cười cho thiên hạ>

Quả nhiên huynh ấy mở đầu đã là một câu đi thẳng vào đề: “Thiên nhi, ta yêu muội.”

Nghe vậy, ta quả muốn rùng mình một cái, ngại cái là bị điểm huyết, chỉ đành quay quay tròn mắt để biểu đạt sự kích động trong lòng.

Huynh ấy tiếp tục nói: “Ta, ta biết muội còn đang giận ta, không thì muội sẽ không gả cho thằng con quan kia rồi, hẳn không phải người tốt. Lúc trước đủ loại thế lực làm ta không thể tới với muội, chúng ta, chúng ta rời khỏi chỗ này, đến nơi không có ai biết chúng ta, cùng nhau bắt đầu lại, được không?”

Ta lại đảo đảo mắt, trong lòng gào lên không được, nhưng cũng chẳng biết huynh ấy lý giải thế nào, tóm lại sư huynh vẫn cứ lải nhải: “Thiên nhi, không phải muội thích xông pha giang hồ, lưu lạc thiên nhai nhất sao? Vậy chúng ta đi chân trời góc bể, cùng với nhau, nắm tay nhau nhìn mặt trời mọc lặn, mây cuộn mây tan, nếu muội chán chuyện giang hồ, thì chúng ta lên núi, kiếm mảnh đất, ban ngày muội canh củi, ta làm ruộng, tối đến cùng nhau lên nóc nhà ngắm sao...”

Từ trước tới giờ ta không hề nhận ra đại sư huynh lại là người lảm lời đến thế, còn thao thao bất tuyệt hơn cả tiên sinh kể chuyện, mắt thấy huynh ấy chìm đắm trong cảnh tượng lai tươi đẹp do mình tự dệt lên, ta khóc không ra nước mắt, giương mắt nhìn trời cao, cái thế đứng cô độc này của ta thật không hợp đi nghe người ta nhìn vào dự đoán hiện tại, suy tưởng tương lai.

Lúc mắt đang ngẩn lẹ, ta nhìn thấy Phạm Thiên Hàm đang ngồi trên đầu tường, anh ta dùng một tay chống đầu, dưới ánh mặt trời rực rỡ, ta không nhìn rõ được biểu tình của anh ta, cũng không thể đoán được rốt cuộc anh ta đã nghe được bao nhiêu.

Lúc này ta cũng không để tâm vừa nãy anh ta cự nự cái gì nữa, liều mạng nháy mắt với anh ta, ý bảo anh ta qua cứu ta với, nhưng anh ta vẫn không động đậy gì, giữ nguyên tư thế ấy ngồi trên đầu tường.

Mẹ nó chứ, có ngồi tới chết ngơoi cũng không đợi được hồng hạnh xuất tường đâu.

Đại sư huynh sau một hồi lồi tạt tạt các hiện tượng tự nhiên như mặt trời, mặt trăng, sao sáng, mây trắng, ráng chiều ra tường tượng, mới đột ngột phát hiện ta vẫn còn khốn khổ đứng bằng một chân trước mặt, huynh ấy nói một tiếng “Thiên nhi, muội đi cùng ta nhé.” Rồi bắn ra một quân cờ, thân mình ta được thả lỏng, liền té đại mềm oặt ngã xuống. Đại sư huynh bước dài về phía ta, kỳ diệu thay ta lại bị một lực kéo ra sau, rơi vào một vòng tay.

Ta nghiêng đầu nhìn Phạm Thiên Hàm, tên này chẳng phải đang rất thư thả ngồi trên bờ tường sao? Từ lúc nào đã lên ra phía sau ta rồi?

Phạm Thiên Hàm ngữ khí không vui: “Đoạn đại hiệp lẽ nào không biết Thanh Thiên đã gả cho ta, nàng sống là người Phạm gia, chết là ma Phạm gia.”

Chắc, câu này quả thật là hơi bị xui xẻo.

Nhưng ta giờ cũng chẳng còn hơi sức cãi cộ với anh ta, nên ta mặc mình yếu ớt dựa vào lòng anh ta, nam tử luyện võ, cơ bắp phát triển, dựa vào không cứng không mềm, vừa đủ thoải mái.

Đại sư huynh bắn một quân cờ ra, nói: “Phạm Thiên Hàm, ngơoi buông Thiên nhi.”

Phạm Thiên Hàm ôm ta, hơi nghiêng người tránh, lạnh lùng nói: “Đoạn Triền Tu, ta khuyên ngơoi tốt nhất nên gọi nàng là Phạm phu nhân.”

Trong lòng ta rất hoan hỉ, mười ngày nửa tháng trước ta vẫn là thiên kim đệ nhị khuê phòng đệ đến dâng đặc trong phủ Vương vô lại, chớp mắt một cái ta đã thành cái bánh bao thơm lành chạm tay là bóng, kẻ sĩ cách ba ngày phải đổi cách nhìn cũng không hơn thế này.

Ta còn chưa kịp truy cứu bọn họ tự khi nào đã quen nhau tới mức có thể gọi tên tục của đối phương, thì họ đã bức ta chọn lựa trước.

Đại sư huynh nhìn ta nói: “Thiên nhi, nói cho hấn, muội nguyện ý theo ai?”

Mắt huynh ấy ẩn tình, nhìn tới nổi mũi ta xót lên. Nhớ năm đó, ta vì huynh ấy mà ăn không ngon ngủ không yên, gầy như que củi, còn động một tí là ra đón gió rớt nước mắt, huynh ấy còn đứng một bên khuyên ta giang hồ nữ không nên nghỉ ngơi vẫn vợ mấy chuyện tình với chả ái đó. Hôm nay ta đã sớm nguội lòng, huynh ấy lại ra vẻ tình sâu như biển, tạo hóa trêu người cũng chẳng trêu đến mức như huynh ấy.

Có lẽ lâu quá mà ta không lên tiếng, cánh tay ôm ta của Phạm Thiên Hàm siết lại một cái. Ta ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta, hai mắt giao nhau, ráng chiều âm đậm trời Sở bao la, sấm sét ì ùng.

Đại sư huynh lại bắn một quân cờ qua, Phạm Thiên Hàm đang định chặn, đầu óc ta cũng không biết có phải bị xe ngựa xóc nảy mới nảy làm hồng rồi không, cũng gió tay định chắn, cho nên tay ta đánh bật tay Phạm Thiên Hàm ra, thế là quân cờ đánh thẳng vào huyệt mi tâm của ta.

Trước khi mất ý thức ta luôn nghĩ, có lẽ ta sẽ chết, sư phụ nói rồi, huyết mi tâm là một trong những huyết đạo trí mạng nhất, kỳ từ* công của đại sư huynh trước nay không nghi. Nếu ta cứ vậy mà chết, ngày mai phổ lớn ngõ nhỏ chắc sẽ bắt đầu lưu truyền: con gái của Vương vô lại không giữ phụ đạo**, tân hôn còn cùng tình nhân hò hẹn, bị trượng phu bắt tận tay, bởi vậy hổ thẹn không thôi nên tự kết liễu... Rồi lâu ngày, trên phố sẽ truyền ra phiên bản còn chấn động hơn, con gái của Vương vô lại tính lăng lợ, đôi cánh tay ngọc ngàn người gối, có một đêm sau khi hẹn với gian phu, túng dục quá độ mà kiệt sức chết trên đường về, trượng phu nhân hậu của cô ta cũng coi như được giải thoát, thiện tai thiện tai.

*kỳ từ: quân cờ

**phụ đạo: đạo đức của người phụ nữ

Lời tác giả: Vì sao Phạm lão đại lại kỳ quặc như vậy? Theo tôi đoán, anh ta hôn Vương Thanh Thiên một cái, sau nhớ lại thì rất ảo não, thấy mình như một tên háo sắc. Mà tối đó đi ngủ, lại làm mộng xuân với Vương Thanh Thiên mới chết, phải biết rằng, người cổ đại rất thanh thuần nhé, anh ta mộng xuân sau còn bị Thanh Thiên hỏi một câu tối qua ngủ ngon không, nên chột dạ lại xấu hổ, thẹn quá hóa giận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thăm Nhà (Thượng)

Ta thấy đau lâm râm giữa hai đầu lông mày.

Ta có cảm giác mờ mắt ra chắc chắn sẽ thấy được Thiên đình, nào biết vừa mờ mắt ra liền thấy ngay sứ giả địa ngục Bảo nhi, thôi, ta cứ tiếp tục ở lại

nhân gian chịu khổ chịu nạn vậy.

Bảo nhi hai mắt đầm lệ nói: “Tiểu thư, hức hức... người không chết, người vẫn luôn nói nếu gặp phải người xấu thì đánh vào huyệt mi tâm và huyệt thái dương của hắn, ban nãy lúc cô gia ôm người về, giữa trán của người thật đỏ thật đỏ, em nghĩ người sẽ chết, em oa oa... oa oa cô gia... rất giận... oa oa...”

Ta thấy Bảo nhi thật ồn ào, ồn đến mức đầu ta đau như muốn nứt ra.

“Bảo nhi, đi xuống đi, để Thanh Thiên nghỉ ngơi một lát.”

Nhìn theo tiếng nói, ta phát hiện PHạm Thiên Hàm cũng ở trong phòng, anh ta ngồi trên ghế đầu, trên tay còn cầm một chén trà, đang chậm rãi nhâm nhi.

Ta thấy anh ta chẳng có lương tâm, ta đã đi một vòng từ quý môn quan về, anh ta còn có lòng dạ phẩm trà.

Ta còn thấy mình thật xui xẻo. Ta đây sống mười tám năm, số lần ốm đau đếm được trên đầu ngón tay, từ sau khi quen biết Phạm Thiên Hàm, đã phải đếm thêm hai ngón tay nữa rồi.

Bảo nhi vừa dụi mắt vừa nức nở lui xuống sau, Phạm Thiên Hàm liền đứng dậy bước tới bên giường ngồi xuống, ta dịch vào phía trong giường, cảnh giác nhìn anh ta.

Anh ta ém chần cho ta, ngón cái xoa lên mi tâm của ta, hỏi: “Còn đau không?”

Mẹ ơi, cảm giác tê tê từ ngón tay anh ta truyền tới mi tâm ta, rồi truyền tới đầu ngón chân, ngón chân ta căng ra phát tê.

Ta ở trong chăn lên duỗi ngón chân một cái, rồi nói: “Huyệt mi tâm không phải là huyệt trí mạng sao?”

Anh ta lạnh lạnh liếc ta một cái: “Quân cờ đập trúng ấy là xương trán của nàng thôi, không phải huyệt mi tâm. Nhưng nàng có vẻ cũng hiểu biết nhỉ, nếu ta nhớ không lầm, hôm nay nàng nhảy xuống khỏi xe ngựa là dùng Lạc Nhạn Thức của phái Nga Mi.”

Hóa ra Lạc Nhạn Thức lại là của phái Nga Mi, trong bụng thấy hết cách, lão sư phụ càng ngày càng vô liêm sỉ, ngay cả chiêu thức của ni cô cũng học trộm.

Ta ngẫm thấy Phạm Thiên Hàm không ngu độn như cha ta, chuyện tập võ này có muốn giấu cũng không giấu được bao lâu, huống hồ đây cũng không phải chuyện gì vi phạm phụ đức, bèn đem câu chuyện xúc động lòng người, đáng tập hợp lại thành sách giữa ta và sư phụ, đại sư huynh kể hết cho anh ta nghe, nói đến đoạn kích động còn nhịn không được định khoa tay múa chân, mấy lần đều bị anh ta ấn trở lại giường.

Phạm Thiên Hàm nghe xong chỉ cười, nhàn nhạt nói: “Ta đoán nàng cũng không lạm võ lâm nhân sĩ lắm, may mắn,”

Hai chữ phía sau của anh ta âm lượng càng nhỏ, ngẫm thấy anh ta đường đường là võ trạng nguyên, ăn nói đã không được khí bạt sơn hà thì thôi, còn nhỏ nhẹ như thế này, quả là oan ức cho cái danh võ trạng nguyên. Với lại từ “may mắn” khiến ta lại chột dạ, xem ra Phạm đại nhân cũng không thích tự mình lộ mặt nơi giang hồ, chuyện này thì trái ngược hoàn toàn với dự tính ban đầu của ta.

Con bà nó vô dụng, gã không đúng người rồi.

Bỗng chốc, ta nhớ ra người bị ta quăng ra sau đầu – đại sư huynh, vội hỏi: “Đại sư huynh đâu?”

Phạm Thiên Hàm tỏ vẻ không muốn để ý tới ta, hơi trào phúng nói: “Yên tâm, hắn ta tốt lắm, chỉ là làm nàng bị thương rồi áy náy quá bỏ đi thôi.”

Ta an tâm rồi, liền nở nụ cười.

Sắc mặt Phạm Thiên Hàm sầm xuống, nói: “Sao? Nàng muốn cùng Đoạn lang xông pha giang hồ à?”

Nghe nói kìa, quá sắc mùi chua, quá nhỏ mọn. Người ta nói trong bụng tử tướng có thể chống thuyền, mà trong bụng khuyển tử của hắn ít ra cũng phải bỏ vừa cái ghế đầu chứ, đây toàn là chuyện vừng mốc kê thối rồi, còn không có ý tứ lời ra nói, thật là đời sau không bằng đời trước.

Ta đang định quở trách hắn, lại chợt nhớ tới một chuyện khác, liền hỏi: “Huynh với đại sư huynh của ta quen biết?”

Anh ta im lặng một hồi lâu, tới mức ta sắp ngủ gật mất rồi mới nói: “Ta và sư phụ nàng cũng có quen.”

Ta chóng mặt, nói: “Đương nhiên, sư phụ ta quen khắp thiên hạ, ông ấy còn quen cả lão ni cô của núi Nga Mi cơ mà.”

Anh ta bật cười, lại ém chần cho ta, nói: “Chúng ta chỉ có vậy thôi.”

Ta nghe mà không rõ lắm, nhưng anh ta quả là rất thích ém chần cho ta.

Sau đó anh ta lại kể chút chuyện cho ta nghe, nhưng bởi giọng điệu của anh ta không được trầm bổng cho lắm, lại thêm đầu ta rất đau, bèn xem anh ta như là ông thầy thôi miên ở trường, khép hồ mắt nhìn miệng anh ta mở ra khép vào, giữa lúc mơ màng, dường như anh ta có dịch vị trí ta nằm đi, rồi cũng nằm xuống, ta cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng thật sự là rất mệt, bèn mặc kệ anh ta.

Lần thứ hai ta tỉnh dậy, đã không thấy Phạm Thiên Hàm đâu, có lẽ lúc trước ngủ hồ đồ rồi, anh ta không có lẽ lại cùng ta ngủ từ ban ngày tới tối được. Mà giờ trong phòng đã thấp nển, Bảo nhi đang chống đầu ngồi cạnh bàn gà gât, ngọn nến cháy đỏ ngay cạnh mặt nàng, đang đợi để nướng luôn cả nàng như chỉ mảnh treo chuông. Ta đang định gọi nàng, chợt phát hiện đây không phải phủ Trạng nguyên, mà là khuê phòng trước khi xuất giá của ta.

Ta gọi Bảo nhi trước khi cái mặt nhỏ của nàng bị nướng: “Bảo nhi, cô gia đâu?”

Bảo nhi dụi mắt hỏi: “Cô gia nào?”

Ta tưởng là nàng ngủ quên ra rồi, bèn nhẫn nại nói: “Phạm Thiên Hàm ở chỗ nào?”

Bảo nhi nhú mày nói: “Tiểu thư, người ngủ hồ đồ ạ? Phạm Thiên Hàm là ai cơ?”

Ta bị biểu tình vô tội của nàng dọa cho ngẩn ra, nói: “Thì là... phu quân của ta nha.”

Nàng ranh mãnh bật cười, nói: “Tiểu thư lẽ nào là hoài xuân? Hòn gả rồi? Đang yên đang lành đào đâu ra cô gia? Người mau xuống giường đi, em đi bụng bữa tối tối cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thăm Nhà (Trung)

Bảo nhi nhú mày nói: “Tiểu thư, người ngủ hồ đồ ạ? Phạm Thiên Hàm là ai cơ?”

Ta bị biểu tình vô tội của nàng dọa cho ngẩn ra, nói: “Thì là... phu quân của ta nha.”

Nàng ranh mãnh bật cười, nói: “Tiểu thư lẽ nào là hoài xuân? Hòn gả rồi? Đang yên đang lành đào đâu ra cô gia? Người mau xuống giường đi, em đi bụng bữa tối tối cho người.”

Đoạn nàng đi ra ngoài, để lại ta dựa vào đầu giường ngơ ngẩn, lẽ nào tất cả đều là một giấc mộng Nam Kha? Chuyện này còn huyền hoặc hơn cả Trang Sinh Hiếu mơ thành bướm bướm nha.

Ta dùng gậy đập vào thành giường, đau.

Bảo nhi ở ngoài cửa thò đầu vào, cười tủm tỉm nói: “Tiểu thư, em trên người tí thôi. Em thấy đầu người bị thương, sư phụ có nói nếu đầu bị thương sẽ quên những chuyện trước kia, em thử cái thôi. Cô gia và lão gia đang ở đại sảnh chơi cờ, em đi người qua đó nhé?”

Ta hồi hận rồi, mười ba năm trước, ta không nên nhặt quả cầu này từ cửa phủ vào, ta nên đá nàng đi xa thật xa, đến tận chân trời góc bể.

Nhưng mà, ta cũng có cảm giác thật nhẹ nhõm.

Ta và Bảo nhi vào sảnh, Phạm Thiên Hàm quả đang cùng cha ta hạ cờ, ta đứng trước cửa, ở xa xa gọi một tiếng cha, ngữ khí dịu dàng thăm thiết.

Cha ta ngẩng đầu nhìn ta, từ ái nói: “Thiên nhi, đã hết đau đầu chưa?”

Ta đáp: “Hết rồi ạ.”

Trong lòng ta còn đang chờ mong thêm mấy lời ân cần hỏi han giữa cha hiền con ngoan, thì Vương mập mập đã cúi đầu rất chi là nghiêm túc nói với Phạm Thiên Hàm: “Bước vừa nãy không tính, đều tại Thiên nhi hại ta đi sai.”

Tiếp đó đi Tư bụng canh hầm đi vào, ta đưa tay định tiếp, bà lại trực tiếp đặt bát tới trước mặt Phạm Thiên Hàm.

Bàn tay duỗi ra trong không trung của ta ngưng ngừng thu lại, phúi phúi quần áo trên người, nói: “Con vẫn nên về phòng thôi.”

Phạm Thiên Hàm vỗ cái ghế bên cạnh, quay đầu lại nói với ta: “Thanh Thiên, qua đây.”

Ta chỉ đành chậm rì rì đi qua, ngồi xuống cạnh anh ta. Anh ta đẩy bát canh trước mặt tới cạnh ta, nói: “Uống chút đi, nhưng đừng uống nhiều quá, sắp ăn tối rồi.”

Ta không tình không nguyện uống ngụm canh bố thí, Vương mập mập và đi Tư nhìn nhau một cái, cười đến xấu xa.

Wương mập mập này chơi cờ thật quá vô sỉ, ta làm con gái đứng một bên xem thật thấy mắt mặt, huống hồ bọn họ chơi là cờ vây, nhìn mấy quân cờ đen

trắng ấy mi tâm ta lại đau. Cho nên uống canh xong ta liền nói: “Ta đi xem xem buổi tối A Đào làm món gì.”

Phạm Thiên Hàm gật đầu nói: ”Đi đi”.

Ta đi ra ngoài, tới trong sân thì bỗng thấy buồn bực, sao ta phải báo cáo hành tung của mình với anh ta?

Thong thả tới phòng bếp, thì phát hiện Bảo nhi sớm đã ngồi xồm cạnh bếp lò tán gẫu với A Đào rồi, hai người họ cũng tính là quen biết lâu năm, một người nguyện nấu, một kẻ nguyện ăn.

Từ khi ta nhớ được thì A Đào đã làm đầu bếp ở nhà ta rồi, hẳn rất kỳ lạ, là một người không già, lúc ta còn nhỏ hẳn đen đen cường tráng, thường khiêng ta trên vai chơi cười ngựa đánh trận, lúc ta lớn lên rồi hẳn vẫn đen đen cường tráng, chỉ có không khiêng ta trên vai nữa thôi.

Ta thấy Bảo nhi và A Đào hàn huyên rất hăng say, thì cũng không làm phiền bọn họ, đứng tựa vào cửa, nghe hai người tán gẫu.

Bảo nhi: “A Đào, con nói với chú, hôm nay cô gia thấy tiểu thư ngất xỉu, sốt ruột đến đỏ cả mắt.”

A Đào: “Mấy đứa ở phủ trạng nguyên sống có tốt không?”

Bảo nhi: “Cô gia này có một biểu muối, phiền phức lắm, với lại com ở phủ trạng nguyên không ngon như của chú, tiểu thư gần đây càng ngày càng ăn ít.”

A Đào lộ vẻ lo lắng, nói: “Ta đi nói với lão gia, ta muốn sang phủ trạng nguyên nấu com cho tiểu thư.”

Bảo nhi: “Chẳng phải cô gia bảo chú dạy đầu bếp bên phủ trạng nguyên nấu ăn đó à? Chú sang thì đầu bếp của người ta phải làm sao?”

A Đào vung vẩy vãi muối lớn trong tay: “Ta không lấy tiền lương, tiền cho hẳn ta.”

Ta vội vàng nhảy ra khuyên: “A Đào, đầu bếp ở phủ trạng nguyên càng ngày càng giống của chú rồi, chú đứng là sư phụ giỏi nha.”

A Đào toét miệng cười, nói: “Tiểu thư, tối nay ta làm thứ tiểu thư thích nhất nha, canh đậu xanh, cốc bí đao hầm, còn có thịt kho đầu sư nữa.”

Vừa nghe thấy thịt kho đầu sư, miệng ta đã ứa nước bọt, Bảo nhi làm thịt kho đầu sư là tuyệt nhất, mà tay nghề của nàng là học từ chỗ A Đào, cho nên thịt kho đầu sư của A Đào là mỹ vị cấp tổ sư.

Bữa tối ta cực lực tiến cử thịt kho đầu sư của A Đào với Phạm Thiên Hàm, anh ta nếm xong chỉ hờ hững khen một câu mùi vị rất ngon. Ta thất vọng vô cùng, anh ta vậy mà không thể hiểu được cái sự cảm động phát ra từ tận đáy lòng ta khi ăn món của A Đào.

Có lẽ dạ dày con người cũng có tình cảm, ta từ nhỏ ăn com canh của A Đào lớn lên, lúc mẹ ta tạ thế, là A Đào và Bảo nhi mỗi ngày dỗ ta van ta ăn com. Đối với ta mà nói, món ăn của A Đào chính là nhà.

Dùng bữa xong, Phạm Thiên Hàm theo cha ta chơi cờ, ta xem mà đau đầu, bèn chuẩn đi thăm hỏi các dì, thăm hỏi chín bà dì xong, lúc ta trở về phòng cũng đã đến giờ ngủ, Phạm Thiên Hàm ngồi ở mép giường, đang cời giầy.

Ta đứng ngoài cửa, nhất thời cũng không biết nên làm sao cho phải.

Anh ta nhắc mắt nói: “Vào rồi đóng cửa lại.”

Ta chỉ đành vào cửa, lúc quay lại đóng cửa thì có hơi thấp thỏm, lẽ nào một trong tứ đại hi sự của đời người mà giang hồ lan truyền đã lâu – đêm động phòng hoa chúc, Phạm đại nhân đang chuẩn bị bắt tay làm? Ngẫm thấy cuộc đời của Phạm đại nhân quả cũng không có gì phải tiếc hận lắm, trong tứ đại hi sự thì nặng hạn gặp mưa lành với tha hương gặp cô tri thật sự cũng không có gì lý kỳ, hiếm nhất là đề danh bảng vàng thì anh ta đã được rồi, cho nên hôm nay quyết định hoàn thành nốt việc còn lại?

Ta trù trù một lúc, rồi mới quyết tâm nói: “Tối, tốc chiến tốc quyết đi!”

Phạm Thiên Hàm ngẩn ra, rồi trầm trầm bật cười, mất một lúc mới nói: “Nếu muốn tối, nhất định sẽ không có tốc chiến tốc quyết.”

Ta cũng ngẩn ra, mất nửa ngày mới hiểu ý trong ý của anh ta, thật sự là gã trạng nguyên mặt dày.

Nhưng nếu người ta không có ý tứ đó, ta cũng không tiện bật lại, bèn ngượng ngùng đi ra cửa, Vương phủ to thế này (họ Vương tốt thật, phủ thế nào cũng có thể xưng là Vương phủ) không sợ không có chỗ cho ta ngủ, cùng lắm thì chen chúc với Bảo nhi.

“Nàng đi đâu vậy?” Phạm Thiên Hàm hỏi.

Ta vầy vẩy tay nói: “Giường này nhường cho huynh, ta đi ôn chuyện với Bảo nhi.”

Ta vốn định để lại cho anh ta một bóng lưng thốn thức, ai ngờ còn chưa bước khỏi cửa, đã bị một luồng lực kỳ lạ cuốn lại, lúc bị ném lên giường, ta còn có chút tiếc hận, sao không cuốn cao tí, cho ta đập mây lướt gió một phen?

Lại nói, ta bị quăng lên giường, mông khá là đau. Mà hung thủ đại nhân lại không chút ăn năn, nói: “Nàng ngoan ngoãn ngủ ở đây, Bảo nhi ngày nào cũng

gặp, có cái chuyện gì mà ôn?”

Ta xoa mũi: “Lần sau ném nhẹ thôi, ta cũng có cha mẹ sinh thành đấy.”

Phạm Thiên Hàm cười nói: “Không phải nàng là người tập võ sao? Cũng không biết vận khí?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thăm Nhà (Hạ)

Phạm Thiên Hàm cười nói: “Không phải nàng là người tập võ sao? Cũng không biết vận khí.”

Ta dùng ánh mắt đục anh ta, nói: “Từ sau khi quen biết huynh, ta xui xẻo liên miên, còn vận khí ở đâu ra nữa.”

*Cái trên anh nói là vận công, cái dưới là vận may.

Nụ cười của anh ta cứng đờ, rồi lại giãn ra, nói: “Thanh Thiên, vận khí này không phải vận khí đó.”

Xưa nay người kể chuyện cười sợ nhất là gặp phải những kẻ ngốc nghếch thế này. Ta chán nản sờ mũi, nói: “Hóa ra là vậy, là ta kiến thức hạn hẹp.”

Anh ta cười tới mức đầy mắt đập dòn sóng nước, đưa tay vuốt tóc ta một cái, nói: “Thanh Thiên, nàng quả là đáng yêu.”

Khóe mắt trái của ta giật một cái, nói: “Quá khen.”

Anh ta không nói thêm nữa, chỉ cười, đôi mắt như hồ sâu, hơi nhuộm màu trà.

Ta bỗng thấy như mình bị anh ta lừa một vỏ, nhưng thấy anh ta cười đến ngon mắt như vậy, cũng thôi, thỉnh thoảng ta cũng khoan hồng độ lượng một phen.

Phạm Thiên Hàm chậm rãi thu chân lên giường, nói: “Ngủ thôi.”

Ta ngồi đó bất động, thương lượng: “Không bằng ta kêu người thu xếp cho huynh một phòng cho khách? Đảm bảo thoải mái hơn phòng ta.”

Anh ta liếc ta một cái, nói: “Nếu ta nhớ không lầm, chúng ta là vợ chồng đã bái thiên địa. Nếu nàng về thăm nhà mẹ đẻ mục đích là để cha nàng và các dì biết chúng ta không ngủ cùng giường, vậy ta cũng chẳng thể nói gì hơn.”

Ta nghe anh ta nói cực kỳ có lý, bèn ngoan ngoãn kéo chăn nằm xuống phía trong.

Chiếc giường khuê này của ta mười tám năm nay chưa từng chứa chấp đàn ông, nên lúc Phạm Thiên Hàm nằm xuống, ta lơ mơ nghe thấy tiếng bé giường rên rỉ.

Anh ta mới nằm xuống, ánh nến liền phụt tắt một cách quý dị, ta sợ tới mức rúc vào cạnh anh ta, kéo vạt áo anh ta hỏi: “Gió, gió to à? Huynh, huynh không đóng cửa sổ à?”

Trong bóng tối chỉ nghe tiếng anh ta trầm trầm cười, ôm lấy ta, nói: “Ta tắt nến đấy.”

Ta nghiêng đầu khỏi vòng ngực của anh ta, kinh ngạc nói: “Tắt kiểu gì?”

Anh ta đáp: “Dùng sỏi bắn tắt.”

Ta vừa thấy mới mê vừa sùng bái, liền hỏi tiếp: “Huynh mang sỏi đi ngủ à?”

Anh ta nhàn nhạt đáp: “Sỏi lăn vào trong giày, cần chân quá, ta đổ nó từ trong giày ra đấy.”

Ta hết lời để nói, chậm chậm cựa bàn tay anh ta đang ôm ta, dịch vào trong giường.

Một đêm không mộng寐.

Ta bị từng tiếng từng tiếng gà gáy như đòi mạng đánh thức, con gà A Đào nuôi càng ngày càng lớn hòng. Lúc ta mở mắt ra thì bị Phạm Thiên Hàm dọa giật cả mình, cảnh mà một hoàng hoa khuê nữ chưa từng gặp bao giờ, trên giường có một người đàn ông liên thất kinh.

Lần này ngắm anh ta ở khoảng cách gần thế này, ta phát hiện dung mạo của anh ta thật thẹn cho một danh hiệu khổng vô hữu lực như võ trạng nguyên.

Lông mi quá dài, mày không đủ thô, môi hơi mỏng, đường viền cũng quá nhu hòa, may cái là trên vàng trán của anh ta có một cổ anh khí rất mạnh mẽ, mới hơi khiến anh ta không có vị phần son, bằng không ấn theo khuôn mặt này, thì thật đúng là —— nói dễ nghe, mi mắt như họa; nói khó nghe, thì là đàn bà.

Con gà trống to mồm lại gáy một tiếng, mí mắt của Phạm Thiên Hàm giật giật, bởi cái tâm lý có tật giật mình, ta vội vàng nhắm mắt lại.

Ta nhắm mắt, nín thở chờ một hồi lâu, lâu đến mức ta cho rằng anh ta đã ngủ lại, đang tưởng hé mắt ra liếc một cái, tóc đã bị người nhẹ nhàng vén lên.

Khi một giác quan trên cơ thể bạn không thể dùng, thì những giác quan khác sẽ trở nên cực kỳ nhạy bén. Ta bỗng cảm thấy mỗi cọng tóc của mình đều thấp thỏm không yên, ngón tay anh ta xuyên qua tóc ta, chầm chậm chải, chải, đầu ngón tay lơ đãng chạm vào má hoặc cổ ta.

Lòng ta cũng theo những cái chạm nhẹ của ngón tay anh mà hoảng hốt không thôi, lơ mơ cảm thấy như có thứ gì đó sụp đổ, rất bất an.

Con người ta mà bất an, thường sẽ nói ra những câu ngoài dự liệu, và lại những câu nói ra ngay cả ta cũng còn thấy mơ hồ hơn cả chuyện thần thoại.

Ta bất tỉnh linh mờ mắt nhìn anh ta, miệng thốt lên: “Huynh kiếp trước là lược hả?”

Anh ta hơi ngần ra, ngừng vờ hỏi: “Lược?”

Việc tới nước này, ta cũng chỉ đành chấp tất mà nói tiếp, bèn giả đồ như rất ngạc nhiên nói: “Ta phát hiện ra huynh rất thích chải vuốt tóc của người khác, nên đoán kiếp trước của huynh chắc là một chiếc lược thôi. Huynh từng thấy tiểu thư vì gặp tình lang mà nhìn gương thoa phấn hoa vàng, cũng từng chứng kiến tiểu thư vì gã phụ tình mà nhìn gương rơi nước mắt, cảm thán cho những sợi tóc của tiểu thư quấn quanh mình huynh cũng từ từ mất đi nhan sắc. Cuối cùng khi tiểu thư hồng nhan đã khuất, thọ chung chính tâm, thì huynh làm vật bồi táng đi theo tiểu thư hóa thành tro bụi. Huynh làm bạn tiểu thư một đời, yêu tiểu thư một đời, cuối cùng dưới lớp đất vàng, tiểu thư chỉ thuộc về mình huynh.”

Thêu dệt tới đoạn cuối ngay cả ta cũng tự thấy rất thâm rất xúc động, nhưng Phạm Thiên Hàm quả là người đã thấy qua sóng to gió lớn, anh ta không hề biến sắc mặt nghe ta nói bừa, sau đó xoa đầu ta một cái, cười nói: “Tiểu thư, dậy ăn sáng đi thôi.”

Bữa sáng vẫn phong phú như hồi ta chưa xuất giá, nhưng trước mặt mỗi người có thêm một bát canh gà, là A Đào đặc biệt hầm. Nhìn A Đào trông có vẻ ngốc ngếch ngếch ngếch, hần ấy là đại trí giả ngu, ta chỉ nói với hần, A Đào, con gà chú nuôi hòng to thật đấy, rất có tinh thần, trông có vẻ ăn ngon đấy nhì, là hần đã hiểu.

Đúng là nghe một hiểu mười, rất tốt.

Dùng bữa sáng xong, Phạm Thiên Hàm theo cha ta đánh hai ván cờ xong, liền tuyên bố hoạt động thăm nhà chính thức hạ màn, lúc ra khỏi Vương phủ, ta mấy lần quay đầu nhìn cái bụng tròn vo của cha, các di cũng ra bày trận, cùng bộ dạng đồ tể ở cạnh cửa mai đào của A Đào, lòng ta bỗng thấy buồn man mác, ở cái nhà này, ta cũng chỉ là một người khách mà thôi.

Bởi tâm trạng sa sút, ta cũng lười tranh chấp chuyện có ngồi xe ngựa hay không với Phạm Thiên Hàm, mà lúc về, con ngựa hình như cũng hiền đi rất nhiều, chờ chúng ta một đường bình an về tới phủ trạng nguyên.

Cửa vừa mở, Tiêu Tử Vân đã như chú chim nhỏ bay ra, quần lấy Phạm Thiên Hàm ríu rít không ngừng, ta nghe mà phiền lòng, bèn vượt qua bọn họ đi thẳng vào trong. Lúc đi qua khu vườn trúc nhỏ đó, ta ngừng một lát, lặng nhìn mảnh vườn xanh tốt ấy, bên tai vẫn thỉnh thoảng truyền tới tiếng nũng nịu của Tiêu Tử Vân ở sảnh ngoài, bỗng cảm thấy mấy cây trúc này thật đáng ghét, mày nói xem mày lớn lên thế này, không phải hoa không phải cây không phải cỏ, vật hết lá đi thì y chang như cây mía, còn cổ mà chen vào tứ quân tử trong các loài hoa, còn mai lan cúc trúc nữa chứ, ta khinh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chân Tướng?

Về nhà một chuyến, Phạm Thiên Hàm và ta đột nhiên thân nhau hơn.

Lúc anh ta không bận công chuyện sẽ mang ta ra khách sạn Long Môn nghe ông lão râu bạc kể chuyện, còn sai người sang khách sạn Lai Phúc mua bánh bao hấp cho Bảo nhi và ta vừa nghe vừa ăn, rất là thể thiết; số lần ăn cơm với ta cũng tăng lên rõ ràng, còn đồng ý cho Bảo nhi cùng bàn cùng ăn với ta; lúc không thức thâu đêm phê công văn, thì thi thoảng anh ta cũng ngủ lại trong phòng ta, trời đã cuối thu, đêm lạnh như nước, khi ngủ có một người ở bên, lại ấm áp hơn là sưởi rất nhiều.

Đối với sự ân sủng nhất thời của anh ta, thỉnh thoảng ta cũng nghĩ là, chẳng lẽ kẻ hèn ta đây cũng trở thành cô kiêu trong câu kim ốc tàng kiều kia rồi.

Ngày cũng đều đều như vậy trôi qua, ta ngược lại cảm thấy an nhàn thoải mái.

Mạnh Tử viết, sinh trong khôn khó chết trong an nhạc. Câu ấy nói có hơi quá, an nhạc không nhất định sẽ chết, nhưng an nhạc quả thật khiến ta quên đi

rất nhiều việc, tí như sư phụ đại sư huynh; tí như mộng giang hồ của ta; tí như vì sao Phạm Thiên Hàm lấy ta; tí như người bên chái nhà Tây đã lâu không xuất hiện trước mặt ta – Tiêu Từ Vân.

Vì vậy khi Tiêu Từ Vân xuất hiện trước mặt ta thì ta bị hù giật cả mình. Vào một buổi tối nguyệt hắc phong cao, ở trong mơ ta đã tự tay nghiền cô ta ra cám rồi. Bởi vậy, sự hiện diện của cô ta tựa như làn khói xanh bốc lên giữa vùng dã ngoại hoang vu trong mấy truyện ma, luôn khiến người ta nom nớp lo sợ một phen.

Ta hít sâu một hơi rồi cười nói với cô nàng: “Từ Vân biểu muội, lâu quá không gặp.”

Xác thật là đã lâu không gặp, gần đây ngay cả ăn cơm cũng không thấy cô ta, thật khó được âm hồn cũng tán.

Dường như Tiêu Từ Vân cũng thấy sớm không cần phải khách sáo, hừ một tiếng rồi nói: “Tẩu tẩu với biểu ca gần đây quả thật là kiếm điệp tình thâm”

Bốn chữ ấy cô ta nói mà làm lòng ta bỗng thấy hổ thẹn.

Ta quả có thẹn với cha ta, ông hằng năm tốn một đồng bạc cho ta đến trường, ta lại không biết hai chữ kiếm điệp nó viết như thế nào, chỉ nhớ mang máng là có chim, có cá*, cảm giác cũng là hai từ vui vẻ thuận hòa.

*鸛 = kiếm, 鸟 = chim

鰈 = điệp, 鱼 = cá

Ta nghiêm túc nói: “Không phải, ta cảm thấy bốn từ cử án tề mi càng hợp hơn, không thì lá lành đùm lá rách, kính nhau như khách cũng được.”

Chủ yếu là, mấy chữ đó ta biết viết hết.

Có lẽ là mấy lời này vào tai Tiêu biểu muội lại biến thành những lời gây hấn đại nghịch bất đạo, cô ta nói trợn lời đanh, quát: “Cô thực sự cho rằng biểu ca thật tâm thật ý với cô à?”

Cô ta còn chưa dứt lời, Bảo nhi nóng lòng hộ chủ đã gào lên: “Cô gia đối với tiểu thư rất tốt, hơn nữa dạo này cô gia với tiểu thư đêm nào cũng là đêm xuân.”

Xem nàng nói câu này kia, trán ta đổ mồ hôi lạnh.

Mà sắc mặt của biểu tiểu thư vì câu nói vô căn cứ của Bảo nhi mà trắng bệch như tờ giấy.

Ta lau mồ hôi trên trán, lờ Bảo nhi đi, nói: “Biểu tiểu thư nói vậy là sao?”

Tiêu Từ Vân lại kiêu ngạo lên, “Cô cho là biểu ca thành thân với cô là vì ái mộ cô sao? Sự thật hoàn toàn không phải thế, biểu ca cùng cô thành thân, đều là vì ta.”

Ừm, ta rất có hứng với mấy vở kịch trong kịch này, bèn ồ một tiếng, nói: “Xin lắng tai nghe.”

Cũng không biết biểu tiểu thư này hồi nhỏ có từng bị sốt cao không lùi, đầu óc hơi bị ám không. Tóm lại, cô ta đã khơi dậy lòng tò mò của ta, lại thần thần bí bí nói, nếu cô muốn biết, thì đi hỏi biểu ca. Cái thái độ đó, thật không có trách nhiệm, thật khiến người ta muốn đánh chết cô ta.

Cho nên nhịn hết một ngày ta mới chờ được Phạm Thiên Hàm ra ngoài làm việc trở về. Để tạo ra không khí bức cung thích hợp, ta cố ý cắt ngắn bác đèn đi, để cho ánh đèn lập lòe mờ mịt, lại mặc vào bộ áo trắng thật phiêu dật, xõa tóc, u ám đứng nơi đầu giường, lúc Phạm Thiên Hàm đẩy cửa vào, ta gục đầu xuống, run giọng hỏi: “Huynh đã về đây à?”

Phạm Thiên Hàm đứng khựng lại ở cửa, sau đó bình thản nói: “Nàng đang hóa trang thành gì vậy?”

Ta lại lần nữa khâm phục cực kỳ sự bình tĩnh kiềm chế của anh ta, suýt tí nữa thì quên dự tính lúc đầu, may mà có Bảo nhi đang nghe trộm ngoài cửa sổ lạnh quá hắt xi một cái, ta mới vội nói: “Tiêu Từ Vân nói huynh lấy ta là vì có mục đích khác.”

Anh ta im lặng một lát, xoay người đẩy cửa sổ ra, nói một câu: “Trời lạnh lắm, về ngủ đi.”

Câu nói thân thiết ấm áp là thế, ta nghe thấy lại thay Bảo nhi rung mình một cái, quả nhiên, ta nhanh chóng nghe tiếng Bảo nhi lăn lông lốc rồi đi, không khỏi than thầm một hơi, đúng là một kẻ có tâm trộm nhưng không có gan trộm.

Khép cửa lại, Phạm Thiên Hàm chậm chậm tiến tới bên giường, lúc đi ngang qua bàn còn thuận tay vịn cao bác đèn lên.

Ta bị anh ta áp sát như thế, đột nhiên thấy chột dạ, lui lại vài bước, cổ chân chạm tới chân giường, liền trực tiếp ngồi xuống, vén món tóc che trước mặt lên, nhét ra sau tai, nói: “Huynh nói cho rõ xem nào.”

Phạm Thiên Hàm học ta ngồi xuống mép giường, còn giúp ta vén nốt tóc lên, rồi mới nói: “Không phải nàng thích nghe kể chuyện à? Ta kể cho nàng một câu chuyện nhé.”

Ta ngắm thấy không đúng, tên này vào đúng lúc quan trọng lại muốn kể chuyện, như vậy câu chuyện này là là một chuyện hết sức quan trọng chắc chắn phải kể, cần phải kể, không kể không được, bèn hơi thẳng người lên, hai tay áp lên nhau để nơi đầu gối, nặng nề găt đầu một cái, nói: “Huynh kể đi.”

Tiếp theo đó, anh ta kể một câu chuyện rất dài cho ta nghe, cách anh ta kể không được chuyên nghiệp lắm, giọng thiếu nhịp điệu, nhưng thắng được ở chỗ tình cảm chân thật, miễn cưỡng nghe được.

Chuyện xưa thê mỹ đại khái đều có một mỹ nhân, hoặc mỹ nhân tài tử, hoặc mỹ nhân anh hùng.

Nếu là mỹ nhân tài tử, thì là tài tử nghèo túng, mỹ nhân viện trợ.

Nếu là mỹ nhân anh hùng, thì là mỹ nhân gặp nạn, anh hùng cứu mỹ nhân.

Câu chuyện này thuộc về sau, mỹ nhân gặp nạn, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân nguyện lấy thân báo đáp, anh hùng đương nhiên vui lòng nhận.

Đêm tối gió lớn, củi khô bén lửa, mỹ nhân và anh hùng tư định chung thân, chấp thuận lời hứa chàng và thiếp triền triền miên miên, nhẹ nhàng bay, bay qua hồng trần vĩnh viễn bên nhau. Mà mấy cái loại hứa ấy cần phải chấp thuận, là do trên đời có quá lắm biến chuyển.

Sau khi anh hùng từ phương xa tập võ trở về, phát hiện mỹ nhân đã là vợ người, là mẹ người. Dưới cơn tức giận, anh hùng quyết tâm ân đoạn nghĩa tuyệt với mỹ nhân, mỹ nhân rơi lệ giải thích, hóa ra là sau khi anh hùng ra đi mỹ nhân liền phát hiện mình có thai, cha mẹ mỹ nhân nổi giận, muốn bỏ con của anh hùng đi, mỹ nhân để giữ lại đứa con của anh hùng đã đồng ý gả cho người đàn ông nàng không yêu. Anh hùng cảm động vì sự dâng hiến vô vụ lợi của mỹ nhân, ước định với mỹ nhân nửa đêm mang theo con bỏ trốn. Đêm đó, mỹ nhân lâm thời lật lọng, anh hùng đợi uống cả một đêm, thẹn quá hóa giận nên sáng sớm hôm sau giết đi mỹ nhân. Mà trượng phu số khổ của mỹ nhân trong lúc đánh nhau vì cứu một đứa bé vô tội, bỏ mạng dưới kiếm của anh hùng. Anh hùng sau khi giết đi người mình yêu thì tâm thần rối loạn, lúc luyện công thì tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng trở thành tà môn ngoại đạo mà người người tru diệt.

Mỹ nhân là mẹ của Tiêu Tử Vân, anh hùng là sư phụ ta, đứa bé là Phạm Thiên Hàm. Hay nói cách khác, sư phụ là cha của Tiêu Tử Vân, nghĩ tới đó, ta cực kỳ đồng tình với sư phụ.

Với lại hóa ra sư phụ lại là tà môn ngoại đạo, nhưng nó cũng giải thích vì sao sư phụ chưa từng mang ta lên núi Võ Đang hội ngộ các đồng môn khác, và vì sao mỗi lần ông ấy nhìn thấy đứa nhỏ khóc luôn sáp vào gối đầu con người ta, khiến nó khóc càng sướt khoái. Mà lão già vô sỉ đó còn đặc ý xưng là giúp người làm niềm vui.

Phạm Thiên Hàm kể câu chuyện rắc rối chồng chéo như rễ cây già ấy xong thì ngồi trở lại ghế đầu, uống trà nhuận họng.

Con người ta mỗi một lần nghe kể chuyện xong thì tâm đều như gương sáng, rất thoải mái, thường có thể bắt được cái tinh túy trong câu chuyện, tuy rằng câu chuyện của anh ta dài dòng mà lại có chút sáo cũ, ta vẫn có thể từ đó tổng kết ra nội dung chính, khái quát được trọng điểm.

Nỗi lo lắng ta tâm tâm niệm niệm trước kia đã có nguyên do rõ ràng, nhưng trong lòng lại không chí khí mà thấy khó chịu một phen, thầm an ủi chính mình, rồi nói: “Nếu nói vậy, huynh thành thân với ta là để mượn ta dẫn sư phụ tới để báo thù?”

Anh ta chăm chăm nhìn ta, sau lúc lâu mới nói: “Ta sẽ không phủ nhận ta từng có suy nghĩ ấy.”

Rất tốt, người xuất gia không nói dối, không phải người xuất gia cũng không nên nói dối.

Anh ta lại nói: “Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, ta chưa từng lợi dụng nàng, bây giờ ta nguyện cùng nàng làm một đôi vợ chồng đơn thuần là đủ rồi, còn về chuyện báo thù ta sẽ tự giải quyết, chỉ hi vọng nàng đừng liên lạc với Cổ Nhận, Đoạn Triền Tu nữa.”

Cổ Nhận? Cổ Nhân? Chả trách sư phụ trước giờ chưa từng nói tên tục của người cho ta, đổi lại là tên ta kêu Cổ Nhân, ta cũng chả sung sướng gì.

Phạm Thiên Hàm đặt chén trà trong tay xuống, khẽ mỉm cười thật khuyên thành: “Thanh Thiện, nàng có bằng lòng đáp ứng ta từ nay không liên lạc với bọn họ nữa, rời khỏi vùng này càng xa càng tốt?”

Ta bị nụ cười mỉm tuyệt đẹp của anh ta làm cho thất thần, bèn nghiêm trang nói: “Không bằng lòng.”

Từ đó đàm phán tuyên bố thất bại, Phạm đại nhân phẩy tay áo bỏ đi.

Ta xuống giường ra cài cửa, dụi mắt đèn, kéo cái ghế ra ngồi cạnh cửa sổ, mở cửa sổ ra nhìn trắng sáng, trên ghế vẫn còn hơi ấm của Phạm Thiên Hàm, ngồi lên thoải mái hơn gỗ lim lạnh lẽo.

Ông trăng hôm nay tròn đến lạ, chắc tiết Trung thu sắp tới rồi.

Ta nhớ lại khuôn mặt hơi tái đi của Phạm Thiên Hàm lúc nãy, có chút bất đắc dĩ, ta cũng không phải thật muốn chọc giận anh ta, chẳng là ta từ nhỏ lớn lên giữa một đám các bà dì, tuy là các dì ấy không phải là hạng người đại gian đại ác gì, nhưng một đám phụ nữ tụ lại với nhau, không tránh khỏi những tiết mục đua nhan độ sắc, tranh giành tình nhân, đầu đá lẫn nhau. Mà ta xem nhiều rồi, đương nhiên biết đi Hai nói dưới giường đi Ba có hình nhân găm kim là bởi tối qua cha ta lại ngủ ở chỗ đi Tư; đi Năm nói đi Tư trộm chồng là bởi đi Ba giành mất cây trâm bà vừa mất; đi Lục nói đi Bảy mưu đoạt gia sản là bởi đi Bảy uống mất tổ yến đường nhan mà bà hằm mắt một ngày...

Bởi vậy mỗi một chuyện đều có mặt khác của nó, trong miệng Phạm Thiên Hàm, sư phụ ta đương nhiên là con sói ác táng tận lương tâm, nhưng trong

miệng sư phụ, không chừng người cha nuôi đội mũ xanh kia của Tiêu Tử Văn mới là con hổ độc không chuyện ác nào từ.

Cho nên ta thấy ta phải nghe ý kiến của sư phụ đã mới phán đoán bên nào đúng bên nào sai, trước tiên không kể tình sư đồ bảy năm buồn vui lẫn lộn giữa ta và sư phụ, cứ nghĩ tới việc ta có thể đảm đương vai phản quan trong câu chuyện xưa khó phân rõ đầu đuôi này, ta liền thấy hoan hỉ không thôi, đâu có thể đáp ứng Phạm Thiên Hàm không đập vũng lầy, vũng lầy này ta đập là cái chắc rồi, cho dù là phải bơi, ta cũng muốn bơi qua.

Nói đi nói lại, Phạm Thiên Hàm này vừa nãy xoay người phát tay áo bỏ đi quả thật là vô cùng hùng hồn tiêu sái, hình như nên phát tay áo bỏ đi là ta mới phải? Dù gì ta cũng mới là người bị lợi dụng thành thân cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Luyện Kiếm

Sau khi Phạm Thiên Hàm vung tay áo bỏ đi, ta suy tư thật lâu, ta bình thường làm người tuy không quá hiền, nhưng cũng không phải người tính toán chỉ li, dù động cơ lấy ta của Phạm Thiên Hàm là bất lương, cái gọi là động cơ bất lương, cũng chỉ là không vì yêu. Mà nói như vậy, ta gả cho anh ta cũng chẳng phải vì yêu, chỉ do đòi chán quá, điều chỉnh tí chút, cho nên mọi người đều tám lạng nửa cân, chẳng ai chịu thiệt.

Nhưng mà, hành vi phát tay áo bỏ đi của anh ta cũng thật đúng là nhỏ mọn, anh ta như vậy thật chẳng độ lượng tí nào, ta thấy cần phải giáo dục lại.

Thế là, mỗi một bộ áo của anh ta, hai ống tay tự nhiên mọc thêm những cái lỗ to nhỏ khác nhau, càng vá càng thủng, sinh sôi không ngừng. Ta thầm nghĩ, nếu nhà anh thích phát tay áo, vậy cho thêm mấy cái lỗ, thông gió chút, càng thêm được hiệu quả phiêu dật.

Ta biết ta thật không sáng tạo, chơi khăm người ta cũng chỉ có mấy chiêu này, ta cũng tiếc lắm.

Nhưng mấy trò đó trước nay ta vẫn vụng trộm làm thôi, mà rõ là ta cũng chỉ dám làm lơ Phạm Thiên Hàm thôi.

Phạm Thiên Hàm đối với hành động trái ngược với phụ đạo này của ta cũng không mấy để tâm, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ngẫu nhiên còn mang ta theo ăn uống chơi bời, mà ta cũng nỗ lực diễn vai giả áo túi cơm, chỉ ăn uống, không nói năng gì.

Dối như thế đến hai ngày liền thấy chán, xưa nay con hát diễn trò sợ nhất là đối thủ không phối hợp, Phạm Thiên Hàm chẳng thêm diễn, làm kẻ ra sức diễn là ta đây trông như con cóc, đẹp hết đẹp hết, đẹp sớm tốt sớm.

Thế nên lúc dùng cơm trưa, ta rất là hào phóng mức cho anh ta một bát canh, hy vọng anh ta sẽ có biểu tình được sủng mà kinh, nào ngờ anh ta ngẩng ra trước, rồi hồ nghi nói: “Trong canh này phải chăng là có...”

Ta bực mình bắn cho anh ta một ánh mắt đằng đằng sát khí.

Anh ta cười, khụ một tiếng nói: “Có sò khô?”

Ta hừ một cái tiếp lời của anh ta, “Không có sò khô, có độc, uống không?”

“Uống.” Anh ta bùng bát lên, uống một miếng rồi nói. “Ừm, rõ ràng là có sò khô.”

Ta lấy muối trong bát tô quấy lên, ak, quả là có sò khô, bà đây cứ thích trợn mắt nói dối đấy.

Trong lúc dùng cơm, Lý tổng quản đột ngột xuất hiện, đưa lên một thanh kiếm, nói là cha ta sai người đưa quà ra mắt tới.

Ta và Phạm Thiên Hàm nhìn nhau một cái, còn có loại gặp mặt mấy lần rồi sau đó lại tặng quà ra mắt sao?

Ăn cơm xong, Phạm Thiên Hàm vác kiếm đi luyện, ta nhàn nhàn vô sự, bèn hoan hỉ chạy theo, trên đường gặp phải Bảo nhi cũng nhàn nhàn vô sự, nên nàng cũng hoan hỉ chạy theo.

Nơi Phạm Thiên Hàm luyện công là cánh rừng phía sau phủ Trạng nguyên, trong rừng có cây ăn quả, trên cây kết đầy quả quýt, quýt rất ngọt.

Bảo nhi dùng bàn tay vàng mới bóc quýt xong, đầm đìa nước quả của nàng kéo ống tay áo ta, nói: “Tiểu thư, đáng mùa kiếm của cô gia thật mất hồn.”

Ta nhét một múi quýt vào mồm, đưa mắt lên nhìn. Phạm Thiên Hàm một thân bạch y, tung bay trên bức nền xanh thẫm, thân pháp rất nhẹ rất nhanh, đập cành chầm lá, áo trắng khẽ bay; kiếm pháp lại cực lăng lệ, nơi kiếm đến, cành đứt lá rơi, lá bay tán loạn.

Ta nhất thời xem đến xuất thần, mãi đến lúc Bảo nhi ngừng cái mặt tròn đầy si mê lên hỏi ta: “Tiểu thư, phải không?”

Ta dùng bàn tay đầm đìa nước quả vỗ vỗ mặt nàng, nói: “Không chỉ mất hồn, còn ăn xương nữa cơ.”

Lúc Phạm Thiên Hàm thu kiếm thì ta và Bảo nhi đã ườn bụng nằm rên rĩ dưới tàng cây, bên cạnh là từng đồng vỏ quýt. Anh ta lấy kiếm khều khều vỏ quýt trên đất, cười hỏi: “Hai người ăn hết cả một cây?”

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn, thật thà lắc đầu: “Cô gia, trên cây vẫn còn quýt đấy.”

Ta ngẩng đầu nhìn, không nhiều không ít, vừa vụn ba quả.

Phạm Thiên Hàm đưa tay định kéo ta, “Về thôi.”

Ta lắc đầu, “Huynh về trước đi, ta và Bảo nhi không đi nổi, phải từ từ đã.”

Phạm Thiên Hàm quay lưng khom người xuống, vồ vồ lưng nói: “Lên đây, ta công nàng.”

Ta đang định lắc đầu, chợt thấy bàn tay vàng bột của ta và quần áo trắng tinh của anh ta, bèn gật đầu nhảy ào lên, tay trái tay phải in thành hai cái dấu vàng vọt trên vai anh ta.

Anh ta ngoẹo đầu nhìn một cái, cồng ta lên, cười nói: “Như vậy là nàng đã vui vẻ rồi hả?”

Ta vươn tay ra trước mặt anh ta, bộp bộp ấn thêm hai bàn tay lên trước ngực anh, hoan hỉ nói: “Đúng, vui cực kỳ.”

Anh ta lại bật cười, tựa như lâm bầm nói: “Như vậy thôi đã hớn hờ ra mặt rồi.”

Ta bỗng phát hiện, Phạm Thiên Hàm là một người rất hay cười, ít nhất là lúc ở cùng ta, anh ta đa phần là mỉm cười, cứ như là... bị điểm huyết cười ấy.

Anh ta cồng ta bước đi chậm rãi, ta ở trên lưng anh ta rồi cổ vũ Bảo nhi cũng đang vác bụng theo sau chúng ta: “Bảo nhi, mau mau đi theo.”

Bảo nhi liếc ta một cái, “Tiểu thư, người đang tâm đề chết cô gia.”

Ta thấy Bảo nhi mau nổi giận rồi, thì không chọc nàng nữa, ườn ra trên lưng Phạm Thiên Hàm ngắm cảnh, thỉnh thoảng nói vài câu với anh ta: “Huynh học nghệ ở phái nào vậy?”

“Võ Đang.”

Hay chưa, lão sư phụ lừa ta, nói cái gì mà đường lên núi Võ Đang xa xôi, không đành lòng cho ta bốn ba đường xa, nên miễn cho ta lên núi lễ bái sư môn. Nói như vậy, hóa ra lão sư phụ thật là tà môn ngoại đạo, vậy ta là đệ tử quan môn*, cũng là ma đầu? Uy phong quá đi mất.

*Đệ tử cuối cùng

Nhưng ta không có chiêu võ nào đủ để chấn nhiếp người ta, sợ là đến lúc chỉ để cho người cười chê.

Nên ta hỏi Phạm Thiên Hàm: “Huynh có chiêu võ nào hù chết người không, dạy ta?”

Anh ta trầm ngâm một lát, nói: “Có.”

“Nói nghe thử xem.”

“Một chưởng tung ra, chưởng phong gột bay nửa đầu người ta; hoặc là từ sau lưng tung chưởng, khiến con người của đối phương bắn ra ngoài; hoặc là ngũ trảo đâm vào đầu đối phương, lấy đi não tủy của hắn; còn có...”

“Phạm! Thiên! Hàm!” Ta nhin nôn hết lên.

Anh ta nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt chứa đầy ý cười: “Sao, không đủ dọa người?”

Mẹ ơi, thật muốn cắn chết anh ta.

Để khỏi nôn hết cả cây quýt ra ngoài, ta im lặng dựa vào lưng anh ta, lưng anh ta thật rộng, nằm trên đó ấm như noãn ngọc, ta lười biếng nhắm mắt, nghe giữa núi rừng —— quyen hót oanh kê, gió thổi lá lao xao, chân đạp trên lá rụng xào xạc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sư Môn

Tối đến, vì ta ăn nhiều quýt quá nên đau bụng, Phạm Thiên Hàm mời đại phu, sắc thuốc xong ta lại không chịu uống.

Lúc Phạm Thiên Hàm làm bộ muốn điểm huyết ta, ta dùng khổ nhục kế nói: “Bụng ta toàn là quýt, thật sự không còn chỗ chứa bát nước đen sì sì này nữa đâu.”

Phạm Thiên Hàm thế mà cũng tin ta, lại mời đại phu tới, châm cứu cho ta..

Đại phu chắc là phải đi thêm chuyến nữa, lòng sinh oán hận, xuống tay rất chi là tận sức, thật muốn hỏi thăm cả nhà ông ta.

Bảo nhi thì cực hã hê, nàng nói tiểu thư tiểu thư, trộm gà không được còn mất nắm gạo nhé.

Oán trời xanh bất công, sao Bảo nhi ăn nhiều hơn, mà bị đau bụng lại là ta?

Đương lúc đầu ta bị kim châm cắm đầy, thì thấy trên mặt Phạm Thiên Hàm lóe lên tia bốn cọt, vậy nên ta nổi giận. cả đêm không nói chuyện với anh ta.

Anh ta vẫn thản nhiên như không đi ngủ.

Hôm sau Phạm Thiên Hàm mới sáng sớm đã dậy, ta nghe anh ta thấp giọng nói chuyện với Lý tổng quản ở ngoài hành lang, ta dựng tai lên nghe hồi lâu vẫn không nghe rõ được, bèn ngủ tiếp.

Lúc dùng cơm sáng Phạm Thiên Hàm không thấy xuất hiện ở bàn ăn, ngược lại là Tiêu Tử Vân xuất hiện, từ khi Bảo nhi ăn cùng bàn với chúng ta thì ít khi thấy cô ta xuất hiện, tư tưởng giai cấp của cô bé này quả là nặng.

Mất Tiêu Tử Vân hồng hồng sung lên, không biết bạn đã từng thấy con hồ ly sung đỏ mắt chưa? Trông thích lắm nhé.

Ta nghĩ hai ta sớm đã không phải quan hệ có thể hàn huyên thăm hỏi nhau, nên không nói lời nào ăn cơm, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho người bị dọa tới không dám gấp đồ ăn là Bảo nhi.

Cơm ăn được nửa, Tiêu Tử Vân liền ”ba” một tiếng, hạ đĩa, nói: “Vương Thanh Thiện, đi nói với sư phụ cô, ta và ông ta từ nay không đội trời chung.”

Ta ngừng động tác nhấm nuốt, ngẩng đầu nhìn cô ta, định dùng một ánh mắt chứa thiên ngôn vạn ngữ để tỏ ý trong lòng ta có đến nghìn câu hỏi.

Cô ta vừa nói xong liền tự nhiên bỏ đi, hoàn toàn không có ý giải đáp nghi vấn của ta.

Thôi bỏ, dù sao chẳng nữa ta cũng có rất nhiều vấn đề cần sư phụ giải đáp, không kém một cái này.

Buổi chiều.

Ta chuẩn bị mang Bảo nhi ra phủ tìm sư phụ ta.

Lúc mới đến, ta và Bảo nhi đều dè dặt tránh trong phủ đóng giả làm đại gia khuê tú và nha hoàn của đại gia khuê tú, ngay cả đi ra ngoài cũng phải cân nhắc mãi. Giờ tỷ tỷ ta sớm đã lười đóng giả cái vẻ nề nếp quy củ ấy rồi. muốn ra ngoài thì ra, muốn chẻ vụn cửa phòng, bàn, ghế thì chẻ, muốn trộm đồ ăn nơi phòng bếp thì trộm, muốn leo cây hái quả thì leo cây hái, muốn đốt pháo thì đốt, cuộc sống tự tại thích ý.

Phạm Thiên Hàm cũng coi là người hiểu lý lẽ, đối với hành vi làm loạn trong phủ của ta, anh ta cũng chưa từng ngăn cản. Làm người đứng thứ hai trên danh nghĩa trong phủ, chỉ cần kẻ đứng đầu không nói gì, thì ta có thể lên trời xuống biển, không gì không làm được. Cho nên khi Lý tổng quản đứng ở cửa ngăn ta và Bảo nhi đang định ra ngoài lại, ta quả thật giật mình.

Lý tổng quản nghiêm túc sờ bộ râu cá trê của mình, nói: “Phu nhân, đại nhân giao phó, hôm nay ai cũng không thể xuất phủ.”

Ta nhìn chòm râu cá trê như nòng nọc của ông ta, có xúc động muốn sờ thử một cái. Ta kim lại bàn tay đang rục rịch muốn động, nói: “Ta có chuyện khẩn cấp muốn ra ngoài xử lý, chỗ Phạm đại nhân ta sẽ tự nói với ngài ấy.”

Lý tổng quản vẫn chặn cửa, không chút nhúc nhích, nói: “Đại nhân rất nhanh sẽ hồi phủ, đến lúc đó phu nhân lại ra khỏi phủ được không?”

Ta hơi trầm ngâm một chốc, ngoắc tay muốn Lý tổng quản tới gần một chút để nói, ông ta không nghi ngờ gì sắp lại, ta chém một sống tay ra, ông ta ứng thanh ngã xuống.

Bảo nhi kinh ngạc nhìn ta, ta gạt đầu, nàng bèn động thủ kéo Lý tổng quản đến dưới cây, xếp ông ta thành tư thế ngồi dưới tàng cây ngủ gật.

Bảo nhi phui phui tay gạt đầu với ta, ta thuận theo dục vọng trong lòng, sắp lại sờ sờ chòm râu cá trê của Lý tổng quản rồi gạt gạt đầu với Bảo nhi, rồi chúng ta rất là bình tĩnh ra khỏi phủ.

Dù sao hai ta đã sớm lộ nguyên hình, đành dứt khoát làm một đôi chủ tớ lưu manh trong phủ vậy.

Ra khỏi phủ Trạng nguyên, chúng ta ra chợ mua hai con điều, ta còn đặc biệt chọn hai cái to lại rẻ. Sau đó chúng ta lập tức đi thẳng tới Long Sơn Tự, sư phụ có nói, nếu có chuyện tìm ông ấy, ở chỗ cây đại thụ nơi sườn núi sau Long Sơn Tự, tức là cái cây năm đó chúng ta kết duyên, buộc vào hai con điều, ông ấy sẽ tìm cơ hội gặp mặt với ta.

Buộc hai con điều vào, rồi ta liền cùng Bảo nhi đi khách sạn Long Môn nghe kể chuyện, ông lão râu bạc đang kể Tiểu ngao giang hồ, ta thích hai từ “tiểu ngao”, có khí thế thật hào hùng.

Nhưng không tới thời gian nửa chén trà, chúng ta đã bị Phạm Thiên Hàm tìm được xách cổ về phủ.

Về phủ sau Phạm Thiên Hàm cũng không trách mắng gì ta, anh ta chỉ quăng ta vào phòng dận dò một cây “Không được ra khỏi phủ nữa” liền rời đi. Nhưng cái dáng nghoẹo cổ của Lý tổng quản lại khiến ta rất áy náy, mấy lần ta muốn lên biểu đạt lòng áy náy của mình ông ta đều bỏ nhào bỏ nhào chạy mất, nên ta cũng đành phải thư thái.

Hôm nay phủ Trạng nguyên phòng bị nghiêm ngặt, trong phủ đột nhiên xuất hiện nhiều gương mặt lạ, mỗi người đều vác theo cái mặt người sống chờ gần đen thui.

Bảo nhi được ta lệnh đi thám thính rồi trở về báo cho ta, sớm hôm nay trong phòng biểu tiểu thư truyền ra một tiếng hét thảm, Lý tổng quản chạy tới thì phát hiện biểu tiểu thư ngất xỉu trên đất, mà nha hoàn thân cận của biểu tiểu thư thì bị người một chưởng lấy mạng, chiêu sử dụng là Phất Vân Thủ do sư phụ tự sáng tạo, mà nếu ta nhớ không sai, trong thiên hạ chỉ có ba người biết Phất Vân Chưởng, sư phụ, ta, đại sư huynh. Mà đêm qua ta luôn nằm cạnh Phạm Thiên Hàm, không có thời gian gây án, thêm nữa là ta không đủ công lực, ít nhất phải tung hơn mười chưởng mới có thể khiến người mất mạng, nên ta cũng không có năng lực gây án. Vậy tức là, kẻ tình nghi chỉ còn sư phụ và đại sư huynh.

Nghe nói, Phạm Thiên Hàm đã ngầm ra lệnh tróc nã hai người họ.

Nói như vậy, Phạm Thiên Hàm không cho ta ra khỏi phủ, là sợ ta đi mật báo sao?

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta làm gì?” Bộ dạng lo lắng của Bảo nhi thực không thích hợp với tướng mạo Phật Di Lặc của nàng.

Trong đầu ta cũng không có biện pháp, đành nói: “Đợi ta và sư phụ gặp mặt rồi tính sau.”

Bảo nhi lại hỏi: “Sư phụ có lâu lắm không tới Long Sơn Tự, không nhìn thấy điều của chúng ta không? Hoặc là ông ấy chưa kịp thấy điều, điều đã bị mấy đứa nhóc gần đó lấy đi chơi mất rồi?”

Ak, đó cũng là một vấn đề nan giải.

May mà, sư phụ cuối cùng vẫn hiện thân.

Buổi đêm, Phạm Thiên Hàm ra ngoài tra án, ta nằm trên giường lăn qua lộn lại không thể nào ngủ được, đương lúc ta đau đầu muốn đắp giường, thì cửa sổ từ từ mở ra, đầu tiên là một tiếng như mèo kêu, sau đó là giọng của sư phụ: “Thiên nhi, vì sư tới thăm con đây, mau dậy khỏi giường, đừng có đi chơi với lão Chu Công kia nữa.”

Ta bên đi giày bên trợn trắng mắt, thân là nghi phạm của án mạng, ông già này vẫn thật là hăng hái bưng bưng.

Sư phụ xách ta nhảy lên nóc nhà cao nhất trong phủ Trạng nguyên —— nóc thư phòng của Phạm Thiên Hàm, nhìn bộ dạng quen đường quen lối của ông ấy, ta đoán đây cũng không phải lần đầu vào phủ Trạng nguyên.

Trên nóc nhà, ta chọn vài miếng ngói trông khá chắc chắn ngồi xếp bằng xuống, không phải ra có bụng tiểu nhân, là đồ vật trong phủ Trạng nguyên này đều có vẻ không dùng được, ví như là, cánh cửa bị ta cho một chưởng nát luôn kia.

Sư phụ cũng cẩn thận chọn mấy viên ngói không xa ta ngồi xuống, xem ra ông ấy cũng biết đồ trong phủ Trạng nguyên không được bền cho lắm.

Hỏi han lẫn nhau về tình hình gần đây một hồi, rồi ta cười dịu dàng nói: “Sư phụ, gần đây con nghe được một chuyện rất là kinh người nhé.”

Ông ấy nói có lẽ: “À, nói vì sư nghe xem.”

Ta nói: “Con nghe nói tên của người là Cổ Nhận.”

Dưới ánh trăng vắng vạc, khóe miệng của sư phụ giật giật, nói: “Con nghe được từ đâu đấy?”

Ta cười: “Phạm Thiên Hàm nói cho con đây, anh ta còn thuận tiện kể cho con nghe chuyện phong lưu hồi niên thiếu của người, thật nhìn không ra, ông lão người thời trẻ cũng là một gốc tình si.”

Tay sư phụ vuốt chòm râu dài của mình một cái.

Trước đây ta luôn có một suy nghĩ, muốn bện bộ râu dài của sư phụ thành một bím tóc đen nhánh xinh đẹp.

Ông ấy nói: “Vi sư hiện giờ trông có vẻ xuất trần thoát tục, nhưng ta cũng có thời tuổi trẻ khinh cuồng.”

Chân răng ta lâm râm đau, nói: “Xuất trần thoát tục thì thật chưa từng nghe, nhưng con lại nghe nói người vì yêu sinh hận, tẩu hỏa nhập ma sau giết người vô số, là cái người ta gọi là tà ma ngoại đạo.”

Sư phụ cười ha ha nói: “Tiểu đồ đệ đang khôi phục vấn đề vì sư sao?”

Ta có chút buồn bực, bèn sự mặt không lên tiếng.

Sư phụ duỗi tay ra vỗ vỗ đầu ta, nói: “Con bé này, tính tình như trẻ con, quả là làm khó thẳng nhóc đã lấy con.”

Ta nghiêng răng nói: “Ông già, người rút cuộc là có muốn nói cho con hay không?”

Ông ấy cười ha ha, “Đề ta từ từ kể cho.”

Câu chuyện của sư phụ nửa trước thì giống như của Phạm Thiên Hàm kể cho ta nghe, nửa sau thì đã có khác biệt. Ông ấy nói mẹ của Tiêu Từ Vân (gọi tắt là mỹ nhân) không phải ông ấy giết, mà là trượng phu của mỹ nhân giết. Ông ấy tra rõ sự thật sau muốn giết trượng phu của mỹ nhân để báo thù cho mỹ nhân, nhưng lúc hai người chém giết nhau có một đứa trẻ đột nhiên xông ra, trượng phu của mỹ nhân đột nhiên bắt lấy đứa trẻ ra chặn kiếm của sư phụ, nhưng kiếm pháp của sư phụ xuất thần nhập hóa, vòng qua đứa trẻ, một kiếm đâm tới mi tâm của trượng phu mỹ nhân, khiến hắn đương trường mất mạng.

Đối với việc trong lúc kể chuyện mà sư phụ còn không quên khoe khoang kiếm pháp của mình ta thật khinh bỉ, hơn nữa khi ta nghe thấy hai từ mi tâm, mi tâm lại giật một cái.

Còn về tà ma ngoại đạo, sư phụ nói ông ấy rất là vô tội, chẳng qua thời trẻ nhà ông ở cách Trung Nguyên khá xa, lạ vừa vận võ công khá cao cường, thế là võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên đem ông ấy tính vào bọn tà ma ngoại đạo tới từ Tây Vực.

Nghe tới đó, ta đề ra nghi vấn: “Vậy người nói con có một đám sư huynh đệ trên núi Vô Đang là thật hay giả?”

Khuôn mặt già của sư phụ đỏ bừng lên: “Ta nói như vậy chẳng qua là muốn để con ôm mộng đẹp về sư môn thôi mà.”

Hóa ra, sư môn của chúng ta ngay cả cái tên chính thức cũng không có, hơn nữa trước sau không quá năm người: sư phụ, sư phụ của sư phụ (tức là tổ sư gia), sư đệ của sư phụ (tức là sư thúc), đại đồ đệ của sư phụ (tức là đại sư huynh), tiểu đồ đệ của sư phụ (tức là ta).

Tổ sư gia đã sớm thăng thiên rồi, mà sư thúc, nghe nói sư thúc thiện dùng độc, hơn nữa thiện dùng độc công độc, ngẫu nhiên trúng kỳ độc, lấy một kỳ độc khác công kích lại, độc phát thân vong.

Quả thật vẫn có thể xem là một vị hảo sư thúc vì lý tưởng mà hiến thân.

Sư môn kiểu này, quả cũng hơi bị khó coi.

Ta nói lại cho sư phụ vụ nha hoàn thân cận của Tiêu Từ Vân bị giết và câu nói không đợi trời chung của cô ta, sư phụ nghe xong còn thờ dài rồi nói: “Nha đầu Từ Vân này tâm thuật bất chính.”

Ta cực kỳ đồng ý gật đầu, nhưng lại hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Sư phụ trừng ta một cái, nói: “Chuyện nhà của vi sư, con quản nhiều vậy làm gì?”

Ta bất đắc dĩ nói: “Người không cho con quản, vậy khi con gả vào phủ Trạng nguyên thì phải ngăn con chứ.”

Sư phụ hừ một tiếng, nói: “Con sẽ nghe theo lời ta khuyên sao?”

Ak...sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bên Gối

Đêm thật dài, dài đến mức đủ cho sư phụ kể hết cho ta sự yêu hận rồi rắm giữa mấy người họ.

Sư phụ hơn nửa đời đắm chìm trong võ học, lần duy nhất động tâm phạm lại rơi vào kết cục vô cùng bi thảm, hơn nữa còn dòi ra một cục nợ không đẩy đi đâu được. Tự ông nói: “Nếu Tiêu Từ Vân không phải con gái của ta, ta sớm đã quăng nó ra hoang giao dã ngoại cho sói ăn thịt rồi.” Ông ấy nói, Tiêu Từ Vân xác thực đúng với câu nói của Tuân Từ, “Nhân chi sơ, tính bản ác.”

Sư phụ nói: “Ta bắt đầu tiếp cận với Tiêu Từ Vân vào lúc nó bốn tuổi, thường từ phủ Tể tướng trộm mang nó ra ngoài, mang nó đi dạo chợ, mua đồ chơi cho nó, mang nó đi nghe hát rong. Kỳ lạ ở chỗ một nha đầu bốn tuổi, đối với hành vi gần như bất cóc này của ta lại xử sự cực bình tĩnh.”

Ta tán đồng gật đầu: “Người nhà bọn họ đều bình tĩnh một cách dị thường.”

Sư phụ lại nói: “Nó mới bốn tuổi đầu, biến mất khỏi phủ mấy canh giờ lại chưa từng bị phát hiện, lúc đầu ta tưởng nó ở phủ Tể tướng bị xem thường, còn rất đau lòng, sau ta mới phát hiện, nó có thể lừa cho cả một đám người lớn ngoan ngoãn phục tùng.”

Ta trầm trồ khen: “Đó là chuyện tốt mà, như con thì chẳng học được.”

Sư phụ lại nói: “Mỗi một lần nó đều tinh bơ phối hợp diễn một tuồng kịch tình cha con thảm thiết, một thời gian dài ta đã rất cảm tạ trời xanh một đứa con gái khéo hiểu lòng người như thế.”

Ta thấy sư phụ nói rất nghiêm túc, chỉ đành phối hợp: “Người ta thường nói, con gái là cái áo bông sát bên người của cha mẹ.”

Sư phụ trừng ta: “Ngao ngoãn mà nghe đi.”

Ta bĩu môi, vâng một tiếng.

Sư phụ nói tiếp: “Cho đến một ngày, nó mang đến cho ta một vò nữ nhi hồng thượng hạng, ta làm một hơi uống hết, chắc, lúc uống quả thật là ngọt tận trong lòng ấy.”

Ta vốn định nói mỹ nhân và rượu có thể nói là hai nguyên do lớn nhất dẫn đến hồng việc, cuối cùng lại nhịn xuống.

Sư phụ im lặng một lúc, rồi thở dài, nói: “Sau nửa canh giờ, lục phủ ngũ tạng của ta tự nhiên đau thắt lại, Tiêu Tử Vân đứng một bên mỉm cười, nói ‘Rốt cục ta đã thay cha mẹ ta báo thù rồi’, sau đó nó rút ra một con dao nhỏ từ trong tay áo, từng dao từng dao chém lên người ta, nó còn bé sức yếu, cắt không vào được thì nó cứa đi cứa lại, đến hôm nay ta vẫn có thể mừng tượng ra khuôn mặt trẻ con của nó dính đầy máu.”

Nghe đến đó, ta nuốt nước miếng cái ực, lúc trước ta còn gây sự với cô ta, ta đúng là chán sống mất rồi.

Ta thấy sư phụ đắm chìm trong suy tưởng của mình, vội vàng truy hỏi: “Sau thì sao?”

Sư phụ cười nói: “Sau khi ta ngắt đi thì Tiêu Tử Vân tưởng ta đã chết, nên đã bỏ đi. Mà vừa vặn sư thúc đoán mệnh của con tới tìm ta thử thuốc, nên thuận tiện cứu ta. Ta khỏi rồi đi tìm Tiêu Tử Vân, lúc nó thấy ta thì khóc như đứt ruột đứt gan, từng chữ xót xa nói nó hối hận biết bao nhiêu, ta bèn tha thứ cho nó, nhưng từ đó ta cũng đề tâm quan sát nó, mà ta phát hiện, con bé đó có một loại âm độc thâm lạnh, từ trong xương mà ra, ta không thể thay đổi chỉ có thể nhận, ai kêu nó là con gái ta. Về sau nó ép ta dạy nó võ công, ta nghĩ có lẽ học chút công phu có thể cho nó lương thiện lên một ít, nên dạy. Nhưng ai ngờ, nó lại kế thừa thiên phú võ thuật hiếm có của ta, học chiêu thức nào cũng nhanh lại giỏi, không như người nào đó.”

Ta ngớ ra, giờ này ông vẫn còn phải tự khen mình rồi giấu lên ta một cái, hay lắm à?

Ta cũng không ngốc lắm, dù sư phụ có làm nhầm nhiều nhưng nói đến đây ta cũng rõ được bảy tám phần, ông ấy bề ngoài nói là chỉ truyền thụ cho sư huynh và ta độc môn tuyệt kỹ — Phất Vân Thủ, nhưng Tiêu Tử Vân cũng biết, hơn nữa còn lĩnh hội đến tột cùng.

Ta ngáp một cái, mặt mũi vắn eo, nói: “Lão sư phụ, tức là người không giết cô nha hoàn xấu số đó chứ gì?”

Sư phụ cũng ngáp một cái, nói: “Đang yên lành ta giết cô ta làm chi?”

Ta đã có được đáp án mình muốn, lại buồn ngủ, bèn nói: “Sư phụ, đưa con xuống đi, con mệt rồi.”

Sư phụ thờ ơ búng móng tay: “Có bản lĩnh thì tự đi xuống.”

Ta nghiêng răng nói: “Nói đi, người muốn thế nào?”

Ông ấy cười ha ha: “Con kêu tướng công con đừng truy tra nữa.”

Ta nhượng mảy nói: “Người bao che thế này cũng hơi bị vô sỉ đấy, thứ con không phụng bồi.”

Sư phụ bỗng đa cảm lên, than thở: “Thiên nhi, nó chung quy là con gái ta.”

Con gái người chứ đâu phải con gái con, con mà sinh ra đứa con như thế, nhất định nhét nó trở lại dùng cuồng rồn thất cho chết luôn.

Ta lắc đầu: “Dù con nguyện ý giúp người, Phạm Thiên Hâm cũng sẽ không bán cho con phần tình này.”

Sư phụ nở nụ cười, nói: “Không thể coi thường uy lực của thời gió bên gối.”

Ta càng lắc đầu ác hơn: “Ngọn gió bên gối con đây không dùng được đâu.”

Ông ấy vỗ vỗ vai ta, lời nói thâm thúy: “Thiên nhi, con không cần xem nhẹ mình, vì sư tin tưởng con.”

Tùy thôi, thích tin thì tin.

Sư phụ thấy ta ngằm đồng ý, cười tùm tùm hứa hẹn: “Sau này vì sư nhất định không chê bai tư chất luyện võ của con là ngu độn nữa, sau này nhất định kiên trì nhẫn nại dạy con, cho Phát Vân Thủ của con trở nên xuất thần nhập hóa.”

Ta không thêm tiếp lời, chỉ có cái chiêu Phát Vân Thủ tăng tịu với đủ người của ông, bản nữ hiệp còn không thêm học.

Nếu đã chịu người ta nhờ vả, tự nhiên phải làm hết sức. Vậy nên lúc tảng sáng Phạm Thiên Hàm về phòng nghỉ ngơi thì ta ép mình chống mí mắt lên, thật tần chức bắt đầu thôi gió bên gối.

“À... Thiên Hàm, trời đã sáng rồi, mệt lắm không?”

Động tác cời gậy của Phạm Thiên Hàm khựng lại, quay đầu nhìn ta một cái: “Hết giận rồi?”

Anh ta hỏi câu này ta mới nhớ ra ta còn đang dối với anh, nhất thời có chút ngượng, ta dịch vào bên trong giường, bắt đầu nịnh nọt: “Là ta không biết đạo lý, huynh đại nhân có đại lượng, đừng so đo với ta chứ.”

Anh ta trầm trầm cười, nhấc chân lên nằm vào.

Ta kiểm chế con giận, càng thêm nịnh hót: “Tướng công nhìn có vẻ rất mệt, không bằng ta giúp huynh đắp lưng nha?”

Anh ta ừm một tiếng rồi xoay người nằm sấp xuống, nói: “Vai trái hơi nhức, dùng lực một tí.”

Ta bóp vai anh ta vài lượt, quả là rất căng cứng, té ra là mệt chết thật.

Ta vừa bóp vừa nói chút chuyện trên trời dưới biển, anh ta yên lặng nghe, thỉnh thoảng vỗ vỗ bờ vai bên kia ý bảo ta đổi bên.

Tuần tự mà tiến cũng được một chốc, ta bắt đầu vào chủ đề: “Thiên Hàm, huynh mỗi ngày đều lên triều, còn phải tra án, rất dễ mệt hồng thân thể, chi bằng đưa vụ án giao cho quan phủ điều tra đi.”

Anh ta ngoảnh đầu nhìn ta một cái: “Đa tạ nương tử quan tâm, nhưng chuyện này là chức trách của vi phu, việc điều tra ta ắt phải tự thân vận động.”

Ta truy hỏi: “Vậy là, huynh nhất định phải tự mình điều tra?”

Anh ta đáp: “Không sai.”

Ta hỏi tiếp: “Không có cách nào thay đổi được?”

Anh ta đáp lại: “Không.”

“Rồi, vậy thì cứ thế đi.” Ta buông lỏng bàn tay đang nắn bóp lưng anh ta, che miệng ngáp một cái, nói: “Vậy chúng ta đều nghỉ ngơi thôi.”

Sư phụ, con đã hết lòng rồi đấy.

Phạm Thiên Hàm quay người, tay chống đầu, nhìn ta, trêu chọc nói: “Nàng có từng nghe câu kiên trì tới cùng chưa?”

Ta xua xua tay: “Hết lòng là được rồi, hết lòng là được rồi.”

Anh ta duỗi tay qua, ngón cái hợp với ngón trỏ, búng mạnh vào trán ta một cái, nói: “Ai bảo nàng tới nói hộ cho vậy?”

Ta kéo chân lên đắp, nhắm mắt nói: “Người xưa*.”

*Cổ nhân (Còn sư phụ là Cổ Nhân)

Giọng anh ta trầm trầm truyền tới: “Chẳng phải đã nói với nàng đừng liên lạc với bọn họ nữa?”

Ta mở hé mắt liếc anh ta, thấy anh ta không có vẻ là giận lắm, mới nói: “Ta không tin sư phụ ta là tà môn ngoại đạo, cho dù ông ấy đúng là vậy, từ xưa tới nay anh hùng hào kiệt nhiều như lông trâu, trong mỗi một truyện tùy ý vợ một cái là ra cả đống, mà kẻ xấu khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật trong mỗi truyện thì nhiều nhất là một, sau đó một đàn anh hùng hào kiệt hơn nửa đời sẽ bận rộn hàng phục kẻ xấu đó, như vậy có thể thấy, sư phụ ta là kỳ trân dị bảo, phải cất giấu cho thật tốt.”

Anh ta thả tay chống đầu ra nằm xuống, nhàn nhạt nói: “Nàng còn kỳ trân dị bảo hơn cả sư phụ nàng, ta cũng muốn đem nàng giấu đi thật kỹ, nàng đừng chạy loạn thêm phiền cho ta nữa.”

Lời ngon ngọt này ta nghe cũng chẳng thể hưởng thụ, bữ môi nói: “Một ngày là thầy cả đời là cha, dù gì chẳng nữa ta cũng không đoạn tuyệt quan hệ với sư phụ.”

Chỉ thấy khóe miệng anh ta khẽ cong lên, nói: “Vậy ta làm chồng nàng nhiều ngày vậy thì tính sao?”

O, đường đường Trạng nguyên lang, ăn nói chót nhả ta, không tốt đâu nhé.

Lát sau, chúng ta cùng nằm ngửa trên giường anh một câu tôi một câu tán chuyện với nhau, ta nói là chính, chủ yếu là vì cuộc đời ta trôi qua khá là sung túc, nghe truyện cũng nhiều, kể chuyện cũng khá là sống động hấp dẫn.

Phạm Thiên Hàm lúc đầu còn có qua có lại đáp một hai câu, sau rồi anh ta chỉ im lặng nghe, đương lúc ta nói đến nước miếng tung bay, thì anh ta lẳng lặng lau đi mấy giọt nước miếng trên mặt.

Ta nói rồi nói bỗng thấy trời đã sáng rồi, Phạm Thiên Hàm cũng mệt mỏi ra mặt, bèn kể qua loa kết cục của truyện, rồi nói: “Huynh cả đêm không ngủ, vẫn nên nghỉ tí đi, ta ra ngoài rửa mặt, không làm phiền huynh nữa.”

Anh ta ừ một tiếng, rồi nhắm mắt bất động.

Ta lại nói: “Huynh dịch tí đi, cho ta ra ngoài.”

Anh ta hơi nhấc mắt lên rồi lại nhắm vào, nói: “Ta không muốn dịch.”

Ta ngẩn ra, Phạm đại nhân này cũng quá là tùy hứng thôi?

Được rồi, ta tự bỏ ra còn không được sao?

Ta khề khàng đưa một tay một chân vát qua người anh ta, đang định đưa nốt tay chân bên kia ra, người bên dưới đột ngột vươn tay, tóm lấy eo ta, quay một cái, đổ trở lại bên trong giường.

Ta bị quay đột ngột, không nặng không nhẹ ngã ra trên đệm, hơi chút chóng mặt, lại thêm cả bàn tay còn đặt trên hông ta của anh ta, càng thêm choáng váng.

Ta chấp choáng hỏi: “Sao huynh không cho ta ra ngoài?”

Phạm Thiên Hàm mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, nhích lại gần ta một chút, bàn tay trên hông ta siết chặt thêm một chút.

Ta thử cạy tay anh ta ra, không nổi.

Ta chỉ đành đẩy cái đầu đang vùi vào cổ ta, nói: “Phạm đại nhân, buông tay.”

Đầu anh ta cọ cọ vào vai ta, lẩm bầm: “Đừng ồn.”

Ta dùng thêm lực tiếp tục đẩy vào đầu anh ta, nói: “Huynh cho ta đứng lên ta sẽ không làm phiền huynh nữa.”

Anh ta chặc một tiếng, ngữ khí đã thoảng mát kiên nhẫn: “Nàng đừng động dậy là không phiền rồi.”

Ta bất đắc dĩ: “Nhưng ta muốn dậy mà.”

Anh ta bỗng mở mắt ra, bàn tay ôm quanh người ta siết một cái, mạnh đến mức thắt lưng ta suýt đứt ra hai đoạn, rồi bỗng thả ra, xoay người quay lưng về phía ta, ngủ.

Ta lờ mờ thấy anh ta như đang giận dữ, nhưng lại chẳng đoán được nguyên do, đành tự an ủi mình “Người này tính tình như sương, như gió lại như mưa, đừng có so đo với hắn.”

Ta ngồi đó nhìn sống lưng thẳng tắp kia hồi lâu, vẫn không dám gọi anh ta dịch cho ta ra ngoài, cũng không dám bò qua người anh ta nữa, đành nằm lại giường, không lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hàn Lâm

Mấy ngày nay ta rất áy náy.

Cổ của Lý tổng quản không thẳng lại được, lúc ông ta ngoẹo cổ ra ngoài làm việc thì bị tiểu vô lại trên đường đánh cho một trận, lý do là cái đáng ngoẹo đầu liếc mắt của ông ta thật không coi ai ra gì.

Dù rằng việc này do ta gây nên, nhưng ta không thể không thừa nhận, nếu là ta thấy bộ dạng của Lý tổng quản, ta cũng muốn đánh ông ta. Ta thật thà nói

với Bảo nhi suy nghĩ của mình, hi vọng Bảo nhi thể hồ quán đỉnh*, giáo huấn ta một phen, Bảo nhi nói: “Tiểu thư, em còn tưởng là mình quá vô tình vô nghĩa, mỗi lần em thấy cái dáng Lý tổng quản ngoẹo cổ đứng bên cạnh khoa tay múa chân, là đã muốn đập ông ta một trận tơi tả.”

*Dùng tri thức, hiểu biết khai sáng cho con người, có thể ví với đạo Phật.

Ta nghe xong thì thờ dãi: “Bảo nhi, em quả thật quá vô tình vô nghĩa.”

Đã mấy ngày nay không gặp Phạm Thiên Hàm, ta cũng hơi nhớ, có lẽ là sợ anh ta tra án sai, đổ vấy lên đầu sư phụ hoặc sư huynh ta, không phải ta có bụng tiểu nhân, chẳng qua mấy người làm quan này, ài... dưới chân Hoàng thành, nói nhiều vô ích.

Vậy nên ta ôm tâm tình ăn no rừng mỡ, bách bộ tới thư phòng của Phạm Thiên Hàm, lại vừa khéo gặp anh ta đang vội vàng đi ra từ thư phòng. Anh ta thấy ta thì dừng bước, hỏi: “Thanh Thiên, nàng ở đây làm gì?”

Ta thành thật nói: “Gần đây thấy thẹn với Lý tổng quản, ngại gây sự cho ông ta thêm phiền, chán phát hoảng lên, định tới chỗ huynh tìm mấy bản thư sách xem thử.”

Anh ta cười nói: “Hóa ra nàng cũng biết bình thường nàng gây thêm bao rắc rối cho Lý tổng quản hả. Giờ ta định xuất phủ, đi Hàn Lâm Viện, nếu nàng rảnh, không bằng cùng đi luôn?”

Ta gật đầu lia lịa. Viện Hàn Lâm ấy xưa nay luôn là thánh địa của người đọc sách, tri thức uyên bác như ta, đương nhiên phải đi hành hương một chuyến.

Dưới sự ám chỉ mãnh liệt của ta, Phạm Thiên Hàm từ bỏ xe ngựa, cùng ta đi bộ với Hàn Lâm Viện. Trên đường chúng ta đi qua một quán bánh nướng tỏa hương rất thơm, lại lần nữa dưới sự ám chỉ mãnh liệt của ta, Phạm Thiên Hàm đã mua cho ta hai cái bánh to, một cái vị mè, một cái vị hành. Ta ăn vài miếng, kết luận nó thật khó ăn, định quăng đi lại thấy hai cái bánh to như thế này, hơi bị tiếc. Với lại đi từ từ nhỏ giáo dục ta: Cây đồng đang buổi ban trưa, Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, Ai ơi bưng bát cơm đầy, Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

Ta bèn dụ Phạm Thiên Hàm: “Thiên Hàm, gần đây huynh bận bịu công sự, rất là vất vả, cái bánh này vị không tệ, huynh ăn đi, bồi bổ thân thể.”

Phạm Thiên Hàm nhướng mày nhìn ta nói: “Ăn bánh nướng bồi bổ thân thể ta mới nghe lần đầu đấy.”

Cái thói thích nói liều mỗi khi đụng phải Phạm Thiên Hàm của ta cũng khiến ta khốn đốn quá, hơn nữa ta biết rõ anh ta biết ta nói bậy bạ, ta vẫn dai dẳng bậy bạ tiếp. Nghị lực như vậy, ai dám tranh phong.

Ờ...ta nói bừa: “Huynh ít thấy cũng không trách được, xem cái chữ bánh này này, gộp lại từ chữ thực và chữ giả, cũng đồng âm với bệnh trong bệnh tật. Ý tứ là, ăn cái bánh này, là đem toàn bộ bệnh tật ăn vào trong bụng, đau ốm gì cũng biến sạch sành sanh.”

Phạm Thiên Hàm đỡ đầu nhìn ta, qua một lúc mới nói: “Ta ăn là được rồi.”

Ta đúng thật là học vắn đầy năm xe, sáu xe, bảy xe, bảy bảy bốn mươi chín xe.

Ta đá đá sỏi đi sau Phạm Thiên Hàm, bỗng một mùi hương quen thuộc ủa tới, ngẩng đầu nhìn, khách sạn Lai Phúc, bánh bao hấp.

Ta sai bước đuổi theo Phạm Thiên Hàm, vỗ vỗ lưng anh ta, nói: “Thiên Hàm, không bằng chúng ta vào khách sạn Lai Phúc ăn chút gì đi?”

Phạm Thiên Hàm nói: “Nàng có bạc không?”

Ta ngẩn ra, lắc đầu.

Anh ta lại nói: “Ta cũng không có, bạc trên người vừa mới mua bánh nướng rồi.”

Nghèo đến vậy ư....

Ta vô cùng thất vọng, nhưng vẫn biết đại thể, nói: “Thôi, hồi phủ rồi ta kêu Bảo nhi đi ra mua cũng được.”

Phạm Thiên Hàm đột nhiên dặt tay ta, nháy mắt cười một cái nói: “Xem ta này.”

Ta bị cái dáng trẻ con bất chợt lộ ra của Phạm Thiên Hàm hù dọa, ngờ ngác bị anh ta kéo vào khách sạn Lai Phúc.

Anh ta kéo ta nghênh ngang ngồi vào một bàn, điểm tiểu nhị chạy qua tiếp đón, anh ta vung tay, nói: “Kêu chương quỹ của các người ra nói chuyện.”

Lẽ nào anh ta định ghi sổ? Đường đường là Trạng nguyên ghi sổ cũng thôi, còn lên mặt vênh váo như thế, thật muốn giả vờ không biết hán.

Chương quỹ vác theo bàn tính đi tới, chương quỹ đều phải cầm bàn tính, ấy là truyền thống.

Ông ta nịnh nọt nói: “Phạm đại nhân, có chuyện gì muốn phân phó cho tiểu nhân?”

Phạm Thiên Hàm chậm rãi nói: “Ta và nương tử sắp vào cung bái kiến Thánh thượng, mấy ngày trước ta nghe nói Thánh thượng đã chán ăn sơn hào hải vị trong cung rồi, muốn thử những món quà bánh dân gian. Mà nương tử ta ra sức tiến cử bánh bao hấp của quý điểm với ta. Nên ta định mang tất cả

các vị đưa vào cung cho Thánh thượng ăn thử, hi vọng các người xuất ra thủ nghệ tốt nhất, không để ta thất vọng.”

Chường quỹ rung bàn tính hối hả chạy vào phòng bếp.

Giờ ta mới phát hiện, Phạm Thiên Hàm cũng là một kẻ giỏi bịa chuyện, thâm tàng bất lộ nha thâm tàng bất lộ.

Phạm Thiên Hàm dương dương tự đắc uống trà, ta lo lắng thấp thòm nghĩ, tí nữa nếu muốn chúng ta trả tiền thì phải lấp liếm ra sao đây.

Một lát sau, chường quỹ cầm ra một hộp điểm tâm tinh xảo, đưa bằng hai tay ra trước mặt ta, nói: “Tiểu dân tạ ơn phu nhân cất nhắc.”

Ta khụ một tiếng, khẽ cười nhận lấy, bỗng cảm giác mình rất giống mẫu nghi thiên hạ.

Phạm Thiên Hàm làm bộ muốn lấy tiền từ ống tay áo, chường quỹ vội vàng ngăn cản: “Đại nhân hãy khoan, ngài có điều không biết, hôm nay tiểu dân có thể làm bánh bao cho Thánh thượng, là phúc phận tu được từ ba đời, sao có thể để thứ ngân lượng tục tằng ấy làm ô uế phúc phận này. Mong đại nhân thành toàn tiểu nhân.”

Phạm Thiên Hàm gật đầu, nói: “Nếu đã vậy, ta cũng cung kính không bằng tuân mệnh.”

Chường quỹ cảm kích rót nước mắt, “Tạ đại nhân, tạ phu nhân.”

Ta ngẫm nghĩ, thấp giọng nói: “Này chường quỹ, Thánh thượng trước giờ khiêm tốn, hận nhất là có kẻ khác dùng danh hào của ngài làm chiêu bài, nên chuyện hôm nay không thể rêu rao ra ngoài.”

Chường quỹ tỏ vẻ không cam tâm cộng chút hồ nghi.

Phạm Thiên Hàm lại nói: “Chường quỹ không cần hoài nghi, từ xưa tới nay Hoàng đế đều thích đề từ ở nơi danh lam thắng cảnh phủ đệ tự miếu, nhưng người có từng thấy đương kim Thánh thượng có ở chỗ nào đề danh, có từng thấy nơi nào có bút tích của ngài?”

Chường quỹ trầm tư một hồi rồi nói: “Chưa hề.”

Ta và Phạm Thiên Hàm cùng lúc lộ cái vẻ “Đã nói mà”. Chường quỹ vẻ mặt đau khổ gật đầu.

Dưới ánh mắt đưa tiễn vừa đội ơn vừa bị thông của chường quỹ, chúng ta rời khỏi khách sạn Lai Phúc.

Vừa ra khỏi khách sạn ta đã hỏi: “Bút tích của Hoàng thượng thật chưa từng lưu lại ở ngoài sao?”

Phạm Thiên Hàm sờ sờ đầu ta, nói: “Thật.”

Ta lại hỏi: “Tại sao?”

Anh ta thần bí áp sát bên tai ta, nhỏ giọng nói: “Vi chữ của Hoàng thượng rất xấu.”

Trên đường người đến người đi, Phạm Thiên Hàm dắt tay ta, trái quành, phải rẽ.

Trong lòng ta là một hộp bánh bao hấp, đi theo anh ta, trái quành, phải rẽ.

Đến Hàn Lâm Viện, Phạm Thiên Hàm cùng một ông lão đầu tóc bạc phơ thảo luận về ấn khắc triều đại của một bản sách. So với cái ấn khắc triều đại ấy, ta lại tò mò về triều đại ra đời của vị học sĩ Hàn Lâm này hơn, ông ta quả thật là già cỗi tới đỉnh điểm rồi, nếp nhăn trên mặt đã nhiều còn giăng ngang dọc, ruồi muỗi mà có bị kẹp vào thì có mà lạc đường phát khóc luôn.

Ta ở một bên vừa ăn bánh bao hấp vừa nghe một lúc, bánh bao cho Hoàng đế ăn quả nhiên đặc biệt ngon, đáng tiếc Bảo nhi không đi theo, không ăn được thứ mỹ vị nhường này. Ăn bánh bao hấp xong ta thấy chẳng có gì vui, bèn lén chuồn vào trong sân viện nghe hai học sĩ luận bàn.

Mấy học sĩ này quả không hổ là hai tai không nghe việc ngoài song, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, một cô gái thanh xuân như ta đây ngây ngô đứng một bên dùng ánh mắt sùng bái nhìn bọn họ, vậy mà bọn họ không thèm liếc ta lấy một cái, tập trung tinh thần tranh luận tới đỏ cả mặt hồng cả tai.

Một người nói: “Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn, Côn chi đại, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã. Hóa nhi vi điều, kỳ danh vi Bằng. Bằng chi bôi, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã*. Từ đó có thể thấy, lưng của Bằng đã vài nghìn dặm, Bằng ắt phải lớn hơn Côn.”

*Biển phương Bắc có một con cá, tên nó là Côn, thể tích của Côn lớn không biết tới mấy nghìn dặm. Hóa thành chim, tên nó là Bằng. Sóng lưng của Bằng không biết dài tới mấy nghìn dặm. (Tiểu Dao du).

Một lại nói: “Bằng là do Côn huyễn hóa mà thành, cái gọi là vạn biến không tách khỏi tổ tông, Côn là nguyên tông của Bằng, ắt phải lớn hơn Bằng.”

Hai người khẳng khái không chịu thua, thật không dễ phát hiện được người đang say sưa nghe một bên là ta, liền ép ta phân xử.

Ta bình luận: “Côn là cá, Bàng là chim, Cá thích hợp hấp chung, chim thích hợp thiêu nướng, hai bên đều có sở trường riêng, thế nào?”

Hai người kia liền thủ đuôi ta đi ra.

Trên đường về Phạm Thiên Hàm hỏi ta lần này tới Hàn Lâm Viện có cảm tưởng gì không, ta ngẫm nghĩ một hồi rồi nói thẳng: “Hàn Lâm học sĩ đều có vẻ nông cạn, không có văn hóa và tu dưỡng.”

Phạm Thiên Hàm cười cười, gật đầu nói phải.

Ta thấy anh ta biết lẽ như vậy, bèn tranh thủ quan tâm anh ta vài câu: “Ấn khắc triều đại trên quyển sách kia là gì thì có quan trọng lắm không?”

Anh ta đáp: “Có liên quan tới một vụ án mạng.”

Ta vừa nghe đã thấy hứng thú bùng lên, bèn hỏi tiếp: “Vụ án nha hoàn của Tiêu Tử Vân ấy sao?”

Phạm Thiên Hàm đáp: “Phải.”

Ta vờ ra vẻ vân đạm phong khinh*, nói: “Nói nghe thử xem.”

*hờ hững

Phạm Thiên Hàm khẽ nhếch môi, dưới ánh mắt nóng bỏng của ta nhẹ nhàng phun ra một từ: “Không.”

Nói xong rồi thông dong tiến về phía trước.

....

Á á á á á á, được lắm

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gặp Lại

Vụ án của Tiêu Tử Vân cuối cùng trở thành vụ công án không đầu, Phạm Thiên Hàm tra xét một tháng rồi chuyển án sang cho quan phủ, quan phủ đem treo nó lên thật cao. Ta chỉ có thể nói là con gió bên gối tối hôm đó của ta vòng vèo một hồi bên ngoài, thổi qua dương liễu, thổi tung khói bếp, thổi hồng ráng chiều, thổi xanh hồ nước, cuối cùng thổi vào trong tai Phạm Thiên Hàm.

Sau cái lần ta đánh hôn mê Lý tổng quản, Phạm Thiên Hàm đã định ra quy củ — ta ra ngoài đều phải báo trước với anh ta, khi đó ta thấy Lý tổng quản ngoeo đầu gẩy bàn tính còn vênh tai lên nghe trộm, bỗng thấy nên cho ông ta công bằng, bèn đáp ứng.

Nhưng Phạm Thiên Hàm thường xuyên vắng nhà, khi ta muốn ra ngoài thì toàn không tìm được anh ta, lâu rồi thì đành cam chịu, nằm dài trong phủ chờ thói rửa.

Ngày đó ta buồn chán vô cùng, cùng Bảo nhi làm một cái nã, ở trong sân bắn chim chơi. Nhưng mà nói, ta bắn phát nào chuẩn phát nấy, không tới nửa canh giờ, đã hết được ba con chim. Bảo nhi xách tới một cái lồng lớn, bắt chúng nó vào đó. Hai chúng ta cùng ngồi xỏm chung quanh lồng nhìn ba con chim kia đập cánh đụng nhau phành phạch.

Bảo nhi đột nhiên có cảm mà phát: “Tiểu thư, sao em thấy chúng ta cũng giống như những con chim trong lồng này, không có tự do? Chi bằng thả chúng nó đi nhé?”

Nàng một câu đâm trúng chỗ yếu của ta, lòng ta nhất thời xót xa, hận không thể lã chã hai hàng nước mắt.

Ta oán trời trách đất với mấy chú chim một chập, cuối cùng kết thúc bằng câu “Ta thả cho chúng mày tự do”, đang định đưa tay ra mở lồng, Bảo nhi lại ngăn ta, nàng thùm thụp chạy đi tìm bút mực, luồn bút vào trong lồng bẹp bẹp, tô đen đuôi của ba con chim, rồi vỗ vỗ tay nói: “Được rồi tiểu thư, người thả chúng nó đi.”

Ta thành kính mở lồng, chim nhỏ vui sướng vút bay đi.

Bảo nhi nhìn chim nhỏ bay lên trời cao, về mặt tường hòa đến vậy. Ta vì sự thiện lương của Bảo nhi mà cảm động, tán thưởng nói: “Bảo nhi, lần tới nếu có duyên gặp chim nhỏ có đuôi đen, thì đó chính là do em phóng sinh đó.”

Bảo nhi lơ đãng vuốt ve cái nã trong tay, một hồi lâu sau mới trả lời ta: “Không phải đâu tiểu thư, mưa một cái là vết mực trên đuôi sẽ trôi hết thôi.”

Ta rất là khó hiểu, truy hỏi: “Vậy sao em còn bôi đen chúng nó?”

Bảo nhi cười híp mắt, đem cái ná nhét vào tay ta, nói: “Tiểu thư người bắn lại đi, em muốn xem thử cơ hội bắn trúng lại cùng một con có lớn không. Tiểu thư tiểu thư, chúng ta bắn được con nào thì vẽ ký hiệu lên, lại thả ra, rồi lại bắn lại thả, thả rồi lại bắn, cứ thế lặp đi lặp lại, liệu có con nào xui xẻo bị bắn rơi rất nhiều lần không nhỉ?”

Nếu ta là chim nhỏ nhất định sẽ đào tổ phần của Bảo nhi lên, đào rồi lấp, lấp rồi đào, đào đào lấp lấp, lấp lấp đào đào.

Bảo nhi cảm ná trái một phát, phải một phát, giết đến đỏ cả mắt, ta ở bên cắn hạt dưa, chắc chắc cảm thán ôi sinh linh đồ thán.

“Bảo nhi, ngày thường vì sư dạy con ra sao?” Một giọng nói trầm hậu từ trên cây truyền tới, “Trời cao có đức hiếu sinh, cho dù là chim chóc, nó cũng có chim bố mẹ sinh thành nuôi nấng.”

Sư phụ từ trên cây nhảy xuống, cười hà hà nói: “Sao, có nhớ sư phụ không?”

Ta nhìn vết đỏ khả nghi trên trán sư phụ, cười hỏi: “Sư phụ, với trình độ võ học của lão nhân gia ngài, sẽ không bị đạn ná của Bảo nhi bắn trúng đấy chứ?”

Sư phụ khụ một tiếng, quát: “Đừng có nói xàm, lần này ta tới là chuyện nghiêm túc đó, không được ngất lòi.”

Cuộc đời của sư phụ, ngoại trừ làm to bụng của mẹ Tiêu Từ Vân ra, còn có chuyện nghiêm túc gì cho cam?

Sư phụ ôm quyền nói: “Ta tới để cảm ơn, lần này Tiêu Từ Vân có thể thoát một kiếp, đều là nhờ con giúp đỡ.”

Ta cũng ôm quyền nói: “Đâu có đâu có, trời cao có đức hiếu sinh đó mà.”

Sư phụ vui mừng gật đầu, nói: “Không uổng vì sư ngày thường cần mẫn dạy bảo con, được rồi, chuyện chính đã nói xong.”

Ông ấy bắt đầu hưng phấn khoa tay múa chân: “Vi sư nói cho con một tin cực cực vui. Ngày hôm qua ta nghe bằng hữu trên đường nói, khẩu quyết tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển kỳ thật là ‘Muốn luyện công, trước tự cung; không tự cung, cũng có thể luyện công’, vi sư quyết định từ mai bắt đầu bế quan tu luyện, khoảng chừng ba tháng, trong ba tháng này, chớ có tới quấy rầy ta.”

Ai muốn tới quấy rầy ông ấy chứ, ngay cả chỗ trú chân của ông ta cũng chẳng biết nữa là.

Ta hắt nước lạnh: “Sư phụ, người xác định là ‘Không tự cung, cũng có thể luyện công’? Tại sao con lại nghe được là ‘Không luyện công, cũng có thể tự cung’?”

Sắc mặt sư phụ trắng bệch ra, đang định nói gì đó, một tiếng “Thanh Thiên” đã chặn họng ông ấy.

Ba chúng ta cùng lúc quay đầu lại nhìn, Phạm Thiên Hàm đang đi về phía này.

Con người này thật biết chọn thời điểm máu chó để xuất hiện.

Ta dòm sang sư phụ, sư phụ liếc Bảo nhi, Bảo nhi lại nhìn ta, ta nặn ra nụ cười, nói: “Cha của Bảo nhi, tới thăm Bảo nhi ấy mà. Hôm nay không cần lên triều sao?”

“Không cần.” Phạm Thiên Hàm ôm quyền nói với sư phụ: “Tại hạ Phạm Thiên Hàm, dám hỏi đại danh của tiên bối?”

“Cổ...”

“Tên cổ quái lắm, không nói cũng được.” Ta vội vàng chen ngang, “Cha Bảo, ông vừa mới nói trong nhà mua thịt chưa thái, mau về thái đi mau về thái đi.”

Bảo nhi rất linh hoạt nói hùa theo: “Phải đó, cha, mau về thái thịt, thái xong rồi lại trở lại thăm con.”

Sư phụ giật giật khóe miệng, nói: “Cáo từ.”

Ông ấy vụt một cái vọt nóc băng tường đi mất.

Phạm Thiên Hàm dùng ánh mắt nghiền ngẫm quan sát ta và Bảo nhi.

Con mắt của Bảo nhi liếc trái liếc phải, vẩy vẩy tay với bóng lưng xa xa của sư phụ, áp úng nói: “Cha, đi từ từ thôi, phải thường tới thăm con nhé.”

Phạm Thiên Hàm nghiêng đầu nhìn ta, mày hơi nhướn, mắt ngậm cười.

Ta sờ sờ cổ, cười với anh ta.

Anh ta đưa tay xoa đầu ta, nói: “Cha Bảo nhi quả là tuyệt thế cao nhân.”

Ta vội vội vàng vàng gật đầu, “Đúng vậy.”

Anh ta lại nói: “Ta đi nha môn làm việc, nàng có đi cùng không?”

“Đi!” “Đi!” Ta và Bảo nhi hai miệng một lời nói.

Phạm Thiên Hàm liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Người không được đi.”

Bảo nhi dám giận nhưng không dám nói, đau khổ nhìn ta.

Ta lên tiếng xin xỏ: “Cho Bảo nhi đi đi mà, vì sao không cho em ấy đi?”

Anh ta lạnh lùng nói: “Cha cô ta thái thịt xong không chừng sẽ quay lại thăm mà.”

Doong...

Khiêng đá, tự đập vào chân mình rồi?

Dọc đường, Phạm Thiên Hàm mua cho ta tượng đất nặn, cây trầm, bánh bao hấp, còn có một quyển sách tên là 《Liêu trai chí dị》.

Khi ta và Phạm Thiên Hàm ở trên công đường chờ tri phủ địa nhân, đứng dưới tấm biển “Minh kính cao huyền”* ta thử dò hỏi anh ta: “Huynh cảm thấy cha của Bảo nhi...”

*Gương sáng treo cao

Anh ta bày ra cái vẻ xin lắng tai nghe.

Ta cân nhắc mãi không ra được từ nào thích hợp, đành chán nản nói: “Cha nàng có phải tuần tú hơn cha ta không?”

Phạm Thiên Hàm ngẩn ra, chằm chằm cong khóe miệng lên, hơi mỉm cười, cười toe, cuối cùng biến thành ôm bụng cười ha hả.

Ta nhìn dáng vẻ anh ta cười sung sướng không biết phải làm sao, mắt hững hờ: “Huynh đã biết rồi phải không?”

Phạm Thiên Hàm cười không ngừng được, “Ha ha...nàng...muốn ta...ha ha...không biết....ha ha... thì ta... không biết....ha...”

Ta trừng mắt nhìn anh ta, trừng cho đến lúc anh ta nín cười.

Anh ta chỉnh lại áo mũ,

Ánh mắt lóe lên, nghiêm mặt nói: “Nếu phu nhân không muốn cho vi phu biết, vi phu tự nhiên là không biết. Ta chỉ mong có ngày, nàng và ta có thể khăng khít như một đôi phu thê bình thường, phu nhân thấy thế nào?”

Những lời ân ái mà ta may mắn được nghe thấy trong đời này không có nhiều, cho nên thường sẽ hiểu nhầm và tự mình đa tình. Giờ ta cũng đang tự mình đa tình mà bắt đầu thấy không được tự nhiên, liếc sang trái ngó sang phải, phát hiện bên ngoài còn có một kẻ béo phệ còn hơn cả cha ta, đang lung la lung lay đi về phía công đường. Ta vội vàng nói với Phạm Thiên Hàm: “Tri phủ đại nhân tới rồi, hai người bàn chính sự, ta tránh đi trước đã.”

Vậy là ta bỏ chạy trốn chết, suýt nữa đụng lật cả tri phủ đại nhân, may mà thân mình ông ta ta tứ bình bát ỏn, hai chân dạng ra, tạo thành thế trung bình tấn vô cùng chắc chắn, còn nói: “Ồ đâu ra một tiểu cô nương hấp tấp thế này?”

Ta bị phản lực, loạng choạng lùi lại mấy bước, nghe thấy Phạm Thiên Hàm cười to ở phía trong công đường.

Người cười đi, cười rụng cả răng luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gia Pháp (Thượng)

Ngày hôm nay trời cao trong xanh, gió thổi đinh đang đinh đang, ta ôm gối ngồi trên bậc cửa đếm kiến.

Ta đang chờ Bảo nhi, ta kêu nàng đi thư phòng hỏi Phạm Thiên Hàm xem chúng ta có thể ra ngoài thả diều không.

Nhưng Bảo nhi lần này đi, qua thời gian một chung trà rồi, ta chờ không nổi nữa, bèn quyết định đứng dậy đi tìm nàng.

Ta vừa mới chống cửa đứng dậy, thì bị Tiểu Thúy đang xông tới đụng một cú ngã trái ngã phải.

Tiểu Thúy là nha hoàn phụ trách quét dọn thư phòng, tuổi tầm tầm với Bảo nhi, hai người quan hệ rất tốt.

Tiểu Thúy ngẩng lên thấy là ta, gọi một câu phu nhân rồi kéo tay ta chạy vọt ra ngoài, vừa chạy vừa gào lên cái gì đó với ta, nhưng ta bị kéo nghiêng ngả lao đảo, chỉ có thể cảm thán cô nàng này và Bảo nhi không hổ là bạn bè, vật hợp theo loài.

Ta bị Tiểu Thúy kéo tới ngoài thư phòng. Cửa thư phòng khép hờ, từ trong vọng ra tiếng khóc thút thít, ta nhòm qua khe cửa, Bảo nhi đang quỳ trên đất, Tiêu Từ Vân ngồi trên ghế, mang theo nụ cười lạnh lùng âm độc.

Ta thầm kêu một tiếng hổng rồi, từ lần trước gặp sư phụ, ta nhiều lần cảnh cáo Bảo nhi cách Tiêu Từ Vân thật xa vào, Bảo nhi thề thốt đáp ứng, dù có là bạc do Tiêu Từ Vân làm rớt, nàng cũng sẽ không đi lượm. Vậy mà nay vẫn rơi vào trong tay Tiêu Từ Vân!

Ta khoát khoát tay ý bảo Tiểu Thúy tránh đi, sau đó khoác lên bộ mặt tươi cười, đẩy cửa vào.

Ta có thể tưởng tượng khuôn mặt ta bây giờ có bao nhiêu nịnh bợ, bởi ta cười đến nổi gió cứ vù vù thổi xuống cổ họng.

Ta chần vào giữa Bảo nhi và Tiêu Từ Vân, nặn ra khuôn mặt cười: “Từ Vân biểu muội, xem ra Bảo nhi lại tăng thêm phiền toái gì cho muội hả?”

Không đợi cô ta đáp, ta lại xoay người nắn Bảo nhi, “Con tiểu tiện ty này, bình thường ta dạy bảo người thế nào, đầu óc người rốt cuộc là ngu độn tới cỡ nào? Người cũng không để cho ta được bớt lo? Bây giờ ta lột da người, xem người còn làm mưa làm gió kiểu gì!”

Nói đoạn, ta vươn tay véo tai Bảo nhi, Bảo nhi liếc ta một cái, rồi bắt đầu khóc bù lu bù loa lên.

Tiêu Từ Vân nhếch miệng cười, “Tẩu tẩu cũng không cần phải diễn kịch cho ta xem, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, hôm nay Bảo nhi đã phạm vào gia quy, đương nhiên có gia pháp xử trí, không cần tẩu tẩu phải ra sức làm trò như thế.”

Ta cắn răng nhịn xuống, cười nói: “Từ Vân thật thích nói đùa, Bảo nhi tuổi còn nhỏ, khó tránh không hiểu chuyện, có chuyện gì không đúng ta kêu nàng nhận lỗi với muội là được rồi.”

Mũi chân ta khễ huých vào đầu gối Bảo nhi một cái, Bảo nhi tức khắc rất cô gào lên, “Biểu tiểu thư, Bảo nhi biết sai rồi, ngài đại nhân có đại lượng, tha cho ta đi.”

Bên này đang nháo nhào ầm ĩ, trong thư phòng bỗng tòi thêm một người.

Phạm Thiên Hàm nhú mày, hỏi: “Có chuyện gì thế này?”

Tiêu Từ Vân giờ mới chậm rãi đứng lên khỏi ghế, nói: “Biểu ca, Bảo nhi trộm cái chặn giấy của huynh.”

*chặn giấy = trấn chỉ, nghe hay hay nhỉ.

Xi, có cái chặn giấy rách nát thôi mà.

Ta đang định biện hộ giúp Bảo nhi, Bảo nhi đã mở miệng nói: “Bảo nhi thấy cái chặn giấy đó giá trị không nhỏ, nhất thời nảy lòng tham, Bảo nhi biết sai rồi, cô gia tha cho ta đi.”

Ta nhìn vật chứng trình đường ở trên bàn, một cái chặn giấy bạch ngọc, có giá trị tới cỡ nào? Từng rương từng rương trân châu phi thúy mã não ở chỗ ta, Bảo nhi thấy còn chả thèm để tâm, nàng không thích mấy thứ vật ngoài thân ấy, nàng chỉ thích bạc, cái loại trắng bóc ấy, những thứ khác dù có giá trị hơn nữa nàng cũng không thèm.

Nếu Bảo nhi đã tự ôm cái tội danh đó vào người, đương nhiên là có lý do của nàng, ta cũng không tiện xen vào, chỉ có thể ở bên cạnh nói giúp: “Bảo nhi đều đã biết sai rồi, vậy thì thôi nhé, bất kể cái chặn giấy này đáng bao nhiêu ngân lượng, ta đền gấp đôi là được, coi như là ta mua nó được không?”

Phạm Thiên Hàm còn chưa lên tiếng, Tiêu Từ Vân đã cười khẩy một tiếng, nói: “Đây chính là gia truyền chi bảo của Phạm gia, từ hàn ngọc nghìn năm chế thành, giá trị có thể nói là liên thành.”

Nghe vậy, ta cẩn thận đánh giá lại tảng đá màu trắng vuông chẵn chẵn kia, không thể nhìn bề ngoài nha không thể nhìn bề ngoài nha.

Phạm Thiên Hàm trầm giọng nói: “Bảo nhi, người có biết sai chưa?”

Bảo nhi vội vàng gật đầu: “Biết sai rồi.”

Phạm Thiên Hàm gật đầu nói: “Nếu đã biết sai, vậy xử phạt nhẹ thôi, Từ Vân, kêu Lý tổng quản đưa gia pháp lên.”

Ta nhin cười, coi bộ dạng chân thật nghiêm túc của bọn họ, y chang như mỗi lần cha ta hù dọa ta: trầm mặt, quát bảo đưa gia pháp lên! Sau đó đi Từ sẽ

mang văn phòng tứ bảo lên, vậy là ta ở trong phòng chép 《Nữ giới》hai ngày.

Khi Lý tổng quản mang gia pháp lên thì ta cười không nổi nữa, đây chính là gậy thật trăm phần trăm.

Ta chấn trước mặt Bảo nhi, run giọng hỏi Phạm Thiên Hàm: “Huynh định làm gì vậy?”

Phạm Thiên Hàm không thèm để ý ta, nói với Bảo nhi: “Gia pháp quy định, phạm là kẻ phạm tội ăn cắp, nặng thì đánh một trăm, trục xuất gia môn; nhẹ thì đánh năm mươi. Ta niệm tình người có ý hối cải, hôm nay chỉ đánh người hai mươi, người có phục không?”

Bảo nhi tái nhợt cả mặt, nói: “Bẩm cô gia, Bảo nhi phục.”

Ta đàn mặt ra.

Mười lăm năm trước, ta nhét Bảo nhi còn đang bọc trong áo bông từ cửa phủ vào nhà, đến nay tuy trên danh nghĩa là chủ tó, nhưng chúng ta quả thật là tình như tỷ muội, ta tuyệt đối không cho phép có bất cứ người nào ăn hiếp Bảo nhi.

Ta xông lên định ngăn lại, Bảo nhi lại liều mạng nháy mắt ra hiệu với ta.

Ta ngăn ra, Bảo nhi bị đánh đến co giật cả mặt rồi ư?

Ta hoàn hồn lại, xông lên chấn gậy của Phạm Thiên Hàm, kéo Bảo nhi đang quỳ trên đất lên, lớn tiếng quát: “Phạm Thiên Hàm!”

Gậy trong tay Phạm Thiên Hàm dừng lại phía trên cánh tay ta, thu trở về, nói: “Thanh Thiện, tránh ra.”

Ta nhét Bảo nhi ra sau người, không nhúc nhích.

Tiêu Từ Vân lạnh lùng nói: “Tẩu tẩu, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cô ta trộm vật quý như vậy, ần lý mà nói là phải đưa lên quan phủ, như bây giờ là đã nương tay rồi, tẩu tẩu đừng làm khó biểu ca nữa.”

Ta cắn răng nói: “Tiêu Từ Vân, ở đây không đến lượt cô nói chuyện.”

Bảo nhi bỗng nhiên từ sau ta chui ra, quỳ thụp xuống đất, nói: “Xin tiểu thư tránh ra, xin cô gia dùng gia pháp.”

Con bé không có tiền đồ này!

Phạm Thiên Hàm đẩy ta sang bên, tiếng vung gậy vù vù, từng gậy từng gậy rần chắc giáng xuống người Bảo nhi.

Ta lại định xông lên lần nữa, Tiêu Từ Vân bất thành linh túm lấy vai ta từ phía sau, lực đạo không mạnh không nhẹ, vững vàng giữ lấy ta, còn khiến ta không thể di động lấy một li.

Cô ta lo lắng khuyên nhủ bên tai ta: “Tẩu tẩu, biểu ca cũng là bất đắc dĩ thôi, không quy củ không thành phượng viên...”

*phượng viên ~ vuông tròn, quy tắc, quy cách...

Ta liều mạng muốn cạy bàn tay Tiêu Từ Vân ra, không có kết quả, trơ mắt nhìn từng gậy của Phạm Thiên Hàm đánh lên người Bảo nhi, ta cũng chỉ có thể vô lực cầu xin: “Phạm Thiên Hàm, đừng đánh nữa...”

Phạm Thiên Hàm nghe vậy nhấc mắt lên nhìn ta, chỉ một cái liếc mắt ấy, tim ta nháy mắt như bị một đôi tay nắm lấy, chậm chậm siết lại.

Sau một chốc, Phạm Thiên Hàm đã thu gậy, Tiêu Từ Vân đã buông ta ra, ta vẫn còn kịch liệt kinh hoàng, chỉ biết ngơ ngác đứng đó.

Bảo nhi giãy dụa đứng lên, kéo tay ta, nói: “Tiểu thư, đừng khóc, Bảo nhi không đau.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Gia Pháp (Hạ)

Bảo nhi giãy dụa đứng lên, kéo tay ta, nói: “Tiểu thư, đừng khóc, Bảo nhi không đau.”

Ta đưa tay xoa mặt, đúng là ẩm ướt cả một tay.

Ta lau nước mắt đi, đỡ lấy Bảo nhi, “Được, chúng ta về nhà.”

Lúc lướt qua bên cạnh Phạm Thiên Hàm, anh ta khẽ gọi một tiếng Thanh Thiên, ta dừng lại, nói: “Ta trở về nhà, huynh sai người đưa hưu thư tới Vương phủ là được.”

Vừa ra khỏi phủ Trạng nguyên, Bảo nhi đã chỉ vào mũi ta mà trách: “Tiểu thư, người thật là quá xúc động, người hiểu nhầm cô gia rồi.”

Ta ai thương nhìn bộ dạng nàng nhảy xồn xồn lên, đâu có cái dáng như người vừa bị ăn đòn?

Nàng lúc lắc ngón tay, nói: “Gậy của cô gia tiếng vang thì to, rơi vào người lại không đau, người ta là người luyện võ, biết mượn lực thế nào, người tương cũng giống người à? Mới lại, em phát hiện một bí mật cực lớn.”

Ta cũng phát hiện một bí mật cực lớn, phát hiện một bí mật khiến người ta phải vạn phần đau thương — ta hình như dường như tựa như đại khái có lẽ là, đã yêu Phạm Thiên Hàm mất rồi.

Trái tim sao mà không biết lý lẽ, trong màn hỗn loạn kỳ lạ vừa nãy, trong ánh nhìn khi anh ta nhấc mắt lên, ta lại giật mình phát hiện mình đã luân hãm, bảo ta sao mà không rơi lệ nhạt nhòa.

“Tiểu thư! Em nói nha hoàn của Tiêu Tử Vân là tự tay cô ta giết đó.” Tay Bảo nhi hươ hươ trước mặt ta, “Em nhìn thấy trong công hàm ở thư phòng của cô gia đó.”

Ta gật đầu nói: “Xem trộm công hàm là phải rơi đầu đấy.”

Bảo nhi sờ sờ cổ, nói: “Em đâu có cố ý, em đụng phải giá sách, nó từ trên đó rơi xuống, nên em xem được, ai nha, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, em nhìn thấy tên của tiểu thư ở trên đó.”

Lúc này ta mới nghiêm túc nói, “Sao lại vậy?”

Bảo nhi nhớ lại: “Em không kịp xem kỹ, đại khái là cô gia phái người tra được manh mối rất nhiều đều chỉ về hướng tiểu thư người, sau đó tri phủ hạ thông cáo muốn bắt người, cuối cùng cô gia phê ở phía dưới, Vương Thanh THIÊN vô tội, điều tra Tiêu Tử Vân.”

Ta rất vui mừng gật đầu, hiếm khi đầu óc Phạm Thiên Hàm cũng được như gương sáng.

Ta hỏi Bảo nhi: “Vậy em vừa mới sống chết muốn nhận tội là vì có gì?”

Bảo nhi đắc ý nói: “Tiêu Xà Yêu đột ngột xuất hiện, em liền nhét ngay công văn xuống dưới bàn sách, vì không cho cô ta nghi ngờ, em chỉ đành giả vờ trộm đồ, nếu cô ta mà biết, khẳng định sẽ gây sóng gió. Chiều này của em gọi là giường đồng kích tây, tránh đánh rắn động cỏ, thế nào, mưu kế lắm phải không?”

Ta gật gù, không đánh vỡ mộng đẹp của cô nàng.

Bảo nhi lại phê bình ta: “Tiểu thư, chẳng phải em có ý gì với người, nhưng đầu óc người quả không được thông tuệ như cô gia, em vừa đưa mắt ra hiệu với ngài là ngài ấy đã thấy được công hàm nhét dưới bàn, mà người, chắc...”

Ta thật oan ức: “Cho dù là ta thấy, ta cũng không biết đó là công hàm, cho dù biết đó là công hàm, ta cũng không biết thứ trong đó có quan hệ gì với việc em chấp nhất đòi ăn đòn chứ.”

Bảo nhi ngăn người ra, trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Đúng ha.”

...

Hai chúng ta đi được một lúc, Bảo nhi bỗng kéo ta lại hỏi: “Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?”

Ta nói: “Vừa nãy ta chẳng đã nói sao, về Vương phủ.”

Bảo nhi khó hiểu: “Em chẳng đã nói với người, người hiểu lầm cô gia rồi à?”

Ta đáp: “Ta biết.”

Nàng nhón nhác nói: “Vậy sao còn về Vương phủ?”

Đó đúng là cả một vấn đề.

Ta sợ.

Người quý ở chỗ tự mình biết mình, thiết nghĩ hỏi ta niên thiếu, dù là đã hạ giá một lần, đi yêu một người không yêu mình, cuối cùng lọt vào kết cục tự mình đa tình. Hôm nay nhớ lại ta còn cảm thấy những ngày vì đại sư huynh mà ốm tương tư kia quả thật là mị mù tăm tối.

Nhân sinh trên đời, ngu dốt một lần như thế cũng là thường, chuyện hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình như thế, lên đài diễn một lần, đã đủ cho ta đứt ruột

đứt gan, ta vẫn nên xoay người an ổn qua những ngày bình thường của ta thôi, không tình, không thương.*

*thương là thương tổn đấy nhé, k phải thương yêu thương mến đâu

Rốt cuộc ta và Bảo nhi cũng về nhà mẹ đẻ, đối với chuyện ta về phủ, phản ứng của cha ta và các dì cũng khá là bình tĩnh, bộ dạng như là đã chờ ta bị đuổi về lâu lắm rồi.

Ta là một con người rất mâu thuẫn, nói là muốn an ổn qua những ngày tháng bình thường, nhưng ngày ngày lại ở trong phủ chờ mong điều gì đó, quả thật là có bệnh.

Ta an phận trong Vương phủ chờ Phạm Thiên Hàm sai người mang hưu thư tới, mãi không thấy.

Lại an phận trong Vương phủ chờ Phạm Thiên Hàm tới dỗ ta trở về, nhưng cũng mãi không thấy.

Cho nên ta lại an phận trong phủ chờ đến khi tự ta nguyện ý không chờ nữa.

Ta an phận như thế, lại dọa cha ta và các dì phát sợ, mỗi ngày bọn họ đều biến đổi phương pháp để đẩy ta ra ngoài làm loạn, nhưng quả thật ta không có hứng. Chỉ cần ta nghĩ đến, hưu thư mà tới, ta sẽ thành bà vợ bị vứt bỏ, tim cứ nhói đau nhói đau, đầu còn tâm tư ra ngoài phá phách nữa.

Lại là một buổi sáng vô cùng buồn chán, ta ngồi tựa trên giường, nhìn Bảo nhi trang điểm ở trước gương, sau khi nàng trở về Vương phủ lại tự dung thân lên với Liễu Quý Đông, mỗi ngày bận rộn nữ vì duyệt mình giả dung, thậm chí cả cơm cũng ăn ít đi, nói là muốn theo đuổi tiêu chuẩn mong manh yếu đuối, tốt nhất là kiểu thân nhẹ như yến, có thể khiêu vũ trên lòng bàn tay ấy. Nhưng ta cảm thấy, trừ khi nàng có thể tìm được một bàn tay to như Ngũ chi sơn của Phật Như Lai, bằng không thì múa trên lòng bàn tay ấy thật sự là mộng tưởng hảo huyền thôi.

Bảo nhi ăn diện trang điểm xong xuôi, đôi mắt tha thiết nhìn ta, sóng mắt như ánh sáng lấp lánh đủ màu.

Ta bỗng phát hiện Bảo nhi xinh đẹp lên rất nhiều, có lẽ là ma lực của ái tình đây.

Ta thờ dãi một hơi, cười khổ: “Đi đi đi đi, chớ để Liễu công tử của em chờ lâu.”

Bảo nhi hoan hô một cái rồi lao ra cửa, suýt nữa thì vấp bậc cửa ngã đập mặt.

Trong phòng chỉ còn lại mình ta, ta miễn cưỡng xuống giường, trước khi Bảo nhi đi hò hẹn về khoe khoang tình cảm của bọn họ bền chắc như vàng, ta phải làm việc gì đó để giết thời gian.

“Thanh Thiên.”

Ta bị cách xưng hô đặc biệt này làm giật cả mình, vội vàng đứng dậy thì đập một cái đụng ngay vào bàn, lực quá mạnh, khiến ta choáng váng ngồi bệt ra đất, trong mắt toàn là sao.

Phạm Thiên Hàm nhặt ta từ dưới bàn lên, nhíu mày hỏi: “Không sao chứ? Nàng núp dưới bàn để làm gì?”

Ta mò cái ghế ra ngồi, nói: “Ai bảo là ta núp? Ta đang lấy ngân châm của ta thôi.”

Phạm Thiên Hàm nghe vậy thì từ dưới bàn lần ra một bao vải nhung đen, mở ra, trong bao rải chi chít hơn một nghìn cây ngân châm nhỏ nhỏ, dưới sự phụ trợ của nhung đen lóe lên ánh sáng u uất.

Đây là năm ta cập kê, đại sư huynh tặng cho ta để đền bù cho tâm hồn bị thương tổn của ta, ta vốn nên quảng mấy thứ đồ thương hại này đi, nhưng lúc đó ta rất hèn mọn, được sủng mà kinh, trân trọng vật thương hại này.

Phạm Thiên Hàm nhón một cây châm lên, hỏi ta: “Bạch thiết thượng hạng nguồn gốc từ Mông Tây Sơn, sao nàng lại có?”

Ta lúc này đã hết choáng váng, cũng nhớ ra ta sắp có thân phận là vợ bị bỏ của anh ta, bèn xì mặt không trả lời.

Anh ta không để ý cười cười, lật bao nhung trong tay, chợt nói: “Ta tặng nàng thứ tốt hơn, cái này vứt đi nhé?”

Ta ním môi không nói, anh ta tiếp lời: “Nàng không lên tiếng thì ta coi như nàng đáp ứng rồi nhé?”

Ta liếc xéo anh ta một cái, giật bao nhung trong tay anh ta lại, vẫn không nói chuyện.

Phạm Thiên Hàm nhìn bao nhung trong tay ta, nói: “Ta chịu mười châm của nàng, nàng vứt nó đi được không?”

Ta theo thói quen chớp chớp mắt, muốn xác định xem ta không có nghe nhầm.

Anh ta nghiêm túc lặp lại một lần: “Ta chịu mười châm của nàng, nàng vứt nó đi.”

Ta lạ liếc anh ta một cái rồi vòng qua anh ta đi ra cửa.

Đồ điên, ai chơi trò ai là kẻ điên với nhà anh chứ.

Phạm Thiên Hàm chặn ta ở cửa, giọng điệu khiêu khích nói: “Sao? Nàng không dám?”

Ta không chịu được kích thích, thật đấy.

Anh ta lại nói tiếp: “Hay là nàng cảm thấy thủ pháp sử châm của nàng không đủ để khoe ra ở nơi thanh nhã?”

Hừ, khinh người quá đáng.

Thế là tay ta vung lên, hơn mười cây ngân châm vun vút bay về phía Phạm Thiên Hàm, anh ta không né không tránh, từng cây ngân châm như cắm vào đầu phụ, đồng loạt xếp thành một hàng trên vai anh ta, ngay ngắn chỉnh tề.

Ta dùng bao nhiêu lực trong lòng ta đương nhiên biết rõ, nhưng anh ta không chút phòng bị nào lại khiến ta rất bức mình.

Anh ta vừa cười vừa nhổ từng cây ngân châm xuống, trong miệng đếm: “Một, hai, ba...mười hai, mười ba, Vương Thanh Thiển, nàng chơi xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ly Biệt

Ta nhìn ngân châm còn dính máu trong lòng bàn tay Phạm Thiên Hàm, trái tim khẽ run lên.

Anh ta lại còn nghiêm túc đếm châm trong tay một lần nữa, sau đó không nói lời nào nhìn ta, thật lâu thật lâu, mới khẽ vào bên tai ta khe khẽ nói: “Thanh Thiển, nàng đau lòng rồi sao?”

Mặt ta đỏ bừng lên.

Phạm Thiên Hàm khẽ cười, bỗng nhiên cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên môi ta, bốn cọt nói: “Giá bộ thẹn thùng hả?”

Ta kêu A Đào đuổi Phạm Thiên Hàm ra khỏi Vương phủ.

A Đào vung vẩy con dao phay của hấn, múa lượn như ngân xà, đuổi Phạm Thiên Hàm chạy ra ngoài.

Ta thừa nhận ta ảo não tới rất xấu hổ rất bức mình.

A Đào đi rất lâu, lúc hấn vung vẩy con dao bép quay lại còn mang theo về một câu nói và một phong thư.

Ta nhận thư từ tay A Đào, trong lòng bi ai vô cùng, có lẽ đây chính là thứ được truyền tụng trong sử sách đã lâu, khiến vô số người vừa nghe đã sợ mất mặt – hưu thư, Vương Thanh Thiển ta sao mà may mắn, hôm nay cuối cùng đã được tận mắt thấy một lần.

A Đào còn nói: “Tiểu thư, cô gia bảo ta gửi một câu cho người, ngài nói, quân tử đã hứa, mười ba châm ngài ấy đã nhận, chuyện người đáp ứng với ngài ấy cũng phải làm được.”

Ta gật đầu, bảo A Đào đi giúp ta hâm nóng một bình rượu Hoa Điều thượng hạng.

Ta cầm thư và ngân châm trong tay lần qua lần lại hơn nửa ngày, cuối cùng ngồi trên lan can nơi hành lang gấp khúc, dựa vào cột lật đi lật lại nhìn bao ngân châm trong tay.

Ta đã buồn bức rồi, sao anh ta cứ cố chấp bắt ta quăng bao ngân châm này đi nhỉ?

Cuối cùng ta tìm thấy bốn chữ nhỏ thêu bằng kim tuyến ở bên trong bao: Đoạn Triền Tu tặng.

Đại sư huynh này, học thêu thừa từ khi nào vậy? Mấy cái chữ nhỏ này thêu, quả thật là nhỏ nhả.

Chẳng lẽ...Phạm Thiên Hàm đang nổi con ghen?

Trong lòng ta nghĩ như vậy, cũng đã không chờ được nữa, ném ngân châm xuống rồi xé đầu phong thư ra.

Ta run rẩy mở thư, bắt đầu đọc từng chữ từng câu.

Thanh Thiển:

Chắc hẳn nàng còn đang bức với ta, ta vốn nên sớm tới đón nàng về phủ, nhưng mấy ngày nay ba tộc ở biên cương Tân tộc, Duy tộc, Bạch Mông tộc nổi loạn, ta và cha vì việc ấy đã không ngủ không nghỉ hơn chục ngày, quả thật không có cách bứt ra để đến đón nàng về phủ.

Buổi triều sáng hôm nay Thánh thượng quyết định phái ta mang binh tới biên cương bình định phản loạn, giờ Tỵ hôm nay sẽ xuất phát.

Ta cũng không còn lòng dạ xem tiếp, nhấc chân chạy vội ra cổng lớn, lúc lao ra khỏi hành lang gấp khúc thì đụng phải A Đào đang bung rượu Hoa Điều, bình rượu vỡ tung tóe trên đất.

A Đào lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người không bị thương chứ?”

Ta có tai như điếc, chạy thẳng lên trước, chạy vài bước rồi bỗng dừng lại, quay đầu hỏi: “A Đào, bây giờ đã là giờ nào rồi?”

A Đào đáp: “Giờ Ngọ.”

Ta giảm hơn nửa khí thế, đã hơn hai canh giờ, anh ta nhất định đã xuất phát rồi.

A Đào nói: “Tiểu thư, đây có phải đồ của người không?”

Ta nhìn theo hướng ngón tay của A Đào, bao ngân châm của ta rớt trên mặt đất.

Ta gạt đầu, uể oải nói: “Chú giúp ta quăng đi, còn có, hâm lại một bình Hoa Điều đưa vào trong phòng cho ta.”

Vào trong phòng, ta trải bức thư Phạm Thiên Hàm để lại cho ta lên bàn.

Thanh Thiện:

Chắc hẳn nàng còn đang bức với ta, ta vốn nên sớm tới đón nàng về phủ, nhưng mấy ngày nay ba tộc ở biên cương Tân tộc, Duy tộc, Bạch Mông tộc nổi loạn, ta và cha vì việc ấy đã không ngủ không nghỉ hơn chục ngày, quả thật không có cách bứt ra để đến đón nàng về phủ.

Buổi triều sáng hôm nay Thánh thượng quyết định phái ta mang binh tới biên cương bình định phản loạn, giờ Tỵ hôm nay sẽ xuất phát.

Nếu lúc nàng đọc được thư này còn tới kịp, thì tới Khánh môn quan tiễn ta. Nhưng mà, theo ta thấy, nàng sẽ không tới kịp.

Từ Vân thì ta đã bảo muội ấy sang nhà họ hàng ở một thời gian, ta đi rồi, phủ Trạng nguyên không có ai quản lý, làm Trạng nguyên phu nhân, về tình về lý đều nên trở về chủ trì đại cục, nhưng nếu nàng không muốn về, thì thì thoảng ghé qua coi sóc lo liệu cũng được. Đợi ta trở lại, hai chúng ta cùng nhau về cũng tốt.

Mỗi lần giận dữ nàng đều không thèm nói chuyện với ta, đợi đến lúc ta về, hãy hòa hảo nói chuyện với ta nhé.

Phạm Thiên Hàm tự.

Ta bỗng thấy sống mũi cay cay, hít sâu một hơi rồi gấp thư lại cất đi.

A Đào mau mắn đưa Hoa Điều lên, rót rượu cho ta xong thì hẳn đứng sang bên, ta biết hẳn lo lắng cho ta, tửu lượng ta rất kém, tửu phẩm cũng rất kém, uống say rồi sẽ đi ném đồ đạc, đánh người, nghe nói lúc ta còn nhỏ bị chén rượu chính mình đập vỡ đâm phải, chảy máu không ngừng.

Ta kêu A Đào qua đây ngồi, rót cho hẳn một chén rượu, nói: “A Đào, chú cảm thấy Phạm Thiên Hàm có yêu ta không?”

A Đào chắc là không ngờ ta lại đột ngột hỏi hẳn như thế, qua một lúc lâu mới nói: “Tiểu thư, A Đào cảm thấy cô gia rất tốt với tiểu thư.”

Ta lại nói: “Vậy ít nhiều gì cũng có yêu nhỉ?”

A Đào trịnh trọng gạt đầu: “Có chứ.”

Ta cười: “A Đào, lúc chú còn trẻ có từng có cô gái mình yêu không?”

A Đào đỏ mặt nói: “Có.”

Ta tò mò hỏi: “Vậy hai người có thành thân không?”

Ánh mắt A Đào dịu dàng: “Có, về sau nàng nhiễm bệnh qua đời.”

Ta có chút áy náy, không nên gọi lên chuyện cũ đau lòng của hẳn.

A Đào thấy bộ dạng ần ần của ta, thì bật cười: “Tiểu thư không cần áy náy, niềm hạnh phúc nàng mang tới cho ta lớn hơn nhiều nỗi đau vì mất nàng, ta chỉ cần nghĩ, cuộc đời này, có thể gặp được một người như nàng, cùng nàng trải qua những ngày đẹp nhất trong đời, đã là đủ rồi. Rất nhiều người cả một đời cũng không gặp được.”

Ta thoải mái cười, nâng chén lên, nói: “Kính A Đào và người con gái tốt đẹp nhất trong đời A Đào.”

A Đào cười cười nâng chén: “Kính tiểu thư và cô gia.”

Hai chúng ta uống rượu tán gẫu tới thích chí, rượu một chén tiếp một chén, nhận thức sau cùng của ta là Bảo nhi kêu to, gạt chén rượu khỏi tay ta.

Cũng không biết là ta đã đánh A Đào chưa nữa.

Hôm sau, cả ngày ta đều có cảm giác ta đi đường mà như đang bay, lúc gặp A Đào trong sân, thấy hắn đi đường cũng lắc la lắc lư. hai chúng ta nhìn nhau cười, có sự đồng cảm với nhau như những người cùng lưu lạc thiên nhai vậy.

Ta cũng trở về phủ Trạng nguyên một chuyến, khi Lý tổng quản nhìn thấy ta thì kích động cực kỳ, vòng vèo uyển chuyển bày tỏ với ta rằng một mình ông ta cũng có thể quản tốt phủ Trạng nguyên, không cần ta về làm rầy đây. Ta nghĩ cũng đúng, trên dưới phủ Trạng nguyên này chỉ có chừng mười người, cũng chẳng có gì mà quản lý, huống hồ Phạm Thiên Hàm đã nói, đợi chàng quay về, hai chúng ta sẽ cùng nhau trở lại.

Thế nên ta làm dáng giáo huấn Lý tổng quản mấy câu châm ngôn trị gia, xong rồi thì dẹp đường hỏi phủ.

Về đến Vương phủ, cha ta mắng cho ta một trận, ông ấy cho là ta không thể cứ bỏ mặc phủ Trạng nguyên không lo như vậy, làm thế thật vô trách nhiệm, thật không gia giáo. Hơn nữa, ta ở lại nhà mẹ đẻ làm hùm làm hổ, ảnh hưởng tới sự làm hùm hổ của ông ấy, nên ông ấy cho là ta vẫn nên về phủ Trạng nguyên mà làm hùm làm hổ đi thôi.

Lý tổng quản và cha ta đều ghét bỏ ta làm ta rất đau lòng, còn cho rằng bọn họ nhất định là không nhìn qua được hiện tượng mà xem bản chất, không nhìn thấu được nội tại hiền lương thực đức của ta.

Ta cẩn thận ngẫm lại một chút, quyết định ở Vương phủ mười ngày, ở phủ Trạng nguyên mười ngày... lập lại tuần hoàn như thế, cho cả Vương phủ và phủ Trạng nguyên đều nhận được ân trạch của ta.

Vậy là, ta cứ thế lần lượt qua lại giữa hai phủ ở một khoảng thời gian, thỉnh thoảng ta cũng nghĩ ra vài trò hành hạ Lý tổng quản và cha ta, nhưng cũng không dậy nổi bao nhiêu hứng thú.

Trúc lâm của Tiêu Từ Vân vàng đi rồi lại xanh, xanh rồi lại vàng.

Bảo nhi gầy đi rồi lại béo, béo rồi lại gầy.

Phạm Thiên Hàm tới chừng nào mới trở về?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xuất Hành

Tiền tuyến thỉnh thoảng truyền về tin tức của Phạm Thiên Hàm, nghe nói chàng dẫn binh đánh đầu thắng đó, một hồi là trận đại thắng này, một hồi là trận đại thắng kia, nghiễm nhiên là đại anh hùng của nước nhà.

Hoàng đế long nhan đại duyệt, ban thưởng cho phủ Trạng nguyên không ít đồ trân quý, ban tên cho phủ Trạng nguyên là phủ Tướng quân, còn ban cho ta cái danh nhất phẩm phu nhân, lúc ta tiếp chỉ cũng không sung sướng là bao, thứ nhất là ta không hiểu nhất phẩm phu nhân rốt cuộc là cái thứ gì; hai là công lớn thì trách nhiệm càng nặng, Phạm Thiên Hàm của ta không cần làm anh hùng, Phạm Thiên Hàm của ta chỉ cần bình an trở về là tốt rồi.

~

Những ngày có Phạm Thiên Hàm và ngày không có Phạm Thiên Hàm, thật khác nhau. Tựa như khi ta còn chưa nhặt được Bảo nhi, ta vẫn chưa biết thế nào gọi là cô đơn, một mình ở trong viện, cũng có thể chơi đùa đến đây mồ hôi; mà sau khi có Bảo nhi, bất kể là đi đâu, ta cũng phải đưa nàng theo.

Phạm Thiên Hàm đã đi bảy tháng hai mươi sáu ngày, ta cũng sắp không nhớ nổi mặt chàng nữa rồi.

~

Tháng Nhâm Thìn, ngày Đinh Mão.

Đại hung,

Ky: Xuất hành cưới gả.

Hợp: Mọi sự đều không hợp.

Ta ngồi thêu vịt trời trong phòng tân hôn của ta và Phạm Thiên Hàm, ta định thêu một đôi vịt trời lên túi tiền, nhưng thêu ra cứ luôn đan xen giữa vịt trời với uyên ương, thật là làm khó người ta mà.

Lý tổng quản dẫn theo một người vào cửa. Người đó nói, Phạm Thiên Hàm bị người ám toán, thân trúng kỳ độc, nguy ở sớm tối.

Người tới báo là phó tướng của Phạm Thiên Hàm, họ Tiêu, hẳn nói Phạm Thiên Hàm vì cứu hẳn mới bị người ta ám toán, hẳn nói tội hẳn đáng muôn chết, hẳn quỳ trên đất, bụi bẩn đầy mặt, lệ rơi đầy mặt.

Ta rất bình tĩnh, kêu vị phó tướng đang quỳ trên đất đứng dậy, nói: “Tiêu phó tướng, Phạm Thiên Hàm còn chưa chết, ngươi khóc cái gì?”

Quay đầu phân phó Bảo nhi đang đứng phía sau ta thu thập quần áo, chuẩn bị phí đi đường lương khô, rồi quay ra phân phó Lý tổng quản đứng bên cạnh mang Tiêu tướng đi thu dọn nghỉ ngơi một lát.

Chân tay Bảo nhi chờ ngàn năm dùng một hồi, nhanh nhẹn lưu loát, không tới nửa canh giờ, nàng đã vác hai túi đồ đứng trước mặt ta, khóc lóc nói: “Tiểu thư, người thả tay ra đi, kim đâm sâu đến vậy rồi kìa.”

Ta cúi đầu xòe bàn tay ra, cái kim này đâm vào tự lúc nào vậy?

Ta nhổ kim ra, máu từ lỗ kim nhỏ nhỏ róm ra ngoài.

Ta tiện tay bôi vào mảnh lụa trắng, cười nói: “Ta còn tưởng gần đây kỹ năng thêu thùa của ta có tiến bộ chứ, lại còn tự đâm vào mình nữa.”

Bảo nhi cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi y hệt như một cái bánh bao oan ức.

Ta đứng dậy, hỏi: “Túi đồ nào là của ta?”

Bảo nhi chỉ vào túi bên vai trái.

Ta đưa tay cầm về, xách lên vai, nói: “Kêu Lý tổng quản mau chóng chuẩn bị hai con ngựa.”

Trước cửa phủ, Bảo nhi kéo ống tay áo ta nói: “Tiểu thư, em không biết cười ngựa.”

Ta vỗ vỗ vai nàng, nói: “Con ngựa này không phải chuẩn bị cho em, là chuẩn bị cho Tiêu phó tướng.”

Bảo nhi hỏi: “Vậy em cười chung một con với tiểu thư ạ?”

Ta lắc đầu nói: “Thời gian gấp rút, ta không kịp tới tạm biệt cha mẹ nữa, em thay ta đi nói với họ đi, em ở phủ chờ ta về, nếu chán quá, thì đi hẹn hò với Liễu Quý Đông là được, nhưng trước khi ta về không cho phép thành thân với hắn.”

Bảo nhi hai mắt đầm lệ, dặn ta phải ăn cơm, ngủ nghỉ, mặc quần áo.

Ta cố hết sức trấn an nàng, qua khốe mắt thấy Tiêu phó tướng từ cửa lớn đi ra, bèn vỗ vai Bảo nhi lần nữa, rồi xoay người leo lên ngựa.

~

Nhân gian tháng sáu, cho dù là đi xuyên qua rừng cây, vẫn nóng.

Ta và Tiêu phó tướng ngựa không dừng vó, chạy trên đường suốt hai ngày, nắng mặt trời chói chang làm mắt ta cứ hoa cả lên.

Tiêu phó tướng nhiều lần dừng lại bảo ta nghỉ đều bị ta cự tuyệt, ta không mệt, thật sự không mệt, ta chỉ thấy choáng thôi. Nhưng ta phải nhanh một chút, ta sợ khi ta còn chưa chạy tới nơi Phạm Thiên Hàm đã khỏe rồi, nếu vậy thì ta không thể thấy được bộ dạng hấp hối thoi thóp của chàng rồi, vậy thì sau này ta lấy cái gì để cười nhạo chàng chứ.

Đặng trước, Tiêu phó tướng huýt dài một tiếng, ngựa dừng lại.

Ta quăng một roi, thúc ngựa chạy qua bên người hắn.

Hắn gọi một tiếng phu nhân, rồi đuổi theo, sau đó tăng tốc lên vượt qua ta, ghim dây cương lại, chắn trước mặt ta.

Ta hoảng loạn kéo cương, quát: “Tiêu phó tướng, tránh ra.”

Tiêu phó tướng từ trên ngựa nhảy xuống, quỳ một gối trước ngựa của ta, nói: “Phu nhân, nếu cứ tiếp tục như vậy thì người không duy trì tới biên cương được đâu.”

Ta cắn răng một cái, nói: “Nếu ngươi mệt, thì nghỉ ngơi một lát, nghỉ đủ rồi thì đuổi theo.”

Dứt lời, ta giục ngựa định vòng qua hẻm, chớp mắt một cái hẻm lại quỳ trước ngựa ta, chắn đường ta.

Hắn khuyên: “Tướng quân sẽ không hi vọng thấy bộ dạng phu nhân như thế này đâu.”

Ta nói từng chữ từng câu: “Ta nói lại lần nữa, tránh, ra!”

Hắn vẫn không nhúc nhích.

Ta vung roi lên làm bộ quát về phía hắn, hắn vẫn giữ tư thế không né không tránh. Ta bắt đầu dè, đành thở dài nói lý với hắn: “Tiêu phó tướng, ta một tự nhiên sẽ nghỉ, giờ ta còn chưa mệt.”

Tiêu phó tướng vẫn chắn trước ngựa của ta không dời, nói: “Nếu phu nhân không nghỉ một lát, thứ mặt tướng không thể dẫn đường cho phu nhân được.”

Ta nhìn xuống hắn, hắn không kiêu không nịnh ngựa đầu nhìn ta, khuôn mặt ngăm đen kiên nghị.

Rốt cuộc ta không địch lại sự cố chấp của hắn, để hắn tìm một chỗ râm mát dừng lại uống nước.

Dựa vào thân cây, ta uống mấy ngụm nước mà Tiêu phó tướng lấy về, gió uể oải nhấc lá cây đánh vào lá cây, mí mắt ta bỗng nặng trĩu.

Lúc mơ hồ ta chỉ nghe giọng nói của Tiêu phó tướng từ nơi xa xói truyền tới, phu nhân, người đã không ngủ cả một đêm rồi, trước nghỉ ngơi đi.

Mẹ nó, lại dám hạ được ta, cái con rùa đen này.

~

“Thanh Thiện, ngủ ở đây sẽ bị lạnh đấy, Thanh Thiện.”

Ta từ từ mở mắt ra, Phạm Thiên Hàm đang cúi người cười với ta.

Ta dùng sức chớp mắt, nói: “Thiên Hàm, đây là mơ ư?”

Chàng vén món tóc rủ trước mắt ta lên, cười nói: “Sao nàng lại tới đây? Trên đường vất vả rồi?”

Ta nghe vậy mới thấy thật uất ức, thút tha thút thít bật khóc, nói: “Ta tưởng chàng sắp chết rồi.”

Chàng nhẹ nhàng cười, ôm ta vào lòng, khẽ vỗ lưng ta an ủi: “Đang êm đẹp sao mà chết được, ta không phải đang khỏe mạnh đây sao, nàng lại nghĩ lung tung rồi?”

Ta đang muốn cãi lại, chàng bỗng thả ta ra, cười nói: “Thanh Thiện, chẳng phải nàng không muốn nói chuyện với ta à?”

Ta thật tủi thân, vào lúc này mà chàng còn muốn tính sổ với ta, người kiêu gì vậy.

Chàng bỗng thu lại nụ cười, nói: “Vương Thanh Thiện, chẳng phải kêu ta đưa cô hưu thư à, còn tới tìm ta làm gì?”

Nói xong bỗng quay người bỏ đi, ta bị dọa đến đổ mồ hôi khắp người, bò dậy vừa khóc vừa đuổi theo sau chàng, chàng càng đi càng nhanh, ta vấp ngã, chàng dừng bước quay đầu nhìn ta một cái, nói: “Đừng đi theo nữa.”

Trong rừng bỗng nổi sương mù, không còn thấy Phạm Thiên Hàm nữa.

Lúc ta tỉnh lại thì trời đã tối đen, trước mắt không có sương mù, cũng không có Phạm Thiên Hàm.

Tiêu phó tướng đang nướng gì đó trên đồng lửa, tỏa ra mùi thịt nướng nức.

Bụng ta không tiền đồ kêu ọc ọc một tiếng, ta duỗi chân duỗi tay một cái. Tiêu phó tướng nhìn về phía ta, hắn toét miệng cười, trong bóng tối hàm răng trắng sáng lóe lên.

Ta vốn định nổi cáu lên, nhưng thấy hắn cười thuần phác đến vậy, ngấm lại một đường đã thêm bao phiền phức cho hắn, cũng không tiện so đo chuyện hạ được với hắn, vì vậy mở lời: “Đã là giờ nào rồi?”

Tiêu phó tướng ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Tầm giờ Tuất, phu nhân đói chưa? Chúng ta ăn chút đồ là có thể lên đường tiếp, nếu cước trình nhanh thì trước khi trời sáng có lẽ có thể ra khỏi khu rừng này.

Ta nghe hắn thu xếp ổn thỏa cả rồi, bèn gật đầu, hỏi: “Người nướng thịt gì vậy, thơm quá.”

Hắn cười ha ha, nói: “Thịt thỏ, rất nhanh là có thể ăn được.”

Ta cũng không nói nữa, im lặng nghĩ lại giấc mộng vừa nãy, bình tĩnh mà sợ hãi.

Tiêu phó tướng đưa một cái đùi thỏ tới trước mặt ta, nói: “Phu nhân, ném thử xem.”

Ta cầm lấy cắn hai miếng, thịt này ngửi mùi thì thơm, kỳ thực ăn vào lại nhạt nhẽo vô vị, lại còn có mùi gỗ, cực kỳ khó ăn.

Tiêu phó tướng cũng ăn vài miếng rồi nói: “Phu nhân, người ít nhiều cũng ăn một ít đi, ra khỏi rừng mới có thể tìm được chỗ nghỉ trọ, đến lúc đó là có ăn. Không thì ăn với nước, so ra thì mùi vị đỡ kỳ quái hơn thế này.”

Ta nhìn hấn đưa nước sang, do dự một chốc mới nhận.

Tiêu phó tướng gãi đầu, có vẻ rất áy náy, nói: “Mặt tướng đáng chết, không nên hạ được phu nhân, tới trong quân ta sẽ bẩm báo tướng quân, nhận quân pháp trừng trị.”

Ta uống miếng nước, nói: “Đó là đương nhiên, nếu nguoi lại hạ được ta nữa, ta kêu tướng quân tru cửu tộc của nhà nguoi.”

Hấn bắt đầu hoảng lên, cuống quýt nói: “Mặt tướng không dám, mặt tướng không dám.”

Không dám thì tốt, không dọa nguoi, nguoi còn tưởng bà đây dễ ăn hiếp.

~

Trước hừng đông chúng ta quả nhiên đã ra khỏi khu rừng, lại đi thêm hai, ba dặm mới đến một khách sạn, ta nhìn đôi mắt đỏ lừ của Tiêu phó tướng, có chút không nở, hấn phong trần một môi tới báo tin rồi lại lập tức lên đường cùng ta, với cái sự chất phác của hấn, lúc ta ngủ trong rừng thì hấn nhất định là trọn to mắt trông chừng cho ta, tính như thế, hấn ít nhất đã không chộp mất ba, bốn ngày rồi.

Ta ghim cương ngựa, nói với Tiêu phó tướng: “Chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi một buổi sáng đi.”

Tiêu phó tướng không dị nghị gì, xuống ngựa đi thu xếp, chúng ta ăn một bữa cơm nóng hổi, sau đó tự lên phòng nghỉ tạm.

Ta mặc nguyên quần áo nằm trên giường khách sạn, lại không dám nhắm mắt, sợ Phạm Thiên Hàm lại vào trong mộng dọa ta, chàng đúng là đồ đáng ghét, cả trong mơ cũng ức hiếp ta như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hóa Hiểm

Cuộc đời ta, chưa bao giờ đằng đẳng như thế này.

Mặt trời mọc rồi lặn, lặn rồi mọc.

Từ kinh thành tới biên cương.

Đi qua Dự Châu, La Sơn, Thắng Châu; trải qua lo lắng, sợ hãi, khổ nạn.

Ta vẫn chưa tới được bên chàng.

Chúng ta tới một trạm dịch, Tiêu phó tướng đi lo liệu việc đổi ngựa với binh sĩ, ta ngồi chờ trên băng ghế dài ngoài trạm, mấy ngày nay mệt nhọc làm ta ngày càng trầm mặc, có lẽ không ai có thể ngờ được, Vương Thanh Thiên cũng có ngày kiệt lực.

Chắc có lẽ chúng ta đã tới gần biên cương rồi, gió cát đất vàng, mệnh mông không một bóng người.

Gió cực kỳ lạnh liệt, thốc vào mặt đau như dao cứa, nhưng không thể so với cái đau ở chân ta, mấy ngày trước xuống ngựa bị trật chân, để không làm chậm trễ hành trình, ta vẫn nặn đau, nhưng hai ngày nay càng lúc càng đau, tối qua ta định cời giày thì đã không còn cời ra nổi nữa, e là bên trong đã sưng đến biến dạng mất rồi. Quả mức đau đớn làm ta có hơi chóng mặt buồn ngủ, mấy ngày nay, ta đã tới luyện được kỹ năng là dù đang ngồi, đang đứng, thậm chí đang cưỡi ngựa cũng có thể dành thời gian để ngủ. Cũng không biết Tiêu phó tướng đổi ngựa còn mất bao lâu, cứ đánh một giấc đã.

“Phu nhân? Phu nhân?”

Ta vật lộn để chống mắt dậy, Tiêu phó tướng đang dắt hai con ngựa đứng cách ta năm thước gọi ta.

Ta gật đầu, cẩn thận đứng dậy, đi về phía hấn, nghi một lát chân lại càng đau đến mức thiên lý khó dung, mỗi một bước ta đều cảm thấy như dẫm trên lưỡi dao, đau thấu tim.

Lúc ta giẫm lên bàn đạp thì, một con đau kịch liệt ập tới, đau đến mức gân xanh nơi trán cũng đập thành thịch.

Ta ôm lấy lưng ngựa, cười khò: “Tiêu phó tướng, e là chúng ta phải nghỉ một lát.”

Vừa dứt lời, ta bị choáng một cái, sau đó chính là hắc ám vô tận.

Lần nữa tỉnh lại, ta đang nằm trên một cái giường mộc thô sơ, một ông lão mặt mũi hiền lành cúi người xuống nhìn ta.

Ông ta cười hà hà với ta, rất giống Phật Di Lặc.

Ta cười một tiếng đáp lại, hỏi: “Đây là đâu?”

Ông lão đáp: “Đây là phòng nghỉ của trạm dịch, ta là đại phu ở gần đây.”

Ta gật đầu, định ngồi dậy, bỗng từ cửa truyền tới một tiếng quát: “Nằm xuống!”

Ta sợ tới mức vội vàng nằm lại, chỉ thấy Tiêu phó tướng đằng đằng xông vào từ cửa phòng, trong tay bưng một bát thuốc đen sì, nói: “Mặt tướng đáng chết, không hề biết phu nhân có đang có thai, còn mang phu nhân đi vất vả cả đường, nếu cốt nhục của tướng quân có chuyện gì không may, mặt tướng nhất định lấy cái chết tạ tội!”

Ta chớp chớp mắt, nhìn nhìn Tiêu phó tướng, nhìn nhìn đại phu, rồi nhìn xuống bụng ta, khóe miệng co giật, rồi nói: “Ta không có thai.”

Đại phu vuốt râu một cái, nói: “Phu nhân mạch tượng vạn phần tương tự với hoạt mạch, đích thị là có hỉ, có lẽ là mang thai sơ kỳ, bản thân phu nhân còn chưa biết.”

Ặc, lẽ nào ông ta là người giang hồ đồn đại đã lâu — có sở trường chữa người đang khỏe như voi như hổ thành sống dở chết dở, chữa người sống dở chết dở thành không còn cách nào cứu chữa, đưa người không còn cách nào cứu chữa tống vào quan tài — giang hồ lang trung.

“Phu nhân, uống thuốc đi.” Tiêu phó tướng đưa thuốc tới trước mặt ta.

Ta đành hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Lang trung nói: “Thuốc an thai.”

An thai cái đầu nhà ông, mẹ ông năm đó cũng không nên an thai, sinh ông ra gây hại nhân gian.

Nhưng ta không nể nang ra tiếng, thân phận ta bây giờ là tướng quân phu nhân, nhất cử nhất động của ta đều đại biểu cho vinh dự của phủ Tướng quân. Cho nên ta đành hết nước hết cái giải thích: “Ta thật sự không có thai.”

Lang trung bày ra cái vẻ bị sỉ nhục, nói: “Phu nhân, người đây là đang hoài nghi y thuật của lão phu ư?”

Y thuật? Đó là nếu ông có thật.

Ta vẫn cười trừ, nói: “Không phải không phải, ta là vì mấy ngày liền mệt mỏi, thêm cả chân đau với ngất xỉu, không phải có thai.”

Lang trung chém đĩnh chặt sắt nói: “Không thể nào, mạch tượng sẽ không lừa người.”

Mạch tượng cái lang trung chết tiết tiết nhà ông, bà đây là một cây hoàng hoa đại khuê nữ, ông nói xem ta mang thai kiểu gì được? Chẳng nhẽ ta ở trên đường không cẩn thận giẫm phải dấu chân của người khổng lồ?

May mà Tiêu phó tướng là một bé thông minh, hắn đặt thuốc xuống, hỏi: “Chân của phu nhân bị thương khi nào, cho đại phu nhìn thử xem?”

Ta nói: “Mấy ngày trước rồi, giày không tháo ra được.”

Tiêu phó tướng tìm lấy một cây kéo, cắt giày của ta ra.

Chân ta sưng lên cực kỳ xấu xí, trong một chốc ta có cái xúc động không muốn thừa nhận đây là chân của ta.

Lang trung đứng một bên vuốt râu chặc chặc ngạc nhiên, “Cái này còn hơn cả đuôi của thần trư đem té thần ấy chứ.”

Ngại cho phạm vi mùi dấm quanh đây chỉ có một mình ông ta là đại phu, ta không tiện giết chết ông ta, nên chỉ đành nhịn, còn phải cho phép ông ta trét thuốc cao ghê tởm lên chân ta.

Vì để chữa cho lành cái chân đau của ta, Tiêu phó tướng bắt buộc ta nghỉ ở trạm dịch hai ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba, ta quả thật đã không nhịn nổi nữa rồi, trong lòng đã cân nhắc xong câu cú để thuyết phục hắn, liền gọi với ra ngoài cửa: “Tiêu phó tướng?”

Tiêu phó tướng vội vàng vàng đi vào, tới cách giường năm bước, dừng lại, hỏi: “Phu nhân có gì phân phó?”

Ta cười nói: “Chân ta đã khỏi được bảy tám phần rồi, người chuẩn bị một chút, buổi chiều chúng ta lên đường.”

Tiêu phó tướng nghiêng đầu nhìn chân ta một cái, nói: “Hình như còn sưng đỏ.”

Ta lắc đầu nói: “Không phải, đó là thịt của ta, người xem ta được nuông chiều từ bé, đương nhiên thân mềm thịt béo rồi.”

Để thuyết phục hẳn, ta còn làm bộ thoải mái đứng đưa chân vài cái, nói: “Xem, không phải tốt rồi đấy sao.”

Tiêu phó tướng mặt lạnh tanh nhìn ta, ngón trỏ và ngón cái búng một cái, một hòn sỏi nhỏ bắn ra, đập vào mắt cá chân ta, lực đạo không mạnh không nhẹ, lại cũng đủ đau đến mức ta muốn kêu mẹ ới.

Tiêu phó tướng lắc đầu nói: “Phu nhân, theo mặt tướng thấy, chân người không phải mười ngày nửa tháng thì không khỏi hẳn được đâu.”

Ta xin thề, ánh mắt hẳn trong sáng tới mức nhìn được tới đáy, ngữ khí chân thành tới mức cảm thiên động địa.

Nên là ta chỉ có thể tự khuyên mình rằng người không biết thì vô tội để tha thứ hẳn, nhưng mà, vì sao hẳn với Phạm Thiên Hàm đều có thể tùy tay bắn ra sỏi? Lẽ nào đây là một kiểu huấn luyện quân sự?

Ta nhìn đầu hỏi: “Sao người lại mang theo sỏi bên người thế?”

Hắn gãi gãi đầu cười, nói: “Ta vừa mới thấy trong giày cứ cấn cấn, đang cởi giày đổ hòn sỏi ra, thì nghe người gọi ta, ta không kịp quăng đi đã vội vàng vào đây rồi.”

Sụp đổ.

Ta thừa nói lý với hẳn: “Tiêu phó tướng, chân ta thật đã không đáng ngại nữa rồi, lại nói, cưỡi ngựa cũng không cần dùng lực chân là mấy.”

Tiêu phó tướng không hề rằng, cứ nhìn thẳng vào ta.

Ta sợ hẳn lại móc ở đâu ra một hòn sỏi bắn ta, bèn tiên phát chế nhân, khiển trách: “Phạm Thiên Hàm vì ai mới rơi vào tình cảnh hôm nay? Người lại còn ngăn cản ta đi gặp chàng, người phải bị tội gì? Người có rắp tâm gì?”

Mấy lời này ta nói mà rất chột dạ, một là: đây là ta thuận miệng bịa ra, một câu không hề có nhân quả logic, nghe cẩn thận ra thì đúng là câu trước không đáp với câu sau; hai là: nếu là chó ngáp phải ruồi, Tiêu phó tướng quả có rắp tâm gì đó, bị ta chọc thủng như vậy, giết ta diệt khẩu thì làm sao?

Đương nhiên, ta đã quên dự đoán một việc, ấy là — Tiêu phó tướng là một con người trung thực tính tình cổ quái, nếp gấp trong não còn thẳng hơn bút. Hẳn vừa nghe vậy, liền rút ra cây đao bên hông, dùng một cái quỳ xuống, dí đao vào cổ mình, nói: “Mặt tướng thẹn với tướng quân và tướng quân phu nhân, nay nếu phu nhân muốn trị tội ta, mặt tướng nguyện lấy chết tạ tội, chỉ mong phu nhân dưỡng thân mình cho tốt mới lên đường, chớ đến quân doanh khiến tướng quân lo lắng, làm nặng bệnh tình của ngài.”

Ta cẩn thận phân tích sự thật giả trong lời hẳn, phân tích có hơi lâu, lúc hoàn hồn, hẳn đã giơ tay đến giữa không trung, mắt thấy sắp cắt vào cổ rồi, ta bắt đặc dĩ từ tay áo bắn ngân châm ra, bắn trúng cổ tay hẳn, chấn đao hẳn xoảng một cái rơi xuống đất.

Chính thế đấy, đồn đại quân tử báo thù mười năm không muộn, ta là tiểu nữ tử, không đợi nổi mười năm.

Ta nhìn bộ dáng kinh ngạc của hẳn, nói: “Là thế này, tướng công ta, chính là Phạm tướng quân ấy, chàng sợ ta hành tẩu giang hồ chịu thiệt thòi, dạy ta khoa chân múa tay một chút, giờ người biết rồi chứ, ta cũng có vũ khí, về sau đừng có hồ tí là lấy sỏi bắn ta.”

Tiêu phó tướng dường như không nghĩ tới một phụ nữ như ta vì sao muốn hành tẩu giang hồ, hẳn chỉ lộ cái mặt đau xót đi nhỏ ngân châm, lại lộ cái mặt đau xót, nói: “Phu nhân, mặt tướng một lòng trung thành, có thể sáng cùng nhật nguyệt, xin hãy để ta lấy cái chết mình chi!”

Chắc, người trẻ tuổi này thật là khích động.

Ta còn chưa nghĩ ra phải khuyên bảo hẳn sinh mệnh đáng quý thế nào, con sâu cái kiến còn cố gắng để sống qua ngày, ngoài cửa truyền tới một tiếng: “Tối báo.”

Ta thuận thế phân phó Tiêu phó tướng: “Đi ra xem xem là phát sinh chuyện gì.”

Tiêu phó tướng lĩnh mệnh đi, chốc sau trở lại, mặt đầy vui mừng, người không biết còn tưởng hẳn đột ngột nhặt được vợ.

Hắn nói: “Phu nhân, kỳ độc tướng quân trúng phải đã giải, đang dần dần khang phục.”

Trong chớp mắt đầu ta ong lên, mừng rỡ quá độ lại cực kỳ bình tĩnh, nói: “Kêu người ngoài cửa vào báo.”

Người tới là một tiểu binh, khuôn mặt rất trẻ con, ta để cậu ta ngồi trên băng ghế, liên miên kể cho ta nghe, kể Phạm Thiên Hàm khổ sở giấy dựa ở Quỷ Môn quan hơn chục ngày như thế nào, làm thế nào mà trong quân doanh đột nhiên xuất hiện một cao nhân, hai ba cái đã giải được độc của chàng, còn kể chuyện Phạm Thiên Hàm trên sa trường anh dũng ra sao. Cậu bé này có thiên phú, có thể kể chuyện tới mức thiên hoa bay loạn, cao trào nhấp nhô.

Ta kêu Tiêu phó tướng rót trà cho tiểu binh nhuận giọng, khen cậu ta: “Tiểu huynh đệ, thanh hòng cậu rõ ràng như thế, quả là một nhân tài hiếm có.”

Tiểu binh nghe vậy thì ưỡn ngực, đắc ý nói: “Sao không, cha ta là tiên sinh kể chuyện, lúc ở nhà ta thường đi kể chuyện với ông ấy, lúc trước Phạm tướng quân đi tuần sát thì gặp đúng lúc ta đang kể chuyện giải sầu cho các anh em trong quân doanh, ngài nghe một hồi lâu, nói chờ chiến trận đánh xong, sẽ cho ta theo ngài về phủ Tướng quân, để kể chuyện cho phu nhân nghe, lần này cũng là Phạm tướng quân cố ý phái ta tới báo tin đó.”

Lòng ta không tiền đồ mà mềm đi.

Không cho ta cảm động được lâu, Tiêu phó tướng ở bên cạnh mở miệng nói: “Phu nhân, bây giờ người có thể chữa chân cho khỏi hẳn rồi mới lên đường rồi chứ?”

Ta liếc xéo hẳn một cái, bà đây muốn gặp Phạm Thiên Hàm, chờ không kịp nữa rồi, cái mong muốn khiến người ta thẹn thùng như vậy quả thật không biết phải nói làm sao với ông đầu gối này.

Tiểu binh xen mồm vào: “Phu nhân nhất định là rất muốn gặp tướng quân, nhưng tướng quân đã phân phó rồi, giờ ngài ấy đang cần tĩnh dưỡng, phu nhân không phải lên đường gấp gáp.”

Ta cáu tới méo cả mặt, được lắm, ta còn chưa tới đã chê ta phiền phức rồi.

Ta nghiêng răng nói: “Người về bẩm báo Phạm Thiên Hàm, nói nếu hẳn đã không chết, ta cũng không cần đi nhặt xác cho hẳn, chân ta khỏi rồi sẽ trở về kinh thành, kêu hẳn tĩnh dưỡng cho tốt, đừng có mà chết, lần sau ta sẽ không tới nhặt xác nữa đâu.”

Tiểu binh dường như ý thức được mình đã truyền sai lời mất rồi, cúi đầu không dám nói gì.

Ta phát tay, nói: “Người không cần lo lắng, cứ chiều lời ta nói truyền cho Phạm tướng quân là được, đây là ám hiệu giữa ta và ngài ấy, chỉ là ngôn từ nghe có vẻ kinh đào hải lãng thôi.”

Tiểu binh lĩnh mệnh mà đi.

Ta bảo Tiêu phó tướng đi mời giang hồ lang trung tới một chuyến, bồi thêm ít cao cho cái chân ta.

Ta ngoài miệng tuy nói là muốn về, nhưng vẫn phải đi xem gã khôn kia đã, đi dùng châm đâm cho hẳn thành cây xương rồng. Việc khẩn cấp trước mắt là phải chữa cái chân đau cho lành đã, miễn cho hẳn ta nghĩ ta vì gặp hẳn mà ngay cả bị thương cũng bất cần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tầm Phu (Thượng)

Những ngày dưỡng thương thật ra lại rất thích ý, trạm dịch này tuy nhỏ, nhưng những thứ đồ cần có đều đầy đủ cả, có hôm ta nói giỡn là muốn thêu hoa, thể mà tức khắc đã có người mang bàn thêu, vải lụa tới cho ta.

Ta vô cùng khó xử, ta cũng không thể thêu vịt trời cho các binh lính đại ca gian khổ trông giữ trạm dịch này xem, bọn họ đáng được tốt hơn thế.

Tiêu phó tướng đã sớm trở lại quân doanh, đối tới là tiểu binh hôm nọ, tiểu binh tên gọi Tiểu Ngũ Nhi, tuổi vừa mười bốn.

Cậu ta nói với ta, Phạm tướng quân nói ngài ấy sẽ dưỡng thương thật tốt, cố hết sức không để ta phải nhặt xác; cậu ta nói, Phạm tướng quân bảo cậu tới kể chuyện xưa cho ta giải sầu; cậu ta nói, tướng quân bình phục rất nhanh, nghị lực rất hồ báo; cậu ta còn nói, quân doanh cách trạm dịch này chỉ một ngày đêm đi đường.

Ta cảm hận nghĩ: chỉ có một ngày một đêm đi đường, ta có thể tùy lúc tùy nơi xông qua đó châm Phạm Thiên Hàm thành con nhím.

Hôm nay ta ngồi gác cao chân nghe Tiểu Ngũ Nhi kể cho ta câu chuyện về Tiêu Thập Nhất Lang, ta thấy thật khó hiểu, vì sao Tiêu Thập Nhất Lang phải gọi là Tiêu Thập Nhất Lang, không gọi là Tiêu Thập Nhị Lang, Tiêu Thập Tam Lang? Ta đề ra nghi vấn của mình với Tiểu Ngũ Nhi, cậu ta không kiên nhẫn đáp: “Làm sao mà ta biết được, ta còn kỳ quái sao ta lại gọi là Tiểu Ngũ Nhi đây?”

Ta nói: “Lẽ nào không phải là vì cậu đứng thứ năm trong nhà à?”

Tiểu Ngũ Nhi khinh bỉ liếc ta một cái, “Nhà ta chỉ có ta là con trai một, không còn ai khác.”

Ồ, này quả là sự kỳ diệu của học thức đặt tên, nói vậy cha mẹ cậu ta cũng là những người có tài hoa có tư tưởng.

Nhưng mà hôm nay Tiểu Ngũ Nhi dường như có vẻ đặc biệt phiền muộn, kể có câu chuyện mà cũng lung tung lang tang hết cả lên, chừng là có tâm sự gì, dù gì ta nhân thì cũng nhân rồi, nên đi khai sáng cho cậu ta thôi.

Ta chân thành tình cảm hỏi: “Tiểu Ngũ Nhi, cậu ở quê đã có hôn phối chưa?”

Tiểu Ngũ Nhi: “Chưa.”

Ta lại hỏi: “Vậy cha mẹ cậu đã lớn tuổi hay chưa?”

Tiểu Ngũ Nhi liếc xéo ta một cái: “Cha mẹ ta còn rất trẻ tuổi khỏe mạnh.”

Ta lại hỏi tiếp: “Lẽ nào cậu cảm thấy mê mang về tương lai của mình? Cảm thấy lòng đầy hoài bão tài hoa mà không cách nào thể hiện?”

Tiểu Ngũ Nhi mất hết kiên nhẫn: “Gì mà tương lai, nghe chả hiểu gì cả.”

Ta bất đắc dĩ, nói: “Vậy hôm nay cậu có chuyện gì?”

Tiểu Ngũ Nhi lặng đi, lúc lâu sau mới nói: “Ta không biết có nên nói hay không, tướng quân bảo không được nói.”

Lòng hiếu kỳ của ta bị khơi lên, kiên trì dẫn dụ: “Đương nhiên là phải nói, ta và tướng quân là phu thê, sống thì cùng chẵn, chết thì cùng huyệt, ngại ấy còn gì không thể nói với ta cơ chứ.”

Tiểu Ngũ Nhi lại im lặng một lúc, rồi lấp bắp nói: “Hôm nay, hôm nay Phạm tướng quân lĩnh binh vây quét phản quân.”

Ta chậm chậm đặt chân xuống, cười lạnh, nói: “Gã chết tiết này, trăm phương nghìn kế không cho ta đi quân doanh, hóa ra là sợ ta vướng tay vướng chân, làm hỏng đại kế anh hùng của hần.”

Tiểu Ngũ Nhi cuống đến độ đầu đầy mồ hôi: “Không phải đâu, tướng quân là sợ người đến đó sẽ ngăn cản ngài ấy ra chiến trường, vói lại, ngài sợ có người bên cạnh ngài sẽ phân tâm, người ở nơi an toàn nhất, ngài ấy mới có thể yên tâm giết địch.”

Ta không muốn nghe mấy lời ma quỷ ấy, ta phải ra chiến trường tùm tên nhóc đó về, làm một bệnh nhân, hần ta không an lành mà dưỡng thương, còn học người ta đòi làm anh hùng cái gì chứ, hư vinh!

Vậy cho nên, ta hoạt động mất cả chân được nghỉ dưỡng lâu ngày một chút, rồi phản phó Tiểu Ngũ Nhi: “Mau đi chuẩn bị ngựa.”

Tiểu Ngũ Nhi trù trừ không chịu đi ra, ta vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Tiểu Ngũ Nhi, có lẽ là cậu không biết, ta kỳ thật võ công cao cường, ta mà đi tuyệt đối có thể giúp một tay cho Phạm tướng quân, chẳng qua con người Phạm tướng quân hay sĩ diện, sợ bị người phụ nữ ta đẩy cướp mất phong thái, nhưng cục diện như hiện giờ, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng mới phải chứ, đúng không?”

Tiểu Ngũ Nhi nghiêng đầu, dờ ra một lúc lâu mới nói: “Đúng.” Sau đó đi ra ngoài, đến cửa lại bỗng như ngộ ra gì cái gì đó, quay lại hỏi: “Phu nhân, người không lừa ta chứ? Người thật sự võ công cao cường chứ?”

Ta mất kiên nhẫn quát một tiếng, tay vung lên, một loạt ngân châm soạt soạt bắn ra, cắm vào cửa gỗ, chinh tề ngay ngắn.

Tiểu Ngũ Nhi nuốt nước miếng cái ực, rồi chạy bắn ra ngoài.

Ta mím môi quan sát hàng châm cắm trên cửa, kỳ thực châm cắm vào rất nông, nhưng được cái là sắp hàng rất chỉnh tề, miễn cưỡng có thể hù người ta.

Lúc Tiểu Ngũ Nhi quay lại gọi ta thì đang nhỏ châm ở trên cửa xuống, bởi cái lòng hư vinh tác quái, ta cấm cho châm đâm sâu vào gỗ trước, rồi mới nhỏ, trình tự có hơi rườm rà.

Tiểu Ngũ Nhi nhìn cái lỗ sâu hoắm lưu lại trên cửa, trong mắt toát ra vẻ sùng bái vô cùng.

Bản nữ hiệp quả thật là tạo nghiệt, lại sáng lập thêm một truyền thuyết cho giang hồ rồi.

Tiểu Ngũ Nhi là một đứa trẻ lanh lợi, cậu ta tìm được hai con thần mã, cái loại chừng như có thể đằng vân giá vũ ấy.

Khi chúng ta đến nơi quân doanh trú đóng, thì cả quân doanh vắng tanh vắng ngắt, chỉ còn lại lều trại và quân kỳ đang phấp phới tung bay.

Tiểu Ngũ Nhi chạy đi tìm đầu bếp, đầu bếp nói cuộc chiến đã đánh được hai ngày hai đêm rồi, cũng không biết chiến hướng như thế nào, y chỉ là một gã nấu cơm mà thôi.

Ta muốn đi ra chiến trường, nhưng ta không biết lộ tuyến vây quét, mà Tiểu Ngũ Nhi không chịu dẫn đường, ta dọa cậu ta là sẽ lấy châm ra đâm cậu, cậu ta liền mang ta đi.

Ta chưa từng thấy qua chiến tranh, trong tưởng tượng thì tràng cảnh đại khái là chiêng trống ngợp trời, người người đều hét xông lên.

Ta cả một đường đi đều chìm trong mộng tưởng, nếu gặp Phạm Thiên Hàm, thì trái phải khai cung, mỗi bên thương đủ nghìn tát cho chàng ta, tiếp là

nhào đầu vào lòng chàng, khóc cho chàng đứt từng khúc ruột. Mà khi chúng ta đang diễn cảnh ấy, thì binh sĩ bên cạnh vẫn phải tiếp tục chém giết, để tạo nên cái loại mỹ cảm đột ngột.

Đường càng đi càng thấy bất thường, trên đường bắt đầu xuất hiện thi thể, lúc thấy lần đầu ta bị dọa tới mức lùi ra sau mấy bước, vì không để Tiểu Ngũ Nhi nghi ngờ, ta cố giả vờ như không có việc gì tiến lên trước.

Thi thể càng lúc càng nhiều, đến cuối để không giẫm lên thi thể, ta còn phải nhón chân mà đi.

Mí mắt ta bắt đầu giật lên điên cuồng, lục phủ ngũ tạng tựa như bị hai bàn tay đùa nghịch, bóp rồi lại buông, khó chịu tới mức hận không thể nôn hết tim gan ra ngoài.

Dọc đường đã hai lần ta bị tóm mắt cá chân, cúi đầu nhìn thì đều là một khuôn mặt nhuốm đầy máu, ta không biết là vì sao, lại không thấy sợ, chỉ thấy đau lòng.

Sinh linh làm than như thế này, là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tầm Phu (Trung)

Ven đường bắt đầu có một số binh lính ngồi ngổn ngang, bọn họ cúi đầu, không hề trò chuyện với nhau, bộ dạng đều như đang suy ngẫm gì đó, ngay cả khi chúng ta đi qua bên người bọn họ cũng không thèm ngẩng lên nhìn một cái.

Tiểu Ngũ Nhi đi đi, bỗng dừng lại bên cạnh một người, nhỏ giọng hỏi: “Tiêu phó tướng?”

Người đó ngẩng đầu, ánh mắt tan rã mịt mờ, chậm chậm nói: “Chúng đánh bại quân địch rồi.”

Ngữ khí của hắn khiến ta cảm thấy, tin mừng cũng có thể đau xót đến thế.

Ta hít sâu một hơi, hít vào đều là mùi thuốc pháo với mùi máu tanh, sau đó lấy dũng khí hỏi: “Tiêu phó tướng, Phạm tướng quân đâu?”

Tiêu phó tướng tựa như giờ mới phát hiện sự tồn tại của ta, vẻ mặt mờ mịt bỗng rung động, toát lên vẻ bi thương, nói: “Ta, ta không tìm thấy ngài ấy.”

Dưới chân ta như nhũn ra, bình ổn lại tâm thần mới nói: “Người nhất định là đang nói đùa với ta, nào có đánh trận lại không tìm thấy tướng quân cơ chứ.”

Tiêu phó tướng tự dưng bật khóc thút thít, đường đường là thất xích đại hán lại khóc như một đứa trẻ không tìm được mẹ.

Đầu tiên ta nhìn mà ngăn ra, sau đó con giận dưng dưng bốc lên, lệ làng rút thanh đao từ thắt lưng Tiểu Ngũ Nhi ra, gác lên cổ Tiêu phó tướng, cả giận nói: “Người lại rót một giọt nước mắt nữa ta sẽ cho người rơi đầu luôn.”

Tiêu phó tướng chẳng để ý gì khóc tiếp, Tiểu Ngũ Nhi đứng bên cũng bắt đầu khóc, cổ tay ta sử dụng, lưỡi đao nhập vào da thịt hắn, một vệt máu từ từ ứa ra.

Hắn không hề động đậy, chuyên tâm khóc hu hu.

Ta oán hận quẳng đao xuống, tự mình đi về phía trước, ta phải đi tìm Phạm Thiên Hàm, tìm được chàng ta phải bảo chàng cách chức của Tiêu phó tướng, còn có Tiểu Ngũ Nhi nữa, đường đường là phó tướng và binh sĩ, suốt ma suốt mướn, thật mất mặt. Phải rồi, còn phải kêu Phạm Thiên Hàm tìm cho bọn họ chức mới, giống kiểu chuyên trách làm năm con khóc mọ ấy, cũng coi là tài gì dạy nấy. Không biết Phạm Thiên Hàm có nghe ta không nữa, chàng thường thường không thèm coi ta ra gì, nếu chàng không nghe theo đây? Vậy ta sẽ không nói chuyện với chàng nữa là được, phải, cứ vậy đi.

Có ai biết được chẳng, chiến trường thật rộng lớn, không biết tự nơi nào bắt đầu nơi nào là kết thúc, là từ chỗ thi thể nhìn thấy đầu tiên tới cổ thi thể nhìn thấy sau cùng? Là từ binh khí đầu tiên rút lại trên đất tới cái cuối cùng? Hay là từ khi bắt đầu người thấy mùi máu tới nơi không còn người thấy mùi máu nữa?

Ta biết Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi đều đi theo phía sau ta, bọn họ đã không khóc nữa, cứ như họ sợ ta không tìm thấy Phạm Thiên Hàm vậy, thật xem thường người ta, ta có biết tìm người mà, lúc nhỏ chơi trốn tìm với Bảo nhi, cho dù nằng trớn trong vại gạo cũng bị ta tìm ra, lúc đó Bảo nhi cả người là gạo, động một cái là gạo cứ rào rào đổ xuống, hất xì hơi một cái cũng phun ra gạo, rất buồn cười.

Nhưng tìm người trong một đồng thi thể vẫn là lần đầu với ta, có phần không biết phải bắt đầu từ đâu, ta có nên lật từng cái xác lên nhìn? Nhưng nhiều xác như vậy thì lật làm sao nổi? Huống hồ Phạm Thiên Hàm đâu có chết, ta lật xác lên làm gì?

Ta nghe tiếng Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi ở đằng sau đang di chuyển thi thể, ta vừa bức, ta vừa muốn đánh người, Phạm Thiên Hàm không chết

bọn họ lật xác lên làm cái quỷ gì, thích xui xẻo phải không?

Thế nhưng, nếu Phạm Thiên Hàm đánh trận mệt rồi, ngủ luôn tại chỗ thì làm sao, ta phải gọi chàng tỉnh dậy nha.

Ta háng giọng, kêu to: “Phạm Thiên Hàm ——”

“Phạm Thiên Hàm ——”

“Két ——”

“Phạm Thiên Hàm ——”

“Két ——”

Ta rất ghét cái bọn quạ đen đen bản bản này, ta vừa gọi là nó đã phành phạch bay tới, cũng đi theo gọi bầy, nhao nhao nhao nhao, con quạ này không biết con gà trống lẩn trước làm ồn ta ngủ có kết cục thể nào sao, ta trở về kêu A Đào tới nói cho mĩ.

Tên nhóc Phạm Thiên Hàm này thật tệ hại, bà đây đã từ ngàn dặm xa xôi đến tìm chàng ta, còn vứt bỏ tư thái dịu dàng thủy mị làm sư tử hà đông rống ở đây lâu đến vậy, chàng vẫn chưa chịu xuất hiện mà đáp một tiếng, thật đúng là gia giáo không tốt, còn thủ hạ của chàng nữa, chính là Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi kia, cứ mãi kêu ta quay lại, rõ là phiền phức.

Ta tự đi tìm Phạm Thiên Hàm ở chỗ cách bọn họ năm mươi bước, một là ta muốn khi tìm được Phạm Thiên Hàm có được không gian riêng cho hai người để tâm sự một lát; hai là lúc ta tìm được chàng còn có thể oánh chàng, trước khi Tiêu phó tướng chạy tới cứu chàng thì ít ra ta cũng đánh được một hai quyền; ba là Tiêu phó tướng có tiền sử, hấn động tí là đánh ngất người ta, là một nhân vật nguy hiểm, quý trọng sinh mạng, tránh xa Tiêu phó tướng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tầm Phu (Hạ)

Không biết bạn đã từng có kinh nghiệm như thế này chưa, ta không phải nói về kinh nghiệm tìm người sống trong đồng người chết, ta đang nói, đó là cái loại yên tĩnh một cách quỷ dị, mùi vị của tử vong trong không khí.

Năm ta tám tuổi đã từng được nghiệm qua, lúc đó có một tấm vải rất trắng rất dài, ngăn lấy ta và mẹ ta vào một không gian, mẹ ta nằm trong một cái hòm màu đen to, ta tựa vào cạnh hòm gọi bà, bà không để ý tới ta, ta đành quay lại ngồi xôm xuống đất đốt tiền giấy, cha ta nói, phải liên tục đốt tiền cho mẹ ta, không thì trên đường bà sẽ không có tiền tiêu, bà luôn nằm trên giường uống rất nhiều rất nhiều thuốc, nên ta nghĩ đốt ít đi một tí cũng được.

Ta còn nhớ, những tờ tiền giấy ấy ở trong lửa từ từ co lại thành từng đoàn từng đoàn đen thui, còn tấm vải trắng kia, vẫn luôn khê khàng lay động. Phía ngoài thật ồn, có đến mấy di đang khóc, còn có khách khứa nói mấy lời tưởng niệm, bọn họ nói rất lớn tiếng, rất sợ người khác không nghe được. Mà ta chỉ thấy thật yên tĩnh, yên tĩnh tới mức ta có thể nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách, còn có tiếng phập phùng lay động của mảnh vải trắng, rồi ta nghĩ thấy một mùi hương, một mùi hương rất nhạt, tựa như có người chậm chậm bước tới bên cạnh bạn, trong một chốc mùi vị bạn nghĩ thấy vì vậy mà có chút biến đổi.

Hiện giờ cũng vậy, ta biết Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi đều đang gọi ta, nhưng ta lại thấy thật yên tĩnh, bên người có cảm giác như có người đi qua, chẳng qua lần này không phải chỉ có một, mà là một người lại tiếp một người.

Phạm Thiên Hàm có đi qua chẳng?

Ta sợ, ta thật sự sợ, ta sợ đến mức buồn nôn.

Ta không muốn tìm nữa, ta muốn tìm một nơi phong thủy đẹp để nằm, chờ Phạm Thiên Hàm tới tìm ta, trí tuệ của người xưa, gọi là ôm cây đợi thỏ; nếu chàng mãi mà không tìm được ta, thì ta sẽ nằm đó luôn, theo chàng trên cùng một mảnh đất hóa thành bụi tro, đó cũng là trí tuệ của người xưa, gọi là sinh tử tương hứa.

Cho nên ta từ tìm Phạm Thiên Hàm chuyển sang tìm một nơi có phong thủy tốt, Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi chắc phải thấy kỳ quái vì có gì ta cứ nhằm mấy bãi đất trống mà đi, ta không định nói cho bọn họ, ta muốn để bọn họ cảm thấy ta là một con người thần bí.

Mà đương lúc ta tìm khối đất phong thủy đẹp, ta phát hiện một con đường thưa thớt dấu chân ngựa, ta bèn đi theo dấu chân ngựa đó, rồi tự nhiên tới bên cạnh một vách núi.

Đó là một quang cảnh cực kỳ mỹ lệ, một bên là dốc núi đá cao chót vót, một bên lại là thảm dây leo xanh mon mơn, vòng xung quanh cả vách núi, trên thân dây leo nở hoa trắng, phía sau núi là mây cuộn cuộn và ánh chiều tà đỏ như máu.

Hai con ngựa đang nhàn tản đi qua lại bên vách núi, trên mặt đất nằm hai thi thể, bên cạnh thi thể có một người đang ngồi.

Ta đứng tại chỗ xa xa mà nhìn, người đó thân mặc khôi giáp, đưa lưng về phía tịch dương, khuôn mặt dưới ánh sáng u ám mờ hồ tói mức có thể là bất cứ ai. Ta chỉ thấy trái tim mình như thất lại, tựa như vất bột mì bị A Đào nhào nặn trong tay, nắn nắn xoa xoa.

Ta siết chặt nắm tay, thanh âm phát ra lại cực kỳ nhỏ: “Phạm Thiên Hàm?”

Người đó ngẩng đầu một cái, khàn giọng hỏi: “Ai vậy?”

Mặt trời lặn bên vách núi, đỏ hơn cả máu.

Có một thân ảnh chậm chậm đứng dậy.

Ta bước lên mấy bước.

Núi cao, vách đá, mây mờ cuộn cuộn, tà dương đang lặn. Phạm Thiên Hàm tay trụ trường thương mà đứng, cười nói: “Thanh Thiên, ta còn tưởng rằng nàng vĩnh viễn cũng không thêm đề ý tới ta nữa.”

Ta nheo mắt lại, đôi mắt xốt lên, hơi nước nóng nóng bốc phủ nhòa cả mắt. Cho nên ta không nói thêm lời nào quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa tưởng tượng chính mình trong cơn gió tê tái này có bao nhiêu là rung động.

Con người ta là như thế, xương cốt ngứa, lúc không tìm được chàng thì lòng như lửa đốt hận không thể cùng sống cùng chết, thật sự tìm được rồi, ta lại bắt đầu tính thù cũ hận mới, cảm thấy cứ vậy xông lên ôm chàng thì quá là mất giá, phải đi vài bước cho chàng đuổi theo, để trái tim thủy tinh vỡ nát của ta được hư vịnh một lần.

Nhưng Phạm Thiên Hàm không hề đuổi theo, chàng ở đằng sau ta thoáng chút lo lắng nói: “Ta bước không nổi nữa, nàng đi đâu vậy?”

Ta nghe vậy thì dừng chân, quay đầu nhìn chàng, chàng cười khổ: “Nàng qua đây mà xem, trên ngực ta cắm một mũi tên này.”

Ngữ khí nhàn nhạt của chàng nghe lên tựa như đang hù dọa người ta, nhưng ta lại bị chàng dọa tới mức chân nhũn ra, hít sâu một hơi mới chậm chậm tiến về phía chàng, trong bụng nghĩ, nếu chàng lừa ta, thì tí nữa không chỉ có bị cắm một tên đâu, biết thuyền cỏ mượn tên của Gia Cát Lượng đi, ta rất vui lòng để chàng thưởng thức tư vị của thuyền cỏ một phen.

Ta dùng cách chàng chừng năm bộ.

Chàng quả thật có trúng tên, mũi tên cắm vào trước ngực, không sâu vào thân, đuôi tên bị chàng bẻ gãy, quẳng ở bên chân. Trên người chàng không có nhiều vết máu lắm, người có học võ đều biết, đó là do tên che mất miệng vết thương, một khi xê dịch, sẽ phun máu như suối.

Ta không dám động cũng không dám khóc, đứng nguyên tại chỗ cùng chàng nhìn nhau, đầu ngón tay lạnh ngắt.

Chàng chỉ cười, “Ta còn chưa chết mà, nàng đã mang khuôn mặt quả phụ rồi, nếu ta chết rồi, không có lẽ nàng ngày ngày lấy lệ rửa mặt chứ.”

Ta mím môi nghiêm túc nói: “Nếu chàng chết, ta sẽ không khóc, cha ta từng thay ta tính mệnh, ta ngũ hành thiếu thủy, cho nên chàng không được chết, ta sẽ không khóc đâu.”

“Được.” Chàng đã nói vậy.

Được, ta không chết; hoặc có lẽ là, được, nàng đừng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Uống Thuốc

Là Tiêu phó tướng không tiền đồ kia và Tiểu Ngũ Nhi chuyển Phạm Thiên Hàm trở về quân doanh, bọn họ tìm một tấm ván gỗ, trói Phạm Thiên Hàm lên đó như trói lợn chết, sau đó nâng lên mang đi. Bọn họ nói tên không làm bị thương tới tim phổi, hơn nữa trong quân doanh có quân y y thuật cao siêu, vết

thương có nghiêm trọng nữa thì ông ta cũng chữa khỏi được.

Ta đi theo bên cạnh, cả đường là gào, cả đường là khóc.

Khóc đến mức Phạm Thiên Hàm đang nằm trên ván cũng than dài một hơi, nói: “Chẳng phải là nàng nữ hành thiếu Thủy à?”

Ta thút thút đáp lời chàng: “Bây giờ ta không thiếu nữa.”

Bạn có từng trải nghiệm qua, cái cảm giác kinh hoàng lo sợ tới cực độ rồi đột nhiên được nhẹ nhõm chưa, sẽ thấy như mình từ Quỷ Môn quan đi một vòng, rồi đến mức chỉ muốn khóc.

Sau khi về tới quán doanh, Phạm Thiên Hàm được mang vào trong một cái lều, ta không dám cũng không thể theo vào, bèn ngồi trên tảng đá ở ngoài lều nhìn bọn họ vội vội vàng vàng chạy tới chạy lui, mang vào một chậu nước trong, mang ra một chậu máu loãng, mang vào một khay vải trắng, mang ra một khay vải nhiễm máu. Ta hoảng hốt nghĩ, ta còn chưa từng gặp gã quân y kia, đã giao Phạm Thiên Hàm cho ông ta như vậy, nhưng, không giao cho ông ta thì ta có thể làm gì chứ?

Đêm đen đã hoàn toàn buông xuống, lửa trại cũng đã nhóm lên, ta dò dẫm nhìn chăm chăm vào các sĩ binh tới tới lui lui trước mắt, mãi đến khi có một giọng nữ thanh thúy vang lên đằng sau, cô ta nói: Phu nhân, tướng quân đã không còn đáng ngại, người có thể đi vào thăm ngài rồi.

Ta quay lại nhìn cô ta, trong đầu bỗng vang lên một câu nói: Quốc chi tương vong, tất có yêu nghiệt.

Người con gái trước mắt tướng mạo gần như là yêu nghiệt, mặt trắng mắt cáo, môi son thân hình như rắn nước, rõ ràng ràng là số kiếp trên con đường khảo thí của thư sinh. Phạm Thiên Hàm giấu một người đẹp như thế này trong quán doanh, trách làm sao số kiếp của chàng lại nhiều đến thế.

Ta đi vào trong lều, Phạm Thiên Hàm nằm trong một tấm thảm làm từ lông cáo trầm trầm ngủ. Ta đứng bên cạnh chàng tí mỉ đánh giá, lúc trước ta cứ luôn thấy bộ dạng chàng môi hồng răng trắng quá giống thư sinh, nhưng nửa năm nay nắng gắt gió cát biên cương đã tàn phá gương mặt trắng trẻo của chàng thành màu mạch, cũng tự dưng hơn vài phần khí khái anh hùng.

Chàng mọc râu đầy mặt, mày khể nhú lại, sắc mặt hơi chút tái nhợt mệt mỏi. Ta nhẹ nhàng sờ lên mặt chàng một cái, bộ râu thô ráp đâm vào đầu ngón tay ta, cứng cứng nhọn nhọn. Ta cảm thấy rất an tâm, cái an tâm thoáng như đã cách mấy đời vậy.

Ta nhìn khuôn mặt đang ngủ thật trầm của chàng, con buồn ngủ bỗng nặng nề ủa tới, bèn nhấc một góc thảm lên, nằm ngược hướng, cuộn tròn lại bên chân chàng, từ từ nhắm mắt lại.

Một đêm không mộng寐.

Ta bị tiếng trò chuyện trầm trầm gọi tỉnh, hơi hé mắt ra, chỉ thấy vị yêu nghiệt kia đang bưng một cái bát quỳ trước thảm của chúng ta, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, thuốc sắp lạnh rồi, ngài uống đi nào.”

“Cô đặt đó, ta sẽ uống.” Phạm Thiên Hàm nhẹ giọng nói.

“Tướng quân!” Giọng nói dỗi hờn nũng nịu nghe mà ta rung hết cả mình, cho nên vận lưng một cái, duỗi tay duỗi chân, thuận tiện đạp Phạm Thiên Hàm một cước, nghe thấy chàng rên một tiếng, ta vô cùng hứng chí mở miệng: “Vị cô nương này là ai?”

“Đây là Khương Trăn, Khương đại phu.” Dưới thảm Phạm Thiên Hàm nắm chân ta lại: “Thanh THIÊN, ta có thương trên mình.”

Ta thu chân lại, chui ra khỏi thảm, sửa sang lại quần áo trên người, trưng ra bộ dạng ta là hiền thê, nói: “Hóa ra là một nữ đại phu, dung mạo quả là tựa như tiên nhân ấy, ta thật không biết phải cảm tạ cô đã cứu mạng tướng công ta thế nào.”

Ta làm người dẫn yêu tính toán lại không hề hậu, nhưng ta là người biết ơn thì báo đáp, vốn ta vì mặt mũi cô ta quá hại nước hại dân mà không chào đón cô ta là bao, nhưng nếu đã biết cô ta là đại phu cứu người thì lại khác, bây giờ ta quả thật là một lòng tràn đầy sùng bái và cảm kích với cô ta rồi, cho nên mỗi một câu ta nói đều là thật sự phát ra từ nội tâm, đương nhiên, ngoại trừ câu dung mạo tựa như tiên nhân ấy rồi, cô ta xinh đẹp như yêu quái thì có, nhưng dầu gì ta cũng không thể nói với cô ta là cô dung mạo tựa như yêu nhân được.

Cô ta dùng ánh mắt như chọn thịt heo đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, nói: “Phu nhân không cần khách khí, đây là chức trách của ta ở đây.”

Nhất thời ta chưa nghĩ ra còn có thể hàn huyên gì nữa, bèn chỉ vào cái bát trên tay cô ta hỏi: “Đây phải chăng là thuốc của tướng quân?”

Cô ta đưa bát thuốc qua, nói: “Tướng quân không chịu uống thuốc.”

Ta cầm lấy bát, quay đầu nhìn Phạm Thiên Hàm, chàng có hơi mất tự nhiên khụ một tiếng: “Đặt đó là được.”

Ta cười dịu dàng với Phạm Thiên Hàm: “Tướng công, vẫn nên nhân lúc còn nóng uống đi.”

Chàng nhìn ta một cái, nhìn bát thuốc một cái: “Không uống.”

Nụ cười nơi khóe miệng ta cương một chút, chàng nhưng lại cự tuyệt được thẳng thắn vô tư nhĩ, ta ngạc nhiên nhìn đại phu, cô ta bình tĩnh giao mắt với ta, dáng vẻ rất chỉ là thấy quái mà không quái chút nào.

Ta rút cuộc cũng hiểu ra, té ra là vị tướng quân đại nhân này cũng sợ uống thuốc.

Ngắm lại năm đó, khi bản cô nãi nãi đau bệnh trên giường, khi chàng ta ép ta uống thuốc thì lẽ thẳng khí hùng, còn điểm huyết, còn nắm mũi, thật là rung động tới tận tâm can.

Có câu tục ngữ nói thế nào nhỉ? Lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng chàng đây lại khó thoát, không phải không báo thời điểm của chàng chưa tới, thời điểm tới rồi thì phải liều mạng báo.

Chùng là ánh sáng gian tà lập lòe trong mắt ta dọa tới Khương đại phu, cô ta kiên trì phải ở lại hiện trường nhìn xem ta làm cách nào cho Phạm Thiên Hàm uống thuốc.

Ta cũng không luống cuống, có khán giả thì ta càng hứng khởi.

Cho nên ta bung bát chậm chậm tiến tới gần chàng, chàng ngồi xếp bằng trên thảm, ánh mắt trông ra chỗ khác.

Ồi trời, xem khuôn mặt thà chết không sồn của chàng kìa, bà đây liền muốn giày vò chết chàng.

Ta vốn định điểm huyết chàng, đoán cả nửa buổi cũng không tính chuẩn được là một cú chọc ấy có tổng chàng qua cầu Nại Hà luôn không, nên trước tiên ta dùng lời hay khuyên bảo cái đã: “Phạm Thiên Hàm, chàng đường đường là đại tướng quân mà không dám uống thuốc, nếu truyền ra ngoài chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ? Thêm nữa, thuốc đắng dã tật, nếu chàng còn muốn mạng binh đánh trận, thì phải sớm bình phục...”

Mặc cho ta mồn cả da mồm, chàng ta vẫn nhủ mày chẳng nói chẳng rằng, cứ y như ta là một con muỗi chọc người ta phiền.

Thuốc mời không uống muốn uống thuốc phạt!

Ta vươn tay định bóp mũi chàng, thân mình chàng khẽ nghiêng, ta vồ hụt, ta lại nhào tới, chàng lại tránh...

“Phu nhân, vết thương của Phạm tướng quân còn chưa khép miệng.” Khương Trăn kéo ta lại.

Giờ ta mới phát hiện bằng trắng trước ngực Phạm Thiên Hàm đã hơi thấm máu, bất đắc dĩ đành ngừng mào bả nhào đằng đằng sát khí của ta lại. Chàng vẫn giữ cái kiêu mặt lạnh như tiền, chẳng qua trong ánh mắt lấp lánh của chàng ta đọc ra được mùi vị đặc ý.

Ta hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chàng thật sự không uống?”

Chàng một vẻ vững vàng quyết đoán như chỉ huy thiên quân vạn mã: “Không uống.”

Ta ngửa đầu uống hết, chùi chùi khóe miệng, nói: “Chàng không uống thì ta uống.”

“Phu nhân...” Khương Trăn tròn tròn mắt.

Ta đưa bát cho cô ta, nói: “Lại sắc một bát, sau này thuốc tướng quân không uống sẽ do ta uống hết.”

Khương Trăn nhìn sang Phạm Thiên Hàm xin chỉ thị.

Trong mắt Phạm Thiên Hàm chớp lên một ngọn sóng, rồi lại nhanh chóng bình tĩnh như hồ sâu, khẽ động cánh môi nói: “Chiều phu nhân nói mà làm.”

Khương Trăn bung bát đi rồi trong lều chỉ còn lại ta và Phạm Thiên Hàm, mỗi người ngồi một phía đầu đuôi của thảm. Chàng vẫn mãi như có điều suy nghĩ trên dưới đánh giá ta, nhìn đến nỗi ta đứng ngồi không yên.

Ta khụ một tiếng nói: “Vết thương còn đau không?” Dứt lời lại thực hối hận, hỏi chuyện gì mà đàn quá vậy.

Chàng thu ánh mắt đánh giá lại, vươn tay ra: “Qua đây.”

Ta nhăn nhó vài lượt, rồi từ từ dịch tới cạnh chàng cùng chàng ngồi sòng đôi. Chàng nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, đầu chậm chậm tựa vào vai ta, nói: “Thanh Thiên.”

Ta cứng cả người, vụng trộm liếc mắt nhìn mái đầu gối trên vai ta của chàng một cái, nhẹ giọng đáp: “Ừm?”

Tay của chàng thật lớn, hoàn toàn bao lấy tay ta, lúc nặng lúc nhẹ vuốt ve, tựa như đang nặn tượng đất ấy. Được một lúc thì thanh âm của chàng mới khẽ khàng vang lên bên tai ta: “Rất nhớ nàng.”

Tìm ta chợt động ầm ầm, bàn tay bị chàng nắm run lên, một lúc lâu sau mới ngáp ngừng phát ra một tiếng: “À.”

Chàng trầm trầm cười: “Chỉ có à?”

Ta không biết trả lời chàng thế nào, chỉ đành im lặng.

Đầu chàng rời khỏi vai ta, buông bàn tay đang nắm tay ta ra, ta thở phào một cái, cái sự vuốt ve như có như không kia suốt nửa thì giây vò ta thẳng thien.

Ta đang định dịch cách chàng xa xa chút, tay chàng đã vòng lên vai ta, kéo ta vào lòng chàng, cầm đặt trên hõm vai ta, chầm chậm cọ vào xương vai ta.

Ta định giãy ra, trong lúc giãy dựa khuỷu tay cũng không biết đã đụng vào chỗ nào của chàng, chỉ nghe chàng rên một tiếng, nhớ ra trên người chàng có vết thương, ta lại không dám động đậy nữa.

Chàng vén tóc phía sau gáy ta lên, ngón tay khẽ lướt qua cổ, khiến ta lại run lên một chập. Tiếp đó cánh môi mềm mềm nóng nóng áp sát vào, thông thả du di ở bên gáy và sau tai ta, tê tê ngứa ngứa.

Ta nghe được tiếng tim mình đập như nổi trống, hoảng hốt nhìn tầm thâm lông cáo trước mặt, chỉ cảm giác như mình có thể hóa thành một vũng nước.

“Tướng quân, thuốc đã sắc xong rồi.” Ngoài lều truyền tới tiếng của Khương Trăn.

Ta giật mình tỉnh táo lại, luống cuống tay chân túm lấy quần áo bị Phạm Thiên Hàm kéo lộn xộn. Chàng hôn lên má ta một cái rồi buông ta ra, hít sâu một hơi rồi khẽ khụ một tiếng, nói: “Tiến vào.”

Lúc Khương Trăn đi vào thì ta và Phạm Thiên Hàm đã khôi phục lại tư thế lúc đầu, mỗi người ngồi một góc thảm, nghiêm chỉnh ngay ngắn.

Khương đại phu kỳ quái nhìn ta một cái, nói: “Phu nhân, sao sắc mặt lại đỏ như thế?”

Cô ta một tay bê thuốc, một tay cầm tay ta xem mạch, nhúu mày nói: “Mạch tượng cực kỳ hỗn loạn, có chuyện gì sao?”

Ta khô cả mặt nhìn qua Phạm Thiên Hàm, khuôn mặt vốn không có cảm xúc gì của chàng nhuốm lên chút ý cười, nói: “E là mới bị ta...”

Chàng hơi khựng lại, rồi nói: “...bị thuốc của ta làm loạn mạch tượng.”

Ta hung hăng liếc chàng một cái, đổi lấy ý cười càng rõ rệt.

Khương Trăn bỗng bừng tỉnh ngộ, nói: “Trong thiếp được ấy của ta quả có mấy vị dược liệu có khả năng gây ra mạch tượng như vậy, may là phương thuốc tâm bồ, uống vào cũng không mấy đáng ngại.”

Ta vội vàng chuyển đề tài: “Phạm Thiên Hàm, mau uống thuốc đi, hay là chàng vẫn muốn để ta uống thêm một bát?”

Khóe môi Phạm Thiên Hàm cau lên chút ý cười: “Nàng bụng lại cho ta đi.”

Khương Trăn bụng thuốc định đi qua, chàng nói: “Khương Trăn, để phu nhân bụng lại đây là được.”

Ta không tình nguyện bụng thuốc tới ngồi bên cạnh chàng, đưa bát sát vào bên miệng chàng, nói: “Uống.”

Chàng hơi nghiêng đầu ra sau, nói: “Chẳng lẽ phu nhân định bồng chết vì phu? Giúp ta thôi nguội đi.”

Ta nhìn nhìn chàng, rồi nhìn người mang về mặt “Ta rất điệu thủ nhân tâm” là Khương Trăn, cười xùy một tiếng nói: “Là vì thế không chu đáo, để giờ ta thôi.”

Ta ra sức mà thôi, phun không ít nước miếng vào đó, rất là khoái trá.

Thôi xong lại lần nữa đưa tới bên miệng Phạm Thiên Hàm, nói: “Uống đi.”

Chàng liền cầm tay ta ực một cái uống xong thuốc, mặt không hề biến sắc. Ta vốn hy vọng có thể thấy cái mặt bị đắng tới nhe răng trợn mắt của chàng, nào biết chàng bình tĩnh đến vậy, bèn thấy chán nản cực kỳ. Ngược lại là bộ dạng như nuốt phải ruồi của Khương đại phu khiến ta vừa buồn cười vừa buồn bực.

Khương Trăn bụng bát thuốc ra ngoài, ta nghe ngoài lều truyền tới tiếng nói chuyện:

Tiểu Ngũ Nhi: Khương đại phu, lần này tướng quân uống thuốc rồi sao?

Khương Trăn: Không sai, ngài làm một hơi uống xong luôn.

Tiểu Ngũ Nhi: Không phải chứ, lần trước ta còn quý xuống nhưng ngài nói không uống là không uống.

Khương Trăn: Tiêu phó tướng còn suýt lấy cái chết mình giám, người biết tướng quân nói sao không, ngài nói ta không uống là không uống, người mà cắt cổ thì ta cho một nhà già trẻ của người chôn cùng.

Ta nhìn sang Phạm Thiên Hàm, chàng bình tĩnh đón lấy ánh mắt ta, không hề có chút xấu hổ nào, tựa như bọn họ đang đàm luận về người khác vậy.

Xi, trẻ nhỏ không thể giáo.

Chương 28: Ngắm Sao

Ta không hồ là con gái của cha ta, với cái chuyện ức hiếp người tay trái gà không chặt ấy mà, làm thuận tay cực kỳ.

Ta nhìn người đang trầm mặt viết chữ ở bên cạnh là Phạm Thiên Hàm, tâm trạng cực kỳ sung sướng. Chàng vẫn còn giận ta chuyện không cho chàng phê công văn với đi luyện binh.

A, còn nữa, ta thừa dịp chàng ngủ vẽ lên mặt chàng một con rùa...ờ...một con nhỏ nhỏ thôi.

Nói tới thì dài, là thế này, mấy ngày nay bởi ta và Khương Trăn ép Phạm Thiên Hàm nghỉ ngơi, buồn chán quá chàng bắt đầu luyện thư pháp, theo lời chàng ấy là để tu tâm dưỡng tính, cũng miễn cho không cần thận bị ta tức chết.

Mà thư pháp đối với ta mà nói thì cũng y chang như thêu thùa vậy, là một vết thương không thể phai mờ. Hôm qua lúc Phạm Thiên Hàm đang nghỉ ngơi, ta nhìn bút mực giấy nghiêng chàng xếp đặt trên bàn bỗng muốn khiếu chiến một phen, nắm bút viết nửa ngày, cẳng viết cẳng thấy酸痛. Vậy cho nên, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đang ngủ cực kỳ an tường của Phạm Thiên Hàm, ta giận cá chém thớt. Ta vốn định lay chàng tỉnh dậy để chàng dạy cho ta tốt xấu gì cũng viết cho ra cái lối chữ thảo có thể hù người khác, nhưng khi ta sắp lại gần chàng, một giọt mực nhỏ nhỏ theo đầu bút lông, trượt qua chớp bút, tí tách rơi xuống mặt chàng. Chàng vẫn ngủ ngọt ngào như cũ, nên là ta thuận tay, trên cơ sở giọt mực ấy tô vẽ về ra một con rùa nhỏ mà ai nhìn cũng yêu. Ta cảm thấy con rùa đen nhỏ ấy vô cùng sống động như thật, nhảy nhót trên mặt, có cái đẹp dung hợp giữa công bút và vẩy mực*, lại có sự tinh tế của Tào y xuất thủy**, chón chón thể hiện một vẻ đẹp mâu thuẫn vừa xung đột vừa dung hòa.

*công bút: lối vẽ tranh tỉ mỉ, tinh vi

vẩy mực: cách vẽ tranh thủy mặc

** Cách vẽ hoa văn, nếp gấp quần áo trong tranh, bút pháp cứng cáp nhiều nếp gấp, nhân vật được vẽ y phục sát người, tựa như mới ra khỏi nước.

Nhưng Phạm Thiên Hàm người này cực kỳ đồ kị anh tài, đương lúc ta vẽ đến nét bút cuối cùng thì tỉnh lại, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi như muốn oánh ta một trận. Ta vì cái thói ghen ghét hiền tài của chàng mà cảm thấy vạn phần bi ai.

Ăn trưa xong thì Khương Trăn mang thuốc tới cho ta, đồ Phạm Thiên Hàm uống thuốc là chức trách của ta, ta có áp lực rất lớn.

Ta đứng ở xa xa, bưng bát thuốc, giả bộ nàng dâu nhỏ khước mắt ứa lệ, nói: “Thiên Hàm, nếu ta qua đó cho chàng uống thuốc chàng không được lấy việc công báo thù tư đâu nhé.”

Phạm Thiên Hàm ngừng đầu lạnh lùng liếc ta một cái, rồi lại cúi đầu viết chữ.

Ta cụt hứng thu hồi nước mắt, đi về phía chàng, đưa thuốc tới trước mặt chàng nói: “Thôi, xem như là ta sai, chàng đừng giận nữa, uống thuốc đi.”

Chàng không hành động gì, bút trên tay chấm chấm vào giấy Tuyên trên bàn, ý bảo ta xem.

Ta cúi đầu sắp lại gần xem, nét chữ chàng mạnh mẽ có lực, rất có phong cách quý phái. Mà chữ phía trên viết: Trong năm Trữ Hòa, Phạm tướng quân trúng tên, chưa thể uống thuốc, thể tử của chàng dùng miệng ngậm thuốc, mớm cho, thuốc vào tử huyệt, ngọt lành từ trong ra ngoài.

Ta ngừng đầu nhìn chàng, khóe miệng chàng ngậm cười, dáng dấp rất chi là tiểu gian tiểu tà.

Ta đặt thuốc xuống, cầm bút lên viết: Trong năm Trữ Hòa, Phạm tướng quân trúng tên, không chịu uống thuốc, thể tử của chàng dùng miệng ngậm thuốc, phun ra, thuốc vào tử da, được hiệu từ ngoài vào trong.

Ta cười dịu dàng nhìn chàng, chàng lảng lảng bưng thuốc lên, uống liền một hơi.

Vào đêm, Phạm Thiên Hàm không có việc gì làm nên sắp xếp lại các tờ thư pháp chàng viết, ta ở bên cạnh giúp xếp lại các tờ giấy Tuyên theo thứ tự lớn bé. Chàng bỗng dừng hỏi ta: “Có biết ban đêm ở biên cương rất đẹp không?”

Ta bị hỏi ngẩn ra, “Không biết.”

Chàng cười nói: “Ta mang nàng đi ngắm sao nhé?”

Lát sau, ta và Phạm Thiên Hàm lên chuồn ra khỏi quân doanh. Khương Trăn và Tiêu phó tướng vì bảo hộ sự an toàn của chúng ta, đã sắp xếp không ít nhân tuyến ở ngoài lều, chúng ta trốn bọn họ vui tới quên trời quên đất, ngẫm nhiên quên mất hai chúng ta một là tướng quân một là tướng quân phu nhân, có sao phải làm chuyện lên lút như vậy.

Chàng đưa ta ra một đồng cỏ phía sau nơi đóng quân, sau đó hai chúng ta ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện, mới này chúng ta bận rộn trốn tránh các binh sĩ tuần tra, hoàn toàn quên mất ngửa đầu mà nhìn nhân vật chính trong lần hành động này của chúng ta — sao trời. Trong thực tế, sao thưa trắng mờ, chẳng có chút cảnh đêm nào đáng nói.

Ta quay đầu định trách chàng mấy câu, phát hiện chàng lại có vẻ cực kỳ thất vọng, bèn chuyển sang an ủi: “Xem ra tối nay không có cảnh đêm nào để ngắm rồi, đi về thôi, tối mai chúng ta lại tới.”

Chàng không nói lời nào kéo ta đi vào rừng cây phía sau đồng cỏ, ta bị chàng kéo loạn choạng một cái suýt nữa té ngã.

Xét thấy trông chàng có vẻ sa sút tinh thần, cho nên ta cũng không tiện trách cứ thêm gì.

“Xem kìa.” Phạm Thiên Hàm đột nhiên dừng lại, chân ta không kịp ngừng, liền đồng một cái va vào lưng chàng, chàng nghiêng người tránh sang bên, ta cúi đầu xem, không nén được thán một tiếng a kinh ngạc.

Đom đóm

Vô số kẻ là đom đóm, giống như từng ngôi sao đang bồng bềnh trong bóng tối.

Phạm Thiên Hàm kéo ta ngồi lên đồng cỏ khô, ta ôm gối nhìn đom đóm trong không trung, chỉ cảm thấy đêm tựa mực, sao như mưa.

Thật lâu sau, ta quay đầu định biểu đạt với Phạm Thiên Hàm tình cảm mãnh liệt trong lòng ta một phen, lại thấy chàng đang mỉm cười nhìn ta, bộ dáng như đã nhìn ta rất lâu rồi, ta mất tự nhiên sờ sờ má mình, hỏi: “Trên mặt ta có cái gì à?”

Chàng chân thành nói: “Khi nàng yên lặng thì cũng có vài phần dịu dàng tĩnh mịch.”

Mặt ta nóng bừng lên, khụ một tiếng định nói gì đó, vô ý một cái lại bị nước miếng của mình làm sặc, thế cho nên một tiếng khụ biến thành rất nhiều tiếng khụ.

Chàng vỗ vỗ lưng ta, bắt đắc dĩ than: “Khen nàng một câu thôi mà, nàng không cần kích động đến thế.”

Con người ta từ nhỏ cơ hội được khen là rất ít, không ứng phó nổi kiểu khen ngợi đứng đắn như thế, ho xong nhìn vào ánh mắt thâm tình của chàng, tim đập như gõ trống còn xấu hổ tới mức tay cũng không biết đặt ở đâu.

Có lẽ sự xấu hổ của ta chọc cười Phạm Thiên Hàm, chàng cười đến mi mắt cong cong, ánh mắt trong bóng tối lấp lánh ánh hào quang.

Ta ngoảnh nhìn vào mắt chàng, người đã trải qua sống chết, huyết hận mà vẫn còn có được đôi mắt trong suốt, đen trắng phân minh, không nhiễm hồng trần như thế.

Chàng lấy tay khẽ chọc học má ta, cười nói: “Ngơ ngẩn cái gì vậy?”

Ta xoa xoa mũi, liếc mắt đi, cảm giác con người này cực kỳ nguy hiểm, tựa như một vũng lầy phủ kín lá khô, sẽ bất thành linh làm người ta lún sâu vào.

Chàng bỗng đưa tay ôm lấy mặt ta, từ từ sát lại gần, ta nhìn khuôn mặt ngày càng gần của chàng, chỉ thấy bên thái dương bắt đầu đỏ mọng, miệng đáng lười khô.

Mà chàng chỉ khẽ vén tóc mái ta lên, hôn một cái vào giữa trán ta, khẽ sát mũi ta hỏi: “Sao đom đóm này có đẹp không?”

Vì để không phun khí vào mặt chàng, ta chỉ có thể hơi nhếch môi nói: “Đẹp.”

“Đẹp nhất mà nàng từng thấy?” Chàng không phúc hậu như ta, hơi thờ phun đầy vào mặt ta.

Ta đáp: “Vâng.”

Chàng đưa tay vén tóc ta, sau đó cười cười lùi lại, ngẩng đầu thành thực ngắm nhìn đom đóm.

Ta không nhịn được hất món tóc vừa bị chàng vén sau tai ra, nhìn khoe miệng nhếch lên của chàng, không nén được hỏi: “Sao chàng biết trong này có đom đóm?”

“Một lần tản bộ tình cờ phát hiện ra.” Chàng cũng không quay đầu nhìn ta, liếc mắt nhìn chăm chăm đom đóm, tựa như đó là đứa con thất lạc lâu năm của chàng vậy.

Ta bĩu môi nói: “Quả là rất có tình thú nha, tản bộ nữa.” Sau đó lại nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Chẳng biết là cùng ai.”

Lúc này chàng mới nghiêng đầu nhìn ta, thản nhiên đáp: “Một mình một người, hay thường nghĩ, nàng ở nơi xa ngàn dặm, có lại cùng sư huynh nàng ngồi trên nóc nhà ngắm trăng ngắm sao hay không?”

Ta nhất thời ghen giọng, lúc sau mới nói: “Không có.”

Chàng ôm quanh eo ta, cười nói: “Ta bắt đom đóm cho nàng nhé?”

Ta dựa vào chàng, vòng tay quanh eo chàng, nói: “Trên người chàng có thương, cần phải tích đức.”

Chàng trầm trầm cười, làm lỗ tai kẻ sát trên ngực chàng của ta vang ong ong.

Trên đường về ta dắt ống tay áo của Phạm Thiên Hàm, thỉnh thoảng dùng sức lắc lắc một cái, cảm giác như hai đứa trẻ hồn nhiên vậy, trong lòng vô cùng thỏa mãn, bèn hào phóng nói: “Hôm nay ta không nên về loạn lên mặt chàng, đợi vết thương của chàng lành rồi, ta sẽ không bao giờ về nữa.”

Chàng vắn về tóc ta, nói: “Nếu nói vậy, ngày nào vết thương của ta chưa lành, ngày đó nàng sẽ không tha cho cái mặt của ta?”

Ta bắt đắc dĩ nói: “Thế cũng hơi quá, ta chỉ thỉnh thoảng xài tạm thôi.”

Bước chân chàng hơi chậm lại, ho mấy tiếng, bỗng lật tay nắm lấy bàn tay đang kéo ống áo chàng của ta, nửa thân mình áp về phía ta, khẽ cười, nói: “Ta có hơi mệt, nàng dịu ta một lát nhé.”

Ta vội vàng đỡ chàng, chậm chậm đi về phía quán doanh, không có ánh trăng, không có bóng ảnh, chúng ta vẫn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ở Lâu

Quân đội của Phạm Thiên Hàm đóng quân tại chỗ hơn nửa tháng, trong nửa tháng ấy ban ngày ta rất thanh thoi, ngoại trừ trông chừng Phạm Thiên Hàm uống thuốc ăn cơm ra thì chỉ đi tìm bọn Tiểu Ngũ Nhi tán gẫu, Tiểu Ngũ Nhi hiện giờ cực kỳ sùng bái ta, thấy ta vừa có một tay giò ám khí vừa có thể khiến tướng quân đại nhân của bọn họ ngoan ngoãn uống thuốc, quả thực là vị hào kiệt trong nữ trung hào kiệt, là con phượng trong nhân trung long phượng. Hơn nữa cậu ta còn truyền bá sự tích vĩ đại của ta ở khắp nơi, cho nên giờ trong quán doanh, đi tới đâu cũng có người dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta. Việc này khiến ta hưởng thụ cực kỳ, nhưng trong lúc hưởng thụ lại cảm giác rất chột dạ, bọn họ đều cho rằng ta tinh thông đủ mười tám loại võ nghệ, nào ngờ ta lại là mười tám loại võ nghệ cái nào cũng sơ sơ.

Tối đêm ta lại thấp thỏm hơn nhiều, bởi thân phận là tướng quân phu nhân, theo lẽ thường là phải cùng tướng quân ngủ chung một lều, mà tướng quân đại nhân e là ở trong quân lâu quá rồi, tuy ở bên có một đại phu khuyển quốc khuyển thành, nhưng chung quy cũng sợ người ta bàn ra tán vào không thể hạ thủ, vậy nên chàng ta cứ như một con sói đói, còn ta chính là con thỏ trắng nhỏ từ trên trời rơi xuống. Ban ngày chàng thường thường hùng hực nhìn ta, tựa như tính làm thế nào ăn sống nuốt tươi ta, đêm đến thì giam ta trong lòng chàng, chôn đầu vào cổ ta mà ngủ, hơi thở phả vào bên tai ta, thỉnh thoảng lúc mơ màng còn hôn ta một cái, hơi thở của chàng giống như một tấm lưới, chụp lấy làm ta đêm đêm hô hấp khó khăn. Ta cảm giác mình như một phạm nhân đang đợi lăng trì, hận hấn không cho ta một đao cho thống khoái.

Một đao này tới cũng không tính là quá muộn.

Sáng sớm hôm nay đội quân sẽ di chuyển tới biên thành bọn họ trú thủ. Phủ đệ bọn họ ở lại vô cùng nguy nga tránh lẹ, nghe nói là tri phủ tiền nhiệm vợ vết của cái xương máu của dân xây nên, Phạm Thiên Hàm tới liền cách chức tên tri phủ ấy, đem tài sản của y nộp vào quốc khố, nhưng phủ đệ này thì giữ lại làm tướng quân phủ tạm thời. Phạm Thiên Hàm bình phục rất nhanh, vết thương nặng như vậy mà cũng khỏi được bảy tám phần, bắt đầu bê bọn công vụ, ta tự biết mình không giúp được gì, bèn thức thời đi dạo chung quanh, phát hiện tướng quân phủ tạm thời này quả thật là ao rươi rừng thối, bên trái là một đài ngắm sao, bên phải là một đình ngắm trăng, trái một cái hậu hoa viên, phải một cái bách thảo viên... còn có một suối nước nóng lộ thiên được vườn chuối tiêu bao quanh.

Đạo hơn nửa ngày ta có chút mệt, bèn núp ra sau một tảng đá lớn trong hậu hoa viên đánh một giấc. Đang nằm mơ A Đào bung một bát canh gà nóng hôi hổi kêu ta ăn, ta vui sướng chạy qua ăn, đứng ngay vào khung cửa, tỉnh dậy mới phát hiện đầu ta đập vào đá, nên đứng dậy định trở về phòng ngủ một lát, còn chưa từ sau tảng đá đi ra đã nghe thấy giọng nói của Khương Trăn.

Khương Trăn: Ta trực tiếp đi hỏi phu nhân vậy.

Tiêu phó tướng: Cô cũng thấy rồi mà, tướng quân và tướng quân phu nhân tình vững như vàng, đâu còn chỗ cho cô nữa.

Khương Trăn: Dù sao ta cũng phải tự mình đi hỏi phu nhân mới chết tâm.

Mấy ngày nay, ta kỳ thật cũng rất thích vị Khương đại phu chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn khuyển quốc khuyển thành đẹp không sao tả xiết này. Theo ta biết được, cô ta lớn lên từ nhỏ ở trong núi, làm người đơn thuần ngay thẳng, đặc điểm lớn nhất là thẳng thắn, quả thật là một báu vật xinh đẹp.

Ta còn đang do dự có nên xuất hiện cho cô ta tự mình hỏi cái không, thì Tiêu phó tướng bỗng cất cao giọng: “Cô tội gì phải vậy?”

Ta len lén thò đầu ra xem biểu tình của Tiêu phó tướng, vẻ mặt hấn xoắn xuýt lại thành một đóa hoa cúc, dưới ánh mặt trời khóe mắt còn ứa lệ, ta thầm

than một tiếng trong lòng, đoán chừng lại là một câu chuyện sa đà về “Lòng ta hướng minh nguyệt, nề hà minh nguyệt chiếu nương máng”.

Khương Trăn cũng ngẩn lẹ, hét lên với Tiêu phó tướng: “Huynh không hiểu, huynh làm sao mà hiểu được?”

Tiêu phó tướng đang định nói gì đó, nhưng bởi ta đứng cái thế co một chân, hơi thò đầu ra ngoài như kim kê độc lập quá là thử thách cho cơ sở võ học của ta, mà cơ sở võ học của ta lại không chịu được quá thử thách, thế nên ta đã hoa hoa lệ lệ ngã bổ chửng ra ngoài, cắt đứt màn yêu hận đan xen của bọn họ.

Tiêu phó tướng kéo ta đứng dậy, dùng hai con mắt nhòa lệ kia của hấn sáng quắc nhìn ta, ta né ánh mắt của hấn nhìn sang Khương Trăn, cô ta cũng mang vẻ mặt mong chờ nhìn ta.

Ta đây là tạo nghiệt gì nha, tự dưng lại thành thiên ngoại phi tiên giữa cuộc tình của thanh niên nam nữ, đều trông mong ta bấm ngón tay tính một cái là có thể giúp bọn họ chỉ điểm bến mê ?

Hết cách, ta chỉ đành chinh chinh quần áo, nói: “Ta đều nghe hết rồi, bụng dạ ta cũng không phải quá hẹp hòi, nếu Khương đại phu đã có ý với Phạm tướng quân, vậy xin mời Khương đại phu tự đi hỏi Phạm tướng quân, nếu ngài ấy gật đầu, thì ta cũng sẽ không ngăn cản gì thêm.”

Dứt lời ta nhìn khuôn mặt như cúc hoa mang lệ của Tiêu phó tướng, lòng đầy áy náy. Ta cũng không cố ý khuyến khích minh nguyệt nhà người đi chiếu cái nương máng nhà ta đâu, nhưng người phải biết là, chuyện nam hoan nữ ái này, ngoại trừ Nguyệt Lão, không ai có thể quản được.

Khương Trăn nắm chặt tay ta nói: “Nếu chúng ta thành người một nhà, ta sẽ hiếu kính tỷ tỷ thật tốt, tỷ tỷ có đau ốm gì đều giao cho ta.”

Đối với hứa hẹn của nàng ta cũng không khoan khái là bao, chỉ đành gật đầu nói: “Vậy mọi người đi đi, chân ta đau, nghỉ chút.”

Khương Trăn nghe vậy liền ngồi xổm xuống định kiểm tra chân cho ta, ta che che lấp lấp bỏ chạy.

Vòng trở về hồ nước nóng khi nãy, ta nhìn trái nhìn phải một cái, cây chuối xung quanh tuy có vậy nó lại rất kín, hơn nữa là ngày nóng bức, hấn là không có kẻ nào ngu mà đi ngâm suối nước nóng. Nhưng ta vẫn lo lắng có khách không mời mà đến, vậy nên nhặt một cành cây lên viết nơi cửa vào: Tướng quân phu nhân đang giặt đồ ở trong này, kẻ nào lại gần diệt cửu tộc.

Ngắm lại thấy không đúng, lại thêm một hàng chữ: Nếu người tới gần đến mức có thể nhìn được hàng chữ này, ta diệt tam tộc nhà người.

Viết xong thì vừa lòng quảng nhánh cây đi phui phui tay, đi đến cạnh suối nước nóng cởi quần áo xuống nước. Ta cho là ngày nắng nóng ngâm suối nước nóng là một chuyện rất hành xác, ta vừa đưa cho tướng công nhà ta một cô tiểu thiếp, phải tự hành hạ một lát mới có thể ngăn lại nỗi lòng dâng trào chưa xốt của ta, nhưng trên thực tế thì nước nóng rất thoải mái, từ chân từng chút từng chút ấm vào tận trong lòng.

Ta thoải mái tới thán một tiếng, hơi ghé vào bờ hồ hưởng thụ cái cảm giác lười nhác này, thấy mình giống như đang nằm trên một đám mây lững lờ trôi.

“Nàng lại vẫn sung sướng tự đắc nhì.” Một giọng nói quen thuộc dọa ta run lên một chập, từ trên mây ngã xuống.

Ta duy trì tư thế nằm ghé vào bên bờ, cổ cứng ngắc quay lại nhìn cái nương máng nhà ta, cười khan hai tiếng nói: “Sao chàng lại tới đây, không phải đang xem công văn à?”

Phạm Thiên Hàm mang theo nụ cười mỉm chi, vòng quanh hồ chậm chậm tiến về phía ta, từng bước từng bước như giẫm vào lòng ta.

Cuối cùng chàng ngồi khụy một gối xuống trước mặt ta, nói: “Từ sau khi thê tử thấu hiểu đại nghĩa của ta đưa cho ta một vưu vật* tuyệt sắc thiên hương, ta đâu còn lòng dạ nào xem công văn nữa.”

*vưu vật : báu vật, thứ hay người đẹp đẽ (thg chỉ phụ nữ đẹp)

Ta sít sao nằm ghé vào bên bờ, che đi cảnh xuân đang ngập tràn nguy cơ của ta: “Tướng công thích mỹ sắc cũng không có gì đáng trách, nhưng chớ có mê muội mất cả ý chí.”

Chàng nhếch môi cười, vươn tay khẽ khàng khuấy nước chung quanh ta một cái, nói: “Nếu ta mê muội mất cả ý chí thì sao? Nàng có ngăn không cho ta nạp thiếp không?”

Ta nhìn ngón tay chàng vẽ ra từng cái xoáy nước bên cạnh mình, muốn khóc mà không nổi, đành gượng cười nói: “Trời muốn mưa, phu quân muốn nạp thiếp, không thể theo người ta mong muốn.”

Chàng nhón món tóc đang bập bềnh trên nước của ta, cầm lọn tóc nhẹ nhàng lướt qua trên mặt ta, nói: “Phu nhân không muốn biết ta trả lời Khương Trăn thế nào sao?”

Ta cắn cắn bờ môi khô ráp, nói: “Người con gái xinh đẹp nhường đây, đổi lại là ta cũng khó mà kháng cự, hơn nữa, con người chàng trước nay đối với chuyện hôn nhân khá là tùy ý, lúc chàng cưới ta chẳng phải cũng vì báo thù à.”

Chàng lẳng lặng nhìn ta, con ngươi đen thẫm như hồ sâu.

Ta bị chàng nhìn mà có chút do dự, chỉ đành nói tiếp: “Không phải ta hưng sư vấn tội, chỉ là...”

Chàng đột nhiên nhảy xuống nước cắt đứt câu chỉ là của ta, ta dùng sức chớp chớp mắt, trong đầu trống rỗng, chỉ có một âm thanh ùng oàng vang vọng: nơi này không thích hợp để ở lâu lâu lâu...

Lúc ta hoàn hồn lại, thì Phạm Thiên Hàm đã cởi hết quần áo trên người, ta đưa mắt nhìn ra chỗ khác, nuốt nước miếng một cái nói: “Nếu... nếu chàng cũng muốn tắm nước nóng, vậy ta không tranh với chàng.”

Lúc này ta cũng bất chấp để chàng nhìn thấy bộ dạng trần như nhộng của mình, chống tay lên bờ định nhảy lên khỏi hồ, thân thể mới hơi rời mặt nước đã bị kéo trở về.

Chàng đem ta khóa vào trong lòng, một tay vòng quanh eo ta, một tay nhẹ ve vuốt tóc ta, nói: “Nàng quả thật với chuyện gì cũng rộng lượng, ta nên cảm tạ nàng thế nào mới được nhỉ?”

Tuy còn cách bờ nước, nhưng da thịt và da thịt chân chân thực thực dán vào nhau, ta cả thờ cũng không dám nữa, khẽ mấp máy môi nói: “À... chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần nhắc tới.”

Chàng khàn khàn nói: “Không bằng, ta lấy thân báo đáp?”

Ta còn chưa kịp thẳng thắn cự tuyệt, môi chàng đã áp xuống, hoặc liếm hoặc mút hoặc cắn, dù dễ ta mở miệng cho lưỡi của chàng tiến vào.

Tuy là ở nhà các di phần lớn xuất thân thanh lâu, từ nhỏ ta ở cạnh họ cũng mưa dầm thấm đất được không ít, nhưng đều là tri thức lý thuyết, kinh nghiệm thực chiến thì không có một chút nào, vậy nên ta cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng mặc chàng bày bố.

Đôi môi chàng chậm rãi trượt một đường xuống cổ, xương bả vai, xương quai xanh... chàng quả thật là một kẻ thích gặm xương. Đầu chàng từ từ chìm vào trong nước, ta khẽ kéo tóc chàng, thật thần kỳ phát ra một câu lo lắng: “Sẽ... sẽ chìm mất.”

Chàng không để ý tới ta, rất chân thành nỗ lực lấy thân báo đáp ta.

Linh hồn nhỏ bé của ta bồng bênh theo hơi nước nóng bốc lên, ta nghe được tiếng nước bắn tung tóe quanh chúng ta, ta nghe được ta và chàng đều phát ra những tiếng rên nho nhỏ, ta nghe được giọng khàn khàn của Phạm Thiên Hàm nói, Thanh Thiên, đừng sợ.

Dần dần, ta cảm giác linh hồn ta càng bay xa đi, sau đó đột nhiên một cơn đau ủa tới, ta bị đau, há miệng cắn vai Phạm Thiên Hàm. Tay chàng an ủi vỗ về nơi eo ta, môi dán sát bên tai ta, mềm giọng dỗ dành: Thanh Thiên, thả lỏng. Thanh Thiên, ngoan.

Ta nhìn quần áo mà Phạm Thiên Hàm cởi ra bập bênh trên mặt nước, theo từng gợn sóng dập dềnh dập dềnh mà trái phải lay động, lay đến nỗi ta chóng cả mặt.

Khi hồn phách ta lần nữa quay về, thì phát giác chúng ta đã ra khỏi nước. Ta ngồi trên đùi Phạm Thiên Hàm, chàng rất chăm chú giúp ta mặc quần áo.

Ta chọc chọc ngực chàng, chàng nhúm mày nói: “Vương Thanh Thiên, nàng chọc vào vết thương của ta đấy.”

Ta chột dạ cười cười, nói tới cũng buồn cười, từ lúc chàng bị thương tới lúc khỏi ta chưa từng giúp chàng bôi thuốc, chủ yếu là ta đứng xa xa nhìn, trong lòng thấy quá là máu me, ta sẽ không ăn thịt được nữa. Cho nên ta kiên trì không giúp chàng bôi thuốc, chàng cũng không để người khác chạm vào, thuốc đều tự mình bôi. Không ngờ vết thương đã khỏi rồi, chỉ còn một vết sẹo màu hồng cỡ đồng tiền.

Ta ngượng ngùng thu tay lại, nói: “Đã lành rồi, làm sao còn đau.”

Chàng không để ý ta, cúi đầu chuyên chú buộc đai lưng ta.

Trên vai chàng còn lưu lại vết răng của ta, nhìn như một con bướm nhỏ, ta nhìn chăm chăm vào vai chàng, hỏi: “Vây, Phạm Thiên Hàm?”

“Hửm?” Chàng ngẩng đầu liếc ta một cái.

Ta sờ sờ mũi, nói: “Nếu chúng ta đã... đã đã hợp rồi, vậy... vậy chuyện giữa chàng và Khương đại phu phải chăng là nên nói ta nghe?”

Bàn tay đang buộc đai áo cho ta bỗng khựng lại, hỏi: “Đã hợp?”

Ta nhìn ngang ngửa một cái, nói: “Đây chẳng phải là đã ngoại à? Chẳng là đã hợp còn gì?”

Chàng đưa mắt nhìn trời, nói: “Là đã hợp. Còn về Khương Trần, không phải nàng rộng lượng lắm, còn hỏi làm gì?”

Ta bĩu môi, nói: “Cái chuyện nạp thiếp, chung quy cũng phải cho ta biết, để ta đi may bộ áo mới chờ uống trà tân nhân.”

Chàng dùng sức siết chặt đai lưng ta: “Không sợ, đến lúc đó thì áo quần mới ta sẽ sai người làm cho.”

Ta cắn vai chàng, oán hận nói: “Lang tâm cầu phế.”

Vì ta thật sự là cả người vô lực, nên Phạm Thiên Hàm ôm ta về phòng, binh sĩ gác phải trên đường đều dùng ánh mắt cực kỳ dâm tà nhìn hai chúng ta, ta

cần cù không mới giải thích với bọn họ: là thế này, ta bị chìm trong nước, tướng quân của họ cứu ta lên, chàng quả thật là một tướng quân tốt, thấy việc nghĩa là hăng hái lắm, có dũng có mưu. Bọn họ đều sung sướng nhận lời giải thích của ta, chỉ có Tiểu Ngũ Nhi, Tiểu Ngũ Nhi đáng chém nghìn đao kia, cậu ta nói, phu nhân, vậy tại sao quần áo của người khô mà quần áo tướng quân lại ướt hết?

Ta thoáng ngẫm nghĩ một chút, than một hơi nói, kỳ thật bị rơi xuống nước là tướng quân của mấy người, ta ở cạnh hồ kéo chàng lên, nhưng để duy trì uy nghiêm cho đại tướng quân, ta đành phải nói ra ngoài là chàng cứu ta, cậu ngàn vạn lần không được nói với người khác, biết không?

Tiểu Ngũ Nhi nói, ta biết rồi, phu nhân quả thật là một vị hiền thê hiếm có.

Phạm Thiên Hàm trừng ta một cái, ta thành khẩn an ủi chàng, không sao đâu, Tiểu Ngũ Nhi là người của mình mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phơi Thuốc

Buổi tối Phạm Thiên Hàm lại bám lấy ta báo ân thêm lần nữa. Cái đạo lý tích thủy chỉ ân đương dừng tuyên trương báo chàng học được rất tốt, chắc hẳn phu tử ở trường học năm xưa phải tận tâm tận lực lắm.

Ta mệt mỏi quá độ, không để ý một cái liền ngủ tới lúc mặt trời lên cao, tỉnh dậy thì không thấy Phạm Thiên Hàm đâu. Ta rửa mặt chải đầu xong liền đi thư phòng tìm chàng.

Chàng đang ngồi ở bàn múa bút viết gì đó, thấy ta đến chỉ ngẩng đầu khẽ cười với ta rồi lại cúi đầu xuống tiếp.

Vừa vén một nụ cười, ánh mắt ấm áp dịu dàng.

Ta tự đáy lòng cảm thấy, cái nương máng nhà ta bộ dạng thật tuần tú.

Ta kéo ghế tới ngồi đối diện với chàng, nhào ra trên bàn si mê ngắm chàng, trong lòng chảy nước miếng nhớ lại dáng vẻ nhu tình như nước đêm qua của chàng.

Nửa tuần trà sau, chàng khụ một tiếng nói: “Thanh Thiên, nàng đang dùng mắt ăn tươi nuốt sống ta đấy.”

Ta vô tội chớp chớp mắt: “Đại nhân oan uổng.”

Chàng đặt bút, nhào người ngang bàn, tay dài vươn ra, định bắt ta. Ta nhảy bật dậy, né tránh lang trảo, không gạt ngươi, tỷ tỷ cũng đã luyện kình công đó, tuy chỉ có thể nhảy lên cao hơn nửa đầu người, nhưng tốt xấu gì cũng gọi là kình công.

Ta đang đắc ý, quay đầu nhìn thì chàng đã phóng qua bàn, nghiêng người dựa bàn, nhìn ta lắc đầu cười.

Ta cảm thấy không ổn, xoay người muốn chạy trốn, vừa tới gần cửa, một trận kinh phong từ sau ập tới, cửa bang một tiếng đóng sập lại.

Ta thảm thán phục trong lòng, đây là thứ trong truyền thuyết – chủng phong nha chủng phong.

Ta xoay lại cười gượng hai tiếng, “Hôm nay gió to thật, thiếp đi lấy cho chàng cái áo choàng nhé.”

Chàng dùng ngữ điệu lười nhác nói: “Không làm phiền phu nhân phí tâm, lát nữa đều phải cởi hết.”

Trong kinh nghiệm nhân sinh hữu hạn của ta, số lần bị đùa giỡn không nhiều, cho nên lại không tiền đồ mà nóng bừng lên, ấp úng nói: “Này..ban ngày ban mặt, báo ân không hợp cho lắm.”

Phạm Thiên Hàm ngoắc ngoắc ngón tay với ta, nói: “Thanh Thiên, tới đây.”

Ta thảm rên trong bụng, tới cái gì mà tới, thất lưng ta đau.

Đáng tiếc đi ba đã nói với ta, làm vợ người tuyệt đối không thể cự tuyệt phu quân cầu hoan, không chỉ có không được cự tuyệt, mà còn phải được sủng mà kinh tiếp thụ. Cho nên ta lê cái thân tàn về phía chàng, vừa đi vừa thử thuyết phục chàng: “Thiên Hàm, con đường báo ân ấy nặng nề mà xa xôi, tương lai còn dài, hà tất phải chấp bách nhất thời...”

Lúc ta cách chàng năm bước thì chàng vươn tay ra kéo ta, giam ta vào lòng, nói: “Thanh Thiên.”

“Dạ?” Ta nghiêng đầu nhìn chàng.

Chàng vén món tóc trên trán ta, nói: “Hôm qua quên nói với nàng, ta cưới nàng không hoàn toàn là vì báo thù.”

Ta biết chàng đang an ủi ta về câu nói báo thù ngày hôm qua, bèn nói: “Không sao, hồi đó thiếp gả cho chàng cũng đơn giản là để có thể hành tẩu giang hồ.”

Chàng cong ngón tay lại, dùng sức búng tai ta một cái, nói: “Nàng không thể an phận một chút nghe ta nói hết à.”

Ta oan ức xoa vành tai, nói: “Chàng nói là được mà.”

Chàng nói: “Lần đầu ta gặp nàng trong cái ngõ nhỏ ấy, nàng đang ngồi xỏm đồ dành một cô nương, dáng vẻ rất là thiện lương.”

Ta gật đầu nói: “Lúc đó có phải chẳng là chàng cảm thấy thiếp thật từ ái, rất có hương vị của mẹ chàng.”

Chàng trừng ta một cái: “Nàng muốn nghe chuyện hay là muốn cho ta báo ân?”

Ta xòe tay cười: “Nghe chuyện nghe chuyện.”

Phạm Thiên Hàm nói, cha mẹ chàng trước nay luôn cho rằng nhà mình thua thiệt Tiêu Tử Văn, bọn họ quyết định phương thức báo ân là để Phạm Thiên Hàm trúng trạng nguyên rồi cưới Tiêu Tử Văn làm vợ, đùm bọc nhau cả đời.

Ta nghe tới đây trong lòng thực cảm khái, cả nhà họ quả rất biết tri ân đồ báo.

Phạm Thiên Hàm lại nói, chàng không nguyên lấy Tiêu Tử Văn, chàng vẫn luôn biết cô ta tâm thuật bất chính, chàng từng thấy cô ta ngấm ngấm dùng kim đâm ngón tay của người hầu, dùng gậy đánh vào lòng bàn chân người ta, uy hiếp tôi tớ nếu dám nói ra sẽ giết bọn họ. Hơn nữa cô ta tập võ, lúc chàng còn đang học tứ thư ngũ kinh, chơi nã đá cầu thì đã thấy cô ta ở trong đêm nhẹ nhàng nhảy vọt qua tường, từng thấy bàn tay nhỏ nhỏ của cô ta rắc một cái vụn gậy đầu một con chó. Vậy nên chàng cũng bắt đầu tập võ, chàng cần phải mạnh hơn cô ta, hơn nữa còn phải trả hết phần ân còn thiếu cô ta, sau đó loại bỏ cô ta xa thật xa cuộc đời chàng, nhưng trước lúc đó, việc gì chàng cũng thuận theo cô ta.

Chàng còn nói, khi chàng tra ra quan hệ giữa Tiêu Tử Văn và sư phụ ta, liền tới nhà ta cầu thân, về sau lại hối hận, sợ là đuổi đi một Tiêu Tử Văn, lại tới một người nham hiểm hơn, nên bèn chọn một đêm tối trăng cao gió trà trộn vào Vương phủ, lại phát hiện ta là tiểu cô nương đêm nguyên tiêu ấy, liền thấy cực kỳ hữu duyên. Sau lại vừa vặn gặp ta ở trên mái nhà không xuống được, lại thấy cực kỳ thú vị, thế là thành thân thì thành thân.

Ta gãi gãi đầu hỏi: “Lẽ nào gia đình tôi đó giúp thiếp xuống là chàng?”

Chàng gật đầu, ta thờ dài một hơi quay người ôm eo chàng, ngẫm hồi đó ta còn tâm tâm niệm niệm muốn báo đáp ân cứu ta xuống khỏi mái, không thể không cảm thán, chúng ta quả thật rất có duyên với cái phẩm chất báo ân này.

Đời người là như vậy, quanh quanh quẩn quẩn, quẩn quẩn quanh quanh, quanh đến chóng mặt, quẩn tới hoa mắt rồi, lại tụ lại cùng nhau.

Phạm Thiên Hàm nói: “Vì cưới nàng, ta đã náo loạn với cha mẹ ta một trận, bèn tự ra ở riêng, mà Tiêu Tử Văn lấy danh nghĩa chiếu cố ta đề xuất cùng ở với ta, ta không yên tâm để cô ta ở cùng cha mẹ, còn cha mẹ ta thì vẫn có hi vọng với hai bọn ta.”

Ài, hôm nay chàng nói thẳng ra tất cả mọi chuyện, ta rốt cuộc cũng coi như là vén mây mù thấy minh nguyệt. À! Nguyệt minh, minh nguyệt, ta bỗng nhớ ra, không biết hôm qua Khương Trần thế nào, bèn giãy khỏi vòng tay Phạm Thiên Hàm, vỗ vỗ má chàng, nói: “Thiếp hiểu rồi, từ nay trở đi ta không nói chàng cưới thiếp chỉ là vì báo thù nữa là được, nhưng thiếp lúc đầu gả cho chàng xác thực chỉ vì hành tẩu giang hồ, chàng đừng tính toán với thiếp nhé. Còn có, bây giờ thiếp có một việc gấp, thiếp trước đi xử lý cái đã.”

Nói rồi định bước đi, chàng lại kéo ta một chút, nói: “Khương Trần ở trước sân phơi thuốc.”

Ta có cảm giác vừa ngượng vừa bức vì bị xem thấu tâm tư, nói: “Chàng đừng tưởng thiếp là, thiếp là... Ài, thiếp là đi tìm cô ấy học chút đỉnh về thuốc và châm cứu thôi.”

Phạm Thiên Hàm nở nụ cười: “Ta đâu có tưởng cái gì đâu, chỉ mong phu nhân đừng chấp tay nhường vì phu cho người khác nữa là được.”

Mẹ ơi, việc nhỏ như con muỗi còn muốn tiêu khiển ta tới khi nào!

Ta quả nhiên tìm được Khương Trần đang ở trước sân phơi thuốc, dáng vẻ cô ta rất chuyên chú nghiêm túc, chẳng qua đôi mắt có hơi sưng, chắc là có khóc, Phạm Thiên Hàm đứng là tạo nghiệt.

Ta thông thả bước tới cạnh cô ta, khẽ ho một tiếng nói: “Tần đại phu.”

Cô ta quay đầu đối mặt với ta, sóng mắt lưu chuyển có phản sinh tư, ta nuốt ực một cái, tuyệt sắc tới nhường này, quả là đủ để khuynh đảo chúng sinh. Đưa mắt lướt qua cô ta, ta lại thấy Tiêu phó tướng đang thờ đầu thờ cổ đằng sau một cây cột, ôi, tuyệt sắc nhường này, thật khiến người ta lăm đường lạc lối.

Khương Trần đặt cái sàng phơi thuốc trong tay xuống, buồn bã cười với ta một cái: “Tướng quân nói không có dự định nạp thiếp, là Khương Trần phúc bạc, không có duyên làm tỷ muội với phu nhân, chỉ mong phu nhân đừng quá thương tâm.”

Một bụng an ủi của ta nhen ở cổ họng, nuốt cũng không được mà nhổ ra cũng không xong, khó chịu tới mức hai mắt đầm lệ.

Khương Trần thấy ta mắt đầm lệ, cô ta cũng bắt đầu ngấn lệ, cầm lấy tay ta nói: “Nếu phu nhân đã nuôi tiếc không thôi như vậy, không bằng chúng ta kết nghĩa kim lan nhé?”

...

Tức thì, hương trời vãi một cái, hương đất vãi một cái, vãi trời đất xong, chúng ta đã kết nghĩa kim lan. Ta thoáng thấy vẻ mặt mờ mịt của Tiêu phó tướng bên cạnh cột, chắc là không rõ vì sao đang yên lành lại đột nhiên kết bái. Sự tình phát triển tới nước này, ta cũng bắt đầu đi lầm.

Kết bái xong, Khương Trần nhìn ta, ta nhìn Khương Trần, đại để là do chúng ta đều là lần đầu kết bái, không có nhiều kinh nghiệm, nhất thời lúng túng vô cùng...

Vậy nên ta ho khan một tiếng, nói: “Muội muội đang phơi thuốc gì vậy?”

Dược liệu cô ta phơi trông rất đáng yêu, kích cỡ như hạt đậu đỏ, hình dạng dài hẹp như hạt gạo trắng, hơi trong suốt, trông có vẻ như dược liệu quý hiếm lắm.

Khương Trần bóc một nắm bỏ vào lòng bàn tay ta, nói: “Cái này là Thủy tiên tử.”

Người đẹp quả đúng là khác biệt, ngay cả tên thuốc đi phơi cũng đẹp.

Ta lật qua lật lại Thủy tiên tử trong tay, cảm thán: “Vị thuốc này bề ngoài quả là đẹp, ngay cả tên gọi cũng rất dễ thương, không biết là có công hiệu gì?”

Khương Trần bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Vị này cam hàm, tính hàn, không độc, chuyên trị chứng cam tích, cam sang, sốt cao mê sảng, đi ngoài nôn mửa ở trẻ em. Có công hiệu kiện tỳ hóa thực, trừ nhiệt tiêu cam.”

Ta nghe mà mù mịt hơn cả sương mù, chỉ đành nói: “Vậy rốt cuộc là chữa được bệnh gì?”

Trong mắt cô ta lóe lên ánh hào quang tri thức, nói: “Các loại như gầy gò vàng vọt, phát khô, nôn mửa, tiêu chảy do tỳ vị bị thương tổn gây ra.”

Ta gật đầu, giờ mới thông tục dễ hiểu đây.

Sau đó, ta miệng tiện hỏi một vấn đề khiến cả quãng đời còn lại của ta đều hối hận vì đã hỏi.

Ta hỏi: “Vị thuốc này làm từ cái gì vậy?”

Khương Trần mặt không đổi sắc: “Thủy tiên tử cũng có tên là Cốc trùng, là con giòi trong phân ché ra, lấy con giòi trong hố phân, rửa sạch phơi sấy, bỏ vào ống trúc bao kín lại, đợi khô thì nghiền ra, mỗi lần uống một, hai phân, cho vào xạ hương, gạo để dùng.

Con mắt ta dờ dẩn nhìn đồng Thủy tiên tử trong lòng bàn tay.

Bạn có từng yêu thích, bạn có từng cảm hèn, bạn có từng rất muốn chặt bỏ bàn tay của mình hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Xuống Bếp

Ta vác cái mặt như đưa đám trở lại thư phòng Phạm Thiên Hàm, kéo ghế ra góc ngồi, dùng khăn ướt không ngừng lau tay.

Phạm Thiên Hàm từ trong công văn ngẩng đầu lên liếc ta mấy cái, thờ dài nói: “Nàng định lột hẳn một lớp da trên tay nàng đấy à?”

Ta đưa tay lên mũi ngửi một cái, mũi như có như không? Thế nên lại cầm khăn lau tiếp.

Phạm Thiên Hàm bỗng nhấc tay lên, bút lông trong tay bay vút về phía ta, bút lông xẹt qua dưới tay ta, câu lấy khăn, lấy tốc độ cực kỳ nhanh, cầm phập vào bức tường sau lưng ta.

Ta chỉ thấy đầu ngón tay có một con gió vút qua, thì trên tay đã trống không rồi.

Phạm Thiên Hàm nghiêng đầu nói: “Bàn tay ngọc ngà của phu nhân vẫn nên giữ lại để rửa tay làm canh cho ta thôi.”

Mộng tưởng của ta là có thể khoe khoang tới vô ảnh đi vô tung, được xưng là nữ hiệp Nhất trận phong. Nhưng mấy lần bị chưởng phong bút phong của

Phạm Thiên Hàm dọa ngăn ra, ta thực bất mãn, hậu quả rất là nghiêm trọng.

Ta nhỏ cây bút lông cắm trên tường ra, cũng không biết chàng sử lực kiểu gì, lại có thể dùng đầu lông của bút cắm vào tường. Ta cầm bút lên cười với chàng: “Thiên Hàm, tiếp chiêu.”

Ta lật cổ tay, bút bắn đi, theo phía sau bút còn có mười cây ngân châm, ngân châm quấn thành một vòng hào quang hộ tống bút, nhắm Phạm Thiên Hàm phi tới.

Chỉ thấy mắt Phạm Thiên Hàm lóe lên một cái, quơ lấy trường quyền trên bàn, ném vào không trung, trường quyền cuốn thành một đường cong xinh đẹp, bọc vào trong bút lông và toàn bộ ngân châm không sót một cái nào, châm không rơi, quyền không phá.

Ta thật muốn vỗ tay hét một tiếng: Hay nha! Lại làm lần nữa.

Phạm Thiên Hàm nhặt một cây ngân châm lên đánh giá một hồi, nói: “Đây chính là tú hoa phi châm nhu tình như nước, bắn như thiên hoa bay loạn mà Tiểu Ngũ Nhi ca ngợi đó sao? Châm châm nhu tình châm châm lệ?”

Ta cực kỳ thần phục trình độ nói hươu kể vượn của Tiểu Ngũ Nhi, cái tên vô sỉ như thế cũng một cậu ta nghĩ ra được.

Ta lắc đầu nói: “Đây chỉ là cây kim khâu ở trạm dịch ta tiện tay dắt dê dắt về đây thôi, chàng còn nhớ chàng đã hứa với thiếp là tặng thiếp ngân châm không đây?”

“Nhớ.” Chàng dừng một chút, “Bộ ngân châm nàng dùng lúc trước có vứt đi chưa vậy?”

Ta cười thâm trong bụng, trên mặt vẫn phải đóng bộ nghiêm túc: “Vẫn chưa, chẳng là để lại ở nhà, đợi chàng tặng thiếp bộ mới rồi, thì cũ mới cho đi.”

Phạm Thiên Hàm cười nói: “Vậy nàng muốn ngân châm kiểu gì?”

“Hắc kim của Bạch Vân Sơn và hắc thiết của Đông Nhạc đoán tạo bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

Phạm Thiên Hàm nhướng mày nói: “Bạch Vân Sơn và Đông Nhạc, một cái phía Tây cái phía Đông, cách nhau vạn dặm, nàng quả thực ham thích chơi khó ta.”

Ta gật đầu nói: “Không sai, đây là một trong những nhạc thú ít ỏi của thiếp.”

Chàng cười đến vui vẻ, hàm răng trắng làm ta chói tới đau cả mắt, chàng nói: “Nhạc thú này ta còn có thể dung túng được, nhưng mà, vì sao cần phải đoán tạo bảy bảy bốn mươi chín ngày?”

Ta bị hỏi ngẩn ra, nói: “À... Thiếp cũng không được rõ lắm, truyền thống giang hồ ấy mà, luyện đan phải bảy bảy bốn mươi chín ngày, bế quan phải bảy bảy bốn mươi chín ngày, rèn kiếm phải bảy bảy bốn mươi chín ngày. Đại khái chắc là thấy đọc xuôi miệng đi, ít ra thì cũng thuận hơn là tám tám sáu mươi tư, sáu sáu ba mươi chín.”

Phạm Thiên Hàm gấp quyển sách trong tay lại, đi tới cạnh ta, kéo ta dậy khỏi ghế, nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu cơ?”

“Đi vì ta rửa tay làm canh, ta đói rồi.”

Hả? Vị tướng quân này sao nói đói cái là đói được vậy?

Ta nhìn đồng nồi niêu xong chảo mà chột dạ, xét theo tài nấu nướng cường hãn của A Dao và Bảo nhi, ta chưa từng nấu ăn bao giờ, món duy nhất từng làm là khoai lang nướng trộm từ nhà nông dân với Bảo nhi. Thế nên ta cùng Phạm Thiên Hàm thương lượng: “Chắc sơn hào hải vị gì chàng đều ăn qua rồi, không bằng thiếp mang chàng đi ăn thứ độc đáo hơn nhé?”

Phạm Thiên Hàm nói: “Cái gì mà độc đáo?”

“Khoai lang nướng.” Ta sợ chàng chê, lại nói: “Trường tượng mà xem, dưới lớp vỏ cháy đen ấy, là thịt khoai thơm ngào ngạt vàng rực rỡ, cắn một miếng, răng miệng lưu hương, nhân gian mỹ vị nhé.”

Chàng lắc đầu nói: “Đáng tiếc ở đây không có món khoai lang ấy, không bằng phu nhân tạm chấp nhận gà vịt bò trâu này làm cho ta một bữa cơm thường được chứ?”

Ta nhìn xung quanh phòng bếp, quả nhiên không có khoai lang, nên chỉ đành thành thật khai báo: “Thiếp không giỏi nấu ăn.”

“Ta không kén chọn.” Chàng cười đáp.

Ta lờ mờ cảm giác như chàng đang giễu cợt ta, liền bức lên: “Thiếp kén ăn. Dù sao cũng không thể là thiếp làm cho chàng ăn, mà thiếp lại không ăn.”

Chàng buông tay ta ra, nói: “Cái đáng tức xì khói của phu nhân quả thật khiến lòng người ta sung sướng nha.”

Ta nghiêng rặng, trong đầu về ra cái cảnh đánh đập chàng.

Chàng vươn tay vén tóc trước trán ta, nói: “Phu nhân đừng giận, ta rửa tay làm canh cho nàng vậy.”

Phạm Thiên Hàm ưu nhã xắn ống tay áo lên, nhóm lửa, xắt thái. động tác điêu luyện, có lẽ chàng ở dã ngoại sinh hoạt lâu rồi, học được tự lo liệu.

Ta tựa vào cửa nhìn chàng trừ bị, động tác của chàng như mây bay nước chảy, không như đang làm cơm, ngược lại như đang luyện tập một võ công tuyệt thế nào đó, nói chung là mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều tản ra khí khái của đại hiệp.

Ài, chàng đa tài đa nghệ đến vậy, bảo ta chịu sao nổi nha chịu sao nổi.

Qua chừng một chung trà, tư thế quấy muối của chàng vẫn hiên ngang mạnh mẽ như cũ; qua hai chung trà, cảnh chàng xắt thái vẫn đảo quang kiếm ảnh như xưa...

Trong khoảng thời gian đó đầu bếp thò đầu vào xem mấy lần, nhỏ giọng hỏi ta, “Phu nhân, tướng quân đang làm gì vậy?”

Ta nói, “Nghiên cứu tuyệt thế võ công.”

Y gật gật đầu rồi đi ra xa.

Lại qua thời gian một chung trà, ta đứng có chút mệt, bèn ngồi xuống bậc cửa, đầu bếp lại tới nữa, y ngồi xuống trước mặt ta đối mắt với ta, “Phu nhân, công phu này của tướng quân còn phải nghiên cứu bao lâu nữa, mấy trăm người trên trên dưới dưới phủ này đang chờ ta nấu cơm đó.”

Ta trầm ngâm một lát, nói: “Truyền lời ta xuống, hôm nay trong phủ không nấu cơm.”

Đầu bếp cả kinh thất sắc: “Phu nhân, ấy là vì sao?”

Ta nghiêm nghị nói: “Chính cái gọi là trời giao trách nhiệm to lớn cho người, tất phải khổ tâm trí của họ, lao cân cốt của họ, đối thể phu của họ, đối đến mức cả người tàn tạ. Gần đây tướng quân phát hiện thấy sau khi lui địch, huynh đệ trong quân có chút kiêu ngạo, quyết tâm nghiêm túc chinh đồn quân kỷ một phen, bước đầu tiên của lần chinh đồn này chính là cho bọn họ thể nghiệm chút tư vị đói khát của dân chúng.”

Đầu bếp lộ vẻ tỉnh ngộ, nói: “Tướng quân quả nhiên là tướng quân tốt vì nước vì dân.”

Ta gật đầu nói phải.

Đầu bếp bước được hai bước, tựa như nghĩ tới gì đó lại quay lại ngồi xổm xuống trước mặt: “Lúc trước không phải phu nhân nói tướng quân đang nghiên cứu tuyệt thế võ công ư? Sao lại thành chinh đồn quân kỷ rồi?”

Ta chặc một tiếng, hậm hất không thành thép, nói: “Sao nhà ngươi còn chưa hiểu ra, tướng quân một ngày trăm công nghìn việc, vì tiết kiệm thời gian, ngài chỉ dành một bên nghiên cứu võ công, một bên chinh đồn quân kỷ, cái này gọi là một mũi tên trúng hai đích, rõ chưa?”

Đầu bếp thụ giáo gật đầu, nói: “Tướng quân thực là quá vĩ đại, ta sẽ đem tinh thần của tướng quân truyền đạt xuống dưới.”

Ta nghiêm túc gật đầu, “Đi đi.”

Ta nhìn gã đầu bếp rào bước đi xa, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Lại qua thời gian nửa chung trà, trước cái lúc ta thật sự đói đến tàn tạ cả người ra, thì Phạm Thiên Hàm đã bung một bát cháo tới trước mặt ta, vồ vồ đầu ta nói: “Thanh Thiện, tới ăn cháo.”

Ta yếu ớt nhận bát cháo, ngửi một cái, ừm, tạm thời không có mùi lạ.

Nhìn Phạm Thiên Hàm vẻ mặt chờ mong lại sợ bị thương hại, ta cố gắng nuốt một ngụm cháo.

Chàng nhìn ta chằm chằm nói: “Thế nào?”

Máu của ma quỷ, nham thạch nơi địa ngục. Ta đời trước nhất định là đã giết người phóng hỏa, gian dân cướp giật, không tội ác nào không làm mới rơi vào cảnh phải ăn thứ cháo này.

Ta biết dựa theo giáo dưỡng ta nên an ủi chàng, nhưng ta lại sợ chàng lần sau lại nấu cho ta ăn, vậy nên ta nén lệ lắc đầu, đưa bát cho chàng, để chàng tự mình nếm thử vị đắng chua cay ngọt mặn của cuộc đời.

Phạm Thiên Hàm ăn một miếng, thực bình tĩnh dặt tay ta, nói: “Thanh Thiện, chúng ta đi trộm khoai lang đi.”

Ta cảm thấy, với tư cách là tướng quân và tướng quân phu nhân, chúng ta hẳn là không nên cầm một cái kim một sợi chỉ của nhân dân, cho nên ở trong cái hố bị chúng ta đào khoai ra có chôn vào ít bạc vụn, còn về phần bạc có thể đào ra được hay không, thì mặc cho số phận đi.

Chúng ta vào rừng nướng khoai, gió thổi lửa bập bùng bập bùng.

Khoai lang nướng ra rất thơm, Phạm Thiên Hàm ăn rất nghiêm túc, khóe miệng bên má còn có vài vết đen, ta đột nhiên thấy trong lòng mềm ra, nói: “Thiếp sẽ học nấu ăn.”

Chàng ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt chứa nét cười, rục rờ như sao xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cá Nước

Hôm nay dùng bữa trưa xong, ta nhận được một lá thư nhà từ Bảo nhi, trong thư nàng nói Tiêu Tử Vân mất tích rồi, còn nói theo như nàng đoán, Tiêu Tử Vân chắc là luyện công tẩu hỏa nhập ma, biến thành ma nhân bắt nam bắt nữ. Phỏng đoán của nàng vô căn cứ, thuần túy chỉ vì nàng ghét Tiêu Tử Vân, nhân cơ hội trừ eo cô ta một phen. Nàng còn nói rất là nhớ ta, hỏi ta lúc nào thì quay về, nàng nói Liễu Quý Đông đã đi cầu thân với cha ta, cha cũng không rõ hôn sự của Bảo nhi nên do ông làm chủ, do ta làm chủ hay là Phạm Thiên Hàm làm chủ, bèn kéo dài, nàng nói gần đây nàng nhìn Liễu Quý Đông trong lòng thường nghĩ muốn lột sạch quần áo của hắn, hỏi ta đó có phải là bệnh tật gì không. Sau cùng nàng còn hỏi ta, nếu nàng bá vương ngành thượng cung liệu chẳng là không được rụt rè cho lắm.

Ta cố gắng bình tĩnh, run tay gấp thư lại, theo Khương Trăn ngồi xổm trong sân xem mấy thứ được liệu cổ quái.

Mấy ngày nay Phạm Thiên Hàm tập trung luyện binh, nghe nói là để công hạ quân phản loạn cuối cùng – Bạch Mông tộc. Ta vừa nghe tới đánh trận thì liền nhớ tới vết sẹo cổ đồng tiền trước ngực Phạm Thiên Hàm. Vậy nên mỗi ngày đều theo người cùng thể vô tranh là Khương đại phu chung đụng. Tự lần trước bị Thủy tiên tử của cô ta chấn kinh một hồi, ta đã tưởng rằng đời này không còn gì đáng sợ, bèn thường thường sa đọa với cô ta nghiên cứu các loại được liệu cổ quái. Nhưng ta vẫn ngày ngày bị cô ta làm chấn động, tựa như “Từ xa hà” hôm qua, cũng có tên là “Phật cà sa”, là nhau thai người (cuồng rồn) chế thành, chủ trị cốt chùng lao tổn ở phụ nữ; “Nhân long” hôm nay, là từ giun đũa chế thành, chủ trị bệnh về mắt. Theo cô ta nói, “Nhân long” mà giờ cô ta đang phơi là cực phẩm trong Nhân long, long trung chỉ long, là nhân long làm từ con giun nôn ra từ miệng trẻ con, được tính cực hàn, có thể trị bệnh đau mắt đỏ và các bệnh cảm cúm ở trẻ em.

Khương Trăn thấy ta ngồi xổm xuống, hỏi ta: “Tỷ tỷ, tỷ có từng cùng tướng quân làm lễ Chu Công chưa?”

Ta lung lay một cái, suýt nữa cắm đầu vào trong đồng Nhân long.

Ta khụ một tiếng, nói: “À, có làm rồi.”

Khương Trăn gật đầu, lại hỏi: “Hôm qua muội đọc sách, có nói làm lễ Chu công cũng vui sướng như con cá ở trong nước vậy, muội rất khôn hoặc, cá nước thân mật rốt cuộc là kiểu hoan sướng thể nào?”

Dạ dày ta co giật một trận, một hồi lâu mới nói: “Khương Trăn, muội liệu có muội muội nào thất lạc lâu năm không?”

“Sao tỷ tỷ lại nói vậy?” Cô ta nghi hoặc ra mặt.

Ta xoa bụng nói: “Ở nhà ta có một tiểu nha hoàn, tính tình giống muội y như đức...”

Y như đức, ngữ bất kinh nhân tử bất hư.

Khương Trăn có vẻ bình tĩnh ra, lắc đầu nói: “Muội cũng không biết là có không, muội được sư phụ nhặt được trong núi, tỷ còn chưa nói cho muội biết cá nước thân mật là kiểu hoan sướng thể nào đấy?”

Ta thật vô lực, đại để là các bé được nhặt về đều không ngại học hỏi như thế đi, câu chuyện này cảnh báo với chúng ta, đừng nên tùy tiện nhặt con nít về.

Đối mặt với một học sinh ham học như thế, ta tự biết mình không có tài làm thầy cho người, chỉ đành bỏ chạy trốn.

Ta chạy vào phòng bếp, gần đây ta đang theo đầu bếp học nấu ăn, thành tựu trắc việt, hôm qua suýt tí nữa thì hòa thiêu phòng bếp.

Đầu bếp thấy ta đi vào, đặt cái muối trong tay xuống, run rẩy nói: “Phu, phu nhân, hôm hôm qua người đã đốt hết thực phẩm cho ba ngày trong phủ rồi, chiến tranh lương thảo túng thiếu, có thể, có thể xin phu nhân ngày mai hãy tới được không?”

Đối với thái độ của y ta cực kỳ bất mãn, nên nói: “Ngày mai rồi lại ngày mai, ngày mai thì rất nhiều, ta mà đợi ngày mai, mọi việc đều phí hoài.”

Đầu bếp gãi gãi đầu nói: “Vậy hôm nay phu nhân vẫn muốn học?”

Ta nghiêm túc khuyên bảo: “Cũng không phải, ta khen ngươi vì ngày mai tính toán rất có tầm nhìn xa. Ngươi nên đọc ít sách vở, ta đi đây, ngươi làm cơm cho tốt.”

Ta phiêu nhiên bước đi, chỉ nghe đằng sau thì thảo lẩm bẩm: “Ta phải đọc sách mới được.”

Ta nhàn rỗi phát chán bèn đi dạo loanh quanh trong phủ, lượn qua lượn lại thì tới chỗ cửa vào hồ nước nóng, lúc trước ta viết “Tướng quân phu nhân ở trong này giặt quần áo...” vẫn còn lờ mờ thấy được, ta bèn lấy chân xóa đi.

Tuy rằng ta cũng không định tắm, nhưng ta vẫn đi vào, cởi giày ra ngồi bên bờ ngâm chân.

Mặt trời đã ngả về tây, rải ánh chiều tà lên mặt nước, mỗi lần chân ta đá nước, thì mặt trời chiều lại sóng sánh lên. Tiếng nước bắn tung tóe, ta bỗng nhớ lại hôm đó cùng Phạm Thiên Hàm ở nơi này... cá nước thân mật nha, tìm đập mạnh một cái, ta vội vàng rút chân lên đi giày vào, chạy khỏi hồ nước nóng, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn một cái, quả là: Nắng tàn một dải trên sông, nửa hồng nửa biếc linh lung chan hòa, yêu sao tháng chín mừng ba, a đi đã phật, sắc tức thị không.

Khi đi ngang qua sân, ta bắt gặp Tiêu phó tướng đang tán gẫu với Khương Trăn, bèn len lén sáp lại gần, chỉ nghe Tiêu phó tướng đỏ mặt lấp bắp nói, “Ta... ta cũng không được rõ lắm.”

Ta đại khái đoán rằng Khương Trăn đang hỏi hẩn việc gì đó, nhanh chóng nhón chân rồi đi, ở khúc rẽ hành lang phịch một tiếng đụng vào một người, ngẩng đầu nhìn, té ra là Phạm Thiên Hàm, bèn oán hận nói: “Chàng không có việc gì chạy tới đụng thiếp làm gì?”

Chàng đỡ vai ta, nói: “Nàng len lén lút định đi đâu vậy?”

Ta nhất thời quên mất mình đang len lút làm gì, đành nói thật ra: “Chàng đụng vào, thiếp quên xù mất rồi.”

Chàng vô cùng bất đắc dĩ, nói: “Nghe nói hôm nay nàng nhận được thư, mọi người trong nhà có khỏe không?”

Ta hỏi tương lại lá thư của Bảo nhi, nói: “À, nghe nói Tiêu Từ Vân mất tích rồi.”

Phạm Thiên Hàm nghe vậy cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì, chỉ nói: “Vây rất tốt, cô ta ở cạnh cha mẹ ta cũng không yên tâm.”

Ta hỏi: “Chàng nghĩ là cô ta đi đâu?”

Chàng nói: “Có lẽ là cùng sư phụ đại sư huynh của nàng đi hành tẩu giang hồ rồi, sao? Nàng hâm mộ?”

Chặc, đũa nhỏ xúi quẩy hay ghen này.

Nhưng nếu chàng đã nhắc tới sư phụ, ta cũng muốn hỏi một chút, bèn nói: “Thiếp đến khổ vì không có cơ hội nói với chàng, câu chuyện sư phụ kể cho thiếp nghe có điều sai khác với của chàng.”

Chàng nhướn mày cười nói: “Đến khổ vì không có cơ hội?”

Ta rất bức cái hành vi luôn luôn không chịu bắt lấy trọng điểm của Phạm Thiên Hàm, giậm chân nói: “Thiếp quên mất, được chưa? Trọng điểm là chuyện có sai khác!”

“Vâng vâng vâng, phu nhân đừng giận.” Chàng cười cười áp sát vào mặt ta, nói, “Có gì sai khác?”

Ta không thích chàng dựa vào gần như thế, nói chuyện toàn thờ vào mặt ta, làm thế ta sẽ tâm viên ý mã*, sẽ bắt đầu tưởng tượng lúc trưa chàng đã ăn những gì, cho nên ta đẩy mặt chàng ra nói: “Sư phụ thiếp nói mẹ Tiêu Từ Vân không phải do ông ấy giết, hơn nữa dưỡng phụ của cô ta cũng không phải vì cứu chàng mà chết, ông ta còn có ý lấy chàng ra chấn kiểm của sư phụ.”

*Tâm viên ý mã: Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khỉ, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác.

Phạm Thiên Hàm nhún vai nói: “Khi đó ta còn nhỏ, cho nên cũng không nhớ rõ.”

Ta nói: “Lúc đó thiếp không có mặt, cho nên không biết.”

Phạm Thiên Hàm nói: “Huyền thuyên.”

Ta đành bảo: “Vây ân oán của mấy người có thể buông bỏ được không? Chàng cũng là người từng tới Quý Môn quan đạo một chuyến rồi, còn có gì không bỏ được chứ?”

Chàng bõn cọt nói: “Ta không bỏ được nàng.”

Ta do dự xem có nên đỏ mặt một chút chứng tỏ ta rất ngượng ngùng hay không, cuối cùng vẫn thôi, dày mặt nói: “Vây có thể vì một nụ cười của thiếp mà xóa bỏ ân cừ được không?”

Chàng bật cười, nói: “Sư phụ nàng không xuất hiện trước mặt ta, ta không tìm được ông ta, thì cũng không có cách báo thù.”

Ta mừng vô cùng, đang định nịnh chàng vài câu, xa xa trông thấy Khương Trăn và Tiêu phó tướng đang hướng sang bên này, bỗng nhớ lại chuyện lúc nãy, kéo Phạm Thiên Hàm tùy tiện trốn vào một phòng nhỏ.

Ta và Phạm Thiên Hàm ngẩng đầu, á... Tiểu Ngũ Nhi đang nắm tay một tiểu cô nương, ờ, đang... ngâm thơ đối chữ.

Tiểu Ngũ Nhi và cô nương ấy bị chúng ta cắt ngang chuyện tốt, có vẻ rất kinh hoàng, dất tay nhau bịch bịch quỳ xuống, khóc lóc: “Tướng quân, phu nhân, chúng ta thật tâm yêu nhau, xin tướng quân và phu nhân thành toàn.”

Ta khẽ áp vào bên tai Phạm Thiên Hàm nói: “Có phải là chàng từng có lần lấy gậy đánh uyên ương* không thế?”

*Chia rẽ đôi tình nhân

Phạm Thiên Hàm vô tội lắc đầu, trả lời ta: “Hay là nàng từng phá hư nhân duyên của người ta?”

Ta nghiêm túc nhớ lại những chuyện xấu ta đã từng làm một phen, xác định không có việc như thế, bèn nói: “Nào có.”

Hai ta nhìn nhau một cái, dùng ánh mắt hỏi đối phương: Vậy vở tuồng này từ đâu mà ra?

Tình hình giằng co quá lâu lại thành ra xấu hổ, đôi uyên ương số khổ trước mặt khóc đến chết đi sống lại, sống lại chết đi, ta dùng khuỷu tay thúc Phạm Thiên Hàm ý bảo chàng xử lý đi.

Chàng liếc xéo ta một cái, khụ một tiếng nói: “Các ngươi đứng lên trước đi.”

“Tiểu Ngũ Nhi không dám.” Tiểu Ngũ Nhi đột nhiên nói to.

Đáng chết, lớn tiếng như vậy làm gì!

Bởi đang quá tập trung tinh thần, Tiểu Ngũ Nhi đột ngột nói to làm ta giật mình dựa sát vào Phạm Thiên Hàm, chàng cúi đầu cười với ta một cái, dùng khẩu hình im lặng diễn đạt hai chữ: Nhất gan.

Ta dè cái xúc động muốn đánh chàng xuống, khẽ cười với Tiểu Ngũ Nhi: “Tiểu Ngũ Nhi, Phạm tướng quân tuy không có lương tâm, nhưng cậu cũng biết ta vốn luôn trạch tâm nhân hậu mà, mau đứng dậy trả lời, ta thay cậu làm chủ là được.”

Tiểu Ngũ Nhi bán tín bán nghi kéo nhân tình của cậu ta dậy, lúc này ta mới nhìn rõ dáng vẻ của tiểu cô nương trước mặt, thanh tú tiểu giai nhân, đang rất xấu hổ cúi đầu.

Ta nghĩ nên giả vờ từ ái một lần, bèn mềm giọng hỏi: “Tiểu cô nương tên gì?”

Tiểu cô nương vừa xấu hổ vừa sợ sệt nói: “Bẩm phu nhân, con từ nhỏ bị bán thân làm nô tỳ, chủ nhân chưa từng đặt tên cho con, nhưng Tiểu Ngũ Nhi ca ca đã giúp con lấy một cái tên.”

“Ồ, tên gì?” Ta hiếu kỳ hỏi.

“Tiểu Lục Nhi.”

Ừm... cái tên thật là thân thiết, không đúng, Tiểu Ngũ Nhi Tiểu Lục Nhi, cái tên thật là thân thích.

Ta và Phạm Thiên Hàm lại nhìn nhau cái nữa: Ak, cái tên thực thích hợp loạn luân.

Ta tiếp tục từ ái nói: “Hai người vừa nãy đang ngâm thơ gì?”

Tiểu Ngũ Nhi đáp: “Thơ tình.”

Ta hỏi: “Ngâm cho ta nghe chút được chứ?”

Tiểu Lục Nhi then thùng nói: “Chàng là kim thiếp là chi, khiến khiến liên liên; chàng là gió thì thiếp là cát, triền triền miên miên.”

Ta nghe thấy hứng thú, hỏi: “Còn có không?”

Tiểu Ngũ Nhi tiếp lời: “Hết rồi, cha ta chỉ dạy có hai câu.”

Ta thất vọng vô hạn, thuận miệng nói: “Không bằng hai ngươi lựa ngày thành thân đi.”

Phòng chừng là thắng lợi tới dễ như trở bàn tay, nước mắt nước mũi còn treo trên mắt mũi hai chú uyên ương nhỏ rơi xuống cũng khó mà thu lại cũng không được, làm người ta buồn cười vô cùng.

Ta thấy bọn họ vẫn ngẩn ngơ tại chỗ, vội kêu Phạm Thiên Hàm đi ra ngoài, may mà lúc ra cũng không đụng phải Khương Trấn.

Ban đêm trước khi ngủ ta giúp Phạm Thiên Hàm cởi áo bông nhớ lại thơ tình của Tiểu Ngũ Nhi, bèn kéo vạt áo trước của chàng nói: “Ngâm bài thơ tình cho thiếp nghe.”

Phạm Thiên Hàm ngẩn ra, nhũu mày nói: “Nhất thời nửa khắc đào đâu ra thơ tình?”

Ta không đồng ý: “Không phải chàng bác học đa tài sao? Thiếp không biết, thơ tình cũng được, lời tình tứ cũng xong, chàng tất phải nói cho bằng được.”

Chàng lặng đi một hồi, không xác định lắm hỏi: ““Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông?”

Ta chẳng qua cũng là nhất thời tâm huyết dâng trào muốn cùng chàng tình thú một phen, nội dung không quan trọng lắm, bèn gật đầu nói: “Thơ hay.”

Chàng lộ vẻ mặt dờ khóc dờ cười ra, lấy lệ với ta: “Không bằng nàng cũng đối lại một câu.”

Con người ta bình thường rất ít khi ngâm thơ đối chữ với văn nhân nhã khách, bỗng thấy cực kỳ vinh hạnh, thấy ắt phải nghĩ ra một câu thật hay thật đối với câu “Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông” của chàng.

Vậy nên trầm ngâm nửa buổi, ta đối lại: “Long du thiên thủy tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi.”

Phạm Thiên Hàm mặt không có cảm xúc gì nhìn ta, tự mình cởi áo, an ủi vỗ vỗ đầu ta một cái, rồi tự đi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mỹ Nam

Đêm tối, trăng sáng.

Ban ngày ta vẫn luôn không thấy đến Phạm Thiên Hàm, đến bữa tối chàng mới xuất hiện, cùng ăn cơm tối với ta, ăn xong còn ở suốt trong phòng bầu bạn với a, ta uống nước chàng rót cho, ta ăn hạt dưa chàng bóc cho, ta đọc sách chàng lật trang, ta đi nhà xí chàng còn thấp đèn theo hộ tống cả một đường.

Con người ta có mệnh nô tài, tuy luôn có nha hoàn, nhưng cái kiêu như Bảo nhi kia, ta không hầu hạ nàng đã là tốt lắm rồi. Lúc này Phạm Thiên Hàm đối với ta chu đáo tỉ mỉ đến vậy, ta thật như ngồi trên bàn châm, quả tình không chịu nổi nữa, kéo chàng hỏi: “Chàng nói thẳng đi, phải chăng là hối hận rồi, bỗng nhiên muốn nạp thiếp.”

Ta đã nói mà, không thể tự dưng mà hôm qua Khương Trấn lại đột nhiên muốn biết cá nước thân mật có mùi vị như nào.

Tay Phạm Thiên Hàm đang rót trà cho ta bỗng khựng lại, đưa mắt trừng ta, nói: “Trong đầu nàng cả ngày đều chứa mấy thứ đó sao?”

Chàng vươn tay sờ đầu ta một cái, nói: “Ngày mai ta đã xuất binh rồi, chẳng qua là bầu bạn với nàng hơn chút, nàng lại còn lòng tiểu nhân như thế à?”

Dạ dạ dạ, ngài là Phạm đại nhân, ta là Vương tiểu nhân, được chưa.

Chàng lại nói: “Nếu ta có tam trường lưỡng đoan*...”

*Có chuyện không hay

Ta vung tay lên, ném mạnh chén trà trên bàn xuống đất, vỡ ra khắp mặt đất, vỡ là bình an.

Ta giận lên, nói: “Thiếp không muốn nghe những lời như thế.”

Chàng quả cũng không nói nữa, đứng dậy đi ra phía sau ta, rồi đột ngột rút trăm cái của ta ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng chải tóc ta.

Thân mình ta hơi cứng lại, không thoải mái hỏi: “Chàng làm gì vậy?”

“Kiếp trước ta là lược.” Thanh âm của chàng thật gần, ngay cạnh tai, làm lỗ tai ta như nhũn ra.

Ta nghiêng đầu đối mặt với chàng, “Cuộc chiến này đánh xong là chúng ta có thể về nhà phải không?”

Chàng vén tóc ta ra sau tai, gật đầu khẽ cười nói, “Ừ, về nhà.”

Ta liền bắt đầu đông dãi với chàng: “Chúng ta phải nhanh nhanh về thôi, Bảo nhi muốn gả cho người ra rồi, chàng còn nhớ tên Liễu Quý Đông kia không? Chàng và hần ta từng gặp qua một lần, hần cùng thiếp và Bảo nhi lớn lên từ nhỏ với nhau, tuy không đảm đương được gì, nhưng ít ra cũng là người tốt, giao Bảo nhi cho hần ta cũng không sợ Bảo nhi bị ăn hiếp, nếu hần dám đối xử không tốt với Bảo nhi thiếp sẽ cho hần một đám chết luôn, nhưng cứ nghĩ tới Bảo nhi gả đi rồi, lòng thiếp lại cực không nở. Nhưng may là cũng không xa lắm, thiếp...”

“Thanh Thiện.” Phạm Thiên Hàm cắt lời ta, “Ta sẽ bình an trở về.”

Ta gật đầu, sống mũi cay cay, quay người lại vòng tay quanh eo chàng, vùi đầu vào lòng chàng. Chàng khẽ khàng vỗ lưng ta, cười nói: “Nếu ta thật muốn nạp thiếp thì sao?”

Bàn tay ôm lưng chàng của ta dùng sức véo phần thịt ở eo chàng, hung tợn nói: “Cắt của chàng đi, chúng ta quyết làm tỷ muội luôn.”

Hôm sau, trời vừa sáng.

Ta ngủ mơ màng, lơ mơ cảm giác Phạm Thiên Hàm đứng dậy, đứng bên giường nói gì đó.

Ta cố sức mở mắt ra, Phạm Thiên Hàm đứng ở đầu giường, một thân chiến bào, thấy ta tỉnh dậy, bèn cười một cái: “Đánh thức nàng hả?”

Ta giả vờ muốn đứng dậy, chàng giữ ta lại, nói: “Sắc trời còn sớm, ngủ thêm lát nữa đi. Ba ngày sau ta sẽ về, đến lúc đó ta muốn ăn đồ nàng tự tay nấu.”

Ta vâng một tiếng, nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân vang lên, cửa mở, cửa đóng, tiếng chân xa dần.

Ta mở mắt ra nhìn cánh cửa đóng chặt, không buồn ngủ nữa.

Ta mở mắt nằm trên giường mãi đến khi mặt trời lên cao, lúc đứng dậy phát hiện trong phủ vắng mắt nửa. Ta đi qua đi lại cũng chỉ có thể gặp được Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Lục Nhi đang dặt tay nhau, chốc chốc ở trước hoa, chốc chốc ở dưới cây, chốc chốc ở bên giếng, chốc chốc ở bên hành lang, chán tới mức khiến người ta muốn lấy gậy đánh uyên ương.

Ngay cả đi phòng bếp học nấu ăn ta cũng có thể thấy hai người đó ngồi trên bậc cửa anh một miếng em một miếng dứt bánh bao cho nhau, ta nhin xuống cái ý niệm tóm cả hai đứa đem đi luộc, khụ một tiếng nói: “Tiểu Ngũ Nhi, sao cậu không ta chiến trường?”

“Tướng quân bảo ta ở lại giải sầu cho người.” Cậu ta xua xua tay nói: “Phu nhân, cái kia... chúng ta đang tình nùng ý mật, người có thể...”

Ta nắm chặt hai đấm, cuối cùng vẫn rời đi, để bọn họ ở lại đó tiếp tục đòi phong bại tục.

Ngày trôi qua thật gian nan.

Có chút giao tình với ta như Khương Trăn, Tiêu phó tướng đều đi theo đánh trận rồi, chỉ còn lại đôi tình nhân Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Lục Nhi mỗi ngày đều ân ái ái ái trước mặt ta. Ta ngày ngày đều nén cái xúc động đem hai người đắp đất chôn sống, ta cảm thấy hiện giờ ta thật có tu dưỡng.

Chuyện duy nhất đáng ăn mừng là, ta đã học làm được một món, cháo bí đỏ, tuy đơn giản, nhưng ít ra cũng nuốt được, chỉ còn chờ Phạm Thiên Hàm về ăn thôi.

Chờ đợi luôn là thứ gian nan nhất từ xưa tới nay, quân không thấy Vương Bảo Xuyên khổ thủ Hàn viện hơn mười năm, Tần Hương Liên ngàn dặm tìm chồng thì sao. Ta chẳng phải Vương Bảo Xuyên cũng chẳng phải Tần Hương Liên, cho nên ba ngày sau không thấy Phạm Thiên Hàm trở về, ta bèn thu xếp bọc đồ, chuẩn bị xông pha chiến trường.

Tiểu Ngũ Nhi không dám ngăn ta cũng không ngăn nôi ta, ta hết như một bánh pháo đã bị châm lửa vào dây dẫn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ bùm.

May mà khi ta ra ngoài rẽ phải rẽ trái sắp bị lạc đường, thì gặp được Khương Trăn và Tiêu phó tướng đang cười chung một ngựa, hai người họ nom cũng có vẻ dính dính ngầy ngầy rồi, chẳng nhẽ giờ đúng là mùa phát tình?

Tiêu phó tướng huyệt một tiếng ghi cương ngựa, nhảy xuống hỏi ta: “Phu nhân, sao người lại ra đây? Tướng quân đâu?”

Ta còn định hỏi người đây.

Khương Trăn vẫn còn trên ngựa vội nói: “Tỷ tỷ, sớm nay Phạm tướng quân đã ra rồi giục ngựa trở về phủ rồi, lẽ nào tỷ không gặp ngài ấy?”

À ha! Ra rồi giục ngựa đi ngang qua, ngựa không dừng vó mà lờ qua.

Ta chỉ đành nói: “Chúng ta về thôi.”

Khương Trần nũng nịu nói: “Muội với Tiêu phó tướng còn định đi mấy chỗ khác cơ.”

Ta biết làm hỏng chuyện tốt của người ta là thất đức, nhưng ta quả thật quả thật là không biết phải về kiểu gì, lại không muốn để bọn họ biết là ta không biết đường, chuyện đã tới nước này cũng chỉ có thể ý thế hiếp người thôi, vậy nên ta trầm mặt xuống nói: “Về trước cái đã!”

Khương Trần bĩu môi, Tiêu phó tướng chỉ nói một tiếng vâng, chúng ta liền vui vui về về đẹp đường về phủ.

Ak... được rồi, chỉ mình ta là vui vui về về thôi.

Chúng ta vừa rẽ vào ngõ tới phủ Tướng quân, đã đụng phải Phạm Thiên Hàm, chàng thấy ta, bộ dạng rất tức giận, nhũu mày nói: “Nàng đi đâu thế?”

Ta đưa bọc đồ trên tay cho Khương Trần, nói: “Khương Trần, túi đồ của mình thì tự mình cầm.”

Quay lại cười dịu dàng với Phạm Thiên Hàm: “Thiếp đi đón chàng.”

Chàng lẳng lặng nhìn ta, cuối cùng than một tiếng: “Nàng không thể thỉnh thoảng nghe lời ta một lần được à?”

Ta đang muốn biện giải, thì chàng đã cầm lấy bọc đồ trong tay Khương Trần, phân phó bọn họ: “Dọc đường chẳng phải hai người bàn với nhau là đi dạo chợ à, đi đi.”

Nói đoạn chàng một tay xách túi đồ, tay kia xách ta, về phủ.

Vào trong phủ, Phạm Thiên Hàm quăng ta xuống phòng bếp, nói: “Một canh giờ sau ta muốn dùng bữa.”

Ta rất bất mãn, thường thì xa lâu gặp lại chỉ ít cũng phải chạy tới ôm nhau, chàng bỏ qua đoạn chạy cũng thôi, ngay cả ôm cũng không nốt, còn hất hăm sai phái ta, ngứa da đây mà.

Một bát cháo bí đỏ mà thôi, đâu cần một canh giờ, qua nửa chung trà, ta đã bắt đầu ngửi thấy hương bí đỏ rồi, mở vung nồi ra xem, món cháo vàng rực rỡ đang sôi lục lục lục, nom có vẻ ngon miệng cực kỳ.

“Này, tìm ít thức ăn cho ta.” Đứng sau vọng tới một giọng nam trầm trầm.

Chắc, người này sao không nhẫn nại thế chứ, ta quay lại đang định mắng chàng, lại bị người trước mặt dọa giật cả mình.

Gã đàn ông trước mặt không phải Phạm Thiên Hàm, mà là một gương mặt lạ hoắc, là một gương mặt lạ rất xinh đẹp, là một gương mặt lạ cực kỳ cực kỳ xinh đẹp.

Người nam này diện mạo rất âm nhu, mày liễu, mắt phượng, môi anh đào, ngũ quan yêu kiều mỹ lệ tới phi phàm, mà sự mỹ lệ của y lại không hề có hơi hướm khắc chế, giống con gái tới mức hồn nhiên thiên thành.

Mỹ nhân ta thấy qua không phải là ít, chín bà dì của ta ai ai cũng là mỹ nhân, gần đây lại ngày ngày gặp Khương Trần có mỹ mạo như hồ ly tinh, vốn phải sớm coi mỹ mạo là mây trời, nhưng ta rõ ràng ràng là vẫn nhìn như si như say.

Đẹp quá, đẹp đến hút cả hồn người ta.

“Này, tiểu nha hoàn.” Cái tay tinh tế xinh đẹp của mỹ nhân hươu hươu trước mặt ta, “Bảo người tìm đồ ăn cho ta.”

Ta hoàn hồn, nhìn xung quanh một cái rồi nói: “Đầu bếp không ở, trong này không có gì ăn được, nếu huynh đói quá, ta có thể chia nửa bát cháo này cho huynh.”

Y vươn cổ nhìn vào nồi, nhũu mày nói: “Cái nồi vàng như nghệ này của người, y như phân tiểu đi ngoài ra ấy, có gì ăn được cơ chứ.”

Ta ghen một búng khí ở ngực, suýt nữa bụng cả nồi lên ụp vào đầu y.

“Này, tiểu nha hoàn bực lên rồi à?” Y giống như một con ruồi vo ve vo ve bên tai ta.

Ta im lặng quấy nồi cháo của mình.

Y nhếch miệng cười, cười đến thiên địa phải biến sắc, nói: “Tiểu nha hoàn đừng giận, sắc hương vị thì không có sắc rồi, còn có hương và vị, vẫn còn cơ hội mà.”

Ta vẫn không lên tiếng, ngược lại cũng không bực tức gì với y, chẳng là y nói toạc ra như vậy, ta thấy nồi cháo này cũng chán ngán thật.

Mỹ nhân vòng qua vòng lại bên cạnh ta hồi lâu, ngược đôi mắt như nước hồ thu mênh mông ấy nhìn ta, nhưng ta đang rối rắm liệu Phạm Thiên Hàm có ghét bỏ diện mạo của món cháo này không, không rảnh để thương hương tiếc ngọc, cuối cùng y bực tức bỏ đi.

Ta bưng bát cháo bí đồ thẳng tiến thư phòng của Phạm Thiên Hàm, dọc đường tính toán làm sao để lừa chàng ăn hết.

Ta đẩy cửa thư phòng, thấy Phạm Thiên Hàm đang cúi đầu nhắm mắt nghỉ ngơi ở bàn. Ta đặt cháo xuống rồi xoay người định đi tìm cái áo đắp cho chàng, chàng bỗng mở mắt, kéo ta ngồi lệch một bên trên đùi chàng, thanh âm khàn khàn nói: “Ta muốn ăn cháo.”

Ta thấy chàng không mấy may phát hiện ra bề ngoài của món cháo này cực kỳ không lễ mạo, lại thông cảm chàng quá mệt mỏi, bèn hết sức dịu dàng múc từng thìa từng thìa đút chàng ăn.

Ta thấy chàng ăn rất vừa lòng, bèn hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Chàng thuận miệng đáp: “Bình thường. Nhưng ta đói quá, ăn gì cũng thấy ngon hết.”

Ta dừng động tác đút cháo, lạnh lùng nói: “Thiếp học mất ba ngày, cắt phải tay hai lần, bị bỏng ba lần.”

Đây đương nhiên là... bịa thôi.

Chàng giờ mới cười làm lành: “Mùi vị rất ngon.”

Lúc này ta mới múc tiếp một thìa cháo đưa tới miệng chàng, truy hỏi: “Ngon như thế nào?”

Chàng đưa tay xoa xoa đầu ta, nói: “Cháo vừa vào miệng, cả người thư sướng như được đả thông hai mạch Nhâm đốc.”

Ta cười như hoa nở, đút cho Phạm Thiên Hàm rất là tẫn trách.

Chàng ăn được nửa bát thì nói: “Nàng cũng ăn chút đi?”

“Không cần, thiếp ăn rồi.” Ta vội vàng cự tuyệt, nhớ lại sự hình dung mới nãy của mỹ nhân, suýt nữa thì tóa mồ hôi lạnh cả người.

Chàng không nài thêm, mặc ta đút rồi nuốt xuống từng thìa cháo, trên mặt cứ treo lên một nụ cười hạnh phúc tựa có gì không, hết như ta đang đút cho chàng son hào hải vị gì đó vậy.

Khụ, người không biết thì không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đọc Sách

Ta đặt bát lên bàn, trượt xuống khỏi đùi Phạm Thiên Hàm, đứng trước mặt chàng chăm chú quan sát chàng một lúc lâu.

Phạm Thiên Hàm chống tay phải lên mặt bàn, lười biếng đỡ lấy má phải, cười cười đối mắt với ta.

Ta đưa tay bẹo má chàng một cái, nói: “Cởi quần áo đi.”

Chàng thu lại nụ cười biếng nhác, giọng nói bỗng khàn đi: “Nếu ta nhớ không lầm, vừa mới ăn xong là ta, vậy người ăn no ăm tưng dâm dục phải chăng nên là ta mới đúng?”

Ta lười nói nhiều với chàng, động thủ cởi nút thắt của chàng, chàng trầm trầm cười không ngừng, nói với ta: “Phu nhân chó vội, chó vội, để tiểu nhân hầu hạ ngài mới phải.”

Ta dùng sức kéo quần áo chàng xuống phía eo, động tác như mây trôi nước chảy, làm ta cảm thấy mình thật có thiên phú làm khách làng chơi.

Sắc da màu đồng, thương mới sọc cũ lớn lớn nhỏ nhỏ đan chéo nhau, nhất là vết bầm từ vai trái kéo tới ngực, nhìn thấy mà giật mình.

Ta thấy mà phát bực trong lòng, cùng lúc vuron ngón tay, dùng sức chọc vào vùng bầm tím đen sì ấy một cái, “Biết ngay là lại học đòi làm anh hùng mà.”

Chàng không kịp tránh, nhăn mặt giải thích: “Ta vì thương sinh xã tắc, đâu có học đòi làm anh hùng.”

Ta liếc xéo chàng một cái, mắng: “Thiếp mặc kệ cái gì mà thương sinh xã tắc, chàng đại thương tiểu thương quay về thì chính là học đòi anh hùng.” Ta càng nghĩ càng thấy giận, không ngừng gắng sức chọc vào vết bầm của chàng, “Chàng không tránh sao, chẳng phải chàng là tướng quân sao, chỉ huy tác chiến là được rồi, xông ra trước làm gì?”

“Lần sau không thế nữa.” Chàng dùng một tay nắm lấy hai tay ta, quật ra sau lưng, tay kia vòng quanh eo ta, vùi đầu vào bụng ta, cọ cọ như đang làm nũng vậy.

Lòng ta bỗng mềm ra như bông, giã một tay ra xoa đầu chàng, khẽ khàng nói: “Thiên Hàm, chàng làm vậy... bụng thiếp ngứa quá.”

...

Ta thề, ta nhìn thấy trong mắt chàng có sát khí.

Lúc ta đi bưng trà về cho Phạm Thiên Hàm, chàng đã nằm sấp trên bàn ngủ mất rồi, ta gọi chàng lên giường mà ngủ, chàng lại lấy lại tinh thần kiên quyết muốn kể chuyện đánh trận cho ta nghe. Chàng quả không phải là người có nghề kể chuyện, chỉ sợ là đến cái chuyện gặp hoạn nạn thấy chân tình, củi khô gặp lửa cháy trăm bông nhấp nhô như của Khương Trăn và Tiêu phó tướng, chàng cũng có thể kể đến nhặt nhẹo vô vị.

Ta giục chàng đi nghỉ, chàng không lay chuyển được ta bèn kéo ta lên giường nằm luôn.

Chàng nằm ngủ phía trong, ta ngồi tựa phía ngoài đọc sách, đọc ấy là 《Liêu trai chí dị》, hôm qua lúc ta chán nản đi dạo chợ thấy được, nhớ ra Phạm Thiên Hàm từng mua cho ta một quyển, bèn mua về.

Bây giờ đang đọc đến chuyện 《Hồ gả nữ》, bỗng nhớ ra nam tử hồ ly tinh thiên kiều bá mị vừa nãy gặp ở phòng bếp, bèn hỏi: “Chàng ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.” Phạm Thiên Hàm trở mình, thuận tiện gác lỏng tay lên eo ta.

“Thiếp vừa nãy gặp một nam tử rất đẹp ở phòng bếp.” Ta gấp sách lại hỏi, “Sao thiếp chưa từng gặp anh ta nhỉ?”

Chàng bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt sáng mà nghiêm túc, không giống người đang buồn ngủ tí nào, chàng hỏi: “Hắn có nói gì không?”

À...có, nhưng tin tưởng thiếp, chàng không muốn biết đâu.

Cho nên ta lắc đầu đáp: “Không, anh ta chỉ hỏi thiếp có đồ ăn không thôi, anh ta còn tưởng thiếp là nha hoàn trong phủ, rốt cuộc anh ta là ai?”

Chàng đáp: “Gã đó là tướng quân của tộc Bạch Mông – Bạch Nhiên, là tù binh lần này, làm người tính tình cực kỳ cổ quái, nhưng võ nghệ cực kỳ cao cường, ta chuẩn bị khuyên hắn chiêu an.” Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp: “Hắn có tiếng là can rở phong lưu, nàng đừng bị cái vỏ bên ngoài của hắn lừa.”

Ta giả bộ không nghe thấy câu sau của chàng, lại hỏi tiếp: “Tù binh chẳng phải nên nhốt lại ă? Với lại nếu anh ta võ nghệ cao cường sao còn bị bắt?”

Chàng lắc đầu than: “Tuy nói là tù binh, nhưng nếu hắn muốn đi ta cũng không giữ lại, về phần tại sao hắn bị bắt, phó tướng của hắn muốn đoạt quyền, cấu kết với tiểu thiếp của hắn hạ kỳ độc vào đồ ăn của hắn, lúc độc phát thì bách thảo công tâm, hắn bị độc phát trên chiến trường, ta thuận tiện mang hắn về quân doanh, cũng bảo Khương Trăn giúp hắn giải độc để dụ hắn chiêu an.”

Hai tầng phản bội, đủ thê thảm nhỉ.

Ta nhân cơ hội giáo huấn Phạm Thiên Hàm: “Quả nhiên tam thê tứ thiếp sẽ bị báo ứng mà, chàng phải lấy đó làm gương.”

Chàng lạnh lùng liếc ta một cái, vẫn một vẻ biếng nhác, rồi đột nhiên vươn tay kéo ta ngã ra, xoay người đè lên ta, tựa vào trán ta cười nói: “Cần tuân phu nhân dạy bảo.”

Đôi môi chàng đưa tới có chút lạnh, mang theo mùi hương của bí đỏ, vẩn vít trong miệng ta, đôi mắt chàng đen như mực, lại lập lòe những đốm lửa sáng, rực rỡ chói lòa tới mức khiến tim ta lỡ nhịp.

Phạm Thiên Hàm người này, thể lực rất tốt.

Khi ta tỉnh lại thì đã là lúc lên đèn, Phạm Thiên Hàm ngồi bên cạnh cây nến, lật quyển 《Liêu trai chí dị》 của ta, bộ dạng rất nhàn tản. Ta có một giây hoảng hốt, cho là chúng ta đã về tới nhà rồi.

Chàng thấy ta tỉnh ngủ, lắc lắc quyển sách trong tay nói: “Xem mấy cái chuyện yêu ma quỷ quái này nàng không sợ gặp ác mộng à?”

Đầu ta vẫn còn lơ mơ, cố gắng chớp chớp mắt, nói: “Ác mộng gì cơ?”

Chàng đặt sách xuống đi về phía ta, cúi người cho ta một nụ hôn thật dài, hồi lâu mới khăn khăn nói: “Dáng vẻ mơ mơ hồ hồ của nàng thật khiến người ta thích vô cùng.”

Đến giờ ăn tối, vị tướng quân yêu nghiệt của tộc Bạch Mông kia cũng xuất hiện ở bàn ăn, y dùng đôi mắt hồ thu ấy si mê nhìn ta. Dẫu đã không phải là lần đầu gặp mặt, nhưng ta vẫn bị kinh diễm, không nhìn được moi hết ruột gan để hình dung cái sự mỹ mạo của y một phen, chao ôi, thư đến dưng thì phương hạn thiếu, thờ dài một hơi, bộ dạng thật con mẹ nó đẹp.

Khi y thấy ta thì ngạc nhiên ra mặt nói: “Quy củ trong phủ các người là nha hoàn ăn cơm cùng bàn với chủ nhân à?”

Ta cúi đầu nhìn quần áo của mình, kiểu dáng tuy bình thường tùy ý, nhưng đều là dùng gấm vóc hảo hạng nhất, hơn nữa được chế tác từ tiệm may nổi tiếng nhất kinh thành, lão cha giàu tới chầy mỡ kia của ta kiên trì cho rằng đây là sự hoa lệ khiêm tốn. Hôm nay hoa lệ khiêm tốn bị coi là giá rẻ cấp thấp, tình dùng cái gì kham ôi tình dùng cái gì kham.

Khương Trăn ở bên cạnh giải thích thay ta: “Bạch tướng quân, tỷ tỷ nào phải nha hoàn, là đương gia chủ mẫu của chúng ta đó.”

Y bày ra vẻ mặt không thể tin nổi, trên dưới đánh giá ta.

Ta đáp lại y một ánh nhìn khiêu khích, khóe mắt liếc thấy người đang khoan thai đi tới là Phạm Thiên Hàm và Tiêu phó tướng, bèn ngoảnh lại hớn ha hớn hồ cười với Phạm Thiên Hàm.

Phạm Thiên Hàm ngồi xuống cạnh ta, ta chân chó giúp chàng gấp thức ăn, chàng liếc ta một cái, rồi chân thành nhìn tên tướng quân yêu nghiệt kia nói: “Bạch tướng quân, rau dưa thường ngày, còn mong thứ lỗi.”

Tướng quân yêu nghiệt nói: “Phạm tướng quân khách khí rồi.”

Tướng quân tới tướng quân lui, hai người này đúng là phiền.

Ta thấy không có gì thú vị, bèn vui đầu ăn cơm, bọn họ còn ở bên cạnh hàn huyên tới hàn huyên lui: Phạm tướng quân gọi thẳng ta Bạch Nhiên là được; Bạch tướng quân gọi ta Thiên Hàm vậy; vậy ta gọi ngài một tiếng Phạm đại ca nhé; ôi đầu dăm đầu dăm, gọi ta Phạm lão đệ là được rồi; Bạch mỡ mới là lão đệ, Phạm đại ca đừng khách khí nữa...

Ta không thể nhịn được nữa, cầm đũa chỉ vào hai người bọn họ nói: “Một người kêu Bạch Nhiên, một người kêu Phạm Thiên Hàm, mấy người thích gọi thế nào thì gọi, im miệng ăn cơm đi.”

Nụ cười giả tạo của hai người cương bên miệng, im lặng ăn cơm.

Khương Trăn và Tiêu phó tướng quảng cho ta một ánh mắt cảm kích.

Thế chứ, luôn phải có một người đón nơi đầu sóng ngọn gió đứng ra nói chuyện cho mọi người, dù cho là con người vĩ ngạn như ta đây, thỉnh thoảng cũng thấy sứ mệnh lịch sử của mình quá nặng nề.

Dùng bữa xong, Phạm Thiên Hàm và Tiêu phó tướng ở thư phòng tận lực khuyên Bạch Nhiên chiêu an, ta ngồi một bên lật 《Liêu trai chí dị》, Phạm Thiên Hàm bàn chuyện công rất ít khi đề phòng ta, ngược lại ta thường thường nghe thấy chán thì tự tiện bỏ đi.

Gã Bạch Nhiên này là một tay đánh Thái Cực* rất giỏi, mặc kệ là hai người kia uy hiếp dụ dỗ thế nào, y cũng chỉ cười cười đáp hai người nói rất chí lý, đợi ta từ từ suy nghĩ.

*Ý là giỏi đưa đẩy

Phạm Thiên Hàm khá là thông minh, kết thúc sớm, đứng ra sau ta nhìn ta đọc sách.

Nhưng bé Tiêu phó tướng không tâm nhãn kia vẫn kiên trì bền bỉ tận tình khuyên bảo y, nếu không phải tuổi tác hai người không kém nhau mấy, với cái dáng sâu lo tiêu tụy kia của hắn, chắc ta phải nghi ngờ phải chăng Bạch Nhiên là cốt nhục lưu lạc bên ngoài của hắn.

“Lật trang đi.” Phạm Thiên Hàm đứng sau ta đột nhiên chọc chọc đầu ta.

Ta ngoảnh lại trừng chàng: “Thiếp còn chưa đọc xong.”

Chàng liếc ta một cái, vẻ rất khinh thường, nói: “Thật chậm.”

Ta lười so đo với chàng, tự mình say sưa đọc.

Tựa hồ chàng chờ đến mất kiên nhẫn, thi thoảng lại kéo tóc ta, cuối cùng lại vô sỉ tới mức kể ra trang sách này nói về chuyện gì. Ta giận tới nghiến răng, nếu chàng kể chuyện thú vị được như Tiểu Ngũ Nhi còn được, đằng này chàng kể vừa vắn tắt vừa chán, một câu chuyện cực kỳ đặc sắc bị chàng dùng mấy câu khái quát: “Vương Sinh tham sắc, bị yêu quái lấy mất tim mà chết, yêu quái bị đạo sĩ bắt. Người vợ vì cứu Vương Sinh mà nuốt nước bọt của kẻ ăn mày, cứu được. Đúng là ngộ.” (《Họa bì》)

Tình yêu cảm động cả trời đất của một người phụ nữ bị chàng nói hai ba câu vô vị không thể tả.

Ta bực đến nỗi muốn cào chàng mấy phát.

Đương lúc cười đùa, ta bỗng thấy không khí trở nên quý dị, ngẩng đầu nhìn, Tiêu phó tướng và Bạch Nhiên đang kinh ngạc nhìn hai chúng ta.

Ta xấu hổ ra mặt, khụ một tiếng rút nắm tay đang đánh lên ngực Phạm Thiên Hàm về, chậm chậm gấp sách lại nói: “Tướng quân bị thương không phải nặng lắm, vẫn có thể chịu một quyền của ta, đáng mừng đáng mừng.”

Dứt lời, ba người trong phòng đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ta cười khan mấy tiếng, nói: “Mọi người từ từ thương thảo, ta đi ngủ trước đây.”

Ta chân trước vừa ra khỏi cửa, trong phòng đã vọng tới tiếng cười ầm lên.

Mẹ ơi, mắt mắt quá thể đáng rồi.

Vừa ra khỏi chỗ ngoặt, liền bắt gặp Tiểu Ngũ Nhi Tiểu Lục Nhi đang ôm nhau ngắm trăng ngắm sao ở trong sân, bọn họ hào phóng tự nhiên chào hỏi ta, rồi tiếp tục ôm nhau ngắm trăng.

Ta nhìn hai thân hình nhỏ nhỏ dính sát tới mức gió cũng không lọt qua nỗi của bọn họ, thăm than, ta quả nhiên là già rồi, không sống những ngày không e thẹn không xấu hổ như thế được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Xem Kịch

Phong thủy ở phủ Tướng quân tạm thời này có phần kỳ dị, tiếp sau đôi uyên ương dính ngáy với nhau là Tiểu Ngũ Nhi Tiểu Lục Nhi lại tòi ra đôi vệt trời cứ quần lấy nhau là Tiểu phó tướng và Khương Trăn. Rồi, sáng sớm hôm nay, ta đang giúp Phạm Thiên Hàm buộc đai áo, trong sân lại truyền tới tiếng cãi nhau, ta bỏ lại Phạm Thiên Hàm chạy ra ngoài, ngày tháng ở biên cương buồn chán quá rồi, dù có chút gió thổi thổi, ta cũng muốn cô lay rồi.

Ta vừa quành ra hành lang, đã đụng ngay người đang vội vội vàng vàng là Khương Trăn, hai chúng ta nhìn nhau hồi lâu, ta cảm nhận được ánh hào quang của tam cô lục bà* tỏa rọi tứ phương ở trên đầu cô nàng.

*Bà tám

Nơi phát ra tiếng ồn ào là từ một căn phòng nhỏ bên cạnh sân nhà, hai ta nhìn cánh cửa đóng chặt mà nản cả lòng. Bỗng Khương Trăn sấp tới gần liếm rách cửa sổ giấy, ta hỏi cô ấy mùi vị thế nào, cô ấy nói nếm ra cái vị giống Bạch cập ấy, Bạch cập ta từng liếm qua rồi, hồi trước cha ta ép ta học sáo, Bạch cập là một loại thuốc Đông y dùng để dán màng sáo, liếm ướt Bạch cập, dùng chất dính của nó bôi xung quanh lỗ thổi sáo, dính màng sáo lên, vuốt phẳng màng sáo. Tiếng sáo ta thổi ra rục rở sắc màu, nhưng ta rất thích lấy ngón tay chọc phá màng sáo, bực một tiếng, thanh thúy êm tai. Khoảng thời gian ấy ta hình thành một sở thích rất quái: thường thường chọc màng sáo ra rồi dán lại, dán lại rồi lại chọc ra. Cho nên, ta đã liếm Bạch cập trong một khoảng thời gian khá là lâu, mới đầu không có vị gì lắm, sau liếm nhiều nó cứ mặn mặn rất ghê.

Hai chúng ta theo lỗ hồng cô nàng liếm ra quan sát cảnh tượng trong phòng.

Bạch Nhiên và một cô gái đang tranh cãi chuyện gì đó, cô gái kia đưa lưng về phía chúng ta, xét theo bóng lưng, thì tâm tình của cô ta cực kỳ kích động, bờ vai run rẩy lợi hại.

Sau đó, như một tiếng sấm ầm vang, hai người đang cãi nhau bỗng nhào vào ôm hôn, ve vuốt cơ thể nhau xoay tròn trong phòng.

Ta quay đầu nhìn Khương Trăn, cô ấy nhìn ta, từ ánh mắt im lặng truyền tới một tin tức: quả là một màn diễn kịch tính!

Quay rồi quay, gương mặt của cô gái kia quay tới trước mặt chúng ta. Lại một tiếng sấm ầm vang!

Tướng mạo của cô gái ấy... ờ... không được đẹp cho lắm.

Mặt bí đao, mắt đậu xanh, mũi cù tỏi, trợn một đĩa rau dưa củ quả.

Khương Trăn ghé sát vào tai ta nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, sao cô gái kia có cái tướng như bị trời phạt ấy nhỉ?”

Ta không thể không cảm thán, lời bình của bé này ngắn gọn mà súc tích, một câu trúng đích.

Bọn họ vẫn đang quay tròn ôm hôn nhau, một đẹp một xấu, xung đột tới mức khiến người ta tan nát cõi lòng.

Hai chúng ta xót xa nhìn nhau, dùng ánh mắt gào lên thán thiết: Buông mỹ nam tử của bọn ta ra.

Bốp một tiếng kéo chúng ta ra khỏi vũng lầy của sự ai thương, lại nhìn qua cái lỗ kia, cô gái đang ôm mặt, tay Bạch Nhiên giơ cao giữa không trung, vẻ như đang muốn hạ xuống một cái tát nữa.

Khương Trăn phanh một tiếng xô cửa sổ ra, quát lên: “Đầu cô ấy tướng mạo có xấu thật, nhưng người cũng không thể đánh người!”

Cửa sổ vừa mở, ngân châm trong ống tay áo của ta lập tức bay về phía Bạch Nhiên như thiên nữ rắc hoa, y nhấc tay áo lên, chặn lại toàn bộ, còn có

mấy cái châm bị y chấn, bắn ngược trở lại trúng vào cánh tay cô gái trời phạt kia, cô ta không ngừng thét lên, ta rất áy náy.

Ta tiêu sái nhảy qua cửa sổ vào phòng, đang ngây ngất trong tư thế nhảy vào rất ưu nhã của mình, thì Khương Trăn đẩy cửa bước mấy bước nhẹ nhàng tiến vào, ngay cả một cọng tóc cũng không bị lung lay.

Mẹ nó chứ, thua rồi!

“Kẻ tôi là ai?” Cô gái trời phạt không hết nữa, mà quát lên. Giọng nói trái lại có mấy phần uy nghiêm.

“Ta là Khương Trăn, đại phu ở đây, từ nhỏ ở trong núi, về sau...”

“Ngừng.” Ta kéo Khương Trăn đang ngờ nghệch báo thân thế của mình ra, nói: “Chúng ta không thể đứng nhìn đàn ông bức hiếp phụ nữ, đặc biệt tới cứu cô đây.”

“Phu nhân cũng hơi bị quản nhiều quá đấy!” Bạch Nhiên nhướn mày nhìn ta, không nhìn ra cảm xúc gì.

Ta cười nói: “Hôm nay bắt kẻ các người có ân oán gì, nể mặt ta ba phần, đừng gây chuyện ở phủ Tướng quân. Nếu muốn chém muốn giết, ra khỏi phủ Tướng quân thì các người được tùy ý, đừng làm dơ phủ Tướng quân của ta là được.”

Bạch Nhiên bỗng bật cười, nói: “Nếu tướng quân phu nhân thay cô cầu tình, vậy cô đi đi, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Sự thỏa hiệp dễ dàng của y khiến mọi người trong phòng đều tỏ vẻ mất hứng vô cùng, màn kịch cũng không thể diễn tiếp nữa.

Cô gái kia oán hận trừng ta một cái, che mặt nước nở, xô cửa chạy đi.

Ta thật bất đắc dĩ, cô gái này chắc là rất quen với con chó từng cắn Lã Động Tân đây mà.

Nếu kịch đã hạ màn, ta và Khương Trăn cũng thụt lùi định bụng rút lui, bỗng Bạch Nhiên gọi ta lại: “Dám hỏi đại danh của phu nhân?”

Ta ngần ra, lẽ nào y đã bị hành động nghĩa bạc vân thiên của ta cảm động, quyết định không còn coi ta là vật phụ thuộc của tướng quân nữa nên mới hỏi tên ta? Ta lập tức thấy vinh hạnh cực kỳ, nên ôm quyền nói: “Vương Thanh Thiên.”

Ba chữ ấy ta nói ra rất chi là khí phách, cảm thấy mình hào tình vạn trượng.

Ai ngờ Bạch Nhiên bỗng thốt ra một câu: “Vây về sau ta gọi nàng là Thanh Thiên nhé?”

Ta còn chưa kịp phản đối, Khương Trăn đã lộ vẻ chán ghét, cái vẻ như là “Ta sớm đã phát hiện tỷ không giữ đạo làm vợ”.

Ta đành bảo: “Cái đấy sợ là không thích hợp...”

“Có gì mà không hợp, giang hồ nhi nữ, ăn to nói lớn, đừng so bì nhiều như vậy, sau này nàng cứ gọi ta Bạch đại ca là được.” Y nói.

Này lại kỳ quái, lúc trước là ai là ai ở bàn cơm tướng quân tới tướng quân lui với Phạm Thiên Hàm, xoay người một cái lại thành ra không câu nệ tiểu tiết. Nhưng nếu y đã nhắc tới chuyện giang hồ nhi nữ, ta cũng không tiện nói nhiều, bèn nói: “Vây Bạch đại ca đổi gọi ta Thiên nhi đi.”

Ta không quen có ai khác ngoài Phạm Thiên Hàm gọi ta là Thanh Thiên, nghe cứ ngứa hết cả tai.

Mà ta vừa dứt lời, Bạch Nhiên đã nhẹ nhàng gọi một tiếng “Thiên nhi”, thanh âm nhũn tới mức ta thấy gió lạnh vù vù.

Ta đưa mắt lên nhìn y, y cười tà tà với ta, trong mắt dường như lộ chút mùi vị cảm dỗ.

Ta bỗng nhớ lại lúc trước Phạm Thiên Hàm nói Bạch Nhiên này cực kỳ càn rỡ phong lưu, lẽ nào y nhìn trúng ta rồi? Lại ngắm lại tư sắc của cô gái vừa nãy ôm hôn với y, lòng lại rầu rĩ tuyệt vọng một phen.

Ta và Khương Trăn ra khỏi phòng, Khương Trăn rất bất mãn với ta, cả đường hò hững lạnh nhạt. Ta bất đắc dĩ phải ra sức nịnh nọt: “Khương Trăn, hôm nay muội có định lên núi hái thuốc không? Không bằng tỷ đi với muội nhé?”

Cô ấy liếc ta một cái nói: “Không đi, Thiên nhi tỷ tỷ.”

Một tiếng Thiên nhi tỷ tỷ cô ấy gọi đến là chanh chua.

Ta uất ức quá, lung tung giải thích: “Muội đừng giận, ta và Bạch Nhiên gần gũi tí, mới dụ được anh ta chiều an, muội không biết chứ tới qua Tiêu phó tướng vì khuyên anh ta chiều an mà suýt rách cả da mồm đấy.”

Lúc này cô ấy mới nửa tin nửa ngờ nói: “Tỷ cũng không thể lừa gạt tướng quân được.”

Ta vỗ vỗ vai cô ấy nói: “Tấm lòng của ta với Phạm Thiên Hàm có thể sáng cùng nhật nguyệt.”

Khương Trần lộ vẻ bị ta làm cảm động, xấu hổ nói: “Tấm lòng của muội với Tiêu Nhĩ cũng vậy.”

Ta thốt lên: “Tiêu Nhĩ là đứa nào?”

Cô ấy dùng sức đẩy ta một cái, nói: “Tiêu phó tướng ấy! Tỷ tỷ giữu cột người ta.”

Ta bị người ta đẩy tới mức phải lui ba bước, người ta còn đứng tại chỗ thẹn thùng giậm chân, ta thật không yên chuyển.

Khi ta về phòng thì Phạm Thiên Hàm đã mặc quần áo, đang vắt khăn chuẩn bị rửa mặt, ta xông lên giật cái khăn từ tay chàng, nói: “Đề thiếp.”

Chàng nhún nhún vai, mặt ta chúi loạn trên mặt chàng một phen, cau mũi cười cười nói: “Vừa nãy nàng đã xem kịch đã nghiền chưa?”

Ta dùng sức lau mặt chàng, chán nản nói: “Đều trách thiếp xuất hiện quá sớm, làm kịch phải sớm hạ màn.”

Chàng gạt tay ta ra cầm lại khăn, tiện thể vò đầu ta một cái, nói: “Chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi.”

Mẹ ơi, búi tóc đẹp đẽ của ta...

Đến trưa, lúc ta đi qua sân thì gặp phải Bạch Nhiên đang ngồi trên bậc thềm nhìn bàn tay mình đến ngẩn ra, ta nghiêng đầu nhìn khuôn mặt âm dương ưu thương rồi rầm mà xinh đẹp của y, lòng lại không nở, lẽ nào y đang ảo não một cái tát mà hôm nay y đã đánh cô gái kia? Xem ra y cũng không phải loại lòng lang dạ sói.

“Người đang làm gì vậy?” Ta quyết định thiện giải lòng người một chút, tới khai sáng cho y một phen, “Làm sao mà cứ nhìn bàn tay mãi thế? Có phải hối hận rồi không?”

Y xòe tay ra nói: “Ta đang xem đường chỉ tay. Trong sách nói với chỉ tay của ta, ta sẽ có một vợ ba thiếp, mà ta giờ đã có ba thiếp, không biết một vợ ở nơi nào?”

Giờ ta mới phát hiện dưới chân hần nằm chồng chơ một quyển sách tướng mệnh, thật hết chỗ nói, lắc lắc đầu định bỏ đi, y bỗng nói: “Thiên nhi, chi bằng nàng làm vợ ta được không.”

Trong một lúc lâu ta vẫn hoài nghi lỗ tai mình, có lẽ là cái đáng vỗ tai ngờ nghệch của ta rất buồn cười, Bạch Nhiên cười đến vui vẻ, y nói: “Thiên nhi, vỗ nữa là ngân luôn đấy, ta nói đùa với nàng thôi, nhưng nếu nàng nguyện ý, ta cũng có thể xem xét.”

Nếu giết người là vô tội, ta sẽ đá bay cái đầu của y ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bắt Gian

“Vương Thanh Thiên!” Phạm Thiên Hàm trầm giọng quát, “Sao lại đánh người ta?”

Ta uống một miếng trà nhuận họng nói: “Anh ta muốn ăn đòn.”

Mất thấy Phạm Thiên Hàm đã sắp bốc hỏa, ta mới trưng ra bộ mặt đáng thương: “Là anh ta động thù trước.”

Chàng hừ một tiếng nói: “Vậy sao? Sao ta lại thấy trên người Bạch Nhiên ghim đầy kim khâu của nàng?”

Ta vốn định cố nặn cho ra hai giọt nước mắt, tiếc là biên cương tiết trời khô hanh, hốc mắt rất khô, dầu ta có lấy tay véo đuôi đến nửa buổi vẫn chỉ nghe răng nhếch miệng chứ chẳng có nước mắt. Vậy nên ta đành nghiêm mặt nói: “Thiếp động thù là đề tự vệ thôi.”

Phạm Thiên Hàm vỗ mạnh xuống bàn, làm cốc chén này bật lên, chàng nói: “Lúc đó hần độc phát, làm sao uy hiếp tính mạng của nàng được?”

Ta bĩu môi nói: “Nếu không phải anh ta độc phát, thì sao thiếp có thể găm kim lên khắp người anh ta được?”

Khi Bạch Nhiên bị độc phát thì cả người vô lực, mềm oặt y như con rắn, ngo nguậy trên mặt đất, hình dung rất buồn cười.

Phạm Thiên Hàm lạnh lùng liếc ta, nói: “Rốt cuộc là vì sao nàng lại xung đột với hần? Nàng thân là thê thất của tướng lĩnh Hán tộc, cử chỉ lời nói đại biểu cho cả một dân tộc, sao có thể vô cớ đánh người?”

Ta cố ra vẻ lễ thắng khí hùng, nói: “Hiển nhiên là do anh ta sai trước. Đầu tiên anh ta nói năng khiêu khích thiếp, rồi bỗng móc ra một thứ sáng lờ lờ ra lúc lắc trước mặt thiếp, thiếp nhất thời xúc động, bèn đánh nhau với anh ta, mới đầu thiếp không định lại võ công cao cường của anh ta, còn trúng mấy

chiều, sau anh ta đột nhiên độc phát, thiếp tiện thể găm cho anh ta mấy châm.”

Phạm Thiên Hàm kéo ta đứng lên khỏi ghế, xem xét ta từ dưới lên trên, ngữ khí vô cùng lo lắng: “Nàng có bị thương chỗ nào không, vật gì sáng lờ lờ?”

Ta mập mờ nói: “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.”

Chàng xem xét đủ rồi mới nhú mày hỏi: “Cái gì mà sáng lờ lờ?”

Ta lại véo bắp đùi một cái, lần này hốc mắt cũng hơi ươn ướt, nói: “Một cái...sáng lờ lờ lại cực kỳ có lực sát thương ấy là...gương đồng.”

...

Việc này vẫn là để ta kể lại từ đầu đi.

Hôm nay trời còn chưa sáng, ta đã đi với Khương Trăn lên núi hái thuốc, cô ấy nói có một loại thảo dược phải vào sáng sớm mới nảy mầm sinh trưởng, mặt trời lên là héo ngay lập tức, mà loại thảo dược này là thuốc dẫn để giải độc của Bạch Nhiên. Ta sợ một cô gái yếu ớt như cô ấy đi một mình trong núi không an toàn, bèn đi theo.

Chúng ta rất thuận lợi hái được cây thuốc không nhều ấy, không lừa bạn chứ, bộ dạng của cây thuốc ấy rất là khiêm tốn, về ngoài y như cỏ bình thường, cũng chẳng hiểu Khương Trăn làm sao mà phân biệt được nó với các cây cỏ khác có chỗ nào khác nhau, ta thậm chí hoài nghi cô ấy kỳ thực chỉ đang hư trương thanh thế để ta sùng bái cô ấy, kia thật ra chỉ là cỏ thường thôi.

Về tới phủ thì trời đã sáng rõ, Khương Trăn đi đun thuốc, cô ấy nói vị thuốc này cần uống trong vòng nửa canh giờ sau khi sắc xong, bảo ta đi gọi Bạch Nhiên tới đợi lệnh.

Ta tới trước cửa phòng Bạch Nhiên, gõ cửa một hồi không thấy trả lời, bèn áp tai lên cửa nghe ngóng, chỉ nghe bên trong truyền tới tiếng cười đùa của nữ tử, hi hi ha ha, tựa như chuông bạc.

Ta dùng sức gõ cửa thêm một hồi, cửa mới kết một tiếng mở ra, Bạch Nhiên vịn khung cửa, lộ nửa vòng ngực, mỉm cười hỏi ta: “Thiên nhi, mới sáng ra nàng đã tới yêu thương nhưng nhớ à?”

Ta nhón chân nhìn vào phòng, nhưng không nhìn thấy được gì.

Ta ngăn bàn tay đang vươn tới định đập lên vai ta của y, nói: “Người mặc quần áo xong thì qua phòng bếp uống thuốc, đừng chậm trễ nữa.”

Y gật đầu nói: “Vậy nàng đi phòng bếp trước chờ ta.”

Ta gật đầu rồi đi, cửa khẽ khàng đóng lại phía sau ta.

Ta đứng ở chỗ rẽ hành lang khoanh tay trước ngực chờ, nơi này là đường đi duy nhất khi ra khỏi phòng Bạch Nhiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, chỉ lát sau, Tiểu Lục Nhi quần áo xốc xếch đi ra từ đó, mặt đỏ bừng. Cô ta thấy ta thì giật mình lùi lại hai bước, cúi đầu không dám lên tiếng.

Ta mấy lần mở miệng định nhắc cô ta cũng không biết nên mắng từ đâu, cuối cùng quay người định đi, cô ta lại bịch một tiếng khụy gối quỳ trước mặt ta, kéo ống quần ta thút thít: “Phu nhân, Tiểu Lục Nhi biết sai rồi, xin người đừng nói cho Tiểu Ngũ Nhi ca ca.”

Một con người chính nghĩa ngồi ngồi như ta đây, đương nhiên là quả quyết cự tuyệt cô ta.

Đang lúi cúi nhay, Bạch Nhiên cũng ra đến nơi, y kéo Tiểu Lục Nhi đang quỳ trên đất dậy, ôm vào lòng, thị uy với ta: “Chúng ta nam hoan nữ ái, có gì sai trái chứ?”

Ta đương nhiên là không có lập trường để trách mắng bọn họ, chỉ lắc lắc đầu nói: “Không sai, bạch đầu giai lão bạch đầu giai lão, mau theo ta đi uống thuốc.”

Nhưng Tiểu Lục Nhi vẫn không tha không bỏ kéo ống áo ta van xin: “Phu nhân, xin người...”

Ta nhìn khuôn mặt đầm đìa đáng thương của cô ta, bỗng thấy chán ghét, bèn dùng lực kéo ống áo về, cười lạnh một tiếng nói: “Lẽ nào người còn muốn một gái hai chồng sao?”

Chặc chặc chặc, ta cảm thấy miệng lưỡi ta lúc đó rất giống tú bà.

Tiểu Lục Nhi theo lực kéo ống áo của ta mà lao đảo, yếu ớt ngã vào lòng Bạch Nhiên, càng khóc như nghìn cây vạn cây lê nở hoa.

Ta cực kỳ khó hiểu, cô ta diễn hết sức như thế có tác dụng gì, ta bắt được cũng chẳng phải là cái gian của Phạm Thiên Hàm với cô ta. Đương lúc ta do dự có nên nhắc nhở cô ta tiết kiệm hơi sức để diễn cho Tiểu Ngũ Nhi xem, thì Bạch Nhiên bỗng nói: “Thiên nhi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nàng so bì như thế, làm ta không khỏi hoài nghi có phải là nàng ghen tị ta với cô ấy không.”

Ta chờ đến hai mắt nhìn y, lòng lại ưu sầu một phen, cậu thiếu niên này thật đáng thương, tuổi còn trẻ đã có bệnh tướng, con đường tương lai còn dài như thế, y phải làm thế nào mới được đây?

Không bao lâu sau, Khương Trăn không chờ được nữa nên tìm tới, sau đó Tiểu Ngũ Nhi cũng xuất hiện, một cảnh chào cảm ơn đại đoàn viên.

Kể tiếp không thể thiếu một màn bóc trần chân tướng, Tiểu Ngũ Nhi tức đến run lên, Tiểu Lục Nhi khóc nức na nức nỏ, Bạch Nhiên lại mang chút ý cười như có như không nói: “Tiểu huynh đệ, tiểu tình nhân đây của cậu ta cũng không muốn nữa, ta thấy cậu cũng mới biết yêu, cho cậu một bài học, đàn bà trong thiên hạ này, có người nào có thể tin được chứ.”

Tiểu Ngũ Nhi xông lên định quyền cước giao đầu với y một trận, y lách mình tránh đi, Tiểu Ngũ Nhi dán trên cây cột chậm chậm tuột xuống.

Ta thật không nhìn nổi nữa, bèn quát lên: “Hóa ra đường đường là đại tướng quân của tộc Bạch Mông cũng chỉ là một kẻ ham thích chà đạp con gái nhà lành, còn nói dạy cho một bài học gì chứ, làm như mình từ bi thế lắm ấy, ta thấy người chẳng qua cũng chỉ là một kẻ đáng thương lúc nhỏ bị con gái ăn hiếp mà thôi.”

Bạch Nhiên không giận mà cười, thoát cái đã áp sát ta, nói: “Thiên nhi, đáng về nhanh mồm nhanh miệng này của nàng quả đã thành công khiến ta lau mắt mà nhìn, có hứng thú vụng trộm tâm tình với ta một phen chẳng? Con người ta trước nay luôn không coi thế tục ra gì, sẽ không để ý nàng là phụ nữ có chồng đâu.”

Ta nhìn khuôn mặt cười của y đang để sát trước mắt mình, tung ra một quyền, y nhẹ nhàng tránh đi, lại không biết lòi từ đâu ra một cái gương đồng nhỏ, lác qua lác lại trước mặt ta, nói: “Xem xem khuôn mặt thẹn quá thành giận của nàng thật khiến người ta yêu lắm nha.”

Cuộc đời ta lần đầu tiên hận mình không có võ công cái thế, không thể một chương cho y hóa thành tro theo gió bay xa nơi trần thế.

Cục diện giằng co không thôi, bỗng, tình thế đảo ngược, gương đồng trượt khỏi tay Bạch Nhiên, đồng một tiếng rơi lên mu bàn chân của người đang đứng một bên xem kịch tới say sưa là Khương Trăn, cô ấy oa oa kêu lên.

Bạch Nhiên nằm ra trên đất, ngộ nguy rất thống khổ.

Khương Trăn ôm chân vừa nhảy vừa nói: “Hắn ta độc phát rồi!”

Tiểu Ngũ Nhi từ trên đất bò dậy chạy tới đập Bạch Nhiên mấy cái, ta ngăn cậu ta lại, nói: “Lợi dụng lúc người gặp khó khăn không phải việc làm của đại trượng phu.”

Nói đoạn ta móc kim khâu ra, vụt vụt vụt phi lên khắp người Bạch Nhiên, phui phui tay nói với Khương Trăn: “Cứu người gấp rút, mau đi phòng bếp mang thuốc lại đây.”

Khương Trăn và Tiểu Lục Nhi chạy đi phòng bếp.

Trong lúc chờ thuốc, ta và Tiểu Ngũ Nhi ngồi trên lan can, lúc lác chân thương thức Bạch Nhiên người cầm đầy kim không ngừng ngộ nguy trên mặt đất, y hét như con nhím.

Phạm Thiên Hàm nhìn thấy, ấy là bộ dạng không tìm không phổi, vui vẻ khi người gặp họa của ta và Tiểu Ngũ Nhi. Xác nhận Bạch Nhiên uống thuốc xong, ta liền bị chàng xách cổ về phòng dạy dỗ.

...Khi ta kể lại chân tướng sự tình cho Phạm Thiên Hàm nghe, thì đương nhiên phải thêm mắm dặm muối một phen.

“Cho nên là, thiếp thấy Bạch Nhiên bị trừng phạt đúng tội, thiếp chỉ thay trời hành đạo thôi.” Cuối cùng ta cho Phạm Thiên Hàm một câu tổng kết.

Phạm Thiên Hàm nhất thời im lặng, mắt nửa buổi mới nói: “Mặc cho ai đúng ai sai, nàng cũng không nên quản việc của người khác thế. Từ nay về sau, nàng đừng tiếp cận Bạch Nhiên nữa là được.”

Ta không hiểu nói: “Tại sao?”

Chàng cười nói: “Nếu hấn vì chứng minh cho ta xem đàn bà không đáng tin, cũng lừa nàng đi mất thì phải làm thế nào?”

Ta cẩn thận suy ngẫm một lát, nói: “Cái đó quả thật là làm khó người ta, lấy mỹ mạo của anh ta, thiếp sao có cơ cự tuyệt được chứ.”

Phạm Thiên Hàm nghe vậy thì biến sắc, đột nhiên vòng ra sau ta siết lấy cổ ta, giữ chặt kéo vào ngực chàng, lực đạo không lỏng không chặt làm ta phải xin tha: “Mặc cho anh ta có muốn vờ yêu mị, cũng kém với sự hào nhiên chính khí của chàng, thiếp nhất định không rời không bỏ chàng.”

Chàng ghé sát vào tai ta khen thưởng: “Thanh Thiện, nàng đúng là có tình có nghĩa.”

Tình cảm vĩ đại của ta, ta đương nhiên biết, chớ nói là tiếp tục khen ta, ta cũng nghe không chán.

Đang đắc ý, Phạm Thiên Hàm bỗng cúi xuống mút vành tai ta một cái, ta lập tức cứng cả người.

Ngã phạt từ bi, không chịu được tập kích bất ngờ thế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chiêu An

Khương Trần nói độc của Bạch Nhiên tuy đã giải, nhưng thời gian y trúng độc quá lâu, tàn độc trong cơ thể xâm nhập ngũ tạng lục phủ, khá là khó để thanh trừ, còn cần một thời gian dài điều dưỡng. Khương Trần còn nói, nghe đâu cô gái trời phạt chúng ta cứu hôm qua là tiểu thiếp của Bạch Nhiên, cũng chính cô ta ngấm bỏ độc cho Bạch Nhiên dài đến nửa năm, kiên trì và nghị lực nhường đấy, ai dám tranh phong.

Nói tóm lại, qua lần nói chuyện này, Khương Trần đã dễ dàng câu lên cái lương tâm vẩn đục từ hải lâu năm của ta, cảm thấy có lẽ ta nên trao cho người bị chúng bạn xa lánh là Bạch Nhiên chút ấm áp mùa xuân, dù sao dân tộc đại Hán chúng ta nhân rồi vô sự luôn thích giúp người khi hoạn nạn.

Hôm nay, ta và Khương Trần cùng ở phòng bếp sắc thuốc, ta sắc là thuốc bổ cho Phạm Thiên Hàm uống, còn cô ấy sắc thuốc để trừ hết tàn độc cho Bạch Nhiên, mà cô ấy sắc được nửa chừng lại hấp tấp bị Tiểu phó tướng câu dẫn đi làm mấy việc cầu thả, chỉ kịp dặn ta hai bát nước sắc thành tám phần bát, nhân lúc nóng đưa cho Bạch Nhiên uống.

Ta sắc xong thuốc bổ của Phạm Thiên Hàm nhưng đi xung quanh không tìm được chàng, chừng là Tiểu Ngũ Nhi lại lộ phong thanh cho chàng, nên chạy đi trốn rồi.

Bất đắc dĩ ta chỉ đành ngồi xỏm trong phòng bếp trông thuốc cho Bạch Nhiên, thuốc của y sắc lên có cái mùi rất ghê, một mùi tanh hôi, giống như mùi nước cống bốc lên lúc trời mưa ấy, ta vô cùng nghi ngờ Tiểu Ngũ Nhi cho Khương Trần lợi ích gì đó, kêu cô ấy bỏ vào trong đó mấy con cá muối đã thối rữa. Nói đến Tiểu Ngũ Nhi, tình yêu của cậu ta với Tiểu Lục Nhi không thể qua được khảo nghiệm lần này, cuối cùng đôi uyên ương nhỏ này trở thành hai người đứng thấy nhau là ghét, ngày ngày cãi vã không ngừng, đáng vẻ như hận không thể đâm đối phương hai đao. Hơn nữa đề rũ sạch quan hệ, Tiểu Lục Nhi cải danh thành Tiểu Thất Nhi, sau vì đọc gần giống tiểu khất nhi, thấy không được may mắn, nên lại đổi thành Tiểu Bát Nhi, đối với việc đó ta không khỏi thổn thức, lấy tên kiểu này, có thể gọi là cao thêm một tầng nha cao thêm một tầng.

Nhưng sự chán ghét của Tiểu Ngũ Nhi với Bạch Nhiên lại tăng theo từng ngày, mỗi lần đều lộ cái vẻ muốn rút gân lột da y, rất dữ tợn.

Một canh giờ sau, thuốc của Bạch Nhiên rốt cuộc sắc xong, ta bung bát đi tới sương phòng của y, dọc đường người thấy từng trận hôi thối ập tới, cực kỳ buồn nôn.

Tới được cửa phòng Bạch Nhiên, ta trù trù một lát, cuối cùng vẫn gõ cửa. Trong phòng không đáp, cửa khép hờ, ta bèn đẩy cửa đi vào.

Y mặc một bộ áo trắng, đưa lưng về phía ta đứng trước tủ sách, trong tay còn cầm một quyển sách.

Ta đang cân nhắc xem nên mở lời thế nào, y lại lên tiếng trước, y nói: “Thiên nhi, cuối cùng nàng cũng tới rồi.”

Ta ngạc nhiên: “Bạch Nhiên, sao ngươi biết người tới là ta?”

Y thần nhiên nói: “Người luyện võ ít nhiều cũng có chút nhãn lực.”

Ta thảm thán phục, y nói thật dễ dàng, nhưng kỳ thực từ đầu chí cuối y chưa từng quay lại, chỉ bằng sự chấn động không khí trong khi bước và hơi thở khác nhau của mỗi người mà có thể nhận ra người tới, nội công tới cảnh giới như này, tuyệt đối không thấp hơn sư phụ ta.

Ta áp tiếng thán phục xuống, cười nói: “Đến uống thuốc đi.”

Y quay người lại, nhận bát thuốc từ tay ta, ực một cái uống hết.

Hào sảng thống khoái nhường vậy, khiến người mấy ngày nay phải sức cùng lực kiệt đỡ Phạm Thiên Hàm uống thuốc là ta đây xót xa một phen, hận không thể kéo y tới biểu diễn cho Phạm Thiên Hàm xem.

Y lấy ống tay áo lau thuốc dính bên mép, cười nói: “Thiên nhi, nàng vẫn không nỡ không quan tâm ta phải không?”

Ta nỗ lực bình ổn ngọn lửa lúi lúi trên lòng bàn chân, bỗng nghĩ tới chuyện khuyên y chiêu an, bèn cười giả lả: “Đâu có đâu có, ta tuy là nhất giới nữ lưu, nhưng quan tâm lại đích thực là quốc gia đại sự.”

Y cười lạnh một tiếng nói: “Quốc gia có đại sự gì, chẳng qua là quân chủ thần tử ăn no rồi làm loạn lên thôi.”

Tuy y nói cực kỳ đúng, nhưng ta vẫn phải kiên trì ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, thế rồi ta khuyên: “Bạch Nhiên, chiêu an đi.”

Y trầm ngâm một hồi, nói: “Ta nhận hay không nhận sự chiêu an của người Hán đối với nàng mà nói quan trọng đến vậy ư?”

Ta lúc này bỗng trào lên tình yêu dân tộc dạt dào, từ lòng bàn chân dâng tới bụng, cảm xúc thật mãnh mẽ, ta nói vang vang có lực: “Đây là đương nhiên, chuyện này can hệ tới thương sinh xã tắc, nếu người tiếp nhận chiêu an, chiến tranh có thể dừng tại đây, không có chiến tranh, sẽ không có sinh linh đồ thán, bách tính từ nay có thể an cư lạc nghiệp, chuyện này đối với bách tính của Hán tộc và Bạch Mông tộc mà nói đều là niềm vui lớn.”

Y hơi nghiêng đầu, nói đầy nghiêm túc: “Theo ý nàng, lẽ nào Bạch mỗ là người quan tâm tới sinh linh có đồ thán hay không ư?”

Ta nhất thời á khẩu.

Y như sương mây, đáy mắt chứa ý cười: “Vậy nếu ta nói, ta nguyện vì nàng chiêu an thì sao?”

Lòng ta cả kinh, lùi lại vài bước nói: “Bạch Nhiên, không buồn cười tí nào.”

Y im lặng nhìn ta, bộ dạng tràn đầy tình ý.

Ta nuốt nước miếng một cái, nói: “Bạch Nhiên, ta là phụ nữ có chồng.”

Hơn nửa buổi y không lên tiếng, cuối cùng cười thê lương, nói: “Ta đã từng nói, ta không phải là người để ý tới thế tục.”

Ta kinh ngạc tới há hốc mồm.

Khóe miệng y vẫn mang nụ cười mỉm, nét cười ngày càng sâu thêm, cuối cùng toét miệng ra mà cười: “Ha ha, Thiên nhi, nàng cho rằng... ha ha, ta đối với nàng... ha ha...”

Y gấp người ôm bụng cười.

Ta day day thái dương, thật chẳng biết phải làm sao.

Đội tiếng cười của y từ từ ngừng lại, ta nói: “Bạch Nhiên, vậy người rốt cuộc là chiêu an hay không chiêu an?”

Y đứng thẳng người lên, đang định mở miệng, lại phụt một tiếng bật cười: “Ta chiêu ta chiêu... ha ha không được... ha ha, Thiên nhi... ta thấy mặt nàng một cái là... ha ha... lại muốn cười... ha ha ha ha.”

Ta bụng cái bát không lên, nắm chặt tay tự động rời đi.

Khi ta đi qua sân thì bị Tiểu Ngũ Nhi gọi lại, cậu ta nghi hoặc nói: “Phu nhân, sao người lại đi ra từ phòng của tên đang đồ lăng từ ấy?”

Ta biết cậu ta một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng, chắc chắn sẽ cho rằng một cô gái chỉ cần nói chuyện với Bạch Nhiên thôi là sẽ không giữ được trinh tiết.

Ta an ủi cậu ta: “Ta đi đưa thuốc cho anh ta, thuận tiện khuyên anh ta chiêu an.”

Tiểu Ngũ Nhi khinh thường ra mặt: “Hắn ta chỉ là tên dâm tặc, triều đình lại không mở kỹ viện, chiêu lãm ân khách làm gì chứ!”

Ta nghe vậy thì trong đầu bắt đầu vẽ ra cảnh tượng: Rèm châu đung đưa, màn lụa bay bay, cả triều văn võ quyền rũ xinh đẹp. Bạch Nhiên trái ôm Tể tướng phải ấp Thượng thư, trên đùi ngồi một Hoàng đế, treo trên cổ một Hoàng tử, mà các thái giám đại thần đuổi nhau trong đình phát ra những tiếng cười như chuông bạc, còn có trong góc không biết là ai, thỉnh thoảng truyền tới những tiếng ừ a...Oa! Cảnh tượng phồn vinh biết bao nhiêu.

Bé Tiểu Ngũ Nhi này không hổ là hậu duệ của người kể chuyện, nói chuyện cũng đầy sức tưởng tượng.

Tiểu Ngũ Nhi hươ hươ tay trước mặt ta một lúc lâu, ta mới hoàn hồn lại, khụ một tiếng rồi giải thích: “Ngoại trừ dụ dỗ con gái nhà lành ra, Bạch Nhiên tự nhiên là có chỗ khác đáng khen.”

Tiểu Ngũ Nhi bĩu môi nói: “Có cái chỗ nào đáng khen, ta chẳng thể hiểu nổi, hắn ta đã là tù nhân của chúng ta rồi, vì sao Tể tướng quân và phu nhân đối đãi lễ ngộ với hắn như thế, nếu là ta, một đao giải quyết là xong, hà tất phải nói nhiều với hắn.”

Ôi, cậu bé này chưa biết sự đời, tầm nhìn nông cạn.

Ta lắc đầu nói: “Tiểu Ngũ Nhi, Bạch Nhiên là nhân tài trăm năm hiếm gặp, mới này ta đi tìm anh ta, anh ta chỉ bằng tiếng bước chân và hơi thở đã có thể phán định người tới là ta, công phu cao thâm như vậy nếu không tu luyện hơn chục năm là không thể đạt được, mà anh ta mới có hai mươi.”

Tiểu Ngũ Nhi lộ vẻ khinh thường, xì một tiếng nói: “Nghe tiếng cái con khi ấy, hắn ta biết người nhất định sẽ đến tìm hắn, cho nên cửa vừa mở hắn đã kêu Thiên nhi, lúc này ta đưa cơm cho hắn, hắn đưa lưng về phía ta gọi Thiên nhi, còn có lúc trước Khương đại phu bụng thuốc tới cho hắn, hắn cũng đưa lưng ra gọi Thiên nhi.”

Ta chậm chậm nhìn về hướng Bạch Nhiên đang ở, trong đầu hiện lên cảnh y ôm bụng cười to, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vậy nên trầm ngâm một lát, bắt đầu tưởng tượng cảnh y bị văn võ toàn triều đè lên người, khuôn mặt đầy mồ hôi, lắc đầu kêu to ta không muốn ta không muốn. Lão Hoàng đế một tay kéo tóc y, cười dâm dăng nói, người không muốn cũng phải muốn; Hoàng tử liếm má y nói, Bạch ca ca, ta ngưỡng mộ huynh đã lâu, hôm nay ta

muốn ta muốn ta nhất định muốn; bàn tay như que củi khô của Thượng thư đại nhân ve vuốt gò má trắng nõn của y nói, mỹ nhân đừng sợ, hương qua rồi người sẽ biết mùi vị trong đó, sau này còn quần lầy chúng ta đòi ấy chứ... Bạch Nhiên nghe vậy nước mắt rờn rờn, lắc lắc vòng eo thon nói, vậy mấy người phải đợi chừng tí nha...

Oa ha ha, coi như hòa nhau thôi. Ta cảm thấy ta làm người rất có công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lên Đường

Nếu Bạch Nhiên đã đồng ý chiến an, Phạm Thiên Hàm cũng bắt tay vào chuẩn bị việc quay về, mỗi ngày đều bận tới mảy mòi mắt, bộ dạng như kiểu ngày có trăm công nghìn việc vậy. Làm vợ người, cũng chính là ta, bị lạnh nhạt quá lâu, vô cùng bất mãn, gửi tới hậu thư cho chàng, nếu hôm nay không theo bồng ta đi dạo chợ mua quà với ta, thì ta sẽ rút gân chàng.

Thế là, vào một ngày trời thu trong xanh, chim nhỏ riu rít đầu cành, ta dùng sự dịu dàng uyển ước cùng tình ý miên man của mình cưỡng bách Phạm Thiên Hàm cùng ra chợ đi dạo.

Chẳng là ta nghìn tính vạn tính lại tính sai một chuyện, ấy là biên cương nhiều năm chinh chiến, bách tính sớm không chịu nổi hỗn loạn, việc buôn bán cũng lười làm. Thế nên dù cho thân phận có là Tướng quân và tướng quân phu nhân, chúng ta vẫn liên tục bị đuổi khỏi cửa tiệm do ta cò kè mặc cả. Đến lần thứ ba bị đuổi ra, Phạm Thiên Hàm thở dài một cái nói: “Cha nàng tốt xấu gì cũng được tính là gia tài vạn bạc, nàng cũng không tính là nghèo rớt mồng tơi, có cần thiết phải tính toán chi li thế không?”

Ta đáp: “Ý nghĩa của cuộc lữ hành không phải ở chỗ tới, mà là ở phong cảnh dọc đường đi, cái gọi là Túy ông chi ý bất tại tửu, mà ở trong sơn thủy cơ, mục đích thiếp trả giá không phải ở chỗ mua được, mà là ở chỗ tranh luận.”

Phạm Thiên Hàm cười nói: “Nếu đã vậy, chúng ta tay không mà về cũng không sao?”

Ta bị hỏi ngẩn ra, đương nhiên là có sao, không mang quà về cho Bảo nhi, nàng không khóc nháo ba ngày ba đêm mới là lạ.

Ngón tay Phạm Thiên Hàm chọc vào đầu ta một cái, nói: “Sao rồi, phu nhân đặt lòng nơi sơn thủy, chúng ta có thể về chưa?”

Ta liếc xéo chàng một cái: “Không thể.”

Chàng cười hỏi: “Vì sao?”

Ta nói: “Việc này liên quan tới Phật giáo Đạo giáo thêm cả Nho giáo, với trí tuệ và tư chất của chàng, rất khó giải thích với chàng.”

Chàng cười to không ngừng, dẫn tới không ít ánh mắt, ta làm lơ bỏ đi.

Ở cuối chợ ta tìm thấy một quán xiên thịt dê ăn rất ngon, bèn một hơi mua liền hai mươi xiên, chia hai xiên cho Phạm Thiên Hàm, sau đó tự động ngồi xôm bên đường ăn thịt xiên.

Ta cảm thấy lúc ta ngồi xôm ăn thịt dê xiên thì tản ra cái khí chất bất kham đặc hữu của nhân sĩ giang hồ. Phạm Thiên Hàm nói chàng cũng thấy ta có khí chất giang hồ, vừa nhìn đã biết ngay là Cái Bang.

Nói thẳng ra, con người Phạm Thiên Hàm vẫn tương đối là không câu nệ tiểu tiết, cái kiểu ngồi xôm bên vệ đường ăn thịt dê xiên này của ta mà bị cha ta nhìn thấy, không cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con mới lạ, nhưng Phạm Thiên Hàm lại rất thân nhiên cùng ngồi xôm xuống ăn thịt xiên, còn thuận tay lấy của ta hai xiên, thuận tay dắt dê nha thuận tay dắt dê.

Thứ gọi là lễ tiết ấy thật kỳ diệu, ta không thể trở về đưa ngân phiếu cho mọi người bảo mọi người thích gì thì mua cái ấy, ta phải mua đồ ở đây, ngàn dặm xa xôi mang theo chúng nó hấp thu tinh hoa nhật nguyệt dọc đường mà về, sau đó ép bọn họ phải ra về vui mừng lắm lắm.

Vì vậy, ta vẫn đi mua quà, kỳ thực đồ ở đây trong kinh thành đều có, hơn nữa giá ở kinh thành còn hợp lý chút. Bách tính ở đây nhìn quen giết chóc, sớm đã không để ý tới sống chết, tiền bạc lại càng không thêm để ý, cho nên bọn họ bán đồ chỉ nói tâm tình không nói lý, dẫn tới giá cả những thứ ở đây còn hỗn loạn hơn cả quan hệ nam nữ rối rắm của Bạch Nhiên. Như vừa nãy, đầu tiên ta mua một cái trăm cái cho Bảo nhi, về sau càng nhìn càng thấy tính xảo, bèn quay lại mua chín cái trăm giống y như thế cho các dì, phát hiện một cái muốn bốn đồng, chín cái tổng cộng muốn năm mươi đồng, ta gờ ngón tay ra tính một hồi, mà nghĩ hoài vẫn không ra.

Bởi cái giá cả độc đáo sáng tạo của họ, ta đi dạo một vòng mà tâm lực kiệt quệ, mấy lần định bỏ đi. May có Phạm Thiên Hàm một đường duy trì cổ vũ, ta mới chống đỡ được, sự thực chứng minh, đòi phụ nữ, tìm được một phu quân tốt là đủ.

Về đến trong phủ, Khương Trăn thấy vừa ý mấy cái trâm ta mua, một đôi mắt to như sóng nước dập dềnh nhìn ta làm ta hận không thể đào tìm gan ra cho cô ấy, nhưng ta còn chưa kịp tặng trâm cho cô, Tiêu phó tướng đứng bên đã co cẳng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu ta lập tức đi mua cho nàng.

Ta nhìn bóng lưng chạy phía xa xa của Tiêu phó tướng, nhỏ giọng hỏi Phạm Thiên Hàm: “Lấy tư sắc của muội ấy, bao nhiêu người nguyện ý sinh tử tướng hứa, mà tuyệt sắc như nàng ấy nguyện ý làm thiếp của chàng sao chàng không muốn?”

Chàng nhìn sang người đang vẫy vẫy khăn tay là Khương Trăn, rồi quay lại nhìn ta, nhún vai nói: “Đại khái là bị quỷ ám rồi.”

Ta cũng cảm thấy vậy.

Lúc sau Tiêu phó tướng mua trâm trở về, nói chỉ tốn một đồng là mua được hai cái. Ta muốn vác đao ra chém ông chủ quán đó, bị Phạm Thiên Hàm giữ lại.

Thấm thoát ta đã rời nhà được hơn ba tháng, lúc đến chỉ mang một túi đồ nhỏ, mà giờ đồ đạc càng lúc càng nhiều, thu dọn mãi mà không hết, mấy lần ngủ tới nửa đêm bỗng nhớ ra có thứ mình chưa thu dọn, lại nhảy dậy sắp xếp, quay qua lộn lại làm rầy Phạm Thiên Hàm suốt nửa thì hừ thê.

Dày vò như thế tới nửa tháng, rốt cuộc hôm nay sẽ bắt đầu lên đường trở về. Dân chúng nơi biên cương vừa nghe quân đội sắp đi, tự động tổ chức nhân mã định đứng hai bên đường tiễn biệt, thế nên mới sáng sớm, cửa phủ Tướng quân đã ồn ào huyên náo, người không biết còn tưởng là phủ Tướng quân tụ tập đánh bạc.

Lần này trở về, đi theo về ngoại trừ có binh lính do Phạm Thiên Hàm chọn ra, còn có Bạch Nhiên, Tiêu phó tướng, Khương Trăn, Tiểu Ngũ Nhi, một con gà trống và một con gà mái, gà trống và gà mái là do Khương Trăn kiên trì mang theo, cô ấy nói trên đường có gà trống và gà mái, có thể sinh con cho chúng ta ăn. Ta cảm thấy cô ấy làm người thật độc ác, nhưng ta sẵn lòng ăn trứng gà rán.

Đoàn người ở trong sân chờ người thông thả đến chậm là Bạch Nhiên, gà trống và gà mái nhón nháo quần vào nhau, Tiểu Ngũ Nhi ngồi xổm trước lồng gà ngẩn ngơ, Tiểu Bát Nhi đứng xa xa rung rung mà nhìn.

Ta vỗ vai Tiểu Ngũ Nhi, nói: “Cậu nhìn ra triết lý nhân sinh nào từ sự chung đụng của hai con gà trống gà mái này?”

Cậu ta lắc đầu nói: “Không có.”

Ta ngồi xổm xuống, nhìn sâu vào mắt cậu nói: “Cậu nhìn thật kỹ lại lần nữa đi, thử nghĩ về tình yêu gì đó chẳng hạn.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn vào hai con gà trong lồng.

Chúng nó chốc chốc thì không ngừng đuổi nhau mổ nhau trong lồng như có huyết hải thâm cừ, chốc chốc lại tình sâu như biển không ngừng cọ cọ nhau, thật đúng là một đôi gà động kinh.

Tiểu Ngũ Nhi trầm tư nửa buổi mới thờ dài một tiếng nói: “Đây là một đôi hoan hi oan gia, dù cho hai bên có thể đã từng sai lầm, không thể tha thứ, cãi vã om sòm, bọn chúng vẫn nguyện ý ở chung trong một cái lồng, không thể không có nhau, chúng nó có yêu, đúng không?”

Ta trịnh trọng gật đầu, nói: “Đúng.”

Trời đất chứng giám, đúng cái con khi.

Sư phụ từng dạy ta, nếu con thấy cần thiết phải khai sáng cho một người nhưng lại không biết khai sáng như nào, thì hãy tùy tiện chỉ một vật, dùng ngữ khí cực kỳ huyền hoặc hỏi hần xem có thấy gì không, người bị hỏi ắt sẽ thấy áp lực, sẽ liều mạng nghĩ ra một thứ gì đó, sau cùng sẽ thường nghĩ ra một ít triết lý gì đó thật, triết lý đó thường chính là thứ sâu trong nội tâm họ khó thể vứt bỏ nhất. Chiều này gọi là ra về huyền bí để khai thiên lập địa, luôn luôn thành công.

Tiểu Ngũ Nhi đứng dậy, phui phui quần áo trên người, chậm chậm đi về phía Tiểu Bát Nhi. Cả đoàn chúng ta nhìn bóng lưng quyết tuyệt của cậu, cảm thấy thật bị thương mà mạnh mẽ.

Vậy là, Tiểu Bát Nhi lại sửa tên thành Tiểu Lục Nhi, cùng theo chúng ta hồi kinh thành.

Ra khỏi cửa phủ, bởi chúng ta dùng dằng quá lâu, dân chúng tới đưa tiễn đã không còn mấy kích động, chỉ đứng ở hai bên đường, hờ hững nhìn ngựa và xe ngựa của chúng ta, đáng vẻ lại có phần như đi xem náo nhiệt vậy. Tuy người nhiều, nhưng ta vẫn liếc một cái là nhìn thấy ông chủ quán bán trâm cho ta, định nhảy xuống ngựa tấn ông ta, lại bị Phạm Thiên Hàm cười chung ngựa ẩn lại.

Đi đường ban ngày, ta ở trên ngựa lơ mơ muốn ngủ, Phạm Thiên Hàm bảo ta vào xe ngựa nghỉ ngơi, nhưng ta quả thật sợ nôn, sống chết cũng không đồng ý, sau Khương Trăn cho ta ngậm một cái lá thuốc gì gì đó, nói là có thể trị bệnh say xe của ta, ta thử một chút, quả có công hiệu, bèn ở lại trong xe ngựa với Khương Trăn và Tiểu Lục Nhi.

Khương Trăn luôn hằng say nói về hành động vĩ đại mới rồi của Tiểu Ngũ Nhi, cô ấy cho là hành động dắt tay Tiểu Lục Nhi đến trước mặt Phạm Thiên Hàm bịch một cái quỳ xuống, không rên một tiếng của Tiểu Ngũ Nhi rất có khí khái đàn ông. Tiểu Lục Nhi lang bái vì gian* phụ họa cô ấy, ta nghe nghe rồi ngủ thiếp đi.

* ý nói cấu kết nhau làm việc xấu

Lúc tỉnh lại thì bọn họ vẫn còn thảo luận vấn đề ấy.

Tiểu Lục Nhi nói: “Muội không ngờ Tiểu Ngũ Nhi ca ca có thể tha thứ cho muội, huynh ấy quả là một người khoan hồng độ lượng.”

Khương Trần nói: “Chính cái gọi là ‘Nhân chi tương tử kỳ ngôn dã thiện’, đến giây phút cuối cùng cậu ta có thể nhớ đến muội, chứng tỏ cậu ta thật lòng với muội, sau này muội phải một lòng một dạ với cậu ta, đừng có ba lòng hai ý nữa.”

Tiểu Lục Nhi nói: “Khương đại phu nói rất phải. Sau này muội nhất định sẽ thật yêu Tiểu Ngũ Nhi ca ca, cúc cung tận tụy tử nhi hậu dĩ.”

Ta nhắm mắt lại.

Nhân chi tương tử kỳ ngôn dã thiện, cúc cung tận tụy tử nhi hậu dĩ.*

Cặp câu này nói với nhau quả là tốt. Ngôn ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm, hai người này sử dụng đến xuất thần nhập hóa, trình độ văn học, rất tốt rất tốt.

*người tới lúc sắp chết, lời nói ra cũng là thiện lương; cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phật Môn

Đường về kinh mặc dù xa xôi, nhưng lại thoải mái hơn nhiều so với lúc ta tới, lúc tới thì lòng ta nóng như lửa đốt, chỉ sợ Phạm Thiên Hàm chết mất, bây giờ chàng đang ở phía sau ta, ghim cương nhìn ra phía trước, ta không hề nóng lòng trở về tạo nào cả.

Đi qua Lục La sơn, nhìn xa xa lại thấy có tự miếu nhang khói vờn quanh, Phạm Thiên Hàm gọi mọi người: “Không bằng chúng ta đi vào nghỉ chân một lát, quỳn ít nhang đèn ăn chút đồ chay.”

Ta là người thứ nhất phản đối: “Chàng chưa đọc 《Tây du ký》 thì cũng xem qua 《Liêu trai chí dị》 rồi, chùa miếu nơi hoang giao dã lĩnh này sao có thể tùy tiện vào bừa.”

Bạch Nhiên ở bên cạnh cười giễu, “Ta nguyện vì ba mỹ nhân làm Tôn Đại Thánh, nhưng ta càng nguyện ý làm Trư Bát Giới.”

Lời còn chưa dứt, Tiêu phó tướng đã vung roi ngựa trong tay quát về phía y, y cười ha hả tránh đi.

Bạch Nhiên từ lúc khởi hành tới giờ thì dọc đường chỗ nào cũng khiêu khích, rõ ràng là một kẻ gây hấn, ta và Phạm Thiên Hàm đều chỉ coi như y đang biểu đạt sự khùng hoảng với tương lai chưa biết trước, cũng không mấy so đo với y, nhưng Tiêu phó tướng và Tiểu Ngũ Nhi thì không làm được, hai người họ đều sợ Bạch Nhiên cướp mất cô vợ trẻ của mình, nên dọc đường bọn họ không ngừng xung đột. Mà với hành động ngầm của ta, Phạm Thiên Hàm cũng chỉ đến lúc thấy sắp chết người mới ra về đạo mạo trách một tiếng không được vô lễ.

Đặc sắc trình diễn, thú vị cực kỳ nha.

Vừa vào trong chùa, không có nhện tinh hồ ly tinh rất tinh, chỉ có một đám trọc đầu, mùi đàn hương nồng nặc và những cái đầu bóng lưỡng, quả thật là ngũ uẩn giai không.

Ngôi chùa này tên là Đại Thừa Tự, chủ trì ở đây là người hiền lành, nhưng bản thân hòa thượng vốn nên hiền lành, a di đà phật.

Chủ trì sai người chuẩn bị một mâm đồ chay, mùi vị cứ như Phật Tổ ngồi ở trong lòng, nhưng đối với một đám đã ăn trứng gà tới bảy tám hôm mà nói, cũng đã đủ rồi.

Dùng bữa xong, chủ trì rất nhiệt tình mời chúng ta tham gia đại hội Phật pháp của bọn họ, chúng ta đành phải theo một đám hòa thượng ngồi trên đệm hương bồ nghe Phật.

Con người ta tự nhỏ đã chưa bao giờ chăm chú nghe hết một giờ học nào cả, vừa ngồi lên đệm hương bồ thì cả người đã không thoải mái, trái sờ sờ phải gãi gãi, rất muốn phá rối. Con người ta liếc qua liếc lại thì bất gặp Phạm Thiên Hàm nghe mà gật đầu liên tục, giật cả mình, chỉ sợ chàng đột nhiên ngộ ra, đem đầu ra cạo làm hòa thượng đi độ tất thấy khổ nạn.

Vậy nên ta len lén thò tay qua kéo vạt áo chàng, chàng cúi đầu nhìn ta một cái, không có phản ứng gì nghiêm túc nghe Phật.

Cụ Như Lai ơi, chớ có làm thế, dáng đầu của Phạm Thiên Hàm không tròn, cạo trọc rồi không đẹp đâu. Nhưng gã Bạch Nhiên kia, dáng đầu của y nhìn

có vẻ rất tròn, hơn nữa y rất cần mấy thứ như sắc tức thị không, không tức thị sắc, làm phép cho y đi.

“Thiên Hàm.” Ta hạ giọng gọi nhỏ, “Chúng ta chuẩn ra ngoài hít thở tí đi.”

Phạm Thiên Hàm đẩy bàn tay đang kéo áo chàng của ta ra, khẽ quát: “Đừng làm loạn.”

Ta vô hạn ảm ức, hừ một tiếng rồi lén bò ra ngoài phòng thiền. Vừa ra khỏi tầm mắt của chủ trì ta liền duỗi lưng một cái, tự do đáng quý à nha, tiểu tử Phạm Thiên Hàm nhà chàng có giỏi thì ở trong đó hòa thành xá lợi từ đừng ra nữa.

“Thiên nhi.” Giọng nói này khiến hai tay đang lơ lửng không của ta run lên một chập, bất đắc dĩ chỉ đành chậm chậm thu lại tư thế duỗi người của ta, xoay lại trưng ra một nụ cười, nói: “Sao người cũng ra đây?”

Bạch Nhiên vuốt vuốt hai sợi tóc dài rũ xuống bên má của y, nói: “Con lừa râu trắng kia nói chuyện quá là chán, nghe nữa thì ta niết bàn luôn mất, còn không bằng ra đây cùng nàng nhĩ tấn tư mã* một lúc.”

*Vành tai và tóc mai chạm nhau, chắc là ôm ấp nhau ấy mà :P

Người làm nghiệt súc còn không sai biệt lắm, niết bàn!

Ta lười để ý tới y, tự mình đi tham quan Đại Thừa Tự, y cũng không xa không gần theo phía sau, xét thấy ngôi chùa này cũng chẳng phải của nhà ta xây, ta cũng chỉ đành mặc kệ y.

Đại Thừa Tự xây nơi núi sâu, chỗ khác biệt lớn nhất so với chùa miếu trong thành là nó không lo sẽ chiếm dụng quá nhiều đất công, thế nên Đại Thừa Tự xây dựng tuy cổ xưa nhưng lại rộng vô cùng, chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi, tạo hình tổng thể như cái sơn trại. Ta rất nghi hoặc, mới này hòa thượng ngồi trong phòng thiền nghe thiền trước trước sau sau chỉ có hơn mười người, sinh sống trong một nơi có thể so với cả tòa thành như này, ngày thường cơ hội gặp nhau phải chăng là cực kỳ ít ỏi, nhưng có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân xây ngôi chùa lớn nhường này, để các hòa thượng không dễ gì gặp mặt nhau biết được rằng duyên phận là đáng quý.

Duyên đến, duyên sinh, duyên diệt. Duyên, diệu không thể tả.

Đặc điểm của chùa miếu thông thường mà nói là u tĩnh, đương nhiên ngoại trừ những ngôi chùa nổi danh như Thiên Long Tự được ông Hoàng đế nhìn trúng phong làm Ngự tự, những ngôi chùa ấy thường thường là hương hỏa thịnh vượng, hương khách nườm nượp không dứt, hiệu ứng danh nhân mà, phải có thần tiên nào đặc biệt linh toạ trấn mới được. Mà Đại Thừa Tự này vừa không có danh nhân đảm bảo vừa ở nơi hẻo lánh, nên so với các chùa miếu thường càng u tĩnh, đặc biệt là khi đám hòa thượng không được nhiều nhận gì kia đều đã tới phòng thiền, vậy nên một ngôi chùa to nhường này chỉ còn lại ta và Bạch Nhiên loanh quanh đi dạo.

Trong lúc vô ý, chúng ta đã tới một đình viện, đình viện này trông toàn là phong, lá đỏ rực trên cây tụ lại với nhau, nhảy múa trong không trung, làm nơi này càng nổi lên vẻ thế ngoại đảo nguyên. Ta và Bạch Nhiên không hẹn mà cùng thả nhẹ bước chân đi vào trong đó.

Hai chúng ta đứng song song giữa đình viện, tự ngẩn ra.

“Thiên nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?” Hồi lâu sau Bạch Nhiên nhẹ giọng hỏi.

Ta ngẩn ra một chút, nhớ lại vừa nãy trong đầu quả thật là trống không, y hỏi như vậy khiến ta rất khó xử, nói vừa nãy ta không nghĩ gì cả dường như có hơi khinh nhờn thần linh, nhưng nói dối nơi cửa Phật lại rõ ràng là đang khiêu khích Phật Tổ, vậy nên ta hỏi ngược lại y: “Thế người đang nghĩ gì?”

Y ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt khi xa khi gần, nói: “Ta là ai, tới từ đâu, muốn đi đâu, sẽ làm gì.”

Ta bị chấn động, tư tưởng này, quá thâm trầm, quá trình độ.

Ta cũng ngược mặt nhìn trời, cũng đang định thâm trầm một phen, một trận gió thu thổi qua, lá phong đập vào mặt ta, ta bất đắc dĩ phui lá phong trên mặt đi, sửa miệng kiến nghị: “Nếu người đã có cảm xúc như thế, vậy chọn ngày tốt xuất gia luôn đi.”

Y yêu nghiệt cười cười, nói: “Nếu ta cắt đứt dục niệm với tất cả mọi thứ nơi trần thế, xuất gia cũng không hẳn là không thể.”

Kể ra ta cũng có thể đoán được bộ dạng Bạch Nhiên khi xuất gia: Trên người mặc áo cà sa thần thánh, vẻ mặt nghiêm túc nói với nữ thí chủ tới cầu trợ: “Bần tăng tự biết tu hành còn kém, không thể dạy ngài phương pháp tu Phật cách y, nữ thí chủ xin hãy cởi áo...”

“Ta xuất gia có thì có chỗ nào khiến nàng hoan hi đến vậy?” Bạch Nhiên nhún mày nói.

Ta thu lại nụ cười tà, nói: “Ta chỉ đang tưởng tượng đáng về đức cao vọng trọng của người, mừng thay cho người thôi.”

Y nghiêng đầu nhìn ta, nói: “Thiên nhi, ta vẫn mãi không hiểu sao Phạm Thiên Hàm coi trọng nàng, vừa nãy bỗng phát hiện, lúc nàng bịa chuyện thì có một sự linh động kỳ lạ, khiến người ta không thể rời mắt.”

A phi, Phạm Thiên Hàm là thích bà đây lắm cười, trong thanh nhả mang theo chút đáng yêu.

Ta và Bạch Nhiên trở về phòng thiền thì Phật hội cũng đến lúc tàn cuộc, mười mấy vị đầu trục tuôn ra ngoài, Phạm Thiên Hàm đứng trong đó, chăm chú

nhìn hai chúng ta, ta hướng chàng kéo kéo khóe miệng. Ánh mắt chàng ám đi, bước nhanh về phía ta.

Chàng tới trước mặt ta hỏi: “Đi đâu vậy?”

Ta kéo tay chàng, đáp: “Đi loanh quanh một lát.”

Chàng lại hỏi: “Có phải hai người đi cùng nhau không?”

Ta gật đầu.

Chàng dùng sức nắm lấy tay ra, cười với Bạch Nhiên một cái nói: “Bạch Nhiên, xin lỗi, Thanh Thiển làm phiền huynh rồi.”

Bạch Nhiên mỉm cười đáp lại, nói: “Thiên nhi rất thú vị.”

Ta cảm giác bàn tay Phạm Thiên Hàm nắm lấy ta siết chặt, lại buông ra, chàng nói: “Cái đó ta đương nhiên biết.”

Tạo nghiệt à nha. Bản nữ hiệp rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?

Sau khi lên đường Phạm Thiên Hàm cứ xụ mặt ra, mấy lần ta nói chuyện với chàng, chàng đều nhắm mắt làm ngơ, ta rất buồn bực, buồn bực rồi bỗng nhớ tới lời Bạch Nhiên, bèn ngoảnh đầu hỏi Phạm Thiên Hàm sau người: “Vì sao chàng lại thích thiếp?”

Chàng kéo dây cương, con ngựa đang chạy đột ngột dừng lại, ta ngã người ra trước, chàng một tay ôm quanh eo ta, chân dùng lực kẹp bụng ngựa một cái, ngựa lại chồm chúng ta tiến về phía trước.

Chàng không nói gì khiến ta hơi hơi bất an, lẽ nào luôn là ta tự đa tình? Nếu là vậy, ta không chém chàng không được.

Thật lâu sau, Phạm Thiên Hàm mới lên tiếng: “Nàng cho rằng nàng hỏi ta cái đó, ta sẽ tha thứ việc nàng ở cùng một chỗ với Bạch Nhiên.”

Lúc này ta mới tỉnh ngộ, hóa ra Phạm đại tướng quân đang ghen.

Ta cười không dừng nổi, dùng sau gáy đập vào ngực chàng, nói: “Chàng còn chưa trả lời thiếp.”

Chàng thô lỗ nói: “Không biết.”

Nếu Phạm đại tướng quân chàng sợ xấu hổ, ta giúp chàng trả lời là được, vậy nên ta cười nói: “Nhất định là chàng yêu thiếp thiên sinh lệ chất nan tự khí.”

Chàng cũng bật cười, nói: “Ta lại thấy nàng đa hành bất nghĩa tất tự tể.”

Xi, nhóc con xúi quẩy hay nói một đằng nghĩ một nẻo này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tri Kỷ

Hôm nay, ta và Khương Trần ép Thất Nhi và Bát Nhi giao phối, Thất Nhi Bát Nhi là con gà trống gà mái chúng ta mang theo, qua chúng ta nhiều ngày quan sát thấy, khi chúng giao phối thì con trống luôn nhảy lên lưng con mái, dùng tư thế trống trên mái dưới, cho nên đặt tên con trống là Thất Nhi, con mái đặt tên Bát Nhi, lấy từ thành ngữ thất thượng bát hạ. Chúng ta đều thấy đặt tên này rất có thâm ý, ngoại trừ Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Lục Nhi, hai đứa cực kỳ không vui, cảm thấy nghe ra giống như bọn họ chung một nhà với mấy con gà vậy.

Trên đường chúng ta ngày ngày ăn trứng gà, hấp, rán, luộc...ngán rồi.

Vậy nên, hôm nay ta và Khương Trần quyết định bức bách chúng sinh một ổ gà con, nuôi lớn rồi ăn...

Nhưng mấy ngày nay Thất Nhi và Bát Nhi hình như đã chán việc khuê phòng rồi, nói gì cũng không chịu giao phối, chúng nó không giao phối, thì làm sao ấp gà con.

Bận bịu cả nửa ngày, Thất Nhi Bát Nhi vẫn không chịu đề lên người đối phương, ta có hơi nhụt chí, nói với Khương Trần đang cầm cành cây chọc bọn nó: “Bỏ đi, chúng ta có lẽ vẫn ăn thịt thỏ thôi.”

Khương Trần rút que ra, dùng lực ném xuống đất, nói: “Muội vẫn không tin muội không xử lý được chúng nó.”

Cô nàng ùng ùng trèo lên xe ngựa, lúc sau đi ra, trong tay cầm một bình sứ màu trắng, chậm rãi đi về phía chúng ta, ta xin thề, ta có thể cảm giác được khắp người cô ấy tản ra lệ khí.

Ta thử ngăn cản cô nàng: “Khương Trần núi xanh còn đỏ sợ gì không củi đốt, không cần phải độc chết bọn nó, huống gì nếu muối hạ độc, thịt kê cũng không ăn được nha.”

Khương Trần hoàn toàn phớt lờ ta, chỉ thấy cô ấy mở lồng gà, túm cổ Thất Nhi kéo ra khỏi lồng, cạy miệng nó ra, nhét một viên thuốc vào, sau đó quăng Thất Nhi trở lại lồng. Lại túm Bát Nhi từ trong lồng ra, lại làm y như cũ.

Lát sau, Thất Nhi bắt đầu co giật, vỗ cánh phành phạch nhảy lên nhảy xuống trong lồng, tiếp đó Bát Nhi cũng bắt đầu run lên...

Ta nhắm mắt lại, không nỡ nhìn cảnh tàn nhẫn ấy...

Mãi đến lúc có tiếng cục cục rất kịch liệt vang lên, ta mới hé một mắt ra, chỉ thấy Thất Nhi đã nhảy lên lưng Bát Nhi, ta vội vàng mở nốt con mắt kia ra cẩn thận quan sát, hai đứa nó quả nhiên đang ”cầu hợp”, hơn nữa tình hình rất kịch liệt, trong cái lồng gà nho nhỏ, nhật nguyệt vô quang, cát bụi mù trời.

Ta nhìn sang Khương Trần, cô ấy mỉm cười đứng một bên, giống hệt như má mì vừa bức bách con gái nhà lành đi tiếp khách.

Ta hỏi cô ấy: “Muội cho chúng nó uống thuốc gì vậy?”

Cô ấy lắc lắc bình thuốc trong tay, nói: “Thất tình lục dục đan, thường gọi là —— xuân dược.”

Cả một đêm, Khương Trần ôm trứng gà trong lòng để ấp.

Buổi tối chúng ta ba nữ tử ngủ trong xe ngựa, bên Phạm Thiên Hàm thì tự tìm nơi nghỉ ngơi. Ta bị tiếng ngáy của Tiểu Lục Nhi ồn ào không tài nào ngủ được, bèn ngồi bên cửa sổ xe, vén rèm lên nhìn ra ngoài, Phạm Thiên Hàm đang ngủ dưới gốc cây, chàng hai tay khoanh trước ngực, một thanh kiếm dựng bên cạnh. Ánh trăng đêm nay đẹp vô cùng, nhẹ nhàng phủ lên người Phạm Thiên Hàm, càng làm chàng giống như một thiên thần rơi xuống phạm trần vậy. Ta nhìn không được nhếch khóe miệng lên, một nam tử đẹp đẽ nhường ấy, thuộc về ta.

Ta thờ dãi một cái định bỏ rèm xuống, lại thấy Phạm Thiên Hàm đột nhiên mở mắt ra, cười cười hướng ta ngoắc tay.

Ta ưỡn ẹo một lát, rồi dùng một chiếc Lạc Nhạn Thức nhẹ nhàng nhảy từ cửa sổ ra. Ta vững vàng chạm đất, không phát ra một tiếng động nào, nói chứ, cái chiêu thức của ni cô này rất thích hợp đi trộm tình.

Ta chậm chậm bước tới gần Phạm Thiên Hàm, từ cao nhìn xuống hỏi chàng: “Chàng gọi thiếp đến làm gì?”

Chàng hí híp mắt cười: “Ta đâu có gọi nàng.”

Ta xoay người định bỏ đi, chàng một phát túm lại, dùng sức kéo, ta liền ngã vào vòng ôm của chàng.

Chàng nhắc một nhúm tóc của ta lên, lấy đuôi tóc quét nhẹ lên má ta, nói: “Há lại nàng muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Ta đẩy tay chàng ra, thả lỏng người tựa vào chàng, nói: “Công tử, tha thứ cho lỗi vô tâm vừa thiếp, tha thiếp đi đi.”

Chàng thuận thế ôm chặt quanh eo ta, môi ghé sát vào tai ta, như có như không hà hơi, dùng giọng điệu trào phúng nói: “Tiểu thư xin tự trọng.”

Ta cúi lên muốn đánh chàng, nhưng lại bị chàng ôm chặt trong lòng không động đậy được.

Tay chàng úp lấy má trái của ta, khẽ dùng lực làm ta không thể không nghiêng đầu qua phải, tiếp đó môi chàng áp lên.

Đôi môi chàng có chút lạnh, có chút khô, giống như muốn hút hết nước trong miệng ta vậy, ta theo lệ gãy dựa một chút, biểu đạt sự rụt rè của mình, rồi nghiêng đầu nghênh đón.

Đang lúc tình thâm ý nồng, một tiếng ngáp lười biếng làm chúng ta giật mình nhảy bắn ra, chỉ thấy cách ba bốn gốc cây, Bạch Nhiên đang đuổi người, lầm bầm nói: “Đêm dài đằng đẵng, Phạm đại ca thật có hưng trí.”

Phạm Thiên Hàm ôm lấy ta, áp mặt ta vào ngực chàng, nói: “Tình bất tự cấm, thứ lỗi thứ lỗi.”

Bạch Nhiên nhàn nhạt nói: “Ta đương nhiên biết tư vị của tình bất tự cấm.”

Ta bị Phạm Thiên Hàm ép vào trong lòng, hô hấp không thuận, suýt ngạt mấy lần, tay chàng lại giữ đầu ta quá chặt, ta không hó hé được tiếng nào, trăm điều bất đắc dĩ, chỉ đành dùng lực ra sức cắn một cái.

Phạm Thiên Hàm rên một tiếng, ôm ngang ta lên, đi về phía xe ngựa, xốc rèm lên, nhét vào trong, ta rút bịch một cái, khéo sao lại rơi lên người Tiểu Lục Nhi, cắt đứt luôn tràng ngáy dai dẳng của cô ta.

Tiểu Lục Nhi dụi dụi mắt hỏi ta: “Phu nhân, người làm gì thế ạ?”

Ta cười khan bò dậy khỏi người cô: “À...ta mộng du.”

Tiểu Lục Nhi à một tiếng, trở mình, không lâu sau lại vang lên tiếng khò khò.

Ta vừa xoa xoa cái mông bị ngã đau, vừa vén rèm nhìn ra ngoài, nhưng không thấy cả Phạm Thiên Hàm lẫn Bạch Nhiên.

Ta lò lờ thấy không đúng, nhưng sau khi lăn lộn một phen ta cũng mệt rồi, quả thật không còn sức đi quân hai người kia đi đâu phong lưu khoái hoạt nữa, bèn tự động đi ngủ.

Hôm sau, ta phát hiện trên bàn tay nắm cương của Phạm Thiên Hàm có vết kiếm, hỏi chàng, chàng cũng chỉ thần nhiên nói, lúc chẻ củi không cẩn thận bị thương.

Một lát sau, Khương Trần đang chặn mạch cho Bạch Nhiên thì kinh hô vì sao chân khí trong cơ thể y bị hỗn loạn, Bạch Nhiên cười nói, lúc y chẻ củi lười quá, nên dùng nội công.

Khương Trần lải nhải trong cơ thể y còn có dư độc, lại còn dám dùng nội công, muốn chết thì đừng lãng phí thuốc của cô ấy...

Ta liên hệ vết thương của hai người rồi phân tích một chút ra được ngọn nguồn, thấy thật đau đầu nhức óc, đường đường hai đại tướng quân, chẻ củi cũng bị thương, mà chúng ta còn phải dựa vào họ đến bảo vệ quốc gia, tiền đồ quốc gia thật đáng lo nha đáng lo.

Bởi ta và Khương Trần đều không có tài nấu nướng, nên trước giờ ba bữa đều là Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Lục Nhi chuẩn bị, mà chúng ta chỉ phụ trách cung cấp nguyên liệu, làm trợ thủ mà thôi.

Khương Trần lấy từ lồng gà ra hai quả trứng, không tình nguyện đưa cho ta, lăm bắm đó là trứng để ấp gà con mà. Ta liếc Thát Nhi Bát Nhi vì cân bì lực tẩn nằm tê liệt trong lồng, thăm thán một hồi, đại ân đại đức, không gì báo được nha không gì báo được.

Ta cảm trứng gà đi sang bên Tiểu Ngũ Nhi và Tiểu Lục Nhi, lúc này hai người đang vội vàng đun nước luộc rau dại. Tới gần ta mới nghe thấy Tiểu Lục Nhi nói với Tiểu Ngũ Nhi: “Ngũ ca ca, muối thấy phu nhân hành vi rất cổ quái.”

Tiểu Ngũ Nhi mắng: “Chớ nói bậy, phu nhân là một thể hệ nữ trung hào kiệt, hành vi đương nhiên là một tiểu nha đầu như muối không thể hiểu nổi đâu.”

Tiểu Lục Nhi xoắn vạt áo, lấp bắp nói: “Nhưng mà...nhưng mà tôi qua muối đột nhiên tỉnh giấc...phu nhân người...người đang nằm trên người muối.”

Tiểu Ngũ Nhi nhú mày: “Chắc là muối làm việc gì khiến phu nhân nghi ngờ muối rồi, người đang truy tìm chứng cứ đó.”

Tiểu Lục Nhi mím môi dưới, dáng vẻ như sắp khóc, nói: “Nhưng mà...nhưng mà hai tay của phu nhân...đặt trước ngực muối.”

Nghe tới đó, ta nhin không được nhấc hai tay lên, ánh chừng hai quả trứng trong tay, lại hồi tưởng lại đêm qua: Phạm Thiên Hàm ném ta vào qua cửa sổ, khi ta ngã xuống, tay chống lên người Tiểu Lục Nhi, ngừng, lúc đó xúc cảm nơi tay là —— như giẫm trên đất bằng.

Ta lại ánh chừng quả trứng gà trong tay, xác định dù cho không phải đất bằng, cũng tuyệt đối nhỏ hơn nhiều so với hai quả trứng trong tay này, vậy nên nhìn lại thân hình gầy nhỏ của Tiểu Lục Nhi, thờ dài.

Hóa ra phong lưu cản trở, chỉ là một hồi hiểu lầm.

Tiểu Ngũ Nhi im lặng hồi lâu, rồi nói: “Phu nhân làm như vậy, tự nhiên có lý do của người, huống hồ truy tra chứng cứ là phải soát người, muối rút cuộc đã làm chuyện xấu gì khiến phu nhân hoài nghi muối đến vậy?”

Tiểu Lục Nhi bị mắng không dám lên tiếng nữa, lẳng lặng thêm củi lửa.

Cuối cùng Tiểu Ngũ Nhi thở dài một cái nói: “Phu nhân là người phụ nữ thâm minh đại nghĩa nhất huynh từng gặp, muối phải cố gắng học hỏi người, đừng bịa đặt mấy chuyện bắt bóng bắt gió ấy nữa.”

Tiểu Lục Nhi nặng nề gật đầu.

Ta lau lệ ở khóe mắt đi, thật cảm động tới tận tim can, có thể nói là người sinh ta là cha mẹ, người hiểu ta là Tiểu Ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hắc Điểm

Tục ngữ nói rất đúng, đi đêm lắm, sẽ có ngày gặp ma; đi đường núi lắm, sẽ có ngày gặp sơn tặc; ở khách sạn nhiều, sẽ có ngày gặp hắc điếm.

Nhưng có người khá là xui xẻo, ví như nói chúng ta đây, đây là lần đầu tiên trong cuộc hành trình này chúng ta ở khách sạn, đã gặp phải hắc điếm. Vừa mới dùng bữa, trong cơm canh đã bị bỏ thuốc mê, còn vì sao hiện giờ chúng ta còn có thể ngồi đầy đủ trong phòng thương thảo đối sách, thì phải quy công cho Khương Trấn đại phu.

Làm một vị thần y thường tẩm bách thảo, thí tẩm bách độc, vừa lúc thức ăn được mang lên cô ấy đã ngửi ra mùi bất thường, thế là cô ấy rất cẩn thận chia đồ ăn cho mọi người, lặng lẽ rắc giải dược trong ống tay áo vào thức ăn. Ta nghe vậy rất muốn xem cái ống tay áo thần kỳ của cô nàng, nhưng cô ấy nói gì cũng không chịu, khẳng khái rằng đó là bí mật hành nghề.

Kỳ thật khách sạn này ta và Tiêu phó tướng đã từng thử đi đầu rồi, ở lại xong chúng ta đến một chiếc giường cũng không mất. Ta cảm thấy có lẽ vì lúc đó chúng ta phong trần mệt mỏi, rất nhếch nhác, không như bây giờ, ai nấy đều ăn mặc gọn gàng, có xe ngựa đi theo, trọng yếu nhất là, có Khương đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, và còn có người khá nam khá nữ là Bạch đại yêu nhân.

Toàn bộ phối trí của chúng ta đều đang gào lên: tơi cướp chúng ta đi, cướp xong người còn được tài sắc kiểm thu.

Tuy là nói vậy, nhưng cái cách bọn họ chẳng thèm ngó ngang tới ta với Tiêu phó tướng lúc trước khiến ta cực kỳ bất mãn, tự tôn của ta bị tổn thương.

Phật viết, chúng sinh bình đẳng, sao có thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nói trở lại, vừa nãy cả đoàn chúng ta com nước xong lại như không có việc gì lên lầu, thật phong cách. Mà bọn tiểu nhị ma quyền sát chương kia thì nhìn tới thộn ra, bộ dáng trợn to mắt há hốc mồm, thú vị cực kỳ.

“Tỷ tỷ, tỷ đầy bụng mưu mô, mau nghĩ xem làm thế nào trả thù bọn họ đi.” Khương Trấn kéo tay ta nói.

Ta dở khóc dở cười, nhà cô mới đầy bụng mưu mô ấy.

Ta trả lời cô nàng: “Dùng gậy ông đập lưng ông, muối cũng hạ được bọn họ đi.”

Khương Trấn lắc đầu nói: “Muối chỉ có thuốc cứu người, không có thuốc hại người.”

Ta không tin, “Muối thiếu ra vẻ hành y tế thế đi, lẽ nào thất tình lục dục đan cũng tính là thuốc cứu người.”

Khương Trấn vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Thất tình lục dục đan muối chuẩn bị cho những người không thể làm chuyện phòng the.”

...Tính cô lợi hại!

Tiểu Ngũ Nhi xen vào: “Vậy làm sao mới tốt?”

Phạm Thiên Hàm nói: “Ngày mai chúng ta đã lên đường rồi, vào thành rồi, ta sẽ lệnh tri phủ ở đó điều tra, mọi người tối nay đều để ý một chút là được.”

Chàng vừa lên tiếng, mọi người đều yên lặng.

Bạch Nhiên vẫn ngồi một bên bàng quang bỗng mở miệng nói: “Nhưng ta có bình mê dược đây này.”

Khương Trấn vừa nghe đến thuốc liền sinh hứng thú, ồn ào lên: “Mau lấy ra cho ta xem xem.”

Bạch Nhiên móc ra một bình sứ màu xanh đưa cho cô ấy, cô đổ vài viên ra lòng bàn tay xem xét, còn đưa đến dưới mũi người một cái, khó hiểu nói: “Ta nhìn không ra là thuốc gì.”

Bạch Nhiên nói: “Đây là thuốc mê ta tự chế, tên gọi Mỹ nhân hương. Gặp nước tức tan, vô sắc vô vị, người trúng độc đầu óc thanh tỉnh nhưng bảy ngày bảy đêm chân tay vô lực, không có năng lực hành động.”

Tiểu Ngũ Nhi xùy một tiếng nói: “Quả nhiên là gã đặng đồ lãng tử, ngay cả tên thuốc cũng liên quan tới đàn bà.”

Tiêu phó tướng phụ họa: “Thuốc này tên không hay, như các bà ấy.”

Ta rất kỳ quái, bèn hỏi y: “Thuốc này của người vô sắc vô vị, sao còn gọi là Mỹ nhân hương.”

Bạch Nhiên đáp: “Câu hỏi hay, bởi mỗi lần ta dùng thuốc này, đều là dùng trên người mỹ nhân, mỹ nhân bị ta hạ dược sau tự nhiên sẽ mềm mại ngã vào lòng ta, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cho nên gọi là Mỹ nhân hương.”

Mọi người ở đương trường đồng loạt bắn cho y ánh mắt khinh thường.

Y gơ tay đầu hàng nói: “Ta nói giỡn với mấy người thôi, tên thuốc này ta thuận miệng đặt thôi, không có lý do gì hết.”

Mọi người vẫn khinh thường nhìn y, y liền thẹn quá hóa giận: “Thuốc ta chế ra, thích gọi gì thì gọi nấy, dù có gọi là Nam nhân hương mấy người cũng không quản được.”

Mọi người toàn bộ gật đầu, ta nói với Khương Trăn: “Mau đem Nam nhân hương giấu vào ống tay áo của muội, chúng ta đi ra ngoài bỏ thuốc đi.”

“Từ từ.” Phạm Thiên Hàm gọi chúng ta lại.

Ta và Khương Trăn nhìn nhau một cái, vô hạn thất vọng, ai ngờ chàng nói: “Ta cùng đi với hai người.”

Ta hí hờ kéo tay chàng nói: “Đi giết người phóng hỏa thôi.”

Khương Trăn đi theo sau chúng ta lo lắng lắm bầm: “Sư phụ dạy muội không thể giết chóc.”

“An tâm, chúng ta không giết người, chúng ta đây là bắt người cướp của.” Đằng sau truyền tới tiếng của Bạch Nhiên.

Y cũng đi theo từ bao giờ vậy? Ta đang định quay đầu hỏi, tay Phạm Thiên Hàm vốn đang đặt trên vai ta bỗng dịch lên cấp lấy đầu ta, kéo ta lên phía trước.

Tình cảnh này, không khỏi làm ta nhớ lại lúc ta niên thiếu, mỗi lần ta muốn dắt con chó tiểu hắc trong ngõ đi tản bộ, mà nó không chịu hợp tác, ta cũng bắt lấy đầu nó như thế này kéo nó đi dạo, ngấm lại cũng thật ảm áp.

Chúng ta tới phòng bếp, Khương Trăn nói việc này chỉ cần mình cô ấy là được rồi, cho nên chúng ta đều tránh ngoài cửa xem, mỹ kỳ danh là giám sát.

Chỉ thấy cô ấy đi vào phòng bếp, cười nũng nịu với đầu bếp một cái rồi nói: “Ta bữa tối bận chia thức ăn cho mọi người, còn chưa ăn no, vừa nãy người thấy mùi thức ăn, bèn đi qua đây, nhiều đồ ăn như vậy, đều vì ai chuẩn bị thế?”

Đầu bếp xoa xoa tay, cười đến dâm quang lờ lờ, “Đây là chuẩn bị cho bọn tiểu nhị, nhưng nếu cô nương không chê, cũng cùng ăn chung với chúng ta.”

Khương Trăn đi tới gần, lấy tay phẩy phẩy quạt hơi nóng bốc lên trên các món ăn tới mũi, hít sâu một hơi, cất lời khen: “Món ngon.”

Cô ấy đem các món ăn ngửi hết một lượt, vừa ngửi vừa khen không dứt miệng, cuối cùng cô ấy đứng thẳng lên, vỗ bụng nói: “Ta no rồi, đa tạ người khoản đãi.”

Đầu bếp há mồm tròn mắt, chúng ta ở ngoài cửa cũng há mồm tròn mắt.

Chúng ta quay trở lại, được ba bước thì nghe trong phòng bếp truyền tới một tiếng thờ dài: “Thế gian này lại có được một tiên nữ không ăn nhân gian khói lửa như thế chứ.”

Chúng ta nhất tề nhìn sang Khương Trăn, cô ấy nhú mày khó hiểu nói: “Ta rõ ràng có hít hơi mà, sai lại nói ta không ăn nhân gian khói lửa chứ?”

...

Qua nửa chung trà, chúng ta chờ ở trong phòng sắp ngủ gật tới nơi mới nghe bên ngoài vọng tới tiếng ngã rớt liên tiếp.

Ra tới đại sảnh khách sạn, bốn phía ngã trái ngã phải đầy đất là người, hơn nữa lạ ở chỗ là bọn họ tuy không thể động dậy, nhưng miệng vẫn rất linh hoạt, kẻ nào cũng thô tục mắng chửi chửi, đại ý đều có liên quan tới việc sinh đẻ từ tôn hậu đại.

Ta từ nhỏ đã lăn lộn nơi phố chợ, tự nhiên là không thấy mấy lời đó có gì quá đáng, Khương Trăn thì lại khác, cô ấy từ nhỏ lớn lên ở núi sâu, chỉ nghe đàn sói tru, chưa từng nghe chửi mắng. Vậy nên cô nàng thấy vô cùng mới lạ, chớp đôi mắt to lúng lúng, kéo tay áo của Tiêu phó tướng hỏi: “Cái gì là tiểu lang đẻ từ bãi hời?”

Tiêu phó tướng xấu hổ đỏ hết cả mặt, ta tốt bụng giải vây: “Đây là móng ngựa giẫm qua tro bụi thôi.”

Khương Trăn lại truy hỏi: “Bọn họ sao lại muốn nói tới móng ngựa?”

Ta nói: “Móng ngựa đạp qua tro bụi, sẽ bị bẩn, câu nói để mắng người thôi, muội không biết cũng được.”

Khương Trăn lại hỏi: “Móng ngựa ngày ngày đi trên đất cát, vốn đã là vật dơ bẩn, sao phải cường điệu đạp qua bụi tro .”

Ta day day thái dương, nói: “Đây là có điển cố, cái tro bụi này không phải tro bụi nơi cỏ cây, mà là tro cốt, móng ngựa giẫm lên tro cốt sẽ nhiễm phải tà khí của hồn phách, rất không may.”

Vừa nói dứt lời, mọi người đều bắn cho ta ánh mắt cúng bá.

Khương Trăn gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy cái gì là thả mẹ người rắm chó? Mẹ là người, sao lại thả ra rắm chó?”

Ta than một hơi nói: “Dầu câu không đúng, là thả con chó của mẹ người, rắm. Nghĩa là thả con chó của mẹ người ra, kêu nó đánh rắm.”

Nói đoạn, ta quay người dùng một chiêu Tảo Đường Thối đá bay tên vừa mới mắng câu này, kéo kéo làn váy cất giọng nói: “Tiểu nữ từ tài sơ học thiền, còn mong chư vị giờ cao đánh khẽ mới phải.”

Cả sảnh đường cấm khẩu.

Sau đó, nhìn cả sảnh người người ngổn ngang, chúng ta cũng bó tay hết cách, kế hoạch của chúng ta mới vạch ra một nửa, còn chưa thương lượng khi bọn họ gục hết rồi phải làm thế nào. Phạm Thiên Hàm hiển nhiên là tán thành đề quan phủ tới tiếp nhận, chỉ là khách sạn này địa thế quái, trước không thôn sau không quán, báo cái quan còn phải tìm người hỏi đường, cực kỳ phiền.

Sau cùng, dưới sự ‘hiếu chí dĩ tình động chí dĩ lý’* của ta, Phạm Thiên Hàm cuối cùng đồng ý để ta xử lý, nhưng điều kiện tiên quyết là phải khiến bọn họ vĩnh thế nan vong.

*Dùng tình cảm đã động lòng người, dùng lý lẽ để làm người hiểu

Ta bảo bọn họ giúp ta đem bẻ đàng hắc điểm ấy xếp hàng dựa vào chân tường, sau đó lôi phấn son bột nước ra, hòa vào ‘Mỹ lệ thiên trường địa cửu’ do Khương Trần chế tạo. Theo Khương Trần nói, Mỹ lệ thiên trường địa cửu là vì những cô gái lười nhác chế ra, hòa vào phấn son sau bôi lên mặt, gió táp mưa sa vĩnh sinh vĩnh thế cũng không bị phai màu.

Ta thấy thật kỳ quái, thứ mỹ diệu nhường ấy sao tự cô ấy không dùng, cô ấy đáp, nếu trượt tay bôi lầm là coi như hết cách.

Quả nhiên, thế đời không có phương cách lưỡng toàn.

Ta ngày thường không hay tô son trát phấn, bộ son phấn bột nước này cũng là lúc Bảo nhi thu thập hành lý trốn nhét vào, không ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng.

Người ta bắt đầu tô điểm là chường quỹ, hấn ta chửi ầm lên, tâm hồn ta bị tổn thương, đem hấn vẽ thành cái mồm to như chậu máu; kẻ thứ hai là tiểu nhị, hấn lấy sử làm gương, vạn phần dụ ngoạn, nhưng kỹ thuật của ta còn chưa thuần thực, đem hấn vẽ thành quái đạo mây dài; gã thứ ba là đầu bếp, ta lúc này đã có kinh nghiệm thực tiễn nhất định, vẽ hấn thành liếc một cái thì giống nữ, nhìn từ tế ra nhân yêu; người cuối cùng là tiên sinh làm sổ sách, ta liên tục vẽ mười mấy người, công phu trên tay đã xuất thần nhập hóa, khi hoàn thành, hấn ta rõ ràng là một mỹ nữ lung linh yếu điệu.

Vì thế ta lại quay lại tu bổ các tác phẩm khi tay nghề còn chưa tinh, tu tu bổ bổ bận bịu cả một ngày sau, mới đi gọi đoàn người bị ta giam trong phòng ra bình luận, còn ép bọn họ phải dùng thành ngữ bốn chữ để bình.

Tiểu Ngũ Nhi Tiểu Lục Nhi đồng thanh nói: “Mỹ luân mỹ hoá.”

Tiêu phó tướng nói: “Thay hình đổi dạng.”

Khương Trần nói: “Diệu thủ hồi xuân.”

Phạm Thiên Hàm nói: “Lấy giả loạn thực.”

Bạch Nhiên nhìn chăm chăm vào tiên sinh làm sổ sách nói: “Thùy tiên tam xích.”*

*Nhỏ dải ba thước.

Không thể không nói, lời bình của Bạch Nhiên có nghệ thuật nhất, mông ngựa vỗ được tron tru mà thâm lặng, ta sượng đến hớn hờ mặt mày, luôn miệng nói: “Người hiểu ta, ấy là Bạch Nhiên.”

Phạm Thiên Hàm nghe vậy thì sầm mặt xuống.

Ta rất bất đắc dĩ, bé này văn thái không tốt oán được ai, quá háo thắng, không được không được.

Tương phản với đó, vẻ mặt của Bạch Nhiên cực kỳ dương dương tự đắc, ánh mắt còn mãi chăm chăm vào tiên sinh sổ sách kia.

Ta thấy thế cũng cực kỳ hoan hỉ, bèn vung tay lên đồng dục nói: “Bạch Nhiên, ta biết ngươi trước nay đều không coi thế tục ra gì, nay ngươi đã thích tiên sinh làm sổ sách như thế, vậy tối nay hấn thuộc về ngươi.”

Nụ cười của Bạch Nhiên cương trên mặt, nửa buổi cũng không thốt nên lời.

Ta an ủi y, nói: “Ngươi là người khoáng đạt như thế, thích thì không cần do dự, không cần cố kỵ lời ra tiếng vào của người ta về đoạn tụ, đoạn tụ chính là cuộc độ sức giữa hai gã đàn ông, nhưng hấn ta bây giờ tay chân vô lực, tiện nghi ngươi được chiếm thượng phong.”

Bạch Nhiên phát ống tay áo xấu hổ bỏ đi.

Phạm Thiên Hàm ôm lấy ta, cười nói: “Thanh Thiển, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi.”

Bốn người còn lại theo phía sau chúng ta xông vào bàn tán về long dương chi phích* của Bạch Nhiên, thật sự là không rộng lượng mà.

* Đoạn tụ, Long dương chi phích: nam thích nam.

Chương 42: Về Nhà

Đoàn chúng ta ở lại khách sạn ấy mất vài ngày, đem tiền lương của khách sạn ăn không còn lại bao nhiêu liền phui phui mống. Bắt đầu lên đường, trước khi khởi hành ta còn đặc biệt kêu Tiểu Lục Nhi nướng mấy cái bánh to, treo vào cổ hàng mấy tên nùng trang điểm mặt kia, để bọn họ có đói thì ăn.

Bản nữ hiệp quả thật là trạch tâm nhân hậu.

Lại đi tiếp hai ngày, tiến vào thành Thắng Châu, tìm khách sạn nghỉ lại, xét thấy vết xe đổ lần trước, Khương Trần đặc biệt cẩn thận với đồ ăn được đưa lên, ngửi rồi lại ngửi, cuối cùng rút ngân châm ra thử độc, làm chương quý khách sạn giận đến mức hai cái râu cá tre đủ để treo hai buồng chuối tiêu lên luôn.

Lúc dùng bữa nghe được bàn bên cạnh hai nam tử một béo một gầy đang thảo luận vùng ngoại ô mới mở một nhà Câu lan, tiêu quan trong đó một người hai người bộ dạng đều hương vị mười phần, nên chúng ta ai nấy cũng dựng tai lên nghe:

Tên gầy nói: “Ta thích cô nương trưởng phòng kia, phong tình nơi chân mày khóm mắt ấy, còn nữ tính hơn cả nữ nhân.”

Tên mập nói: “Ta lại thích chương quý kia hơn, cặp môi đỏ mọng cực kỳ gợi cảm ấy, thân hồ dĩnh mãnh ấy, giọng nói vang dội ấy, còn cái tính cay nồng bà đây liều mạng với người kia nữa nha, mất hồn à nha.”

Tên gầy nói: “Nghe người nói ta cũng muốn gặp mặt chương quý kia, không biết kia công phu trên giường thế nào?”

Tên mập nở nụ cười dâm tà, nói: “Vậy không bằng tối nay chúng ta cùng nhau đi vui vẻ, chọn một gian thượng phòng, hai cô nương, làm một cú song song phi.”

...

Mất thấy Khương Trần lại sắp hỏi song song phi là gì, cả bàn người chúng ta lập tức nhộn nhạo lên, hét lên gọi rượu, vung quyền, chơi tửu lệnh. . .

Cái miệng nhỏ của Khương Trần há ra lại ngậm vào, ngậm rồi lại há, cuối cùng ngượng ngập làm bầm: “Chắc có lẽ là thuật tu luyện khinh công thượng thừa thôi.”

Khương Trần đi theo ta mấy ngày, cuối cùng cũng xúc loại bằng thông* xuất sư rồi.

*Dùng tri thức về một sự vật hiện tượng lý giải những sự vật hiện tượng tương tự.

Tuy một đường chậm trễ không ít thời giờ, nhưng đi thêm một ngày cũng vào được thành. Mà mất thấy kinh thành càng lúc càng gần, ta cũng bắt đầu thấy gần hương tình khiếp, sợ về tới nơi cha ta đã béo tới mức không ra nổi cửa Vương phủ; sợ chín bà đi của ta đã tái giá hết cả; sợ A Dao đã già đến mức không nâng nổi dao bếp; sợ Bảo nhi đã dắt theo một đứa bé nói Tiểu Tiểu Bảo nhi ngoan, gọi tiểu thư.

Tương tượng một phen sau, tự bị thương đến sắp rơi nước mắt, lại bị một câu của Phạm Thiên Hàm ngang nhiên đánh gãy khung cảnh “vật thị nhân phi sự sự hư” thế lương ấy. Chàng nói: “Thanh Thiên, nàng đã xa nhà hơn nửa năm, bây giờ trở về có thấy sợ không?”

Có, vốn bản thân ta phóng đại lên rất khủng khiếp, bị nhà chàng thức tỉnh, ta nhớ ra mình mới chỉ rời đi có nửa năm, không có ý mà sợ nữa.

Chúng ta chừng giờ Ngọ thì vào thành, lúc đến ngoài cổng thành thì hết thấy đều bình thường, vào cửa thành rồi bỗng nổ ra những tiếng ùng ùng đoàng đoàng, ta cả kinh, trốn ra sau Phạm Thiên Hàm, mà Tiểu Ngũ Nhi thì rút thanh đao ở thắt lưng cậu ta ra, nhảy lên nhảy xuống rống lên: “Có mai phục có mai phục!”

Phạm Thiên Hàm xoay người ôm lấy ta, cười nói: “Đừng sợ, là tiếng pháo thôi.”

Bỗng nhiên, hàng quán bên đường có người ủa ra, bốn phương tám hướng, hết như một nổi trần châu bị đổ ra, lăn ào về phía chúng ta, ta nhìn mà tròn cả mắt.

Phạm Thiên Hàm bao bọc ta trong lòng, cao giọng nói: “Phạm mỗ tạ các vị hậu ái, chỉ là chúng ta một đường lận lợi xa xôi, không khỏi mệt mỏi, còn mong chư vị dành chút phương tiện, để đoàn chúng ta về phủ nghỉ ngơi trước đã.”

Lúc này ta mới hiểu, té ra là người ủng hộ người hâm mộ của Phạm đại nhân tề tụ trên đường, chuẩn bị khánh công tẩy trần cho chàng.

Thật vất vả thoát khỏi vòng vây, chúng ta về tới phủ Tướng quân.

Phủ Tướng quân này vẫn giống y như hồi ta rời đi, khác biệt duy nhất là mảnh rừng trúc ấy không thấy nữa, sửa trồng rau củ. Kể ra cũng có lợi ích kinh tế.

Người trong phủ Tướng quân xưa nay tính tình lãnh đạm, thấy chúng ta khải hoàn trở về cũng chẳng hề hân hoan cổ vũ, ngay cả pháo cũng chẳng đốt lấy một dây, chỉ dọn dẹp sương phòng, chuẩn bị cơm canh dưới sự chỉ huy của Lý tổng quản,

Cơm mới ăn được nửa, bên cha ta đã hoan hỉ chạy tới, một hàng mười hai người, chật tới nỗi cái phủ Tướng quân lớn bằng hạt đậu này khó mà gánh nổi trọng trách.

Trong tay ta còn cầm đũa, hướng về phía cha ta nhủ mảy ghét bỏ nói: “Mập mập, cha không chờ được con ăn xong đã rồi hăng tới à.”

Ông ấy không thèm để ý, xông lên ôm ta, trong miệng lẩm bẩm: “May mà không chết, may mà không chết.”

Mắt ta nóng lên, cứng miệng nói: “Cha mới chết ấy, con phải sống để lo ma chay cho cha cơ.”

Qua bờ vai phì nhiêu của cha ta, ta thấy đến Bảo nhi, nàng đứng trong một đoàn các bà đi, cúi đầu xoắn xoắn vạt áo.

Ta chớp chớp mắt, Bảo nhi dường như gầy đi.

Ta lại chớp chớp mắt, ừm, nhảm nhảm, là đi Năm đứng bên cạnh nàng béo quá.

Ta gọi một tiếng Bảo nhi, ngoắc ngoắc tay về phía nàng.

Nàng giật đầu lên, ba bước thành hai bỏ nhào tới, xô cha ta ra, ôm chầm ta khóc như khóc mà gào lên: “Tiểu thư...”

Nàng vừa khóc vừa đâm vào lưng ta, suýt tí nữa đâm ra cả bánh bao dưa chua ta vừa ăn ra.

Ta an ủi vỗ vỗ lưng nàng, nói: “Ta biết em lo cho ta, ta chẳng phải đã bình an trở về đây sao? Đừng khóc nữa...”

Bảo nhi dùng thần lực trời sinh của nàng ghì chặt ta, trong miệng vẫn chỉ có ba chữ, “Tiểu thư...oa...”

Đừng oa nữa, ta sắp nghẹt thở rồi này.

Ta cạy Bảo nhi ra, nắm vai nàng nói: “Bảo nhi, ta sắp không thở được nữa...”

Bảo nhi nỗ lực nín khóc.

Ta nhìn bộ dạng thút thít không ngừng của nàng, trong lòng vạn phần cảm động, chúng ta không hổ là một đôi chủ tớ do trời đất tạo nên, là tỷ muội tốt đến cảm thiên động địa.

Ta vỗ vỗ đầu Bảo nhi nói: “Ta biết em rất nhớ ta, chẳng phải ta đã về rồi à, em khóc cái gì nữa, nha đầu ngốc.”

Câu nha đầu ngốc sau cùng ấy ta đã ép mình dùng giọng điệu sùng nịnh thốt ra, nói xong nấc một cái, mùi nước chua dưa chua bốc lên.

Bảo nhi cũng theo ta nấc một cái, có lẽ cái việc nấc cụt này cũng có thể truyền nhiễm được nhỉ.

Nàng nuốt xuống một cái nấc khác, nói: “Không phải, tiểu thư, em khóc là vì Liễu Quý Đông không cần em nữa, hắn muốn cưới con gái của ông bán thịt lợn thành Đông, hắn nói hắn chờ em lâu quá rồi, không chờ nữa...còn nói...con gái ông bán thịt lợn bộ dạng còn phúc khí hơn em...để sinh đẻ...oa...”

Nàng nói rồi nói, bi thương từ trong mà ra, lại bật khóc tiếp.

Lòng cảm động kiêm sùng nịnh của ta nuốt trở về trong bụng, lợn một vòng hóa thành cái nấc, vang lên thanh thúy, lần này có thêm mùi tanh, có lẽ là cá lư hấp mới ăn lúc nãy.

Phía sau truyền tới tiếng cười duyên của từ nương bán lão, ta quay lại xem, Phạm Thiên Hàm và Bạch Nhiên đã bị chín bà đi của ta vây xung quanh trên ghẹo.

Phạm Thiên Hàm giữ nụ cười mỉm tao nhã mà có lệ, còn Bạch Nhiên thì trái phải phùng nguyên, cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường.

Ta thở dài một hơi, khuỷu tay thúc vào người còn chìm đắm trong niềm vui trùng phùng là cha ta, ông ấy ngẩng đầu bất mãn trừng ta, ta bĩu môi chĩa về phía sau cha ta, ông ấy quay đầu nhìn một cái, rất bình tĩnh quay lại định cùng ta tiếp tục trùng phùng.

Ta chỉ đành nói: “Quản cho tốt thể diện của cha kìa.”

Giờ cha ta mới nói: “Mấy người còn thể thống gì há.”

Không ai đếm xỉa ông ấy.

Ông ấy thờ dài, quát to lên: “Chư thần quay về vị trí.”

Chỉ thấy chín bà đi lục tục từng người một tách ra, toàn bộ bày ra tư thế dịu dàng cung kính hiến lương.

Huân luyện thật nghiêm chỉnh nha, khinh bỉ hứng thú buồn nôn của tên mập chết tiệt này.

Tiếp theo không thể tránh là phải hàn huyên giới thiệu một phen, chuyện này vốn nên do Phạm Thiên Hàm làm, nhưng ta lý giải được từ trong ánh mắt mê mẩn mà chàng nhìn chín bà đi của ta, rằng chàng rời đi lâu quá, mà sở thích của cha ta lại rất tương tự, chín bà đi đối với chàng mà nói là chín cây củ cải trắng lớn nhỏ không đồng đều. Làm vợ người, đương nhiên phải thay trọng phụ giải nạn phân ưu, thế là ta cấm đầu chọn Đại Lương.

Ta đoan chính giới thiệu mỗi người xong, bên cha ta bỗng nhiên đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc.

Ta đang định phê bình sự vô lễ của bọn họ một phen, Phạm Thiên Hàm đứng cạnh ta cúi xuống bên tai ta nhỏ giọng nói: “Nàng giới thiệu nhầm đi Năm với đi Ba của nàng rồi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hai bà đi ấy, đi Năm này béo lên sao lại giống hệt đi Ba thế chứ?

Mà lúc này, hai người họ đang nhủm mảy nhìn ta, biểu tình bao hàm khó hiểu, kinh ngạc, đầu lòng như óc muốn trừ khử cho thống khoái các kiểu đủ loại hình thái trên đời.

Ta vỗ đầu một cái, nói: “Xem trí nhớ của ta kìa, chỉ trách hai người bộ dáng giống nhau quá.”

Hai đi không hẹn mà cùng ứa nước mắt, bốn hạt lệ treo trên bốn con mắt chực rơi mà không rơi, mà lúc này sắc mặt của cha ta cũng thay đổi.

Ta ha ha bật cười to: “Ôi ôi...nhìn hai người kìa...ha ha...lại bị con...ha ha...lừa rồi...ha ha...con...ha ha...sao có thể...ha ha ha...không nhận ra các đi của mình...ha ha...một đám ngốc...ha ha.”

Đời ta chưa bao giờ ha ha một như thế.

Mọi người ngẩn ra, cũng cười ha ha lên, đặc biệt là đi Ba và đi Năm, thoát một cái thu lại bốn giọt lệ đó, giậm chân nững nịu: “Thiên nhi con đúng là đồ quỷ linh tinh.”

Ta lại bồi thêm mấy tiếng ha ha.

Phạm Thiên Hàm đằng sau ta dùng khí âm nói: “Ta vừa nãy nhìn thấy một con ruồi bay vào miệng nàng.”

Khuỷu tay ta âm thầm hung hăng thúc cho chàng một cái.

Không bao lâu, tiếng hàn huyên đã liên tục không dứt.

Ta chọn một nhóm hàn huyên gần ta nhất cẩn thận lắng nghe.

Bạch Nhiên nói: “Vương lão gia, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.”

Cha nói: “Bạch tướng quân, không biết ngài đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa à nha.”

Bạch Nhiên nói: “Tiểu bối vẫn luôn ngưỡng mộ Vương lão gia văn thao võ lược, hôm nay có thể gặp ngài, quả là may mắn ba đời.”

Ánh mắt ta đại ra...người này thật quá vô sỉ.

Cha nói: “Vương mỗ là giới thổ tài chủ thôi, người thô kệch người thô kệch, nào nói được tới văn thao võ lược.”

Bạch Nhiên bác bỏ: “Vương lão gia quá khiêm tốn rồi, xem cái tên ngài đặt cho Thiên nhi đã biết ngài đọc nhiều thi thư rồi.”

Cha ta nở nụ cười ngượng ngịu, “Không dám không dám, ta cũng chỉ có lúc rảnh rồi không có việc thì đọc ít thư sách thôi.”

Ông mập chết tiệt có giỏi thì hiện tại đọc thuộc một bài thơ cho ta nghe xem!

Bạch Nhiên lại nói: “Chỉ xem cái tên Thanh Thiên này thôi, người xưa có nói: “Tọa thánh thiên minh, nhất hồ thanh thiên tân nha; lại có: sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn; lại có: liễu ngạn, thủy thanh thiên, tiểu chiết hà hoa hô nữ bạn. Chỉ một cái tên, đã trích dẫn bao nhiêu điển cố, quả thật là cao nha cao nha.”

Khuôn mặt bánh trôi vùng của cha ta cười đến mức nhân bánh cũng sắp chảy ra rồi.

Hai bọn họ đương còn vô sỉ, Bảo nhi bên cạnh nhin không nổi nữa, hỏi: “Tiểu thư, lão gia chả phải ghét nhất là đọc thơ à? Người không phải rượu cũng chẳng phải trà, sao hần ta lại nói là một bình? Với cả, người rõ ràng họ Vương, gả cho nhà chồng họ Phạm, sao hần cứ nói người họ Thủy? Còn có, hần rốt cuộc là nam hay nữ?”

Nàng cho là nàng đang thì thầm rỉ tai ta, nhưng âm lượng đã đủ khiến thần tiên đi qua trên trời phải dừng bước.

Bảo nhi, đã lâu không gặp.

Nụ cười của cha và Bạch Nhiên đồng thời cương trên mặt, ta sung sướng không thôi.

Phạm Thiên Hàm cười cười hô lên: “Mọi người đừng hàn huyên nữa, ta đã bảo Lý tổng quản thêm thức ăn thêm dưa bát, cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa trước đã.”

Cha và Bạch Nhiên cùng lúc thở phào một cái. Không biết đã trốn trong góc nhà bao lâu là A Đào đột nhiên lộ ra: “Ta đi phòng bếp làm thịt kho đầu su cho tiểu thư.”

Hết kịch để xem rồi, ta thật mất mát.

Phạm Thiên Hàm đi qua bên người ta, bàn tay to thuận tiện phủ lên đỉnh đầu ta, cười nói: “Vẫn chưa xem đủ sao, mau qua ăn cơm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tứ Hôn

Bảo nhi cực kỳ bài xích Khương Trăn, nàng nói nàng mở nhãn pháp cái là biết đây là một con hồ mị yêu nghiệt, còn nói, nhìn hai con mắt lúng liếng của cô ta, cũng chả biết là đang mưu mô xấu xa gì.

Mà lúc này, Bảo nhi đang mắng gã phụ lòng hán Liễu Quý Đông đến thê thê thảm thảm, ta nghe lâu, cũng có chút vô vị, ừ ừ à à đáp bừa.

Ngược lại là Khương Trăn nghe rất nhập thần, thi thoảng theo cảm xúc trầm bổng nhấp nhô của Bảo nhi mà trào dâng cảm phẫn, cuối cùng cô nàng vỗ bàn một cái nói: “Bảo nhi, ta giúp cô thu thập cái đôi... đôi gì nhỉ?”

Bảo nhi tiếp lời: “Gian phu dân phụ.”

Khương Trăn long trọng gật đầu: “Đúng!”

Bảo nhi hoài nghi nhìn cô nàng: “Một cô gái yếu đuối vai gánh không nổi tay nhấc khôngặng như cô, có thể giúp ta cái gì chứ?”

Nói đoạn còn lạnh lùng lườm ta một cái.

Ô ô ô, bán nữ hiệp vai gánh được, tay nhấc được, nhưng là không muốn lợi vào vũng bùn của nhà em thôi.

Khương Trăn ưỡn bộ ngực khí phách của cô nàng một cái, nói: “Không lừa cô chứ, ta là thần y.”

Bảo nhi cười xùy một tiếng, “Cô vẫn là gạt ta thôi.”

Khương Trăn cuống lên, kéo ống áo của nàng nói: “Ta thật là thần y, không tin cô hỏi Thiên nhi tỷ tỷ.”

Bảo nhi nhìn sang ta, ta cho nàng một cái gật đầu “Không lừa em, cô ta đích thực là thần y.”

Khương Trăn lọc cọc chạy đi cầm một cái hòm về, chọn ba bình sứ nhỏ đặt lên bàn, nói: “Ồ đây ta có ba bình thuốc, có thể giúp cô một tay.”

Bảo nhi nhìn ngó một lúc nói: “Đây là gì? Thạch tín? Việc thương thiên hại lý ta không thể làm được.”

Khương Trăn gật đầu đắc ý nói: “Không phải, ta vừa nãy đã cẩn thận nghe cô nói, Liễu Quý Đông kia nhìn thấy con gái gã bán thịt lợn còn đẩy đà hơn cô, bèn đứng núi này trông núi nọ. Chúng ta đương nhiên phải cho hắn phải hối hận vì đã làm.”

Bảo nhi nói: “Xin lắng tai nghe.”

Khương Trăn cầm lên bình sứ màu trắng nói: “Thuốc này là thuốc giảm cân, để con gái nhà bán thịt lợn ấy uống vào, không quá ba ngày, cô ta chắc chắn sẽ gầy tới mức theo gió mà bay.” Cô nàng lại cầm một cái bình khác lên nói: “Đây là thuốc béo phì, cô uống vào, trong vòng ba ngày nhất định sẽ béo tới mức ra không nổi cửa phủ Tướng quân này luôn.” Cô nàng cầm cái bình cuối cùng lên nói: “Đây là thuốc âm dương hòa hợp, cho Liễu Quý Đông, uống thuốc này vào, trong vòng nửa tháng hắn ta sẽ không mọc râu, giọng nói yếu ớt như con gái, phong thái yếu điệu.”

Ta chen mồm: “Khương Trăn, muội còn nói muội không có thuốc nào hại người?”

Khương Trần về mặt vô tội: “Thuốc giảm cân muối chế ra cho cô gái nào thích thân hình mảnh mai; thuốc béo phì muối chế ra cho cô nào thích đầy đặn, nhưng thuốc này dùng cho gia súc cũng được; mà thuốc âm dương hòa hợp này, muối chế ra cho người nào âm dương mất cân bằng dùng.”

Ta thề, ta từ nay về sau không bao giờ nghi ngờ dụng tâm chế thuốc của Khương Trần nữa.

Mà Bảo nhi nghe vậy đầu tiên là sáng mắt lên, sau lại gãi đầu nói: “Hình như có gì đó không ổn.”

Khương Trần cũng gãi đầu theo, nói: “Cô nói thế, tôi cũng thấy hình như có gì đó không ổn.”

Rồi hai người tập thể nhìn sang ta, đồng thanh nói: “Rất cuộc là có gì không ổn?”

Trời đất chứng giám, ta nào có biết.

Ta thoáng trầm tư, rồi nói: “Nói ra thì dài, ta bỗng nhớ ra Phạm Thiên Hàm vừa nãy bảo ta bùng chén trà cho chàng, ta đi chút rồi về.”

Ta một cước đá văng cửa thư phòng của Phạm Thiên Hàm, lúc vào thì bị bậc cửa vấp một cú lao đảo, chàng đang duyệt công văn dưới ánh đèn, thấy ta hùng hùng hổ hổ xông vào, cũng chỉ nhú mày trách ta một câu: “Hấp ta hấp tấp không sợ ngã à.”

Ta nhảy lên bàn chàng, oang oang kể hết mọi chuyện một lượt cho chàng nghe, rồi hỏi: “Có gì không ổn không?”

Cây bút trên tay Phạm Thiên Hàm gõ vào cái chân ta đang vung vẩy bên cạnh bàn, nói: “Đương nhiên là không ổn, Bảo nhi nếu béo tới nỗi không ra nổi cửa phủ Tướng quân, vậy cô ta làm sao mà gả đi được?”

Ta đáp: “Vậy thì ném em ấy qua tường?”

Phạm Thiên Hàm mắng: “Huyền thuyên. Huống hồ, hai nữ tranh một nam, mấy người đem nam biến thành nữ, còn có gì mà tranh nữa?”

Ta nhảy khỏi bàn, nói: “Chàng quả nhiên có chút văn thao lược, không khác mấy với suy nghĩ của thiếp, chàng tiếp tục duyệt công văn, thiếp không quấy rầy chàng nữa.”

Chàng tỏ vẻ lười đi để ý ta, lại vùi đầu duyệt công văn, ta tự thấy không thú vị, bèn kéo lại váy áo lúc nãy ngồi bị nhấn rồi hướng ra ngoài, ra khỏi cửa, đang trở tay đóng cửa thì, nghe phía sau truyền tới một câu dặn dò: “Đi đường từ từ vào.”

Ta về phòng bày tỏ quan điểm của mình về cái chủ ý ngớ ngẩn ấy, hai bọn họ đều lặng đi. Hơn nửa buổi Khương Trần mới nói: “Vẫn là tỷ tỷ nghĩ chu đáo.”

Bảo nhi liếc xéo cô ấy một cái, nói: “Ta còn cho là cô có vẻ ngoài biết suy nghĩ lắm, kết quả đầu óc y hệt củ cải, toàn nghĩ ra cách vớ vẩn.”

Khương Trần cúi đầu im lặng.

Từ đó, Bảo nhi liệt Khương Trần vào danh sách rau củ của nàng.

Ngày kế, Phạm Thiên Hàm, Bạch Nhiên, Tiêu phó tướng tiến cung triều thánh. Ta và Bảo nhi Khương Trần vào trong vườn rau ở hậu hoa viên bắt sâu chơi.

Khương Trần rất tập trung tinh thần quan sát con sâu ấy ăn lá rau, ta và Bảo nhi cũng theo quan sát một lát, thấy chán quá, liền bắt đầu tán dóc với nhau.

Bảo nhi nói: “Tiểu thư, cô gia lúc nào thì có thể thật sự thành đại anh hùng đại công thần, không biết Hoàng thượng sẽ ban thưởng bảo vật quý hiếm gì cho ngài nhỉ.”

Ta thần nhiên nói: “Không ngoài mấy thứ vàng bạc châu báu trân hi cở ngoạn thời.”

Bảo nhi lại nói: “Vậy thì thật không ý tứ.”

Không ý tứ thì tốt nha, ta chỉ sợ lão Hoàng đế nổi ý tứ. Phạm Thiên Hàm vừa khải hoàn trở về, công cao chấn chủ, mà bạn vua như bạn hổ, không thể biết trong đầu con lão hổ ấy nghĩ thế nào.

Một lát sau, chúng ta đang cõ vũ Khương Trần cho con sâu rau ăn thuốc béo phì, muốn xem xem một con sâu như nó, có thể phì ra bằng con rắn không.

Giữa lúc Khương Trần đang đấu tranh với lương tâm mình, thì thánh chỉ tới, tuyên ta tiến cung.

Ta đi theo sau vị công công mông vênh kia, nhìn quần áo phía sau của ông ta bị cặp mông đội lên lắc qua lắc lại, bụng nghĩ ta có nên nói cho ông ta Khương Trần có một loại thuốc, uống vào có thể âm dương hòa hợp, nhưng ta lại không chắc ông ta uống vào rồi sẽ biến ra nam hay ra nữ, nên không dám mở miệng nữa.

Hoàng cung đương nhiên là phú lệ đường hoàng rồi, nhưng trong lòng ta quả thật thấp thỏm vô cùng, quả thật không còn lòng dạ hân thưởng cỏ cây hoa lá chim bay thú chạy kim khắc vàng khảm ngọc ở bốn phía.

Công công kia dẫn ta vào một hành cung, ta ngẩng đầu nhìn: Cung Hưng Khánh.

Kỳ quái, gọi ta đến hành cung của Thái hậu làm gì?

Cung nữ ngoài cửa đi vào thông báo, lúc đi ra thì mắt nhìn lên trời xanh cất giọng: “Tuyên Tướng quân phu nhân vào trong.”

Ta nhìn không nổi cũng theo cô ta đưa mắt nhìn trời xanh, chỉ thấy trời xanh mây trắng, mặt trời cực kỳ chói mắt.

Vào cửa lớn, ở trung ương có một lão phụ cài ngọc mang vàng đang ngồi, tướng mạo từ ái mang theo chút uy nghiêm, chắc hẳn là Thái hậu rồi, mà bên phải bà ta ngồi một nam tử trẻ tuổi khoác hoàng bào, mặt mày gian xảo, chắc hẳn là Hoàng thượng rồi. Bên phải Hoàng thượng, Phạm Thiên Hàm đang ngồi ngay ngắn.

Ồ, bình khôi bình tọa nha*, thẳng quan nhanh à nha tiểu tử.

*Ngồi ngang hàng

Ta trước là lạnh lùng liếc Phạm Thiên Hàm một cái, sau đó chậm rãi quỳ xuống nói: “Dân nữ bái kiến Thánh thượng, Thái hậu, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bình thân đi.” Thái hậu nhắc tay.

“Tạ Thái hậu.”

Ta đứng dậy đợi mệnh.

Thái hậu cũng không lên tiếng, tí mi đánh giá ta, ta thân nhiên nghênh tiếp ánh mắt bà ta, trong lòng lại run rẩy như cái sàng ấy.

Thái hậu này là một nhân vật truyền kỳ, truyền rằng bà ta sinh hạ cho Tiên hoàng năm hoàng tử một hoàng nữ. Công chúa kia đáng vẻ tựa như tiên nữ, mà bốn hoàng tử đầu trong năm hoàng tử ai nấy khí vũ hiên ngang tuấn mỹ phi phàm, mà đến người thứ năm này, đại khái là gặp phải chướng ngại, bộ dáng chương mi thử mục* bị ôi bất kham, nhưng bà ta trước nay lại thích đứa bé xấu xí ấy nhất, cũng khẳng khẳng đưa đứa bé xấu xí ấy lên ngôi vua. Có thể dự đoán đàn ông xấu cũng có ngày được ngẩng đầu.

*Chương mi thử mục: Mày hoẵng mắt chuột >.<

Lâu sau, Thái hậu mới từ tốn nói: “Ai gia nghe nói phụ thân trong nhà có chín dì?”

Ta cung kính đáp: “Dạ phải.”

Lẽ nào cha ta lấy quá nhiều thê thiếp cũng có thể chộc giận Thái hậu, vậy làm phiền mau mau bắt ông ấy bỏ tù.

Bà ta lại nói: “Vậy có lẽ nguoi cũng không phải là nữ tử lòng dạ hẹp hòi.”

Ta khiêm tốn nói: “Thái hậu ưu ái.”

Ta chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh trườn lên xương sống, tình cảnh này, ta từ nhỏ không nhiều không ít trải qua chín lần. Mỗi lần cha ta nói với ta, Thiên nhi, cha biết con là một đứa trẻ biết lý lẽ, ngày mai ta sẽ mang về một di nương* mới.”

*dì, vợ bé của cha

Quả không sai, bà ta tiếp đó sẽ mỉm cười nói: “Phạm tướng quân lần này lập đại công cho triều đình, ai gia và Hoàng thượng đã qua thương thảo, nguyện kết thân gia với Phạm gia, Tân Ninh công chúa còn chưa có hôn phối, mà con bé cực kỳ ngưỡng mộ con người Phạm tướng quân...”

Ta nhìn đôi môi đỏ của bà ta há ra khép vào, xem như đã minh bạch, Phạm Thiên Hàm lần này lập đại công, nhân khí tăng mạnh, tuy chàng luôn có vẻ trung thành tận tâm, nhưng dù gì cũng là người ngoài, không chừng có ngày đầu óc dờ dẫm lại mang bình tào phản. Cho nên cách bảo hiểm nhất là đem người ngoài này biến thành người nhà, người một nhà tất cả đều dễ nói. Mà khéo sao hoàng gia còn có một Tân Ninh công chúa còn chưa kết hôn, Tân Ninh công chúa ta cũng có nghe qua, con gái ruột của Thái hậu, chị ruột của Hoàng đế, mỹ lệ ôn nhu nhân thực nhưng mắt cao hơn đình, cho nên tuổi tới hai mươi ba vẫn chưa có hôn phối. Bây giờ cô ta lại nhìn trúng Phạm Thiên Hàm, vậy dùng cô ta để sai phái Phạm Thiên Hàm, vừa lung lạc nhân tâm lại giải quyết một bà cô già, nhất cử lưỡng tiện, nhất tiễn song điêu, nhất thạch nhị điêu, có gì mà không làm.

“Phạm phu nhân thấy thế nào?”

Ta liếc Phạm Thiên Hàm một cái, chàng cũng nóng bỏng nhìn ta.

Thái hậu lại nói: “Ai gia biết Phạm tướng quân và Phạm phu nhân kiêm điệp tình thâm, cũng biết nguoi đuổi tới biên cương đồng sinh tử cộng hoạn nạn với Phạm tướng quân. Ai gia vô cùng khâm phục, cho nên lần này không phải khuất tôn hàng quý tử hôn, mà là thành tâm thành ý nguyệt kết làm thân gia với Phạm gia, tôn trọng ý nguyện của các nguoi, nếu không đồng ý, cũng không phải kháng chỉ.”

Ta thật sự rất ghét bốn chữ kiêm điệp tình thâm ấy.

Xem lão thái bà nói kia, chúng ta không ép buộc người, chúng ta chỉ định cho người biết chúng ta đối với người tốt thế nào, người tốt nhất đừng có không biết điều.”

Ta đang ngao du giữa hoàng ân cuộn cuộn, mệnh mệnh bát ngát quay đầu không thấy bờ.

Ta lại lần nữa nhìn sang Phạm Thiên Hàm, chàng vẫn chăm chú nhìn thẳng vào ta, mặt không có cảm xúc gì.

Lúc này Hoàng đế vẫn luôn im lặng không nói đã mở miệng, hắn nói: “Trẫm thấy Phạm phu nhân nhìn Phạm tướng quân đã lâu, phải chăng là muốn nghe xem quan điểm của hắn thế nào?”

Người xấu thì xấu thật, nhưng tâm tư trái lại rất tinh tế.

Phạm Thiên Hàm lúc này mới lên tiếng: “Vi thần cảm tạ ân điển của Hoàng thượng, Thái hậu, nhưng chuyện này, thần hi vọng do thể tử của thần ra quyết định.”

Quả bóng lại đá tới chân ta, ta hận không thể một cước đá vào giữa mặt ba người bọn họ, bắn qua bắn lại theo hình tam giác.

Ta thảm than một hồi, nhưng vẫn nặn ra một nụ cười dịu dàng, nói: “Hoàng thượng Thái hậu làm vậy, là phúc phận Phạm gia tu ba đời mới được, dân nữ đương nhiên là...”

Phạm Thiên Hàm mặt sầm xuống, ngắt lời ta: “Thê tử thần vào cửa trước, lại cùng thần cộng chung hoạn nạn, thần tuyệt không nhẫn tâm để nàng làm thiếp, mà công chúa thân phận tôn quý, thần cũng tuyệt không dám để người làm thiếp, vậy nên về mặt danh phận thần cũng vạn phần khó xử, còn nói gì tới việc cùng sinh hoạt cùng chung sống sau này. Bởi thế vi thần to gan, xin Hoàng thượng Thái hậu thu hồi mệnh lệnh.”

Thái hậu sắc mặt khê biến, rồi lại cười nói: “Tướng quân lo thừa, tuyệt đối không có chuyện khó chung sống, hơn nữa con bé cũng tỏ rõ nó hiểu đạo lý người trước kẻ sau, cũng không ngại ủy thân làm thiếp.”

Phạm Thiên Hàm kiên trì nói: “Vi thần không dám.”

Thái hậu lại nói: “Nếu tướng quân đã không dám, vậy thì lấy hai thê tử, danh phận địa vị ngang hàng, không phân lớn nhỏ.”

Gả con gái gả đến mức này, cũng xem như là dụng tâm lương khổ.

Phạm Thiên Hàm vẫn rất đúng mực nói bốn chữ: “Vi thần không dám.”

Mất thấy Thái hậu đã biến sắc mặt, bầu không khí bỗng trở nên giương cung bạt kiếm, cực kỳ căng thẳng.

Ta chỉ cảm thấy cái đầu gắn trên cổ đang lung lay sắp đổ.

Lúc này Hoàng đế xấu xí khoan thai nói: “Thành thân không phải trò đùa, không thể ngay tức khắc quyết định cũng việc bình thường, không bằng các người trở về thương lượng với nhau cho tốt rồi lại quyết định?”

Ta hơi hơi rụt đầu, thay Phạm Thiên Hàm đáp ứng: “Tạ chủ long ân.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bà Túc*

*Mẹ chồng – con dâu, tiêu đề toàn 2 chữ nên mình để vậy cho nó ’xuyệt tông’.

Ra khỏi cửa cung ta vô thức sờ sờ lên cổ, may mà cái đầu này vẫn còn gắn liền với cổ.

Phạm Thiên Hàm đi trước ta, chẳng thèm đếm xỉa gì tới ta.

Ta chủ động kéo vạt áo chàng, chàng phát tay một cái hất ra, ta lại túm lấy, chàng lại hất ra.

Về tới phủ Tướng quân, chàng không nói lấy một tiếng, tự giam mình trong thư phòng. Mà vừa nãy trên đường về phủ chúng ta cũng im lặng cả đường. Chàng đang giận ta, ta cũng giận chàng.

Ta giận chàng là bởi chàng đẩy ta ra đứng mũi chịu sào, tiến thoái lưỡng nan, hơn nữa ta chủ động lấy lòng chàng còn chẳng thèm ngó ngang tới; chàng giận ta là bởi ta không tranh giành, trước khi vào phủ chàng còn nói với ta một câu: Từ Vân cũng tốt, Khương Trăn cũng được, hôm nay là công chúa, lẽ

nào ta không đáng để nằng vì ta tranh giành một lần đến như thế sao?

Mẹ ta tranh một đời cũng không tranh cha ta về được, ngược lại lọt vào kết cục buồn bực mà chết trên giường. Vì sao ta phải tranh? Ta tranh bằng cách nào? Ta bằng cái gì mà tranh?

Bạch Nhiên, Tiêu phó tướng về phủ trước đã kể lại sự tình cho Khương Trăn, Bảo nhi, lúc này hai người ấy đang vây quanh ta mồm năm miệng mười hỏi:

Bảo nhi: “Tiểu thư, có thật là Hoàng thượng, Thái hậu kia ép người hạ đường* không?

*người vợ bị bỏ thì gọi là ”hạ đường thê” p

Khương Trăn: “Tỷ tỷ, Phạm tướng quân trả lời bọn họ thế nào?”

Bảo nhi: “Tiểu thư, bọn họ có làm khó dễ người không?”

Khương Trăn: “Tỷ tỷ, tại sao Hoàng đế có thể ép buộc tướng quân nạp thiếp?”

Bảo nhi: “Tiểu thư, em có tính là người trong cửu tộc không?”

Khương Trăn: “Tỷ tỷ, vậy muội có tính là cửu tộc không?”

“Tiểu thư...”

“Tỷ tỷ...”

...

Quả thật nháo nhác như vỡ chợ.

Ta phát tay nói: “Còn chưa định luận, cho chúng ta từ từ bàn bạc.”

Bảo nhi cau mũi nói: “Theo em thấy, Thái hậu ấy nhất định là vì phu quân của mình lấy tới ba nghìn thê thiếp, người xem bà ta tự xưng ai gia, chẳng phải là ai điều tướng công trong nhà lấy quá nhiều thê thiếp, nên bà ta nhất định không vừa mắt cô gia chỉ chung thủy với mình tiểu thư, tính đồ kỵ bùng lên, gây đánh uyên ương.”

Khương Trăn thở dài: “Hóa ra là vậy, Thái hậu này thật đáng sợ.”

Cái đáng nói hươu nói vượn vô si của Bảo nhi, quả cũng có được mấy phần thần vận của ta.

Ta hù dọa: “Những lời hai người vừa nói nếu bị truyền vào cung, có chín cái đầu cũng không đủ chém đâu.”

Bảo nhi không chút sợ sệt nói: “Dù gì thì sau khi cô gia kháng chỉ, Hoàng thượng trách tội chúng ta cũng khó mà thoát chết, sợ cái gì?”

Khương Trăn phụ họa: “Đúng vậy, tướng quân nhất định sẽ không lấy công chúa gì gì kia đâu.”

Ta ngạc nhiên, bọn họ còn kiên định với phần tình cảm của ta với Phạm Thiên Hàm hơn cả ta, là ta làm người mê muội trong cuộc, hay chỉ là những mộng tưởng đẹp đẽ của người ngoài cuộc bọn họ?

Sóng này chưa qua, sóng khác đã tới.

Buổi trưa, mẹ của Phạm Thiên Hàm, Tể tướng phu nhân phái người tới gọi ta qua phủ Tể tướng dùng cơm trưa, ta sửa sang qua loa một chút, cầm theo chút đặc sản mang về từ biên cương, rồi vội vàng đi qua.

Lần này là lần thứ ba gặp mặt mẹ của Phạm Thiên Hàm, vẫn cảm thấy bà đối đãi ta rất lễ ngộ. Dùng cơm xong ta theo bà uống trà tán gẫu, nhất thời thấy có chút hương vị của thiên luân chi nhạc.*

*Bố mẹ con cái sống vui vẻ hạnh phúc với nhau.

Chẳng là qua một tuần trà, ta còn đang ung dung phẩm chén trà Bích loa xuân kia, Phạm lão phu nhân lại mở lời hỏi: “Thiên nhi, ta nghe nói sáng hôm nay Hoàng thượng, Thái hậu tuyên con vào cung, có việc gì không?”

Ta gật đầu nói: “Có.”

Bà lại nói: “Có phải là vì chuyện kết thân với Phạm gia không?”

Ta lại gật đầu nói: “Phải ạ.”

“Kết quả thế nào?”

“Tướng công không đồng ý.” Ta thật không phúc hậu, nhưng trước nay mẹ chồng nàng dâu luôn là một nan đề lớn, ta đương nhiên phải gạt hết mọi việc bất lợi với ta rồi.

Phạm lão phu nhân nhấp một ngụm trà nói: “Đứa trẻ này bình thường ôn tồn nhã nhặn, bướng bỉnh lên lại khiến người ta vô cùng đau đầu, nghĩ lại hỏi đó nó muốn cưới con cũng vậy, làm cha nó giận đến phát bệnh...”

Bà ngưng bật lại che miệng, lộ cái vẻ “Hồngбет, lỗ miệng” rất hoạt bát.

Ta bị dáng vẻ trẻ con của bà dọa tới mức ba hồn bay mất bảy phách, một lúc lâu mới tìm về sáu phách, yếu ớt nói: “Mẹ có gì dặn dò cứ nói thẳng không sao đâu ạ.”

Phạm lão phu nhân có lẽ đã chuẩn bị hẳn một màn kịch để diễn cho ta xem, không ngờ ta lại sáng khoái như thế, khiến bà không có đất dụng võ, bực mình lên bèn động mạnh chén trà xuống, nói: “Thiên Hàm vì cô đã ngỗ nghịch cha nó, lần này kiểu gì cũng sẽ xung đột với cha nó. Làm vợ người, há có thể vì đồ kị mà khiến cha con bất hòa, cả nhà không yên!”

Cái cách đối sắc mặt lâu ngày không gặp của người nhà họ Phạm, chắc có lẽ già trẻ cả nhà họ có học qua kịch Tứ Xuyên thật.

Ta vô hạn ủy khuất, nếu ta quả có ngăn cản, cái danh đồ phụ ấy ta sẽ thẳng thắn mà gánh lấy, nhưng ta xác xác thật thật chưa nói lấy một từ, sao có thể vô cớ bị gán cho cái bêu danh thẳng thắn đáng yêu đó chứ, không dám đương nổi không dám đương nổi.

Vậy nên ta đành nói tiếp: “Thật sự là tự tướng công không đồng ý mà.”

Sau đó lại ra vẻ rất chân thành rất dào dạt tâm đào phé, nói: “Con cũng thấy chàng như vậy không ổn. Nhưng chàng không nghe con khuyên.”

Phạm lão phu nhân không tin, nói: “Ta không tin cô không hề ngăn cản nó nạp thiếp, nhất định là cô ngầm ngầm âm mưu, khiến Thiên Hàm không dám nạp thiếp.”

Trời đất chứng giám, chuyện con trai bà muốn làm, có đánh gãy chân chàng cũng không ngăn được. Huống hồ, lúc này ta cảm thấy Phạm lão phu nhân này cũng không phải đơn thuần chỉ trích ta về việc này, ngược lại hơi có mùi mượn đề phát huy, ý đồ soi mói.

Bà thấy ta không nói, lại tiếp tục: “Ta nhớ nhà mẹ đẻ cô chẳng phải cũng có đến chín dì sao, nam tử tam thê tứ thiếp vốn là thiên kinh địa nghĩa*. Theo ý của ta, lần này Thiên Hàm cưới công chúa, thuận tiện gọi Từ Văn trở về, ba người coi nhau như tỷ muội, cùng sống với nhau là được. Hơn nữa, công chúa kiều ngạo là tất nhiên, Từ Văn là người trong nhà, ít nhiều cũng có thể giúp cô. Ài, Từ Văn đã thương tâm rời nhà mấy tháng, ta rất lo lắng...”

*Đạo lý hiển nhiên

Ta gạt mình tỉnh ngộ, bèn cười lạnh nói: “Hóa ra là mẹ mượn cơ hội này ra mặt thay cho Từ Văn biểu muội nha.”

Bà giận dữ nói: “Một con nha đầu quê mùa như cô có thể gả cho con ta đã là phúc phận trăm năm tu được rồi, ta cũng không chê cô xuất thân thô dã, tự thân dạy cô đạo lý của một người làm vợ, cô nói cái gì mà ra mặt với không ra mặt!”

Ta chỉ cảm thấy nộ khí đã kêu lách tách trong máu, hít sâu một hơi ép xuống rồi nói: “Mẹ giáo huấn rất phải, tam thê tứ thiếp là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng Tể tướng phụ thân chỉ cưới một mình mẹ, quả thật đã phản lại đất trời, mẹ không sợ làm đứt phúc của cha sao?”

Tha thứ ta bất hiếu, nhưng xuất thân thô dã nói chuyện không biết chừng mực, thiện tai.

Phạm lão phu nhân ngẩn ra, im lặng hồi lâu, mặt ghen xanh ghen hồng ghen tím ghen đen, cuối cùng đập bàn một cái, hét to một tiếng: “Đưa thiếu phu nhân hồi phủ!”

Đứt lời bà đập từng bước tức giận bỏ đi.

Ta vờn cổ nhìn theo, thấy bà đá vào cột trụ hành lang một cái, càng thêm phần nộ ôm chân nhảy đi xa dần.

Ta vừa về tới phủ Tướng quân, Phạm lão phu nhân lại sai người chạy tới đưa một cái bọc nhỏ, ta mở ra xem, hơn mười bản sách, có 《Nữ giới》, 《Hiếu nữ kinh》, 《Toàn Đường thi》...

Ta tiện tay nhặt một quyển lên, roi ra một thẻ kẹp sách, lật lên thấy:

Thiên nhi con dâu ta, hôm nay chúng ta trò chuyện thật vui, nhưng vì nương cũng từ ngôn đàm đoán ra con bình thường không chú trọng đọc kinh tụng điển, nay tặng thi thư mười hai bản, mong con học nằm lòng, không bao lâu sẽ khiến vì nương lau mắt mà nhìn.

Con tức của ta đã tiêu gần hết, chỉ cảm thấy thù đoạn chơi khó người khác của Phạm lão phu nhân này chẳng khác gì đứa trẻ ba tuổi, ấu trĩ tới mức khiến người ta dở khóc dở cười.

Bữa tối Phạm Thiên Hàm sai người đưa cơm vào thư phòng, không xuất hiện ở bàn cơm. Không thấy cái mặt Bao Công của chàng, ta vui tới mức ăn nhiều thêm một bát cơm.

Mà Bạch Nhiên thừa dịp bỏ đá xuống giếng, chế nhạo ta mấy câu, lòng ta rộng lớn nên nhin xuống, đem nợ tính lên đầu Phạm Thiên Hàm.

Dùng com tối xong, ta ở trong phòng Khương Trần dạy cô nàng thêu, thế sự vô thường, còn vô thường hơn cả hắc bạch vô thường. Ai có thể ngờ trình đồ thêu vệt trời của ta nay cũng có thể trở thành một thế hệ...vỡ lòng của đại sư thêu thùa.

Khương Trần khéo tay tới mức phát rồ, ta dạy cô ấy kỹ năng thêu cơ bản, để cô ấy luyện từ từ, nhưng sau một chung trà, cô ấy đã bung ra một bức điệp hí mẩu đơn, cô ấy nói thêu uyên ương không có hứng, bèn chiếu theo bức họa treo trên tường thêu một bức, hỏi ta thêu thế nào.

Ta nhìn đóa mẫu đơn kiều diễm ướt át cùng con bướm sống động kia, nhàn nhạt nói: “Thêu thùa cũng như luyện võ, phải tránh xúc nổi, hám làm công to, muội tự xét lại mình đi.”

Khương Trần cúi đầu im lặng.

Ta nói sượng miệng một phen sau thì rất tò mò năng lực vô sư tự thông, xảo đoạt thiên công của cô ấy đã tới cảnh giới nào, liền vỗ vỗ lưng cô ấy nói: “Muội cũng có thiên phú lắm, đừng bỏ cuộc, tiếp theo đây chúng ta học thêu đình đài lầu các, phong thổ thế tình, muội cứ việc triển hiện thực lực của mình, để ta xem xem tiềm lực của muội có bao nhiêu.”

Cô ấy nghiêm túc gặt đầu, trong mắt lóe lên ánh hào quang chiến đấu.

Ta phân phó Bảo nhi, “Đi thư phòng của cô gia tìm một bức 《Thanh minh thượng hà đồ》 về đây.”

Bảo nhi lĩnh mệnh định đi, ta bỗng nảy ra một ý nói: “Bảo nhi, lát nữa gặp cô gia, em giả vờ vô ý nói với chàng chiều hôm nay ta có đi phủ Tể tướng, tốt nhất là khiến cho chàng cho rằng ta ở phủ Tể tướng đã bị úy khuất vô cùng chứ.”

Bảo nhi gãi gãi đầu nói: “Tiểu thư, người đâu phải không biết mấy ngày nay em đang tình trường thất ý, thất hồn lạc phách mà, sao em biết làm như nào để khiến cô gia cho rằng người đã bị úy khuất vô cùng chứ.”

Ta bó tay, cho dù em có tình trường thất ý thì đầu óc cũng không dùng được.

Ta nói thẳng ra: “Em vào cửa thì đầu tiên là mượn chàng 《Thanh minh thượng hà đồ》， lúc đưa tới tay thì tự lảm bảm rằng, tiểu thư nhìn thấy chắc sẽ vui lên một chút. Sau đó nhỏ tiếng thờ dài, thì thảo một câu, còn giận tới mức com không ăn được mấy miếng. Sau đó em cầm 《Thanh minh thượng hà đồ》 cáo lui, lúc đó chàng tất nhiên sẽ hỏi em xảy ra chuyện gì, em liền thờ dài nói, em cũng không biết nữa, chỉ biết tiểu thư bị gọi tới phủ Tể tướng một chuyến, lúc về thì mặt ửng đỏ, chẳng nói chẳng rằng, ngay cả bữa tối cũng không ăn. Nói xong thì em có thể đi về, đã nhớ chưa?”

Bảo nhi lắc đầu: “Không nhớ nổi...”

Thế nên ta nói lại lần nữa, nàng vẫn lắc đầu, ta lại nói lại, nàng vẫn lắc đầu, cuối cùng ta nói: “Không nhớ nổi thì thôi, tiền lương tháng này cho Khương Trần, để muội ấy giúp em mua ít dược liệu an thần bổ não cho em”

Bảo nhi cười lạnh: “Nhớ rồi ạ, chộc tiểu thư thôi. Em vừa bước vào sẽ hỏi mượn tranh, sau đó lảm bảm một mình, rồi nhỏ giọng thờ dài kèm theo nói thầm một câu, cuối cùng đợi cô gia hỏi, thì thờ dài thật kêu. Đúng chưa?”

Ta khen ngợi gặt đầu nói: “Đi đi.”

Ta chống nả cùng Khương Trần hai mắt đối nhau.

Bảo nhi cặp nách bức 《Thanh minh thượng hà đồ》 trở về, nàng nói: “Tiểu thư tiểu thư, em vừa nảy thật hồi hộp nha.”

Xi, vẫn cái bộ dạng không tiền đồ như này.

Ta hỏi: “Thế nào?”

Bảo nhi vỗ vỗ ngực nói: “Trừ việc lúc nãy khi em ra khỏi cửa cuộn tranh nằm ngang kẹt ở khung cửa mất một lúc không ra được, thì hết thấy hoàn toàn chiếu theo kế hoạch hoàn thành một cách hoàn mỹ.”

Ta gặt đầu, cầm lấy bức họa trong tay nàng, đặt lên bàn mở ra, nhưng cuộn tranh quá dài, chỉ đành đặt lên đất trải ra, đợi bức tranh trải ra hết, dài đến hơn mười xích*, ta gọi Khương Trần tới xem, nói: “Đây, thử thêu cái này xem”

*1 xích = 1/3 mét

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đối Sách

Ta nhìn Khương Trấn thêu nửa canh giờ bức 《Thanh minh thượng hà đồ》, nhìn đến đờ đẫn cả hai mắt cũng chẳng hiểu cô ấy đang thêu trà lâu tửu quán nào, lại không hạ mình hỏi cô ấy đang thêu chỗ nào được, nên chỉ đành giả vờ ngáp liên tục, rồi về phòng trước.

Ta ngồi trên giường đọc 《Toàn Đường thi》, chờ quân nhập ứng.

Không biết qua bao lâu, trang sách trong tay ta lật xoành xoạch.

Khi Phạm Thiên Hàm đẩy cửa vào thì ta đang giờ tới thơ của Lý Thái Bạch, ta đưa mắt lên nhìn người tới một cái, rồi lại cúi xuống xem Thái Bạch huynh, Thái Bạch huynh quả là một người kì diệu, hẳn nói “Người tiên thông đôi chân, Cây quế tròn xoay tán. Thỏ trắng già thuốc xong, Biết cùng ai mà ném?”*

*Trích trong bài Cổ lăng nguyệt hành của Lý Bạch.

Con thỏ ông tiên này nuôi thật đáng yêu, nếu nó hỏi ta ném với ai, ta nhất định sẽ trả lời nó là cùng Phạm Thiên Hàm, rồi đem thỏ trắng luộc lên. . .

Phạm Thiên Hàm ngồi vào bàn, rót trà.

“Mẹ đã nói gì với nàng?”

Ta nhìn chàng, tuy chàng nói chuyện, nhưng mắt vẫn hoàn toàn chăm chú vào dòng nước từ bình trà rót xuống chén.

Ta hồ hững nói: “Chẳng gì cả.”

Chàng uống một hớp trà, vẻ mặt ấy quả lại có vài phần giống Phạm lão phu nhân.

Chàng lại hỏi: “Nàng đang đọc gì vậy?”

Ta không lên tiếng, lật bìa sách ra cho chàng xem.

Chàng kỳ quái nói: “Bình thường nàng đọc toàn là truyện truyền kỳ hí bản, sao tự dưng lại đọc thơ thế này?”

Ta không đáp lời, lật sách lại, ra bộ chuyên cần học tập.

Phạm Thiên Hàm khề tới mức không nghe ra nỗi thờ dài một cái, nói: “Mẹ ta bảo nàng đọc?”

Chàng có học bấm ngón tay đoán mệnh sao? Ta nhìn không được, đưa mắt lên nhìn chàng, “Làm sao chàng biết?”

Chàng nhàn nhạt cười, “Đó là quyển sách hồi bé của ta.”

Ta mở bìa trong của sách ra, trên đó có mấy chữ to xiên xiên vẹo vẹo: Mẫu thân tặng Thiên Hàm.

Ta bĩu môi nói: “Chữ chàng lúc nhỏ xấu thật.”

Chàng lại nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, nói: “Đừng để bụng những lời mẹ nói, bà ấy nhìn Từ Văn lớn lên, tình như mẹ con, lại không biết bộ mặt thật của cô ta, khó tránh khỏi thiên vị.”

Ta lật một trang sách, ai ngờ cái ngón tay xui xẻo này lại vừa vặn giờ tới ‘từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y’*. Ta gấp mạnh sách vào. Tình như mẹ con thì có gì là giới, khi dễ ta không có mẫu thân chống lưng sao.

*Chỉ trong tay người mẹ hiền may thành những tấm áo cho người con tha hương.

Phạm Thiên Hàm thấy ta không nói năng gì, cũng im lặng, nhìn ta một hồi lâu mới nói: “Thanh Thiển, nàng có thấy oan ức không?”

Ta bĩu một cái, lại thuận tay lật mở quyển sách vừa mới gấp lại, nói: “Không thấy.”

Chàng bỗng tới bên cạnh ta, đưa tay bẹo mặt ta, nói: “Hai cái má phồng đến như này rồi, còn không oan ức?”

Ta trừng chàng một cái, thu chân lên giường, chuẩn bị đi ngủ. Chàng lại ôm ta vào lòng, nói: “Mẹ ta cũng chính là mẹ nàng, chỉ là bà chưa thông suốt thôi.”

Ta bị chàng gấp thành một tư thế cổ quái tựa vào ngực chàng, một mặt cảm thán tấm lòng trong sáng lung linh của chàng, một mặt bị chàng chọc cười, lại vẫn cố vớt vát, hừ giọng: “Mẹ chàng mới không phải mẹ thiếp ý, mẹ thiếp sẽ không bắt thiếp đọc văn thơ, còn nói thiếp là nữ tử hương dã.”

Chàng cong ngón tay gõ đầu ta, nói: “Nàng vốn là nha đầu hương dã còn gì, nhảy lo Choi suốt cả ngày.”

Ta định bĩu môi ra, lại cảm thấy bĩu xong chắc chắn sẽ muốn xèo luôn môi mình xuống, nên chỉ đành đổi thành méo miệng nói: “Tội cho chàng cưới phải

một nha đầu hương dã, vẫn là đi làm hoàng thân quốc thích của chàng đi thôi.”

Vừa dứt lời, ta thật muốn tát mình một cái.

Quả không sai, Phạm Thiên Hàm lại lật nợ cũ lên, “Ta đối với nàng, rốt cuộc là gì? Vừa có gió thổi cỏ lay, nàng đã chấp tay dâng ta cho người khác, còn bồi thêm vãi tạ, Vương Thanh Thiên, nàng cho rằng kêu Bảo nhi sang chỗ ta diễn một hồi, lừa ta mềm lòng, là thiên hạ thái bình sao?”

Ta sớm nên biết không dựa vào Bảo nhi được mà, ta quả thật không nên bệnh cấp loạn đầu y* mà.

*cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng

Chuyện tới nước này, tự cứu thôi. Thế nên ta túm lấy góc áo chàng, chân thành nói: “Tình cảnh hôm nay, không phải thiếp không tranh, mà là làm gì có chỗ cho thiếp tranh? Chàng chỉ biết ta thoái nhượng từng bước, vậy chàng có biết ta có bao nhiêu sợ một bước kia không lùi cho tốt, đầu hai chúng ta đều sẽ thành quả bóng đá chơi của Hoàng thất bọn họ không? Thiếp chưa đối mặt với trường hợp nào như thế, chàng không thể trông mong thiếp dừng cảm, thiếp bị dọa gần chết...”

Chàng cúi đầu nhìn ta một cái, sắc mặt đã hơi nguôi.

Ta lại kiên trì tiếp tục nói: “Thiếp thừa nhận cha thiếp thê thiếp thành đàn cũng khiến thiếp ngẫu nhiên thấy tình yêu vô cùng hư vô, thỉnh thoảng thiếp sẽ lui bước, nhưng chàng đối với thiếp, là thứ quan trọng nhất, là trời, là đất, là thần.”

Vô sỉ như ta, còn run lên một chập.

Chàng khẽ cong khóe miệng, mắng: “Xảo ngôn lệnh sắc.”*

*Nói lời ngon tiếng ngọt làm người khác vui vẻ.

Qua quá trình đơn độc chiến đấu, thâm nhập địch doanh của ta, phát hiện thấy không chỉ nữ tử, nam tử cũng thích nghe những lời đường mật như thế. Vậy nên ta quyết định lại dỗ chàng thêm chút nữa, bèn nói: “Từ nay về sau, bất kể là công chúa hay là hoàng hậu, ai dám giành tương công với thiếp, thiếp nhất định sẽ tấn kẻ đó lời lơm bắt bằng luôn.”

Phạm Thiên Hàm cười liếc ta, nói: “Cả ngày kêu đánh đánh giết giết, chẳng trách mẹ ta thấy nàng thô dã.”

Ta lắc lắc đầu nói: “Thiếp đâu có kêu đánh giết đâu, thiếp bảo là tấn mà.”

Chàng nhéo tai ta một cái, nói: “Có gì khác nhau đâu?”

Ta tựa như thấy chuyện lạ, nói: “Đương nhiên không giống, lúc thiếp bảo tấn, thì chỉ thấy trong lòng một mảnh tường hòa.”

Chàng bỗng nhiên cúi người hôn lên môi ta một cái, nói: “Giờ còn tường hòa sao?”

Ta ngượng đỏ mặt lên, sắp tới hôn chàng, nhưng động tác vụng về, nửa buổi cũng chỉ là môi ta bao lấy môi dưới của chàng, không giống hôn, ngược lại giống con chim én ngậm đồ tha về tổ.

Sau đó hai người lấy khoảng cách cực cận nhìn nhau, ta nhìn thấy sâu trong mắt chàng phản chiếu lại khuôn mặt xấu hổ vô hạn của ta, thế nên ta bao quanh môi chàng, khẽ cười khan hai tiếng, lùi lại.

Vừa lùi ra, đã thấy chàng mím môi, bộ dạng nín cười, nói: “Là vì phu thất trách, mới khiến phu nhân luống cuống như thế.”

Ta nghiêm mặt, duỗi cái chân bị gập tới tê rần lên rồi nằm xuống quay lưng về phía chàng, nói: “Đóng hết cửa nẻo đi, thiếp ngủ trước.”

Phạm Thiên Hàm thông thả đi đóng cửa, thổi đèn.

Trong bóng tối truyền tới tiếng cời áo quần sột soạt.

Ta háng giọng, nói: “Thế, chúng ta... tiếp theo nên làm sao cho tốt đây?”

Hồi lâu không nhận được hồi ứng, ta xoay người lại định hỏi cho đến cùng, xoay một nửa, liền bị Phạm Thiên Hàm đè lên không động đậy nổi.

Chàng dùng hai tay chống người lên, treo mình trên người ta, đôi mắt như cười như không nhìn ta, bật hơi nói: “Thì chờ nàng đem cô ta ra đánh lời lơm bắt bằng.”

Hơi thở khi chàng nói phả ra làm mặt ta nóng như lửa đốt, quay đầu đi, nghiêm túc nói: “Thiếp bàn bạc nghiêm túc với chàng đấy, đừng đùa nữa.”

Chàng thả hai tay vốn đang chống hai bên người ta ra, lại đè chặt lên ta.

Ta thử giãy dụa hai lượt, chàng dứt khoát đè luôn cả tay chân ta xuống.

Ta thật bất đắc dĩ, vị đại hiệp này định huấn luyện ta dùng ngực đập bể đại thạch chướng.

Một lúc sau, lâu tới mức ta đã cho là ta sắp luyện thành tuyệt thế hung khẩu toái thạch công rồi, chàng mới nói: “Qua mấy ngày ta tiến cung tấn kiến Tân Trữ công chúa, cô ta là người kiều ngạo, chỉ cần cô ta biết ta không có ý gì với mình, lấy tính của cô ta, tự nhiên sẽ khinh thường gã cho ta. Chỉ là một ngày Phạm gia chưa kết thân với hoàng thất, Hoàng thượng và thái hậu cũng sẽ một ngày bất an, dù sao thì ta cũng là tay nắm trọng binh.

Ta trước là an tâm, sau lại thấy không đúng, hóa ra là chàng có đối sách, cho nên một đường ung dung thả thả xem ta cào tường?

Thôi, bản nữ hiệp lần này không tính toán với chàng, nhưng mà...có thể dùng còi áo quần ta đến hoan khoái như thế được không?

Nửa đêm đột ngột tỉnh giấc, trần trọc lật người vài lần vẫn không ngủ lại được, bèn gối lên cánh tay Phạm Thiên Hàm nghe tiếng coong coong điểm canh bên ngoài vang lên ba lượt, bỗng nhớ tới đại sư huynh và sư phụ, trước đây tầm giờ này là lúc sư phụ và đại sư huynh đi nhiều nhân thanh mộng. Lúc ta đi tìm Phạm Thiên Hàm rất vội vàng, cũng không biết bọn họ về sau có tìm ta hay không. Mà sư phụ vì bảo trì cái tính thần bí già thần già quý của ông ấy, làm ta cũng chẳng biết điểm dừng chân của bọn họ, nếu họ không tới tìm ta nữa, duyên phận của chúng ta sẽ dừng ở đó sao? Thêm nữa, giấc mộng giang hồ mưa máu gió tanh của ta đây? Sao tới hôm nay ta vẫn chưa biết giang hồ nó diện mạo thế nào?

Mộng tưởng, quả thật là thứ xấu xa khiến người ta phải đau thương.

“Trên người nàng có bọ chét à?” Phạm Thiên Hàm trầm trầm nói, ôm ta dán sát vào người chàng, “Phiền nàng ngủ cho an ổn.”

Ta vỗ vỗ ngực chàng nói: “Thiếp muốn đi phiêu bạt thiên nhai, xông pha giang hồ.”

Chàng nhắm mắt thuận miệng đáp: “Lại nói mớ gì đây.”

Giấc mộng oanh oanh liệt liệt, thiên địa biến sắc của ta không được lý giải, cảm thấy thật mất mát. Mộng tưởng gia luôn luôn là cô đơn, giống như khi bé, ta mỗi ngày tâm sự thổ lộ với con tiểu hắc cầu trong ngõ, kiên trì cho rằng có ngày nó sẽ cam tâm tình nguyện theo ta đi dạo, hơn nữa nghe ta chỉ huy căn Liễu Quý Đông. Mà Bảo nhi vẫn luôn cho rằng việc ta làm rất ngớ ngẩn, nàng không hiểu ta.

Tuy rằng tiểu hắc cầu về sau lưu lạc mất, nhưng ta vẫn tin trong lòng nó có ta.

Đương lúc ta thật vất vả mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì Phạm Thiên Hàm ở trên đỉnh đầu ta hỏi một câu rằng: “Ồ đâu là giang hồ?”

Ồ đâu là giang hồ? Ta dùng cái trí tuệ như ẩn như hiện của ta tư lự một hồi lâu, thấy câu hỏi này quá mơ hồ, cùng cấp độ như “Bồ đề bản phi thụ, minh kính diệp phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai” vậy.

Ngày kế, ta tỉnh dậy trước Phạm Thiên Hàm, bèn khoác áo ngoài vào, tựa đầu giường giờ quyển 《Toàn Đường thi》hôm qua tiện tay quăng xuống giường, đọc hơn nửa canh giờ, Phạm Thiên Hàm mới tỉnh dậy, một tay chống đầu nghiêng người lười biếng nhìn ta.

Ta dành thời gian nhìn lại chàng một cái.

Chàng nói: “Thanh Thiên, thay áo cho ta.”

Nếu là trước đây, ta nhất định sẽ hiền lương thực đức mà đứng dậy giúp chàng chuẩn bị tắm gội, nhưng nay đã khác xưa, ta mới đọc 《Toàn Đường thi》, khí tiết của văn nhân còn đang va loảng xoảng trong xương cốt ta.

Vậy nên ta nói: “Không muốn.”

Chàng ngẩn ra, hỏi: “Tại sao?”

Ta chính khí hào hùng nói: “Đề đầu cúi đầu khom lưng phụng quyền quý, khiến ta chẳng được mặt mày tươi.”*

*Trích trong “Mộng du Thiên Mục ngâm lưu biệt” của Lý Bạch

Chàng lắc đầu, tự động rời giường rửa mặt chải đầu, chàng rất thích áo quần màu đen, bình thường không lên triều đều mặc như vậy. Lúc trước ta giận dữ chàng đem ống tay áo cắt hết, nhưng chàng lại sai người làm lại y hệt như cũ, ta nhìn lâu thâm mỹ kiệt quệ, bèn sai người làm quần áo màu trắng và xanh cho chàng, chàng thỉnh thoảng cũng mặc, như hôm nay, chàng mặc màu xanh, ta còn thêu trên ống áo một con vịt trời nhỏ, con vịt vàng nổi trên nước biếc, rất là độc đáo.

Chàng rửa mặt chải đầu xong, thấy ta còn nằm ườn trên giường, bèn đi tới, giật lấy quyển sách của ta, nói: “Đi rửa mặt đi, chuẩn bị dùng cơm sáng.”

Cá nhân ta cho rằng chàng đoạt sách của ta là bởi sợ ta đọc nhiều văn thái sẽ vượt cả chàng, văn đàn từ xưa tới nay đều vẫn đọc như thế, văn nhân khinh thường nhau, ta thật quá đau lòng.

Bộp bộp hai phát, ta ôm đầu ngẩng lên, tên nhóc Phạm Thiên Hàm lại dám dùng sách gõ đầu ta, quả nhiên là định gõ cho ta ngu đi, thật là thủ đoạn nha.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Công Chúa

Hai ngày nay, ta trốn tiệt khỏi Bảo nhi.

Từ hôm trước nàng đi mua bánh bao hấp thì gặp phải con gái nhà bán thịt lợn chào bán thịt lợn ở khách sạn Lai Phúc, lúc trở về cứ mãi nhấm nhẳng, cứ mãi kéo lấy ta, muốn kể cho ta nghe chuyện tình ái của Liễu Quý Đông. Ta đã nghe hơn chục lần, đều là Liễu Quý Đông đưa nàng đi đâu, ăn bánh gì ngon, uống canh gì ngon, xem kịch gì hay... Vậy nên ta tổng kết lại, tình sử của hai người họ chính là một quyển du ký ăn uống ngoạn mục trong kinh thành, đối với việc này, ta cảm thấy cực kỳ...hâm mộ.

Nếu nàng chỉ ba hoa về những chỗ ăn uống ngoạn mục hay ho, thì ta cũng hết sức vui vẻ phụng bồi. Nhưng nàng làm nhảm một hồi xong, còn ngại cả câu chuyện tình ái ấy thiếu sức hí kịch, nên bèn thêm vào trong đó không ít hí lộ ái ô. Đáng thương thánh già là ta, thì thoảng lại nghe “Phượng trào của Khang Thái Lâu có thể nói là nhân gian mỹ thực, cái chân béo mỡ ấy...tên khốn Liễu Quý Đông kia thật đáng ngàn đao kia, nhất định là đã mang tiểu tình nhân kia đi ăn rồi...câu nam nữ gặm xương...tiểu thư tiểu thư, người thấy vẻ mặt lúc này của em đã đủ nhe răng trợn mắt chưa?”; “Bánh rán vùng của đôi vợ chồng già trong ngõ Bách Lý làm có thể nói là nhất tuyệt, mùi hương của vùng sau khi rang trộn với bột mì, vừa cho vào miệng...ôi...Liễu Quý Đông thường thay em nhặt hạt vùng bị rơi trên đất lên, sau đó nuốt vào miệng em...ôi...ôi...tiểu thư tiểu thư, người xem giọt nước mắt em nhỏ ra, có được lớn như hạt trân châu không?”

Cõi lòng ta, bụi trần cuộn cuộn nha bụi trần cuộn cuộn nha.

“Tiểu thư, người định đi đâu vậy?”

Khi ta từ thư phòng của Phạm Thiên Hàm đi ra thì vừa vặn bị Bảo nhi đụng phải.

Nàng ba bước làm hai nhảy tới trước mặt ta, nắm lấy tay ta nói: “Tiểu thư, mấy ngày nay em luôn không tìm được người, có phải người đang trốn em không? Vì sao em thấy từ sau khi người từ biên cương về thì không còn thân thiết với em như trước nữa? Có phải là Bảo nhi làm sai ở đâu, người nói cho em, em sẽ sửa mà...”

Ta nhìn trong mắt nàng từ từ dâng lên một tầng hơi nước, sương khói cuộn cuộn, thật khiến người ta đau lòng. Ta không khỏi áy náy một trận, Bảo nhi là người thân của ta, cho dù nàng có điên hơn thế nữa, ta cũng không thể ghét bỏ nàng, đó mới là đạo lý của người nhà.

Thế là ta nắm ngược lại tay nàng, thâm tình nói: “Bảo nhi...”

“Tiểu thư, mới rồi có phải là em trông có vẻ rất đáng thương không? Người có cảm động không? Có không có không có không?” Bảo nhi hưng phấn lắc lắc tay ta hỏi.

Ta chờ dẫn gât đầu: “Có, cảm động tới tận tận can.”

Nói đoạn ta phiêu đi.

Bảo nhi chạy theo phía sau: “Tiểu thư, người muốn đi đâu thế, đợi em với.”

Ta từ từ quay đầu lại, mắt không chút cảm xúc nói: “Nhà xí.”

Bảo nhi nói: “Em đi cùng người, em ở ngoài cửa đợi người, nhân tiên kể chuyện giải sầu cho người.”

Ta chỉ cảm thấy, trong đầu xe rầm rầm, ngựa hí vang, tiếng khóc vang tận trời xanh.(1)

Vậy nên ta mũi chân nhất chuyển, đi về phía thư phòng.

Bảo nhi đi theo sau nói: “Tiểu thư, nhà xí không ở hướng đó.”

Ta đáp: “Ta bỗng nhiên không muốn đi nhà xí nữa.”

Bảo nhi lại hỏi: “Vây người đi đâu a?”

Ta không quay đầu nói: “Đi tìm Phạm Thiên Hàm.”

Bảo nhi nói: “Chả phải người vừa từ trong thư phòng đi ra sao?”

Ta nói: “Ta đột nhiên nhớ ra có việc cần tìm chàng.”

Bảo nhi: “Chuyện gì ạ?”

Ta không nhin nổi nữa hét lên: “Không liên quan tới em!”

Bảo nhi chặc chặc than thở, nói: “Tiểu thư thật tùy hứng...”

Ta...ta sao trước kia lại muốn nhặt nàng về chứ, vì sao vì sao, rốt cuộc là vì sao?

Lại quay về thư phòng, bắt gặp Phạm Thiên Hàm đang cầm bút chống má oanh oanh liệt liệt xuất thần, ta rất hứng thú, suốt ngày thấy dáng vẻ khôn khéo của chàng, khó được một lần lộ vẻ ngây ngốc như này, ta thấy rất rất sung sướng.

Nhưng ta còn chưa sướng đủ, Phạm Thiên Hàm đã khôi phục lại bộ dạng khôn khéo bình thường của mình, nhướn mày cười nói, “Nàng lại bị Bảo nhi bức trốn tới chỗ ta tị nạn hả?”

Ta than thở: “Lại chẳng, thiếp thấy Bảo nhi cứ y như ông trời phải tới thu thập thiếp vậy.”

Chàng cười nói: “Vây đợi tí cùng ta, trốn tới hoàng cung luôn?”

Ta hỏi: “Chàng tiến cung tấn kiến công chúa?”

Chàng gật đầu nói: “Đi không?”

Ta trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Có thể không đi không? Thiếp vào cung là cứ thấy áp bách vô cùng.”

Chàng nói: “Tùy nàng.”

Chàng dễ dãi như vậy, ta cảm thấy có gì đó kỳ kỳ, cho nên một tay túm lấy vạt áo của chàng, hung ác nói: “Bất kể là chàng dùng thủ đoạn nào, chuyện này chỉ được thành công không được thất bại, rõ chưa?”

Chàng cạy móng vuốt của ta ra, nói: “Rõ rồi.”

Cá nhân ta cho rằng, chàng có mờ ám

Phạm Thiên Hàm không trở về ăn cơm trưa, ta có chút sốt ruột, sợ công chúa đem chàng ra nganh thượng cung rồi, ta càng nghĩ càng thấy thật khuất nhục, khó chịu tới mức mau phát khóc.

Cơm trưa xong, Phạm Thiên Hàm cũng về tới, mang theo vị công công mông cong lúc trước, công công dùng thanh âm the the đến quý dị của hán tuyên đọc:

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Phạm Vương thị ngàn dặm tìm chồng, hành động đó cảm động trời đất, do đó đặc tứ xưng hào Ngự muội, từ giờ trở đi là Di Tường công chúa của triều đình ta...Khâm thừa tạ ơn.”

...Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Giới cho Phạm Thiên Hàm nhà anh, vừa không cần cưới công chúa, lại kết thân được với Hoàng đế. Hơn nữa còn khiến ta á khẩu: chính ta phân phó là không từ thủ đoạn, không oán được ai.

Công công mông cong chúc mừng Ngự muội ta đây một lúc lâu, rồi hồi cung.

Bảo nhi và Khương Trần lúc tiếp chỉ trốn sau cửa nghe trộm cũng chạy lại.

Khương Trần kéo ta hỏi: “Tỷ tỷ, tại sao lại gọi tỷ là Phạm Vương thị, lẽ nào là giữu tỷ ăn cơm quá nhiều, là Vua Com?”*

*vua com: fân wáng; đồng âm với Phạm Vương.

Bảo nhi khinh bỉ trừng cô ấy một cái: “Một cô còn là thần y, sao lại vô văn hóa thế chứ, tiểu thư họ bên ngoại là Vương, cô gia họ Phạm, cho nên gọi là Phạm Vương thị.”

Khương Trần nói: “Hóa ra là vậy. Bảo nhi cô thật là uyên bác.”

Bảo nhi khiêm nhường nở nụ cười, vênh vênh vào vào.

Trong đời nàng, đại để cũng chỉ có Khương Trần có thể khiến nàng tự đắc vênh vào như thế thôi.

Phạm Thiên Hàm tiến công công mông cong rồi trở lại, thuận tiện đuổi Bảo nhi và Khương Trần đi.

Chàng rót trà cho ta, ta uống trà.

Chàng nhìn ta, ta nhìn chàng.

Chàng đang chờ ta không nhìn được nữa, mà ta cũng chỉ đành thành toàn chàng.

Vậy là, đập bàn nói: “Thiếp không muốn làm Ngự muội của hoàng đế.”

Chàng cầm chén trà ta uống thừa lên, thông thả uống cạn, nói: “Tại sao?”

Tại sao? Ta cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy nên phản kháng một chút để tỏ vẻ ta là người biết độc lập.

Chàng đặt chén trà xuống, kéo ta ngồi lên đùi chàng, dỗ dành: “Từ nay về sau, nàng có thể mang danh hiệu Ngự muội để ý thể hiếp người rồi, không thấy hay sao?”

Ta im lặng, ta chỉ hồ đồ, chứ ta không ngốc, có khi dỗ dành ta cũng không hữu dụng.

Chàng nói: “Ta biết nàng không thích kiểu lá mặt lá trái này trên quan trường, ta không nên bỏ qua ý nguyện của nàng khiến nàng phải đối mặt với nó, nhưng mà, đây đã là cách tốt nhất mà ta có thể nghĩ ra rồi.”

Ta vẫn im lặng như cũ.

Chàng thờ dài nói: “Ta thừa nhận là ta cố ý. Đêm đó ta nghe nàng nói muốn xông pha giang hồ, tuy rằng ta biết nàng nhất thời tâm huyết dâng trào nói hươu nói vượn thôi, nhưng nàng luôn có những hành động bất ngờ, ta không thể không hạ sách này.”

Ta nhủ mảy, ta thu hồi ý nghĩ cho rằng mình không ngốc mới này, ta quả thật không hiểu chàng đang nói cái gì.

Chàng nói tiếp: “Thân là công chúa, nhất cử nhất động đều đại biểu hoàng thất, há lại mặc cho nàng bỏ nhà bỏ chồng để xông pha giang hồ.”

À, té ra là vậy, người ngốc là chàng không phải ta, dù cho không có ràng buộc, chàng ở nơi này, chẳng lẽ ta còn có thể đi xa được sao? Ài, cậu bé này, đọc sách nhiều quá, đầu óc như cái đầu gối ấy.

Đang lúc nói chuyện, Lý tổng quản tới báo, Phạm lão phu nhân đến đây.

Mẹ ơi, lại một cái đầu gối tới đây.

Ta từ trên đùi Phạm Thiên Hàm nhảy dựng lên, kéo kéo quần áo, hiền lương thực đức mà đứng, Phạm Thiên Hàm ở một bên cười.

Phạm lão phu nhân vốn đang khí thế hùng hực định tới kiểm tra thi từ ca phú của ta, thấy con của bà, bỗng nhiên mềm ra, cầm tay con trai bà lên bắt đầu hỏi xem đã ăn no chưa, ngủ ngon không, mặc ấm rồi chưa... cả người tản ra cái khí tức từ ái khiến thiên hạ lắng từ đều không kim được mà quay đầu, quay đầu quay đầu lại quay đầu, có bị ghẹo cổ cũng muốn quay đầu.

Ta nhìn cái vẻ từ ái của bà ấy, trong đầu phác ra một lăng tử liên tục quay đầu đến nghìn cái, không nhìn được phì cười.

Không xong, chọc giận Phạm lão phu nhân từ ái kia mất rồi.

Chỉ thấy bà tròn ngược đôi mắt đẹp, biên độ lớn tới mức ta còn tưởng bà sắp ngất đến nơi.

Bà nói: “Thiên nhi, mấy ngày không gặp, sách đưa cho con đã xem chưa?”

Ta gật đầu nói: “Xem rồi ạ.”

Bà nói: “Sao không thấy tiến bộ, ha ha... mẹ nói đùa với con thôi.”

Ta và Phạm Thiên Hàm đưa mắt nhìn nhau, đại khái đều không muốn nhận bà mẹ này.

Bà nói tiếp: “Hôm nay ta tới đây, là muốn hỏi xem chuyện kết thân với hoàng thất thế nào rồi?”

Phạm Thiên Hàm nói: “Vừa nãy đã tiếp thánh chỉ, chuyện hoàng thất và Phạm gia kết thân đã định rồi, ngày mai Hoàng thượng sẽ hạ chiếu chiêu cáo thiên hạ.”

Phạm lão phu nhân lập tức nở nụ cười, dương dương đắc ý nhìn ta, nói: “Nếu đã vậy, phải chăng Thiên nhi cũng đã suy xét đề nghị hôm nọ của mẹ rồi?”

Ta gật đầu nói: “Có ạ.”

Phạm Thiên Hàm nói: “Đề nghị gì?”

Ta và Phạm lão phu nhân soạt soạt quay đầu trừng chàng, chàng giơ tay lui ra một bên uống trà xem kịch.

Phạm lão phu nhân nói: “Thế nào?”

Ta nói: “Không được.”

Phạm lão phu nhân nói: “Cô hà tất phải vậy? Công chúa kiều ngạo, vào nhà này rồi, còn có thể cho cô quả ngon mà ăn sao? Tử Vân là người mình, nó từ nhỏ hiểu chuyện, có việc gì cũng chiều cố cho cô được.”

Ta chân thành nói: “Không cần ạ.”

Bà mắng: “Cô tưởng rằng ta đang thương lượng với cô à, chỉ cần Thiên Hàm gật đầu một cái, há lại còn chỗ để cô nói.”

Này cũng đúng, ta gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phạm Thiên Hàm đặt chén trà xuống, nói: “Mẹ, lẽ nào mẹ biết Tử Vân đi đâu?”

Phạm lão phu nhân đưa mắt tránh né, nói: “Ta nào biết nó đi đâu, nhưng nếu con đồng ý cưới nó, tự nhiên là nó sẽ về thôi.”

Phạm Thiên Hàm nói: “Vậy sao mẹ biết nếu con cưới muội ấy, muội ấy sẽ về?”

Phạm lão phu nhân lấp bắp: “Đương nhiên... đương nhiên là ta đoán.”

Đúng là tạo nghiệt, lão thái thái này xem ra là người nói dối tay mơ, gấp đến độ mặt già đỏ bừng lên. Ta ngẫm thấy ta tốt xấu gì cũng là con dâu người ta, ít nhiều cũng phải giúp đỡ, vậy nên ta nói: “Mẹ, con có một tin tốt muốn nói với mẹ.”

Phạm lão phu nhân mong ngóng nhìn ta.

Ta cười dịu dàng nói: “Hoàng thượng vừa hạ chỉ, phong con làm Di tường công chúa, cho nên Phạm gia nhờ phúc của con, đã kết thân với hoàng thất rồi đó.”

Phạm lão phu nhân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó quay sang nhìn con trai bà, con trai bà trịnh trọng gật đầu, bà lập tức bắt đầu ôm ngực, vừa rên rĩ vừa thối lui: “Ta... ta...”

“Mẹ, con thấy mẹ tốt nhất là đừng nên lùi nữa.” Ta tốt bụng nhắc nhở bà.

Nhưng có lẽ Phạm lão phu nhân trời sinh phản cốt, nghe nói thế bà liền lùi lại ba bước dài, vấp vào bậc cửa, lấy tư thế tuyệt đẹp đầu nhập vào vòng ôm của đất mẹ.

May mà Phạm Thiên Hàm nhanh tay lẹ mắt kéo bà lại, a di đà phật, dọa ta đổ mồ hôi lạnh của cả một đời. Bài học này nói cho ta biết, về sau ta cũng phải sinh một đứa con trai vô trạng nguyên.

Phạm lão phu nhân mất một lúc mới hoàn hồn, xoa ngực nói: “Chúc mừng.”

Không biết tại làm sao, tuy lão thái thái này không thích ta, nhưng ta càng lúc càng thích bà, vậy nên ta ôm quyền nói: “Cùng vui cùng vui.”

Chỉ thấy mặt bà ấy sầm xuống, ta nghĩ có lẽ bà thấy ta không đủ học thức, bèn sửa lại cho thêm văn vẻ, nói: “Cộng tương thịnh cử, cộng tương thịnh cử.”⁽²⁾

Phạm lão phu nhân ôm trán bước đi.

Phạm Thiên Hàm cười ha ha nói ta lại chọc giận mẹ chàng, còn ta vẫn trăm tư khó giải.

(1) Trích từ bài “Bình xa hành” của Đỗ Phủ

Xa lân lân,

Mã tiêu tiêu,

Hành nhân cung tiễn các tại yêu.

Gia nương thê tử tẩu tương tổng,

Trần ai bất kiến Hàm Dương kiều.

Khiên y đồn túc lạn đạo khóc,

Khốc thanh trực thượng can vân tiêu.

Bản dịch của Nhượng Tống:

Ngựa hí vang! Xe sinh sịch chạy!

Lưng đeo cung ai nấy như nhau

Vợ con cha mẹ chạy sau

Bụi tung nhìn chẳng thấy cầu Hàm Dương

Nú vạt áo đón đường lẫn lóc

Vọng tận trời tiếng khóc thảm thê

(2) Đồng tâm hiệp lực để hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Hoang Đường

Cái chuyện làm công chúa này là lần đầu tiên của ta, hơi thiếu kinh nghiệm, cũng không biết làm thế nào mới tốt, Hoàng đế thường không ít vàng bạc châu báu cho ta, mà ta chỉ tiến cung bồi Hoàng đế ca ca xấu xí ăn mấy bữa cơm, cứ thấy hình như mình đã chiếm tiện nghi của hoàng gia bọn họ vậy, mà con người ta không thích nợ người khác cái gì, cho nên mấy ngày nay ta đều bận sầu lo xem phải thế nò để làm một chuyện có công hiến cho hoàng thất, ngày ngày mặt nhăn mày nhó, rất chi là ưu quốc ưu dân.

Sáng sớm hôm nay, Khương Trần bỗng nhiên kéo ta ra một bên, thần thần bí bí nói: “Tỷ tỷ, muội có thuốc chữa “Bất canh y” đấy.”

Ta ngần ra, hóa ra không thay quần áo cũng là một loại bệnh? Sau đó cẩn thận nhìn quần áo trên người mình, lại ngẫm lại bộ quần áo hôm qua mình mặc một lát, ta nghiêm túc trả lời cô ấy: “Ta đã thay đồ rồi, hôm qua ta mặc áo tím, hôm nay là áo trắng, muội đừng có nói bừa.”

*canh y: thay quần áo, thay đồ

Khương Trần dậm chân nói: “Ý muội là chứng tỷ ước, hậu bất lợi, tràng kết.”

Ta gãi đầu nói: “Không bằng muội nói thông tục dễ hiểu chút?”

Cô ấy nhìn ngang nhìn ngửa một chút, rồi nói: “Đại tràng táo nhiệt dẫn tới đại tiện táo kết.”

...Ta....

Không biết vì sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của cô ấy...ta liền...vô có...muốn cời giầy ra ném cô.

Trải qua mấy ngày sầu lo như mắc đại tràng táo nhiệt ấy, cuối cùng ta đã nghĩ ra — Tân Trữ công chúa. Cái cô...công chúa không gả đi nỗi ấy, nếu có mà luận về bồi phận, thì cô ta cũng tính là tỷ tỷ của ta, vậy thì để muội muội tới giúp tỷ tỷ tìm một mối lương duyên.

Thế là ta bắt đầu quan sát nam tử vừa độ tuổi chung quanh mình: Phạm Thiên Hàm không được, chàng là của ta; Tiêu phó tướng không được, Khương Trần sẽ độc chết ta; Tiểu Ngũ Nhi không được, không lên nổi mặt bàn ấy; Bạch Nhiên không được, quá cuồng phong lãng diệp...nam nhân bên cạnh bản công chúa quá là ít.

Ta vừa suy nghĩ vừa đi sang thư phòng của Phạm Thiên Hàm, quan to quyền quý chàng biết được nhiều, bảo chàng giới thiệu vài thanh niên tài tuấn tới tham khảo một chút.

Đi qua vườn rau, có chút cảm khái, lúc trước đó là rừng trúc Tiêu Tử Vân trồng, cô ta vừa đi, Lý tổng quản liền sửa thành vườn rau...à, chủ quán ở đây làm người...quả thật là được lòng ta nha.

Quần lấy Phạm Thiên Hàm bắt chàng liệt ra một danh sách thanh niên tài tuấn cho ta, cầm tờ giấy, ta vừa cúi đầu vừa đi qua khu vườn rau ấy. Nhưng mới đi được nửa, bỗng nghe thấy thanh âm quen thuộc, xét thấy ta đã lâu chưa thử qua hoạt động tai vách mạch rừng, vậy nên ta đứng lễ hợp tình tròn vào sau cột trụ hành lang nghe lén:

Bạch Nhiên ngồi xổm trên đất hỏi người đang hái rau là Bảo nhi rằng: “Bảo nhi, nghe nói gần đây cô tình trường thất ý?”

Bảo nhi dùng lực vật một cây bắp cải, bộ dạng như đang vật đầu Liễu Quý Đồng vậy: “Có liên quan gì tới người?”

Ta nhin không được thăm cổ vũ cho Bảo nhi.

Bạch Nhiên không thèm để ý, nói: “Ta chỉ thấy không đáng cho cô thôi, một người hồn nhiên đáng yêu như cô, mà lại có người không biết thương thức.”

Bảo nhi nghe vậy thì trước là nhoen miệng cười, rồi trầm ngâm một lúc lâu sau bỗng đen mặt lại nói: “Người đang nói móc là ta khờ chứ gì? Nhà người mới khờ, người khờ tới mức ngay cả buổi tối cũng ngày!”

...Ta không nhận thức cô gái này à nha.

Bạch Nhiên sừng sốt hồi lâu, rồi nói: “Ta...ta nghe nói chỗ nào ở kinh thành cô cũng biết hết, không bằng ngày mai làm dẫn đường, mang ta đi biết kinh thành một cái?”

Bảo nhi tỏ vẻ do dự, nói: “Người không phải là định lừa ta tới nơi hoang vắng...rồi cướp tiền lương của ta chứ? Tuy rằng hôm qua ta vừa lĩnh lương, nhưng kì thực không nhiều, tiền thư bần xin lắm á.”

Ta...mấy độ muốn đem tờ giấy trên tay vo lại ném nàng.

Bạch Nhiên day day trán, nói: “Không bằng ngày mai hết thấy tiêu phí do ta phụ trách, cô không mang ngân lượng trong người, thì không sợ ta cướp tiền lương của cô rồi.”

Bảo nhi suy tư một lát rồi nói: “Thành, đến lúc đó người đừng có hối hận.”

Bản công chúa nghĩ thấy mùi âm mưu, bất kể là Bạch Nhiên có chủ ý gì, động tới người của bản công chúa, vậy tuyệt đối là đang ngứa da rồi. Bản công chúa không chặt đứt tâm địa gian xảo của hắn là không được, bản công chúa, bản công chúa...ta phát hiện tự xưng bản công chúa là một việc cực kỳ hào hoa hơn nữa còn khiến người ta khoái trá cả người, không được, tiếp tục như vậy, quả là không đậm bạc danh lợi rồi.

Xét thấy Bảo nhi là muội muội ta, Tân Trữ công chúa là tỷ tỷ ta, tỷ tỷ phải nhường muội muội, ta quyết định để Tân Trữ công chúa tiếp nhận yêu nghiệt Bạch Nhiên này, tránh cho hắn lừa mất Bảo nhi đi.

Vậy nên cần phải trù tính cho kỹ càng cẩn mật, nhưng bởi ta không có bộ óc kỹ càng cẩn mật, bèn chỉ đành cầu trợ người có bộ óc kỹ càng cẩn mật là Phạm Thiên Hàm, ai biết chẳng làm người không biết điều, nói xuôi nói ngược đều là nàng muốn phá phách thì tự mình phá phách, ta quả đúng là đã già sai người rồi.

Trăm điều bất đắc dĩ, ta chỉ đành tụt xuống hỏi người thứ hai là Khương Trăn, hai cái thói thợ giày còn tốt hơn một.

Qua một phen vắt óc suy nghĩ của chúng ta, lần lượt cân nhắc các chiêu như anh hùng cứu mỹ, hạ xuân được, để hai người lưu lạc hoang đảo, cuối cùng lựa chọn câu chuyện của sư phụ ta với mẹ của Tiêu Tử Van — mỹ cứu anh hùng.

Kế hoạch định ra là thế này: Đầu tiên, Khương Trăn phải chế ra một loại mê hồn dược, loại mê hồn dược khiến người ta thất hồn lạc phách chỉ nghe lệnh của hai chúng ta, nhưng đi xa khỏi chúng ta sẽ lập tức khôi phục bình thường. Mà ba ngày sau là ngày săn bắn một năm một lần của hoàng gia, Phạm Thiên Hàm và Bạch Nhiên chắc chắn sẽ theo bảo hộ an toàn cho một nhà già trẻ Hoàng đế, đến lúc đó Khương Trăn trốn trong chỗ tối thổi một cây châm có mê hồn dược đâm vào Bạch Nhiên, rồi dẫn hắn tới nơi hẻo lánh đập vào bẫy kẹp thú mà chúng ta đã đặt sẵn từ trước, mà ta cũng dùng phương pháp ấy mê hoặc công chúa tới chỗ đó. Cuối cùng là hai người gặp nhau, công chúa với tấm lòng thiện lương sẽ xé một mảnh vải từ xiêm y của mình xuống, thay Bạch Nhiên băng lại vết thương. Lúc băng vết thương, hai người gần đầu cúi đầu đều chỉ thấy đến nhu tình trong mi mắt đối phương, chỉ nghĩ thấy mùi hương khiến người ta tâm viên ý mã trên người đối phương, lòng khê lay động, gian tình sẽ xoạt xoạt lớn lên.

Lại nói, ta cũng tự biết kế hoạch này rất chi là hoang đường, còn chưa kể chúng ta làm sao để trốn qua được tầng tầng lớp lớp vệ vệ để lên vào lâm viên nơi hoàng gia săn thú; Khương Trăn có thể chế ra mê hồn dược độ khó cao như thế không; cũng có thể thành công cho người võ công cao cường như Bạch Nhiên trúng châm hay không, riêng phần có thể kéo hai người tới nơi hẻo lánh mà không bị phát hiện đã là kỳ tích rồi.

Nhưng, tới ngày săn bắn, toàn bộ đều thuận lợi như có thần phù trợ. Khi chúng ta đang lén lút ngoài lâm viên, lạc đường cả nửa buổi, thì vừa ngẩng đầu cái là đã đi vào lâm viên rồi, hoàn hồn lại thì thấy xa xa Bạch Nhiên đang nhặt một con nai trùng tên, cho nên hai chúng ta vui vẻ chào hỏi hắn, thuận tay đâm châm độc vào hắn, hắn liền ngoan ngoãn theo Khương Trăn đi giẫm bẫy thú, sau đó ta mới vừa quay người, liền thấy đến Tân Trữ công chúa, thế là cũng thuận tay đâm cho cô ta một châm...

Hết thấy mọi việc, đều cho thấy, trên đời này vốn không có chuyện hoang đường, người hoang đường nhiều quá, hoang đường cũng thành không hoang đường.

Thế là, lúc Bạch Nhiên vừa đưa chân mình vào trong bẫy kẹp thú, thì Tân Trữ công chúa mỹ lệ thiện lương của chúng ta phiến phiến đi tới, không phụ sự mong đợi của công chúng, cô ta lập tức nghĩ tới việc xé quần áo của mình, trọng điểm chính là ở đó, chúng ta một đường vượt chông gai, thần kỳ hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ đến cuối lại thua ở một chỗ bé đến không đáng kể đến — công chúa nàng lão nhân gia xuất thân hoàng thất, quần áo trên người bền đến trình độ có thể so với Kim ti giáp, lại thêm lão nhân gia nàng yếu đuối, xé tờ giấy cũng phải thở gấp mấy hơi, huống gì là để cô ta xé ra một mảnh vải.

Bạch Nhiên vẫn luôn an tĩnh ôm lấy miệng vết thương, mặt đầy kinh ngạc nhìn công chúa biểu diễn xé váy.

Thật lâu thật lâu, Khương Trăn nói: “Tỷ tỷ, chúng ta về thôi.”

Ta lau nước mắt ứa ra nơi khóe mắt vì ngập rồi nói: “Sao lại thế?”

Khương Trần nói: “Máu của Bạch Nhiên đã ngừng rồi.”

Vậy nên chúng ta thu dọn thu dọn rồi đi về.

Muốn biết chuyện về sau thế nào, xin đi hỏi Bạch Nhiên.

Trên đường về ta và Khương Trần thật nghiêm túc thảo luận một phen, cảm thấy sớm nên báo Tiểu Ngũ Nhi giả thành lưu manh đùa giỡn công chúa, để Bạch Nhiên anh hùng cứu mỹ nữ mới phải, không nữa thì hạ xuân được còn sạch sẽ gọn gàng hơn, chúng ta khiêu chiến cực hạn quá, không tốt không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Vấn Tóc

Cái chuyện làm công chúa này là lần đầu tiên của ta, hơi thiếu kinh nghiệm, cũng không biết làm thế nào mới tốt, Hoàng đế thường không ít vàng bạc châu báu cho ta, mà ta chỉ tiền cung bồi Hoàng đế ca ca xấu xí ăn mấy bữa cơm, cứ thấy hình như mình đã chiếm tiện nghi của hoàng gia bọn họ vậy, mà con người ta không thích nợ người khác cái gì, cho nên mấy ngày nay ta đều bận sầu lo xem phải thế nào để làm một chuyện có cống hiến cho hoàng thất, ngày ngày mặt nhăn mày nhí, rất chi là ưu quốc ưu dân.

Sáng sớm hôm nay, Khương Trần bỗng nhiên kéo ta ra một bên, thần thần bí bí nói: “Tỷ tỷ, muội có thuốc chữa “Bất canh y” đấy.”

Ta ngần ra, hóa ra không thay quần áo cũng là một loại bệnh? Sau đó cẩn thận nhìn quần áo trên người mình, lại ngẫm lại bộ quần áo hôm qua mình mặc một lát, ta nghiêm túc trả lời cô ấy: “Ta đã thay đồ rồi, hôm qua ta mặc áo tím, hôm nay là áo trắng, muội đừng có nói bừa.”

*canh y: thay quần áo, thay đồ

Khương Trần dậm chân nói: “Ý muội là chứng tỷ ước, hậu bất lợi, tràng kết.”

Ta gãi đầu nói: “Không bằng muội nói thông tục dễ hiểu chứ?”

Cô ấy nhìn ngang nhìn ngửa một chút, rồi nói: “Đại tràng táo nhiệt dẫn tới đại tiện táo kết.”

...Ta....

Không biết vì sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của cô ấy...ta liền...vô có...muốn cời giầy ra ném cô.

Trải qua mấy ngày sầu lo như mắc đại tràng táo nhiệt ấy, cuối cùng ta đã nghĩ ra — Tân Trữ công chúa. Cái cô...công chúa không gả đi nổi ấy, nếu có mà luận về bồi phận, thì cô ta cũng tính là tỷ tỷ của ta, vậy thì để muội muội tới giúp tỷ tỷ tìm một mối lương duyên.

Thế là ta bắt đầu quan sát nam tử vừa độ tuổi chung quanh mình: Phạm Thiên Hàm không được, chàng là của ta; Tiêu phó tướng không được, Khương Trần sẽ độc chết ta; Tiểu Ngũ Nhi không được, không lên nổi mặt bàn ấy; Bạch Nhiên không được, quá cuồng phong lãng diệp...nam nhân bên cạnh bàn công chúa quá là ít.

Ta vừa suy nghĩ vừa đi sang thư phòng của Phạm Thiên Hàm, quan to quyền quý chàng biết được nhiều, bảo chàng giới thiệu vài thanh niên tài tuấn tới tham khảo một chút.

Đi qua vườn rau, có chút cảm khái, lúc trước đó là rừng trúc Tiêu Tử Vân trồng, cô ta vừa đi, Lý tổng quản liền sửa thành vườn rau...à, chủ quản ở đây làm người...quả thật là được lòng ta nha.

Quần lấy Phạm Thiên Hàm bắt chàng liệt ra một danh sách thanh niên tài tuấn cho ta, cầm tờ giấy, ta vừa cúi đầu vừa đi qua khu vườn rau ấy. Nhưng mới đi được nửa, bỗng nghe thấy thanh âm quen thuộc, xét thấy ta đã lâu chưa thử qua hoạt động tại vách mạch rừng, vậy nên ta đứng lẽ hợp tình trốn vào sau trụ hành lang nghe lén:

Bạch Nhiên ngồi xổm trên đất hỏi Bảo nhi đang hái rau rằng: “Bảo nhi, nghe nói gần đây cô bị thất tình?”

Bảo nhi dùng lực vặt một cây bắp cải, bộ dạng như đang vật đầu Liễu Quý Đông vậy: “Có liên quan gì tới người?”

Ta nhin không được thắm cổ vũ cho Bảo nhi.

Bạch Nhiên không thêm đề ý, nói: “Ta chỉ thấy không đáng cho cô thôi, một người hồn nhiên đáng yêu như cô, mà lại có người không biết thương thức.”

Bảo nhi nghe vậy thì trước là nhoeo miệng cười, rồi trầm ngâm một lúc lâu sau bỗng đen mặt lại nói: “Ngươi đang nói móc là ta khờ chứ gì? Nhà ngươi mới khờ, ngươi khờ tới mức ngay cả buổi tối cũng ngáy!”

...Ta không nhận thức cô gái này à nha.

Bạch Nhiên sừng sốt hồi lâu, rồi nói: “Ta...ta nghe nói chỗ nào ở kinh thành cô cũng biết hết, không bằng ngày mai làm dẫn đường, mang ta đi biết kinh thành một cái?”

Bảo nhi tỏ vẻ do dự, nói: “Ngươi không phải là định lừa ta tới nơi hoang vắng...rồi cướp tiền lương của ta chứ? Tuy rằng hôm qua ta vừa lĩnh lương, nhưng kì thực không nhiều, tiêu thư bần xin lắm á.”

Ta...mấy độ muốn đem tờ giấy trên tay vo lại ném nàng.

Bạch Nhiên day day trán, nói: “Không bằng ngày mai hết thấy tiêu phí do ta phụ trách, cô không mang ngân lượng trong người, thì không sợ ta cướp tiền lương của cô rồi.”

Bảo nhi suy tư một lát rồi nói: “Được, đến lúc đó ngươi đừng hối hận.”

Bản công chúa ngửi thấy mùi âm mưu, bất kể là Bạch Nhiên có chủ ý gì, động tới người của bản công chúa, vậy tuyệt đối là đang ngứa da rồi. Bản công chúa không chặt đứt tâm địa gian xảo của hần là không được, bản công chúa, bản công chúa...ta phát hiện tự xưng bản công chúa là một việc cực kỳ hào hoa hơn nữa còn khiến người ta khoái trá cả người, không được, tiếp tục như vậy, quá là không đậm bạc danh lợi rồi.

Hôm sau, ta vắt óc tìm kế ngăn cản Bảo nhi ra ngoài với Bạch Nhiên, nhưng Bảo nhi trước nay luôn làm theo ý mình, lúc ta ăn đến đĩa thịt kho đầu sư thứ ba còn muốn nâng đi làm thêm một phần nữa thì nàng phẩy tay áo mà đi, bỏ lại ta ngồi tại chỗ vừa sờ cái bụng tròn vo vừa cảm thán một mảnh khổ tâm đã trôi theo nước chảy.

Quá trưa, Bạch Nhiên và Bảo nhi vẫn chưa về, ta lo lắng vô cùng, không ngừng lải nhải bên tai Phạm Thiên Hàm, cuối cùng chàng không nhịn nổi nữa ném ta ra khỏi thư phòng.

Thư án của Phạm Thiên Hàm đối diện cửa sổ, ta ở ngoài đặt tay lên bệ cửa sổ chống má, làm bộ ngây thơ hồn nhiên, nói: “Thiên Hàm, không bằng chàng nạp Bảo nhi làm thiếp đi?”

Chàng từ trong sách lười biếng nhấc mắt lên, đáp ứng: “Được.”

Ta nhỏ trâm trên đầu xuống dùng lực ném về phía chàng, chàng khẽ nghiêng người, né đi.

Cây trâm rớt xuống sàn vang lên một tiếng đing đang thanh thúy.

Tóc ta không còn trâm cố định, xõa xuống tới eo.

Phạm Thiên Hàm nhặt trâm lên, cười nói: “Thủy vân tán phát, lại có một phong vị khác.”

Ta chống eo hùng hùng hổ hổ bỏ đi, chàng lại mở cửa đi theo, cần nhả: “Vắn tóc lên đi.”

Ta không chịu, chàng càng muốn. Đương lúc co kéo thì thấy Bảo nhi cùng Bạch Nhiên nhảy nhót trở về, khúc miệng đều nhếch lên cười, bộ dạng vô cùng thỏa lòng thỏa dạ.

Nhất là Bảo nhi, môi sưng đỏ bóng nhẫy, ánh mắt còn mê mang dạt dào xuân thủy. Lòng ta roi bộp một cái, gạo đã nấu thành cơm rồi sao? Cho dù không phải cơm, cũng có lẽ là đã lấy gạo chuẩn bị bắc nồi rồi.

Mà lúc đó, lòng ta còn vội vàng lộp bộp, Phạm Thiên Hàm lại vội vàng buộc tóc cho ta, chàng tựa hồ có chút nóng nảy, kéo đến mức đầu ta phát đau, ta ngoảnh lại trừng chàng: “Thân thể tóc tai là cha mẹ ban cho, nếu chàng có gì bất mãn với cha ta thì cứ nói.”

Phạm Thiên Hàm mắng: “Im lặng.” Nghiễm nhiên là cái vẻ không kiên nhẫn.

Ta đang định phát tác, Bạch Nhiên chen vào: “Cùng không phải người ngoài, lại nói, Thiên nhi như thế này cũng có một phong vị khác nhì.”

Hôm nay liên tiếp được khen hai lần có một phong vị khác, ta cảm thấy vô cùng viên mãn, ngay cả hít thở cũng bắt đầu có một phong vị khác. Cho nên ta có một phong vị khác mà hỏi dò Bảo nhi: “Bảo nhi, hai người đi đâu cả ngày nay vậy?”

Bảo nhi không trả lời ta, nàng đang bận nghiêm túc sửa chữa Bạch Nhiên: “Này, họ Bạch, ngươi rõ ràng là người ngoài, vì sao nói mình không phải người ngoài. Hành vi như vậy thật không tốt, lúc ta còn nhỏ chỉ vì ăn hồ lô đường của Liễu Quý Đông mà gọi hần ca ca, lập tức tiêu thư giáo huấn ta, người nói đây là vì năm đầu gạo mà khom lưng, là không có cốt khí, là không đúng. Ngươi tưởng ngươi mời ta ăn một bữa tôm hùm cay là có thể tự cho mình là người nhà sao, Vương gia và Phạm gia đều là thế gia cả, ngươi như vậy người ta sẽ cho rằng ngươi thấy sang bắt quàng làm họ đấy.”

Nói đoạn, nàng hỏi ta: “Tiêu thư, người vừa mới hỏi em cái gì cơ?”

Ta nhìn gương mặt Bạch Nhiên lúc xanh lúc trắng, lắc đầu nói: “Không, ta dạy dỗ em quá tốt.”

Bảo nhi lại nói: “Lại chẳng, em là nha đầu của nhà giàu có, giáo dưỡng cứ phải gọi là tốt số một ấy chứ. Bạch Nhiên hẳn cả ngày đều hỏi chuyện của tiểu thư là em đã có cảnh giác rồi, hóa ra hẳn định nhận thân nhận thích, cái hành vi này thật khiến người ta xem thường.”

Ta không kịp đáp lời, chỉ thấy da đầu lại nhói lên, cổ bỗng lạnh lạnh, hướng lên trên sờ một cái, Phạm Thiên Hàm đã vắn tóc ta lên thành búi rồi dùng trăm cổ định lại.

Bảo nhi nghiêng đầu đánh giá ta một lát rồi nói: “Cô gia, búi tóc người buộc thật khó coi, làm khuôn mặt tiểu thư to như cái bánh nướng ấy.”

Bạch Nhiên tán đồng nói: “Chính xác.”

Phạm Thiên Hàm biện bạch: “Không liên quan tới búi tóc.”

...Ta nhỏ nhắn mỹ lệ, không sợ đả kích.

Bảo nhi nghiêm túc nói: “Đầu phải, nếu buộc lỏng búi tóc một chút, có mấy sợi tóc tự nhiên rủ xuống, khuôn mặt có to chẳng nữa cũng vẫn cứu vãn được.”

Phần nộ quá độ ta cũng chỉ còn lại bi ai, chuyện bi ai nhất đời, cũng không thể quá việc bị một cái mặt bánh nướng nói là bánh nướng mặt.

Ta đưa tay định nhổ trăm cái, Phạm Thiên Hàm không cho, chàng bẻ quặt tay ta ra sau, thuận thế kéo ta vào thư phòng.

Cửa vào và cửa sổ theo ta bị chàng kéo vào phòng cũng sầm sầm hai tiếng đóng hết lại.

Bảo nhi ở ngoài phòng kêu cô gia cô gia người vạn vạn đừng đánh tiểu thư, thanh âm càng lúc càng xa, có lẽ là bị Bạch Nhiên kéo đi rồi.

Bầu không khí trong phòng bỗng có chút căng thẳng.

Ta ôm ngực, tim đập nhanh, có cái cảm giác hưng phấn kích thích như bị cướp đi làm áp trại phu nhân vậy.

Phạm Thiên Hàm thả tay ta ra, nói “Hoàng thượng đã hạ lệnh xây phủ tướng quân cho Bạch Nhiên, hẳn sẽ nhanh chóng ra ở riêng thôi.”

Cõi lòng nhảy múa của ta thoáng chốc trở về vị trí, trầm ngâm hồi lâu, cảm thấy chàng hẳn là đang biểu đạt sự bất mãn với Hoàng đế với ta, vì thế ta nói: “Thiếp cũng thấy không ổn, có cơ hội thiếp sẽ bẩm báo hoàng huynh, để huynh ấy thu hồi thánh mệnh.”

Phạm Thiên Hàm trầm giọng: “Có gì không ổn?”

Ta biết làm vợ người, có lúc cần phải cùng chung kẻ địch để an ủi tâm linh bị tổn thương của trượng phu, thế nên ta cầm giận bất bình nói: “Bằng cái gì không cấp đại tướng quân lao khổ công cao tu kiến phủ đệ, mà lại cho tướng của bại quân tu kiến phủ đệ, xem thường người khác quá rồi, hoàng huynh này làm việc thật không ổn thỏa.”

Phạm Thiên Hàm cảm động tới mức miệng há ra rồi khép vào, khép rồi lại há, cuối cùng than thở một tiếng: “Nàng quả là... khéo hiểu lòng người.”

Ta ôm quyền nói: “Quá khen.”

Chàng bất đắc dĩ cười cười, cúi người xuống, ta lòng hiểu rõ liền nhắm mắt chu miệng ra.

Một lúc lâu sau, nghe thấy chàng trầm trầm cười bên tai ta, ta chỉ thấy da đầu được thả lỏng, mở mắt ra, cây trăm gài tóc của ta đã nằm trên tay chàng, ngón tay chàng chải vuốt tóc ta, nói: “Thả tóc ra quả có thể che mặt nhỏ bớt đi.”

Ta im lặng thu hồi khuôn miệng đang chu ra, lãnh đạm rút cây trăm trong tay chàng về, lãnh đạm đem tóc vắn lên ghim lại, lãnh đạm áp lên liếm khóc miệng đang cong lên của chàng một cái, rồi lãnh đạm vỗ vỗ mặt chàng, lãnh đạm nói: “Miệng rộng ăn tứ phương, mặt lớn liếm Thiên Hàm.”

Tín niệm của ta là, lấy vô sỉ đối mặt với tất cả đã kích, nhằm đạt đến thiên hạ vô địch.

Phạm Thiên Hàm day day mũi, hỏi: “Da mặt nàng rớt cuộc là làm từ thứ gì vậy?”

Ta thành thật nói: “Thiếp cũng không biết, thiếp cũng nghi hoặc lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tòng Phu

Người hiểu biết ta đều rõ, ta từ nhỏ đọc đủ thi thư, hơn mười năm suốt ngày suốt đêm chịu sự hun đúc của văn hoa Trung Quốc, hun đến mức ta mấy độ suýt say bí tử.

Vậy cho nên, tri thư đạt lý như ta, mà cùng phu quân có gì không hài lòng, người đuổi lý tất nhiên không phải ta. Mà phu vi thể cương*, cái vai nhà ta kia đương nhiên cũng không phải bên đuổi lý, cho nên trong tình huống song phương đều không đuổi lý, liền tiến vào giằng co.

*Vợ phải phục tùng chồng, chồng phải mẫu mực.

Lại nói đầu đuôi câu chuyện là thế này:

Sáng hôm qua, Phạm lão phu nhân sai người gọi ta đến phủ Tể tướng, ta ba ngày hai đầu bị hoàng cung tuyên một cái, bị bà ấy gọi một cái, thật sự là phiền chịu không nổi, lại thêm ta lúc đó đang bận sàng lọc danh sách phu quân cho công chúa tỷ tỷ, nên trễ mất một lúc mới tới được phủ Tể tướng. Phạm lão phu nhân khí thế hùng hực quát lên với ta: “Cô đừng cho rằng cô thành Di Tường công chúa rồi là không coi ai ra gì nhé, vào nhà Phạm gia chúng ta, thì phải tuân thủ quy củ của Phạm gia.”

Ta quả đúng là người quen sóng to gió lớn, lập tức cung kính cúi đầu, nói: “Mẹ, Thiên nhi không dám.”

Bà càng hăng lên: “Ta thấy cô là bằng mặt không bằng lòng, miệng thì nói không dám, trong lòng không biết nghĩ thế nào, quy củ Phạm gia chúng ta há lại để cho loại nữ tử quê mùa như cô coi thường.”

Ta ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, trước có thể cho con biết, Phạm gia quy củ có những gì không?”

Phạm lão phu nhân ngẩn ra, nhìn sang tiểu nha hoàn đang đứng bên cạnh mình.

Tiểu nha hoàn cũng ngớ ra, quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu nhìn ra chung quanh, vô dụng. Cuối cùng đành phải nói: “Bẩm lão phu nhân, Phạm gia quy củ trước nay đều do người định, người định ra rất nhiều, hơn nữa hay sửa đổi, cho nên con cũng không rõ đến rốt cuộc là Phạm gia có gia pháp quy củ nào ạ.”

Ta vội vã cúi đầu không lên tiếng, căn cứ vào kinh nghiệm của ta, Phạm lão phu nhân mà thẹn lên, tất sẽ giận cá chém thớt. Quả đúng vậy, bà chống nạnh quát lên: “Phạm gia quy củ điều thứ nhất, đứng giờ đứng giờ. Cô tới muộn, hại canh hạt sen ta làm cũng lạnh mất rồi.”

Ta đã hiểu, Phạm lão phu nhân này chỉ hơi mạnh miệng một chút, còn vẫn là một bà mẹ tốt, trong lòng ta cảm động, bởi thế tràn đầy cảm kích nói: “Thiên nhi tới muộn, uống phí một phen hảo ý của mẫu thân.”

Phạm lão phu nhân mắt tự nhiên hừ một tiếng, nói: “Ai, ai có hảo ý với nhà cô, ta làm canh hạt sen là, là tượng trưng cho nhiều tử nhiều tôn, cô nhìn cô đi, vào Phạm gia chúng ta đã hơn một năm, bụng vẫn không biết phấn đấu tí gì cả.”

Ta nhin không được xoa cái bụng không biết phấn đấu của mình một cái, khiêm nhường nói: “Bụng này tuy là ở trên người con, nhưng thật không thuộc quyền quản lý của con, không thì ngày mai con lên miếu Tống Tử nương nương đàm đạo với bà ấy?”

Đáng tiếc là những lời chân thành tha thiết của ta vào tai Phạm lão phu nhân không biết sao lại bị ngoặt đi, cuộn cuộn mãnh liệt chảy vào dòng sông đại nghịch bất đạo.

Chỉ thấy bà giận đến mức mặt đỏ bừng lên, bàn tay khi thì chống eo khi thì chấp sau người, cuối cùng nghiêng răng nói: “Cô... cô nếu vẫn không ra được cái gì, ta nhất định sẽ làm chủ cho Tử Vân vào cửa!”

Ta thật vô lực, Phạm lão phu nhân này mãi cán tới vậy, lại ngộ nghịch bà thì ta cũng thấy mình đáng bị thiên lôi đánh, nhưng ta lại không thể mặc bà hờn hờ mà dẫn sói vào nhà được.

Vậy nên ta thành tâm nói: “Mẹ, cũng không phải con không cho Tử Vân vào cửa, nhưng con người Tử Vân mẹ có từng hiểu rõ, con nghe nói cô ta âm độc vô cùng.”

Ta chân thành nhìn Phạm lão phu nhân, nhìn sâu vào mắt bà, đáy mắt bà bùng lên hai ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, ta thảm thán một tiếng hồng.

Quả không sai, bà cất cao giọng: “Cô mới âm độc, cô mặt mũi âm, mồm miệng độc, khắp cả người vừa âm lại độc, con kiến bò qua cũng chết lăn quay.”

Ta nghe bà nằng nết mới lạ, nhin không được gạt đầu xưng phải.

Bà càng nổi con tam bành, quát lên: “Tử Vân là một đứa bé mạng khổ, nhưng nó từ nhỏ nhu thuận ngoan ngoãn, ngay cả kiến cũng không nỡ giẫm chết lấy một con. Cũng không biết mẹ cô dạy dỗ cô thế nào, lại còn buông lời gièm pha sau lưng người.”

Vị lão thái thái này, lời cả mẹ ta vào thì thật tổn hại cảm tình.

Ta im lặng không nói, nhưng trong mắt bà có lẽ lại thành một trò mới nhằm ngộ nghịch bà, vậy là bà thừa thắng truy kích: “Ta nghe nói nhà mẹ đẻ cô

nhân khẩu đơn bạc, lẽ nào...” Bà do dự ngừng lại một chút.

“Lẽ nào là tổ tiên đã làm quá nhiều chuyện thất đức, Vương gia mới bị tang tê cùng không có con trai kế tục hương hỏa?” Ta tốt bụng thế bà nói nốt câu, nếu muốn nói lời độc, thì không thể mềm lòng đúng không?

Phạm lão phu nhân xoa xoa tay, bộ dạng vô cùng bứt rứt, miệng há ra khép vào, ta thấy thật thân thiết, Phạm Thiên Hàm cũng thường có cái vẻ như thế, quả đúng là máu mủ tình thâm.

Ta không đành lòng nhìn miệng của Phạm lão phu nhân cứ không ngừng khép khép mở mở như con cá thể nữa, bèn bưng lên canh hạt sen trên bàn hai ba ngụm uống xong, quệt miệng nói: “Mẫu thân đặc biệt làm canh hạt sen cho Thiên nhi, Thiên nhi vô cùng cảm kích, nhưng mà trong nhà còn có việc, nên đi trước hồi phủ, qua mấy ngày lại tới thăm an mẫu thân, còn mong mẫu thân lượng giải.”

Trên đường hồi phủ ta có chút thất thần, lại thần kỳ lạc vào cánh rừng phía sau phủ Tướng quân, nhớ lại khi xưa ta và Bảo nhi ở chỗ này ăn hết cả một cây quýt, giờ quýt lại mọc đầy cành, năm năm tháng tháng, thật khiến người ta thẩn thức.

Ta đang thương cảm, bỗng sau đầu kết kết thực thực trúng một chiêu, ta nhảy dựng lên ba thước: “Yêu nghiệt phương nào?”

Từ tán cây sai quả ló ra một cái đầu, Bạch Nhiên toét miệng cười tựa như mũi quýt được bóc ra, “Thiên nhi, lên đây ăn quýt?”

Ta áng chừng độ cao một chút, xác định lấy chiều cao của ta thì không nhảy lên được, bèn ghét bỏ nói: “Quả này đâu phải cho người ăn?”

Chóp mắt một cái, Bạch Nhiên đã đứng trước mặt ta, hai tay tung hứng quả quýt, cười nói: “Trái cây ngọt như này, không cho người ăn cũng quá là lãng phí đi?”

“Thật không? Ta thử xem.”

Ta đưa tay đoạt lấy quả quýt hần tung lên cao, bóc ra, bỏ một múi vào miệng, thật con bà nó ngọt.

Cái gọi là, vạn sự khởi đầu nan, ta gian nan ăn hết một quả quýt xong, liền đại khai cật giới, Bạch Nhiên ở phía trước trái một chưởng phải một chưởng quét xuống đầy đất là quýt, ta ở đằng sau sung sướng trái một quả phải một quả mà nhai, phối hợp đến thiên y vô phòng*.

*k chê vào đâu được.

Ăn lưng bụng rồi, ta mới để ý quan sát chưởng pháp mà Bạch Nhiên đánh lên thân cây, hần một chưởng hạ xuống, thân cây chỉ khẽ lung lay, nhưng quýt trên cành lại rớt xuống ào ào. Quả thật là một bộ chưởng pháp tốt, vừa không huênh hoang vừa thực dụng.

Nếu có một ngày ta cũng có thể luyện thành bộ chưởng pháp này, một chưởng đánh về phía ác nhân, ác nhân mặt không đổi sắc, bỗng dung ngã xuống đất, ngũ tạng lục phủ đã bị chưởng lực của ta đánh nát, oa ha ha ha...

Khùng điên xong, ta nài Bạch Nhiên dạy ta bộ Chấn Quýt Chưởng này, Bạch Nhiên sáng khoái đồng ý, thắng lợi tới quá dễ dàng, ta thấy rất bất an.

Thế là, xòe năm ngón tay ra, cổ tay sử lực, quạt vào trong, quạt ra ngoài, quạt thế nào cũng thấy như mình đang đuổi ruồi ấy.

Mà Bạch Nhiên thì bắt chéo chân ngồi dưới gốc cây ăn quýt, thi thoảng nói: “Dùng lực, nài cho rằng mình đang quạt gió đấy hử?” “Tư thế không đúng.” “Bộ pháp sai rồi, xà hành, xà hành biết không? Sao lại đàn thế chứ?”

Ta rung rung nước mắt, trên mình hần, ta lại thấy đến khuôn mặt khi dạy ta võ công của sư phụ năm đó.

“Thanh Thiên.” Một tiếng gọi khẽ thân thuộc khiến ta vô thức rùng mình hai cái.

Quay đầu lại, Phạm Thiên Hàm sầm mặt, đứng ngược nắng, lại khiến khuôn mặt càng thêm âm trầm.

Ta thu hồi bước chân xà hành, cười khan nói: “Sao chàng lại tới đây vậy?”

Chàng nói: “Mẹ ta sai người tới nhà nói nàng với bà có chút không vui, bảo ta khuyên bảo nàng, ta thấy nàng mãi chưa về bèn ra ngoài tìm.”

Nói đoạn chàng liếc Bạch Nhiên ở dưới tàng cây một cái, nói: “Hai người sao lại ở cùng nhau?”

Cái này...

Ta gãi gãi đầu: “Trùng hợp thôi.”

Phạm Thiên Hàm nhàn nhạt ừ một tiếng, rồi xoay người bỏ đi.

Ta vội vàng đi theo, vừa đi vừa cẩn thận quan sát hàm dưới nghiêng chặt của chàng, có thể đoán được, đại tướng quân chàng, lại tức giận rồi.

“Thiên nhi, bộ chưởng này nàng còn luyện nữa không?” Đi được chừng mười bước, Bạch Nhiên bỗng cất tiếng hỏi từ phía sau.

Ta quay lại phát tay với hân: “Lần sau đi.”

Phạm Thiên Hàm đột nhiên dừng bước, ta suýt nữa thì đụng phải, chàng nói: “Không cho luyện.”

Ta bất mãn, kéo áo bào của chàng nói: “Vì sao chứ?”

Chàng quay người quát: “Nàng là đàn bà con gái, học cái này làm gì?”

Ta bình sinh hận nhất là nghe những lý luận bất công như thế, bàn tay đang kéo áo bào của chàng buông lỏng ra, nói: “Nếu thiếp khẳng khẳng muốn học thì sao?”

Chàng nói: “Không cho.”

Ta thật muốn đương trường tấn chàng, nhưng xét thấy loại hành vi mập mờ như múa hoa thương này không tiện khoe ra trước mặt người ngoài, ta đành siết chặt nắm tay cùng chàng hồi phủ.

Đóng cửa phòng, ta đang định học Phạm lão phu nhân chống nạnh nổi bão, Phạm Thiên Hàm lạnh lùng nói một câu đã triệt để dập tắt ngọn lửa trong ta, chàng nói: “Từ hôm nay trở đi, nàng đừng ở một mình với Bạch Nhiên, cũng đừng tập võ nữa.”

Ta không giận ngược lại bật cười, “Còn gì nữa không? Đi không được quay đầu, nói không được nhếch miệng, Ngồi không được rung chân, đứng không được lay váy. Vui không được cười to, giận không được lớn tiếng.”

Ta cần phải công nhận một lần nữa, ta kỳ thật là đọc đủ thi thư đấy.

Phạm Thiên Hàm nhũm mày cười lạnh: “Nếu có thể được vậy, đương nhiên là tốt nhất.”

Xuất giá tòng phu vì sao không phải là xuất giá thí phu*!

*thí = giết (kẻ dưới giết người trên, như thần giết vua)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tập Võ

Bởi vì ta và Phạm tướng quân đang học hặc với nhau, sáng nay chàng vào triều sớm cũng không hề gọi ta dậy sửa soạn cho chàng.

Phạm tướng quân có một quái tật, trước khi vào triều sớm cứ thích buộc ta phải thức dậy tiễn chàng. Chính cái gọi là triều thần đại lậu ngũ canh hàn, chưa tới canh tư, chàng đã bắt đầu gọi ta rời giường. Lúc vừa mới gả vào nhà chàng, ta còn cẩn thận từng li từng tí hầu hạ, về sau nhiệt tình lúc đầu qua đi, mỗi lần chàng đều phải vừa dỗ vừa gạt mới gọi được ta dậy, có khi ta chơi xấu, chàng trực tiếp xốc chăn lên kéo ta xuống giường, mỗi lần ta đều bấu lấy cột giường hỏi thăm một nhà già trẻ trong phủ chàng.

Giờ hồi tưởng lại, mỗi lần ta đứng ở cửa tiễn chàng đi, tuy trong lòng không ngừng rủa chàng giẫm phải phân chó, nhưng trên cơ bản thì sắc trời xám xịt cộng thêm hơi nóng thổi ra từ miệng, cũng có thể miễn cưỡng xưng là ấm áp.

Bước chân của Phạm Thiên Hàm xa dần, ta đứng dậy mở cửa sổ, trời đã lờ mờ sáng, sương mù đang dần tan đi, mặt trời ngày đông lơ lửng trên ngọn cây, tựa như cầm một cái lồng đồ trứng vịt lên đó vậy.

Ta đứng trong gió Bắc và vù tuông tượng hương vị của trứng vịt, cảm thấy vừa đói vừa rét, ngày thật là khó quá.

Thế là mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đến phòng bếp trộm bữa sáng ăn.

Từ phòng bếp ra, ta vừa cầm đầu găm bánh bao vừa đi ra đại sảnh, đi đi, bên cạnh có thêm một người, ta ngẩng đầu nhìn, hóa ra là cái vại nhà ta, nên ta lại cúi đầu, bình thân ăn tiếp bánh bao.

Chàng lẻo đẻo theo sau ta, ta ngẩng đầu nhìn chàng, chàng liền nhìn ra chỗ khác.

Ta khó hiểu vô cùng, cắn miếng bánh bao, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Phạm tướng quân chàng chắc là thượng triều về đói rồi, lại không thể hạ mình đi trộm bánh bao.

Ta thảm than một tiếng, vì có gì ta lại vĩ ngôn vô tư đến thế chứ?

Ta đưa cái bánh mới ăn được hai miếng tới trước mặt chàng, nói: “Nhân dưa chua thịt heo đấy.”

Chàng ngẩn ra, mắt nửa ngày mới ngốc nghếch cầm lấy cái bánh, cắn một miếng, cọt nhả: “Ta không thích dưa chua.”

Ta bốc hỏa, “Muốn ăn nhân kiểu khác thì tự đi mà trộm!”

Mặt chàng lúc hồng lúc trắng lúc xanh, rất chi là sặc sỡ, lúc sau làm một miếng hết sạch cái bánh, rồi tức tối bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng chàng, lo lắng vô cùng, chàng vừa mới nuốt một miếng bánh to thế, lại đi nhanh như vậy, chẳng biết là có bị nghẹn không nữa.

Giờ cơm trưa, ta và Bảo nhi tranh nhau ăn thịt kho đầu sư, Khương Trần gõ bát cầu xin để lại cho cô ấy một ít, Phạm Thiên Hàm, Bạch Nhiên, Tiểu phó tướng gặp lạ mà không kinh vẫn cúi đầu ăn cơm.

Tình thế dầu sôi lửa bỏng, ta đem hết toàn lực ra giành lấy miếng thịt cuối cùng, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông ấy, Lý tổng quản dẫn theo Phạm lão phu nhân xuất hiện.

Lúc Phạm lão phu nhân xuất hiện cứ nhìn chòng chọc vào miếng thịt trên đĩa ta nhú mày, ta bắt đắ dĩ đặt đĩa xuống chào hỏi bà: “Mẹ, sao người đến vậy ạ? Cùng ăn cơm luôn chứ ạ?”

Phạm lão phu nhân khụ một tiếng, nói: “Không cần, ta đã ăn rồi, hôm nay tới là có việc muốn thương lượng, các con ăn xong thì qua đây.”

Nói đoạn, bà tự động ngồi xuống cái ghế bên cạnh, vòng tay trước ngực quan sát chúng ta dùng bữa.

Thế là, bàn cơm vốn đang dao quang kiếm ánh bỗng chốc thành trời êm bể lặng, ta im lặng và mấy miếng cơm, rồi chuyển qua uống trà với Phạm lão phu nhân. Lát sau, Phạm Thiên Hàm cũng đi sang.

Còn mấy người không can hệ gì cũng lặng lẽ rời bàn.

Phạm lão phu nhân chậm rãi đặt chén trà xuống, thở dài: “Ta nghe nói mấy hôm nay hai đứa có chút khác khẩu?”

Nghe nói? Ta và Phạm Thiên Hàm cùng lúc trừng mắt nhìn Lý tổng quản đứng bên cạnh, Lý tổng quản ngẩng đầu ưỡn ngực, không kiêu không nịnh.

Phạm Thiên Hàm nói: “Mẹ, giữa vợ chồng cũng khó tránh.”

Ta bó tay, nhóc này sao lại thành thật thế chứ?

Phạm lão phu nhân nghiêng người sang hỏi: “Có phải là liên quan tới chuyện ta nói hôm đó không?”

Phạm Thiên Hàm ngơ vực nhìn ta, ta nhìn không được cũng hạ giọng ngả người sang líu ríu hỏi: “Hôm đó người nói gì ạ?”

Phạm lão phu nhân bỗng nhiên thẳng lưng, suýt nữa thì dựng ta bay luôn, bà hỏn hển nói: “Cô không thể thay Phạm gia khai chi tán diệp, cô còn có cớ gì không hả?”

Ta gật đầu lại lắc đầu, vội vàng nói: “Không ạ.”

Phạm Thiên Hàm nhú mày hỏi: “Mẹ, mẹ nói gì với Thanh Thiên thế?”

Phạm lão phu nhân lộ vẻ chột dạ, nói: “Nào có, nói chuyện phiếm thôi.”

Bà nắm lấy tay ta, nói: “Thiên nhi, mẹ chỉ chuyện phiếm với con thôi, đúng không?”

Ta gật đầu, trình trọng nói: “Mẹ chỉ hỏi con là ăn loại bánh bao gì, bánh bao có nhân gì thôi.”

Phạm Thiên Hàm không bị lung lay, nói: “Mẹ, người đừng lấy chuyện nói dối tông đường ra làm khó Thanh Thiên, chuyện này nàng không làm chủ được.”

Xem, câu này nói được quá hay, cho ta triệt để gạt bỏ can hệ. Ta ngồi thẳng người dậy, cầm chén trà lên, nhấp một ngụm Thiết Quan Âm thượng hạng, răng niêng lưu hương à nha.

Phạm lão phu nhân nghe vậy thì gật mạnh đầu lên, mang về mặt kính hoàng đánh giá con trai bà từ trên xuống dưới, cuối cùng là chĩa chức khóc nói: “Thiên Hàm, lẽ nào...”

Phạm Thiên Hàm liếc bà một cái, “Lẽ nào gì ạ?”

Phạm lão phu nhân hít sâu một hơi nói: “Đừng sợ, mẹ biết rất nhiều danh y thần y, ngày mai...”

Một câu chưa hết, bà bỗng nghẹn lời, quay đầu nói với ta: “Thiên nhi, mẹ... mẹ trách lầm con rồi, chúng ta... chúng ta phải cộng độ nan quan rồi.”

Bà nói một câu mà mấy độ nghẹn ngào, ta đỏ mồm hôi ướt cả áo... đưa mắt nhìn Phạm Thiên Hàm, chàng vẫn thản nhiên uống trà.

Gia môn bất hạnh mà, thằng con bất hiếu này...

Sau một hồi lâu, Phạm lão phu nhân được ta khuyên nhủ, khóc lóc đi về.

Phạm Thiên Hàm trung cái vẻ rất chi là sung sướng, hỏi ta: “Nàng chỉ vì chuyện này mà giận dữ với ta à.”

... Vừa ăn cướp vừa la làng, bị bắt thì chỉ có cách tự nhận mình xui xẻo.

Ta uống một ngụm trà, bình tĩnh nói: “Đúng vậy.”

Chàng chỉ cười mà không nói.

Ta thì thấy cánh giới của ta lại lần nữa phi thẳng.

Buổi chiều, lúc ta đi xem Khương Trăn thêu thanh minh thượng hà đồ, Phạm Thiên Hàm sai Bảo Nhi gọi ta ra cánh rừng sau phủ, ta tự đấu tranh một lúc, lấy tinh thần ở nơi nào ngã thì từ đó đứng lên, hiên ngang ngẩng đầu chuẩn bị đi đánh bại Phạm Thiên Hàm ở khu rừng tươi sáng ấy.

Đến nơi, chỉ thấy Phạm Thiên Hàm lười biếng dựa vào thân cây, bên chân đặt một thanh kiếm.

Ta đá đá lá rụng, liếc chàng một cái, nói: “Nói đi, gọi thiếp tới đây làm gì?”

Chàng quét chân một cái, thanh kiếm dưới chân bỗng phi thẳng về phía ta.

Ta theo phản xạ nhấc chân đá lại, dùng lực quá độ khiến kiếm trong vỏ bay ra, bắn thẳng vào Phạm Thiên Hàm, chàng nhảy lên trở tay bắt lấy, văng văng đáp xuống, nói: “Không sai, lấy gậy ông đập lưng ông.”

Ta im bật, không có mặt mũi nói cho chàng ta chỉ là không khống chế được lực đạo thôi.

Chàng thấy ta im lặng, lại nói: “Không phải nàng nói thích tập võ à? Để ta dạy cho nàng.”

Ta bất động, cân nhắc xem chàng nói thật, hay là đang chế giễu móc máy ta.

Không đợi ta cân nhắc xong, chàng đã quăng kiếm sang, ta chỉ đành bắt lấy.

Chàng nói: “Hôm nay ta dạy nàng một bộ kiếm pháp.”

Ta hỏi: “Kiếm pháp gì?”

Chàng nói: “Một Bộ kiếm pháp.”

Ta nổi điên: “Kiếm pháp gì mới được?”

Chàng nói: “Kiếm pháp này gọi là “Một Bộ” kiếm pháp, Một Bộ là tên. Là kiếm pháp sư phụ ta tự sáng tạo ra.”

Chàng khẽ than: “Ta cũng có một ông sư phụ rất khác người.”

Ta hiểu mà, ta cũng chịu đủ tai hại từ đó.

Một Bộ kiếm pháp vền vẹn ba chiêu: Chém, đâm, gạt.

Khi Phạm Thiên Hàm nói hôm nay ta dạy nàng ba chiêu, ta thấy bị xem thường hết sức, lấy tư chất của ta, chỉ ít cũng học được năm chiêu.

Chàng múa kiếm cho ta xem một lần, ta nhàn nhạt nói với chàng, kiếm pháp này khó quá, ta học không nổi.

Chàng khó tin nhìn ta, chân thành nói chàng có thể từ từ dạy ta.

Một chung trà sau, chàng bình thản nói với ta, kiếm pháp này quá khó, nàng không học nổi đâu.

Sau một hồi công toi, ta cùng chàng tựa vào thân cây nhìn trời.

Một chiếc lá rơi xuống, mắc vào tóc chàng, ta nhẹ nhàng phất đi.

Chàng đột ngột mở lời: “Ta từng tỷ thí với Bạch Nhiên.”

Ta ngơ ngác, mắt một lúc mới đáp: “Chiếc lá này ma lực cũng lớn quá chứ, chàng định đào tâm đào phế với thiếp đấy à.”

Chàng nói tiếp: “Trên đường hồi kinh, nàng còn có lần hỏi tay ta sao lại bị thương. Vết thương đó là do tỷ thí với Bạch Nhiên lưu lại. Võ công của Bạch Nhiên vượt xa ta, chỉ là lúc đó hấn ta có độc trong người, ta mới may mắn thắng hấn.”

Ta sốt ruột hỏi: “Nguyên do là gì?”

Chàng thở dài: “Hồng nhan họa thủy.”

Ta sung sướng, ta tốt xấu gì cũng được làm một lần họa thủy, làm rạn vỡ tổ tông, rạn vỡ cửa nhà.

Chàng lại nói tiếp: “Hấn ta có ý với nàng.”

Ta cũng không định giấu diếm gì vì không biết, ta có nghi ngờ, nhưng không có biện pháp kiểm chứng nên thôi.

Ta bình tĩnh hỏi: “Vậy có phải là người thắng cũng sẽ thắng được cả thiếp nữa không?”

Chàng trưng ra vẻ mặt khinh bỉ, nói: “Sao ta có thể làm chuyện vô vị thế được?”

Ta bị ghét bỏ cũng đành chịu, chỉ phải hỏi tiếp: “Thế sao lại đấu võ?”

Chàng ngập ngừng một lát, nói: “Nếu ta thua, không được nói tâm tư của hấn cho nàng, để hấn tự chọn thời cơ thích hợp tỏ bày.”

Ta khó hiểu hỏi: “Vậy chàng thắng rồi, sao không sớm nói cho thiếp?”

Chàng nghiêm mặt nói: “Hấn trúng độc, ta thắng chỉ bất vô*.”

*thắng không quang minh chính đại

Ta càng thấy lạ, truy hỏi: “Vậy sao giờ lại nói cho thiếp?”

Mặt chàng đỏ lên, nói: “Đương nhiên là có tính toán của ta.”

Tính toán, tính toán cái đầu chàng ý.

Gió vù vù thổi, mới nãy mưa kiểng thì không thấy lạnh, lúc nghỉ mới thấy mồ hôi ứa ra trên trán lúc nãy bị gió thổi, kết thành một tầng băng mỏng.

Ta bèn đứng dậy phui phui lá rưng trên người, cúi đầu nhìn chàng, nói: “Chúng ta về đi, đã biết tâm tư của Bạch Nhiên, sau này thiếp sẽ kiêng kị một chút.”

Chàng chìa tay ra, ta trừng chàng một cái, cũng không kéo chàng dậy, tự động xoay người bước đi.

Chàng đi theo sau ta, nhân nhạ nói: “Ta bỗng nhớ ra một bộ chương pháp, cực kỳ thích hợp với nàng, lại đơn giản dễ học.”

Ta hừ một tiếng nói: “Chẳng nhẽ lại kêu là Một Bộ chương pháp?”

Chàng cười nói: “Không phải, bộ chương pháp này ta tự sáng tạo ra, chỉ là tên gọi chưa nghĩ ra, không bằng phu nhân học xong thì đặt tên vậy.”

Ta bĩu môi, găng giọng nói: “Nếu đã vậy, thiếp cũng miễn cưỡng học thử xem sao.”

Phạm Thiên Hàm đứng song song với ta, nói: “Giờ nghe ta nói động tác, đầu tiên mở lòng bàn tay phải ra.”

Ta làm theo.

Chàng nói tiếp: “Khép bốn ngón, để ngón cái hợp với bốn ngón thành góc vuông.”

Ta lại làm theo.

Chàng tiếp tục: “Giờ đưa hồ khẩu* bàn tay phải của nàng chuyển tới hồ khẩu tay trái của ta.”

*Gan bàn tay

Ta vừa dịch chuyển vừa hỏi: “Có phải là muốn truyền nội công cho thiếp trước không?”

Hồ khẩu tay phải của ta vừa chạm đến hồ khẩu tay trái của chàng, chàng đột ngột lật tay, gắt gao nắm lấy tay ta.

Ta khó hiểu nhìn chàng, chàng cười như một con mèo vừa ăn vụng, nói: “Về thôi.” Rồi dắt ta quay về.

Đi được chục bước, ta nhìn khoe miệng cong lên của chàng, lắc lắc đôi tay hai chúng ta đang giao nắm, nói: “Bộ chương pháp này không bằng gọi luôn là Vô Lại chương đi.”

Chàng nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nạp Thiếp

Tay của Phạm Thiên Hàm thật to, thật thô ráp, bao lấy tay ta, khiến ta bất ngờ thất thần, lầm tưởng rằng mình bị bọc trong một lớp vỏ cây.

“Tay nàng có để yên một lát được không?” Phạm Thiên Hàm hừ hừ nói.

Ta thôi cựa quậy, chẳng phải ta không chịu yên, là tại tay chàng y như đá mài dao, lại nắm rất chặt, rõ ràng là định phế tay ta luôn mà.

Vừa lồi vừa kéo tới bên dòng suối, đang định bước lên tấm gỗ khấp khểnh bắc ngang suối, thì thấy Bảo nhi tới, nàng một đường vừa đi vừa nài, đang la hét gì đó.

Ta táng đăm kinh hồn nhìn nàng nhảy lên ván gỗ, nét mặt nàng trùng trùng lo lắng, nàng đặt bước vang vang có lực. Tấm ván theo từng bước nhấc chân hạ chân của nàng mà lắc lư, trái tim ta cũng theo từng bước nhấc chân hạ chân của nàng mà run lên, cuối cùng nàng yên ổn tới trước mặt chúng ta, ta vội phục nhìn tấm ván sống sót sau tai nạn vẫn còn đang rung rung kia: mi đã vượt qua rồi, thân hình nhỏ nhỏ, sức mạnh cực lớn.

Bảo nhi bộp một cái kéo lấy bàn tay ta mà Phạm Thiên Hàm đang nắm, vừa bước tới trước nàng vừa ồ ào: “Tiểu thư, các di đều tới hết cả, vừa khóc lóc vừa nói muốn tiểu thư cô gia làm chủ, hai người mau trở về, bằng không phủ Tướng quân sẽ bị bọn họ khóc ngã mất, mới lại người đầu phải không biết phủ Tướng quân này y như bã đậu ấy, cực kỳ không chắc.”

Ta bị nàng lôi về phía trước, lúc bước lên tấm ván gỗ thì Phạm Thiên Hàm kéo ta lại, kẹp ta dưới nách, chân khẽ chạm ván gỗ, nhảy qua con suối.

Ta chạm đất rồi ôm lấy vai Phạm Thiên Hàm, cố gắng nén xuống cái cảm giác trời đất quay cuồng, mắng: “Chàng điên rồi à?”

Chàng liếc ta một cái, khẽ nói: “Chẳng lẽ nàng nghĩ ván gỗ có thể chịu được Bảo nhi với nàng cùng lúc đạp lên chắc?”

Còn chưa dứt lời, một tiếng Rắc của gỗ bị gãy truyền tới, ta chưa kịp phản ứng, trước mặt đã không còn thấy Phạm Thiên Hàm. Lại chớp mắt một cái, chàng đã ôm ngang Bảo nhi từ từ đáp xuống, tốc độ thật chậm, tựa như một cánh hoa rơi đang xoay tròn trong không trung.

Đáp xuống sau, Bảo nhi si ngốc nhìn chàng, chàng nhíu mày nói: “Bảo nhi, xuống đi.”

Bảo nhi meo meo nhảy xuống.

Ta không nhịn được mà hỏi: “Sao chàng đáp xuống chậm quá vậy?”

Phạm Thiên Hàm vẫy vẫy tay, dùng âm lượng chỉ có hai chúng ta nghe được, nói: “Bảo nhi rất nặng, rơi xuống nhanh quá ta sợ bị trật chân.”

Ta quay đầu nhìn cái ván gỗ chết không toàn thân kia, sâu sắc cảm khái, là phúc không phải họa, là họa thì không tránh nổi.

Về đến cửa phủ, ta nghe từ bên trong vang lên tiếng khóc kinh tâm động phách, hỏi Bảo nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng nói các di khóc đến quên hết mọi sự, hỏi kiểu gì cũng không đáp.

Thế nên ta bắt đầu chần chừ, ta không cách nào tiến bước, ta không biết đang đợi mình phía trước kia sẽ là gì.

Phạm Thiên Hàm không hề cho ta cơ hội mà mê mang, chàng thô bạo kéo ta vào cửa. Cửa vừa mở, các di đã chen lấn nhau ồ ào.

Ta đẩy di Ba đang nhào vào ngực Phạm Thiên Hàm mà khóc ra, kéo di Lục đang ôm tay chàng khóc ra, rồi ôm di Cửu đang nằm soài khóc lóc trên lưng chàng xuống. ...

Cuối cùng, giữa một mảnh nước mắt nước mũi nước bọt bay tán loạn, ta cũng coi như là nghe hiểu, ông già cha ta lại rục rạc rục rịch chuẩn bị nạp thiếp nữa rồi. Cha ta quả đúng là bảo đao chưa lão mà.

Ngại cho các di bức bách, ta nghĩa phần điền ung* ưỡn ngực, dẫn theo chín bà di xông thẳng về Vương phủ. Bảo nhi và Phạm Thiên Hàm định đi theo, ta cự tuyệt, chín di thêm cả ta, tượng trưng cho cửu cửu quy nhất**, quả thực là công đức viên mãn.

*Phần nộ trước những việc trái đạo nghĩa

**Phật ngữ có nói: Cửu cửu quy nhất, chung thành chính quả.

Là A Đào mở cửa cho chúng ta, hẳn nói cha đang ở trong sảnh chờ ta, hơn nữa tuyên bố chỉ gặp một mình ta.

Ta gật đầu, phân phó A Đào đi phòng bếp hầm canh gà, lát nữa ta cần bồi bổ cơ thể.

Mấy ngày không thấy, Vương mập mạp càng mập ra, thân mình to béo lún sâu trong ghế thái sư, thấy ta đi vào, ông ấy gian nan kéo thân mình từ trong ghế thái sư ra.

Ta lờm ông ấy mấy cái, nói: “Mập mạp, người khâm điểm con tiến vào, là muốn con lắng nghe dạy bảo gì đây?”

Ông ấy cười lấy lòng nói: “Thiên nhi, đừng chê giễu cha.”

Ta cười lạnh một tiếng, “Cha đa tâm rồi, con gái đâu có chê giễu, con gái chỉ cảm thấy cha càng già càng dẻo dai mà thôi.”

Ông ấy xoa xoa tay nói: “Cha biết con hiểu chuyện, con bây giờ chỉ là nhất thời chưa chấp nhận được thôi.”

Ta không nhịn được, nâng âm lượng lên nói: “Đừng có dùng hiểu chuyện mà chặn miệng con.”

Ông túm lấy vai ta nói: “Thiên nhi, con chớ kích động, nghe cha nói trước đã.”

Ta cạy tay ông ấy ra, hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Cha nói đi.”

Ông cười đến rạng rỡ, nói: “Ta ấy là đang cùng Liễu bá bá đàm chuyện làm ăn trên thuyền hoa, cô ấy bán nghệ, có tay đàn cực khéo. Liễu bá bá của con nghe đến mê mẩn, bèn gọi cô ấy ra gặp, ta vừa thấy liền giật mình, bộ dạng cô ấy cực kỳ giống với mẹ con. Huống hồ, ta thử hỏi, cô ấy vốn sinh năm Đinh Dậu, cô ấy và mẹ con cùng tuổi, ta lập tức động tâm. Về sau ta nhiều lần đi thuyền hoa ấy, càng cảm thấy cô ấy giống mẹ con vô cùng.”

Ta ngơ ngẩn nhìn ông ấy, nói: “Nói xong rồi?”

Ông gật đầu.

Ta lại hỏi: “Vậy con có thể kích động được chưa?”

Khuôn mặt múp míp của ông ngập tràn bối rối.

Ta trái lại bình tĩnh xuống, nhàn nhạt nói: “Cha lấy chín bà dì, con chưa từng nói một chữ không, nhưng lần này, bất luận cha có nghe con không, con không đồng ý.”

Vương mập mạp khàn nài: “Chỉ ít thì con cũng gặp cô ấy một lần cái đã.”

Ta lắc đầu nói: “Thôi khỏi, con không gặp, con về đây.”

Ông ấy ý đồ lắc vai ta hỏi ta xem vì sao, ta lách người tránh thoát.

Ta đi phòng bếp uống canh gà của A Đào, A Đào bỏ Diên thất trong canh, nước canh có chút đắng.

Uống xong, dưới sự yểm hộ của A Đào, ta né qua tai mắt của các bà dì, ra khỏi phủ.

Quãng đường nửa chung trà này, ta vừa đi vừa dừng, thử nhớ lại diện mạo của mẹ ta, là béo hay gầy, là cao hay thấp, lúc cười là cong cong đôi mắt hay là nhếch đôi môi, không nhớ nổi.

Không nhớ nổi, cho nên không thể dùng hồi ức mới đến bao trùm.

Ta cúi đầu đá sỏi, vào ngõ tới phủ Tướng quân, đầu vai trầm xuống, ta nghiêng đầu nhìn, Phạm Thiên Hàm cười dịu dàng ôm lấy vai ta, hỏi: “Sao đi lâu thế? Đánh cha rồi hả?”

Ta vô cùng không quen cái dáng cười cột nhà kiêu này của Phạm Thiên Hàm, liếc chàng một cái nói: “Bỏ bộ mặt ấy của chàng đi, chàng là Bạch Nhiên chắc?”

Chàng lập tức đổi sắc mặt: “Hắn ta từng ôm vai nàng?”

Thấy chàng biến sắc, tâm trạng ta tốt hẳn lên, đẩy tay chàng ra: “Chưa ôm thì sao? Mà ôm rồi thì sao?”

Chàng âm trầm mất một lúc, hừ giọng: “Nếu không phải vì thấy cái dáng cúi đầu ủ rũ của nàng, ta lại phải chọc cho nàng vui lên sao?”

Ta thật sự là không hưởng thụ nổi.

Buổi tối, Phạm Thiên Hàm xách ta ra khỏi phòng Khương Trăn, mà ta đang khoa chân múa tay miêu tả với cô ấy bình thường ta thích ý hân thưởng chín bà dì đầu đá lẫn nhau ra sao, cô nàng nghe mê mẩn cực kỳ, cứ âm ỉ kêu ta cho cô ấy hai bà dì để cô đã nghiền.

Phạm Thiên Hàm quăng ta vào trong phòng, đưa tới một cuộn tranh nói: “Cha vừa mới sai người đưa tới một bức chân dung, nói là bức vẽ của cô gái kia.”

Ta đương nhiên biết cô gái kia ý chỉ ai.

Ta đẩy cuộn tranh trước mặt ra: “Thiếp mệt rồi, không muốn xem.”

Chàng chăm chú nhìn ta: “Nàng vừa nãy còn như rồng như hổ, bỗng nhiên đã mệt, hơn nữa có xem tranh một chút cũng không mệt được nàng, nếu nàng không xem, cha sẽ rất thất vọng.”

Ta không biết nên giải thích với chàng cái tâm trạng không muốn xem của ta thế nào, chỉ đành nhìn thẳng chàng, ý đồ dùng ánh mắt nói với chàng trong lòng ta có trăm ngàn mối tơ vò.

Giằng co hồi lâu, Phạm Thiên Hàm hỏi: “Sao nàng lại khóc?”

Ta xót xa lau nước mắt, “Trùng lâu quá, xót cả mắt.”

Chàng cầm lại cuộn tranh, “Cha nàng nói bộ dáng cô ta có mấy phần tương tự mẹ nàng.”

Ta không nhịn được hỏi: “Chàng xem rồi ư?”

Chàng lắc đầu: “Xem rồi.”

Ta truy hỏi: “Thế nào?”

Chàng nghiêm túc nói: “Như hai người khác nhau.”

Lúc này ta mới bật cười, mắng chàng: “Nói vậy, chàng chưa từng gặp mẹ thiếp, sao biết là hai người khác nhau.”

Chàng không đáp mà hỏi lại: “Nàng cũng chưa xem tranh, sao biết là không phải hai người khác nhau?”

Ta ghen lời, sau một lúc mới nói: “Tóm lại chàng cầm cuộn tranh đi đi, thiếp không muốn xem.”

Chàng đặt cuộn tranh lên bàn, nói: “Cô ta không phải mẹ nàng, có giống nữa cũng không phải.”

Hay cho một tấm lòng lung linh trong sáng.

Ta không biết nên trả lời chàng thế nào, đành tự động cởi áo khoác, thổi đèn đi ngủ.

Phạm Thiên Hàm cũng lên giường theo, vuốt tóc ta nói: “Theo ta thấy, chuyện cha nàng nạp thiếp nàng không nên xung đột với ông ấy, dễ phải nhận cái bêu danh bất hiếu lắm.”

Ta không nói, giả vờ là đã ngủ.

Chàng kéo kéo tóc ta, nói: “Có nghe chưa?”

Ta quay người đối mặt với chàng, cũng vươn tay bóc một nhúm tóc của chàng ra sức kéo, “Nghe rồi, nghe rồi. Bọn đàn ông mấy người chỉ biết bao che cấu kết nhau làm chuyện xấu thôi.”

Chàng nắm bàn tay đang kéo tóc chàng, cười khỏ: “Chỗ nào cấu kết làm chuyện xấu?”

Ta rút tay lại, mềm người rúc vào lòng chàng, nói: “Nếu thiếp chết rồi, chàng có lấy người khác cũng đừng lấy người giống thiếp, tốt nhất là lấy một người hoàn toàn khác với thiếp ấy.”

Chàng vỗ nhẹ lưng ta, “Như vậy tức là tìm một cô gái ôn nhu, nhân thực, mỹ lệ rồi?”

Ta gật đầu, rồi lại thấy không đúng, đưa tay nhéo phần thịt bên hông chàng, nhéo xong nói: “Cũng đâu có cần thiếp chết, ngày mai thiếp sẽ thay chàng tìm một cô gái ôn nhu, nhân thực, mỹ lệ luôn.”

Chàng cười: “Vậy xin nhờ phu nhân.”

Ta giận điên lên, nghiêng răng cắn vai chàng, giờ chàng mới xin tha: “Nàng dã man quá đấy, ta không lấy được chưa, không lấy không lấy cả đời không lấy.”

Xét thấy ta là Tiểu Vương Bát do cha ta sinh, đặc tính của vương bát* bọn ta là đã cắn rồi thì không tha, vậy nên ta cắn chặt vai chàng, miệng mồm hồ hồ nói: “Đừng tưởng chỉ có chàng mới lấy người khác được, thiếp cũng có thể tái giá..”

*con rùa

Lời vừa dứt, vai chàng đột nhiên cứng lại, chấn rặng ta phát tê, đành phải nhả ra.

Ta vừa há miệng, môi chàng đã phủ lên, đầu lưỡi đảo qua cánh môi ta, làm ta không nhịn nổi tò mò phải chẳng trên môi còn sót lại thức gì ngon, nên ta cũng đưa lưỡi ra liếm, chẳng là ta liếm là môi mình, chàng lại cuốn lấy lưỡi ta vào miệng khẽ cắn, cắn đến nỗi ta thấy nhói lên từng cơn, cảm thấy người nào cắn lưỡi tự vẫn quả là loại dũng cảm không biết đau là gì.

Theo lý mà nói chúng ta đã là lão phu lão thê, chàng làm việc này với ta cũng không phải mới một hai lần, nhưng áo quần vừa cởi ra, hơi nóng trên da thịt chàng truyền tới da thịt ta, đầu óc ta liền tức khắc mơ hồ, tựa như đỉnh đầu bị mở ra, rồi lấy một cái chày khuấy hết não bộ bên trong lên.

Người chàng thật nóng, nung ta nóng đến hốt hoảng, cứ luôn hoài nghi có phải mình rơi vào chảo dầu hay không, tuy những chuyện tiểu gian tiểu ác ta làm không ít, nhưng báo ứng cũng đến quá sớm rồi.

Chàng ôm ta xoay người, ta đè trên người chàng, vuốt ve lồng ngực cường tráng của chàng ngờ ngẩn hỏi: “Sao thế?”

Chàng cười mà không đáp, chỉ dùng cả tay lẫn chân quần lấy ta, chàng tay dài chân dài, y như dây leo quấn quanh ta, siết chặt tới mức ta chỉ còn khí thở ra, chứ không có khí hít vào.

Đến thời khắc cực hạn, ta run rẩy hỏi chàng: “Sẽ không phải...chàng...mẹ thật sự cho chàng...bộ cung đình bí phương gì đấy chứ?”

Chàng hơi khựng lại, cúi đầu cắn xương quai xanh của ta, rầu rĩ nói: “Rốt cuộc là hôm nay nàng muốn chọc ta mấy lần đây hả?”

Sau đó, ta vừa đâm phần eo như gãy mà không gãy của mình vừa lần nữa tự nhắc nhở: thân là nữ tử, ngàn vạn lần đừng nên khua môi múa mép trên giường, kết cục bao giờ cũng rất đáng lo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Họa Bì

Sáng sớm Phạm Thiên Hàm theo lệ thường tỉnh dậy sớm hơn ta, vỗ vỗ mặt ta kêu ta đứng lên đưa chàng ra phủ lên triều sớm. Ta nói gì cũng không chịu, ôm chăn chơi xấu nói ta mệt lắm.

Phạm Thiên Hàm làm bộ muốn kéo chăn của ta, ta bày cái vẻ lả chã chực khóc, mím môi nói: “Chàng mau vào triều đi, đừng chậm trễ nữa, khi nào về thiếp sẽ làm cơm sáng cho chàng, nấu cháo bí đỏ cho chàng.”

Chàng không tình nguyện bẹo mặt ta, “Ta về nhất định phải ăn.”

Ta vội vàng đáp ứng: “Nhất định rồi.”

Chàng vừa ra cửa, ta liền ôm chăn ngủ ngon lành. Cũng không biết là ngủ bao lâu, bị một tiếng quỳ hồng của Bảo nhi bừng tỉnh.

Ta dụi mắt, nhìn Bảo nhi ở trước mặt gào lên đại quân bà di lại xông tới nữa rồi, ta chỉ đành giẫy dụa đứng lên, Bảo nhi thu xếp một chút giúp ta búi tóc lên, tóc ta bị quấn chế trong tay nàng, ngồi bất động trước gương thật buồn chán, ta liền đảo tròn mắt nhìn xung quanh.

Ta dụi mắt trên cái bàn đặt giữa phòng, cuộn tranh mà tối qua Phạm Thiên Hàm tiện tay đặt lên đó, lần thứ hai nhìn thấy, ta đã bình tâm rồi, bèn phân phó Bảo nhi: “Bảo nhi, đem cuộn tranh trên bàn kia cho ta.”

Bảo nhi vươn tay cầm cuộn tranh, thân mình lung lay một cái, thiếu chút ngã, may mà nàng kịp thời lấy tay kia bắt lấy búi tóc của ta làm điểm tựa mới trụ lại thân mình đang bồng bềnh xuống đất ấy.

Chân tóc ta bị kéo đến nhói cả lên, nhưng có thể miễn cho Bảo nhi bị thương, ta cam tâm tình nguyện, ta cam chỉ nhục tổ, tự mình tạo nghiệt tự mình gánh.

Ta chậm rãi mở cuộn tranh ra, xem xét một lúc, chẳng hề có tí cảm xúc gì.

Cuối cùng không nhìn được ta hỏi Bảo nhi đằng sau: “Bảo nhi, em có thấy người phụ nữ trong bức tranh này quen mặt không?”

Bảo nhi liếc một cái, “Quả có chút quen mặt, ai vậy ạ?”

Ta đáp: “Người thiếp cha mà lần này cha muốn lấy, bảo là giống mẹ ta.”

Bảo nhi lúc này mới ngời tay để chăm chú quan sát, cắn môi nói: “Hình như em biết là giống ai rồi. . . ài. . . tên đến bên miệng rồi mà. . . giống cái gì mà. . . gì mà. . .”

Ta sầm mặt, giờ giờ nắm đấm về phía nàng.

Nàng lập tức cười giả lả: “Đùa người thôi tiểu thư, tuy em không nhớ được dáng vẻ của phu nhân, nhưng cô gái trong bức họa này rõ ràng là bà ni cô trong bức vẽ tiểu ni cô tụng kinh treo trong từ đường của Vương phủ, chẳng qua là có mọc thêm tóc thôi.”

Bức vẽ tiểu ni cô mà nàng nói ấy là bức Huyền Trang tụng kinh mẹ ta vẽ lúc còn sống, nhưng mẹ ta nói Đường Tam Tạng kia vẽ quá tú khí, Bảo nhi từ nhỏ đã khẳng khái đó là tiểu ni cô không phải tiểu hòa thượng.

Nghe vậy ta cẩn thận xem lại, lấy ngón tay che đi tóc của cô gái đi, quả rất giống Đường Tam Tạng kia. Thật may là Bảo nhi có một đôi tiền thủy thủ mâu nhìn thấu vạn sự.

Ta nhất thời dờ khóc dờ cười, lão cha mập mạp của ta, có hai con mắt hạt đậu như rùa, cũng chẳng biết là có bị ghèn mắt che mắt không nữa.

Sửa soạn hoàn tất, ta mang theo Bảo nhi và bức tranh, đi ra ngoài bình thần đối mặt với các di.

Bọn họ vừa thấy ta đi ra, liền nhất tề gào lên, hồn qua còn có nước mắt, hôm nay chỉ còn gào khan, ta thấy mà đau lòng vô cùng, vội khuyên nhủ: “Các di bớt giận, hôm nay lại có chuyện gì vậy?”

Di tư là người ngừng hét đầu tiên, bà kéo kéo váy, lắc người một cái lại thành tiểu thư khuê các, bà nhỏ nhẹ khẽ khàng nói: “Thiên nhi, hôm qua con với lão gia rốt cuộc là thương lượng thế nào? Tại sao sáng nay cô gái đó lại vào cửa rồi?”

“Cái gì mà cô gái? Con tiểu tiện nhân ấy!” Di lục mĩa một câu, lập tức theo sau là “Đúng là hồ ly tinh”, “Đi thôi”, “Con lẳng lơ”. . . của mấy bà.

Ta ngàn vạn cảm khái vội nhìn chung quanh tìm, may mà Khương Trăn không có mặt, không thì giải thích bằng này từ không giảm thọ của ta mới là lạ.

Nổi cảm tức của các bà di một khi bị kích phát, ta cũng không xen mồm vào nổi, bèn kéo Bảo nhi ngồi xuống bậc thang, chống má nghe bọn họ biến đổi cách thức mắng ra những từ rất ư là sâu sắc.

Bảo nhi ghé vào bên tai ta nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, em cứ cảm thấy cái hoạt cảnh này quen quen.”

Ta che hai lỗ tai đang nhói lên vì một câu “Con kỹ nữ trộm chồng” the thé của di lục, bình tĩnh đáp lại: “Lúc đi cửa vào cửa cũng như thế này đây.”

Bảo nhi bỗng ngộ ra, nói: “Chẳng trách em cảm thấy mấy từ mắng người này quen tai đến lạ, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Ta đuôi lưng một cái, vừa ngáp vừa nói: “Chờ thôi, đợi họ mắng mệt rồi lại tính sau.”

Nhưng là bọn họ còn chưa mắng mệt, Phạm Thiên Hàm đã hỏi phủ, chàng vừa vào cửa liền trầm giọng gầm lên: “Có chuyện gì thế này!”

Chàng mặc trên mình triều phục kỳ lân màu tím, đầu đội triều quan, vừa lên giọng quát, tự dung lại hơn mấy phần uy nghiêm so với bình thường, các di bị chàng rống đến nổi đứng im không dám động đậy.

Ta từ bậc thang bật lên, nhảy tới trước mặt chàng, túm ống áo chàng kéo sang bên, tranh công nói: “Thiếp xem cuộn tranh kia rồi, cô gái đó giống y Huyền Trang trong bức Huyền Trang tụng kinh treo trong từ đường nhà mẹ đẻ thiếp á.”

Chàng cong ngón tay gõ đầu ta một cái, nói: “Ta biết. Trước lúc thành thân với nàng cha có bảo ta đi bái tế mẹ nằn, lúc đó ông ấy cũng nói ta biết đó là do mẹ vẽ, ta đoán từ phi mẹ cũng là người con gái gần dờ như nàng, còn thì sẽ không đem bản thân mình vẽ ra hòa thượng đâu.”

Ta ôm đầu trừng chàng, “Ngày mai thiếp xuất gia luôn, biến thành ni cô cho chàng xem.”

Chàng cười đáp: “Cái đó thì ta lại không lo, nếu nàng có thể chịu được những ngày không có thịt ăn ấy, ta cũng mừng.”

Ta mới chỉ tưởng tượng cái thế gian này nếu không có thịt lợn, thịt gà, thịt vịt, thịt bò, thịt dê, đã khổ sở đến muốn ứa lệ.

Bảo nhi ở bên cạnh hừ giọng: “Cô gia tiểu thư hãy khoan liếc mắt đưa tình, giải quyết cái đám trước mắt này đi đã.”

Chúng ta bấy giờ mới quay lại nhìn các di, bọn họ vừa nãy bị Phạm Thiên Hàm quát một tiếng, vẫn duy trì tư thế ngây ra như phỗng một lúc lâu, ta lấy khuỷu tay thúc Phạm Thiên Hàm, nhỏ giọng nói: “Chàng đi nói chuyện với họ đi.”

Chàng cúi đầu nhìn ta: “Vậy còn nàng?”

Ta cười tít mắt nói: “Thiếp đi phòng bếp nấu cháo bí đỏ cho chàng.”

Nói xong không chờ chàng phản ứng, ta nhanh như chớp vọt đi.

Bước vào bếp, ta mới phát hiện trong phòng căn bản không có bí đỏ, hết đường xoay sở, Bảo nhi cũng lên xuống phòng bếp. Nàng biết tình hình sau liền

gợi ý một chút cho ta, ta bỗng hiểu ra, cháo bí đỏ chẳng qua cũng là cắt miếng bí đỏ rồi hầm với gạo thành cháo, vậy bất cứ nguyên liệu nào cắt ra cũng có thể quăng vào chung với gạo để nấu rồi, mà nói như thế, gạo quả thực là nguyên liệu tốt có thể thấu gom tất thấy.

Thế là ta tìm khoai sọ, khoai lang, củ từ, toàn bộ cắt khối, ném vào gạo hầm nhừ ra thành cháo.

Nồi cháo này càng đun càng quái dị, màu sắc có trắng trong hồng, có hồng trong tím, nhưng ngược lại trông cũng vui mừng ra phết. Mùi ngửi cũng cổ quái, mùi khoai sọ thêm khoai lang thêm củ từ mà lại giống mùi như nướng thứ gì đó vậy.

Nói thẳng ra, trước lúc bùng nổ, chính ta cũng không nâng nổi dũng khí để mà ném thử nữa.

Trong phủ đã trở lại yên tĩnh, Bảo nhi nói cô gia chỉ hai ba câu đã xua các phu nhân trở về phủ rồi, giờ chàng đang trong thư phòng duyệt văn thư.

Bảo nhi còn nói, bát cháo tiểu thư làm này, cô gia nếu mà nuốt vào, thì đó là ngài ấy đã có ý định cho người thủ tiểu rồi.

Mà ta đã đáp ứng với Phạm Thiên Hàm là làm bữa sáng cho chàng, thứ làm ra có không ra gì chẳng nữa, cũng phải bê ra khoe một vòng, để tỏ rõ cái thành ý của ta.

Ta ở ngoài thư phòng khẽ gọi một tiếng rồi đẩy cửa vào, Phạm Thiên Hàm ngồi trước bàn, quay đầu nhìn ta một cái: “Sao mà ta lại ngửi thấy mùi tro cốt thế nhỉ?”

Ta trù trù mấy bước, thông thả đi qua để bát cháo tới dưới mũi chàng, nói: “Là mùi của bát cháo này.”

Chàng cúi mắt liếc vài cái, khó tin hỏi: “Cháo bí đỏ màu tím?”

Ta cúi đầu, vừa vận nhìn thấy chàng còn mặc triều phục sắc tím trên người, nhanh trí nói: “Lần này nấu là cháo khoai sọ, làm vậy là để xứng với triều phục màu tím của chàng hôm nay đây.”

Phạm Thiên Hàm thờ dãi một tiếng khẽ khàng, rồi nói: “Phu nhân phí tâm rồi.”

Bạn xem người này đi, không vừa lòng thì không vừa lòng, nói cái gì mà phí tâm, rõ ràng là mĩa ta.

Ta nặng nề đặt bát lên bàn, nói: “Thiếp thấy chàng cũng không đói.”

Chàng một tay ôm ta vào lòng, một tay vẫn đang lật văn thư, miệng tùy tiện dõ: “Coi kia, lại ngang ngược nữa rồi, gần đây nàng càng lúc càng khó hầu hạ đó.”

Ta vươn tay cầm bát cháo, múc một thìa cháo đặc quánh đưa đến bên miệng chàng, ngoài cười trong không cười nói: “Làm vợ phải hầu hạ chàng mới đúng, đâu dám để chàng hầu hạ.”

Chàng không kịp trốn, chỉ đành ngậm một miếng, nuốt xong nói: “Đây quả thực là một miếng cháo ngũ vị tạp trần.”

Ta đã đạt thành mục đích, cũng không bức bách chàng nuốt thứ cháo ghê tởm đó nữa, vòng tay quanh cổ chàng hỏi: “Chàng làm thế nào mà đẩy các di về được vậy?”

Chàng bưng chén trà trên bàn lên, súc miệng rồi mới nói: “Ta bảo họ trở về đưa cha với bà đi tân nhiệm đi hảo hảo thưởng thức bức họa trong từ đường đi.”

Ta chặc chặc một tiếng tỏ vẻ bất mãn với đáp án này, nói vòng tay quanh cổ chàng ra, chuẩn bị quay về nhà ngoại xem kịch.

Chàng lại không cho, cứ bắt ta đi làm cháo bí đỏ cho chàng, ta đương nhiên không chịu. Chàng bèn kéo ta ngồi lên đùi chàng, cũng không để ý ta, bắt đầu chuyện tâm xem công văn.

Ta nằm trong lòng chàng thấy không có gì thú vị, bèn lấy móng tay đi khảy khảy con kỳ lân trên triều phục của chàng, móc ra sợi chỉ trắng trên mắt kỳ lân, dùng lực kéo một cái, kỳ lân liền thành mù dờ.

Phạm Thiên Hàm cúi đầu nhìn ta, nói: “Nàng gỡ ra thì nàng phụ trách sửa lại đây.”

Ta cũng không chịu uy hiếp, ta thủ hạ có tú hoa đại tướng Khương Trăn, thanh minh thượng hạ đồ cô ấy còn thêu ra được, huống gì có mỗi con mắt kỳ lân này. Chẳng là thứ thêu thùa này khảy mãi cũng ngán, buồn chán quá bèn gối lên vai Phạm Thiên Hàm đánh một giấc.

Vốn đã mơ mơ màng màng sắp ngủ rồi, đầu lại trượt xuống khỏi vai chàng, vừa vận đập vào lưng ghế, đau đến ứa lệ.

Phạm Thiên Hàm không kịp gác bút trong tay đã tới đỡ ta, thế là trong lúc hỗn loạn, đầu bút mềm quệt mạnh lên mặt ta.

Ta chỉ cảm thấy trên mặt có một đường ẩm ướt, bàn tay đang ôm đầu sờ xuống mặt, vậy là lại một tay đầy mực.

Phạm Thiên Hàm ngó ra, chân mày vốn đang nhăn nhó bỗng giãn ra, rồi cười phá lên.

Ta bị đập đầu, lại bị vẽ cả mặt cả tay, con người trước mặt này lại còn cười ngất không thôi, giận đến ngứa răng, hận không thể thấy cổ họng ngọt lên, phun mấy bát máu ra hù chàng một chập. Chỉ tiếc cái cổ họng này nói gì cũng không chịu ngọt, cho nên ta chỉ đành bất đắc dĩ giờ bàn tay đầy mực ướm lên, thân nhiên vỗ lên khuôn mặt đang cười híp mắt của Phạm Thiên Hàm, một hình năm ngón không được hoàn chỉnh lắm cứ thế chinh lĩnh trên mặt.

Nụ cười của chàng đông cứng trên môi, giờ bút định quệt lên mặt ta.

Ta nhảy xuống khỏi đùi chàng, vừa chạy vừa ra lời hay khuyên nhủ: “Chàng đường đường là đại tướng quân, sao lại trẻ con thế chứ...”

Chạy không được mấy bước, đã bị chàng bắt được.

Chàng nâng bút muốn vẽ lên, ta vừa liếc chết vùng vẫy vừa nói lý với chàng: “Đại nhân, có cái gọi là oan oan tương báo đến lúc nào, việc cũ biết bao nhiêu...”

Nói được một nửa, trên mặt đã ươn ướt, tên Phạm tiểu nhân này lại vẽ lên mặt ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nguyệt Duyên

Về sau cha ta phát hiện cô gái ông ấy tâm tâm niệm niệm lại giống tiểu hòa thượng dưới bút vẽ của mẹ ta, cũng chẳng thêm nạp thiếp nữa, tinh thần sa sút mất một thời gian không đi tìm hoa văn liễu, nhưng đó là chuyện sau này, tạm thời không nói, mà thôi, về sau cũng không nói tới nữa.

Sự tình từng chút một trở lại quỹ đạo, Bạch Nhiên và Tiêu phó tướng đều tự lập môn hộ, Khương Trấn đi theo Tiêu phó tướng, để lại tẩm Thanh minh thượng hà đồ cô ấy chưa thêu xong và một bình thuốc, thuốc là do Bảo nhi xin, nói là để đề phòng khi cần. Còn Bạch Nhiên, trước lúc đi Bạch Nhiên có nói với ta, nếu có thể sớm gặp được ta thì tốt rồi, nhưng giờ... giờ cũng chưa muộn.

Lúc đó ta cảm thấy hân tã rõ ràng chỉ chuyển cách ba con hẻm thôi, lại tỏ vẻ thôn thức bị thăm đến vậy, rất là bội phục, cảm thấy không thể để hân vượt mình được, vậy là vội vàng móc ruột móc gan nghĩ mấy câu mớ hồ tã thật lại giả như có như không đáp lại. Nhưng ngẩng đầu lên, hân đã đi xa rồi, dưới ánh trời chiều, trên vai hân đeo kiếm, trên kiếm mắc một bọc đồ, bọc đồ hơi mờ ra, để lộ một cái bánh bao trắng toát, bánh bao dưới ánh tà dương nhuộm lên một màu vàng óng ả.

Thật có ý cảnh, ta không cảm được ý muốn móc cái khăn tay nhỏ ra vẫy tạm biệt hân, nhưng móc nửa ngày lại chả móc được thứ gì cả, chỉ đành đưa mắt tiễn biệt.

Thẳng đến lúc hân rẽ ra ngoài ngõ, ta mới xoay người, lúc quay lại suýt nữa thì đụng vào Phạm Thiên Hàm, đứng vững lại mới hỏi chàng: “Chàng ra đây từ lúc nào thế?”

Chàng đáp: “Từ lúc hai người bắt đầu diễn mười tám điệu đưa tiễn, ta ra ngoài một chuyến, nàng ngoan ngoãn ở nhà, đừng bắt nạt Lý tổng quản.”

Ta trình trọng trả lời chàng: “Nếu Bảo nhi không đề xuất muốn ăn hiếp ông ấy, thiếp tuyệt đối sẽ không đi mào đầu.”

Chàng lờm ta một cái, rồi bước đi.

Ngày dần dần trôi.

Trong phủ an tĩnh nhiều so với mọi ngày, gió đêm khẽ thổi, mấy chiếc lá còn lại trên cành rung rung, tiêu điều vô cùng.

Ta tản bộ trong sân, nhìn trăng sáng sao thưa, nhìn một chiếc lá trên cành vừa muốn rụng lại không rụng, không nhìn được chu môi thỏ phù một cái, chiếc lá khẽ rung mình, phiêu phiêu rớt xuống, lẽ nào trong lúc vô thức, nội công của ta đã cao siêu đến độ này rồi?

Ta cách không xuất chưởng đánh về đồng đá vụn trong góc, cục đá bay vào một cái đánh lên tường.

Ta kinh ngạc, ôm lấy ngực một lúc lâu mà vẫn không thể bình tĩnh lại.

“Tiểu đồ đệ, kẻ sĩ cách ba ngày phải lau mắt mà nhìn nha.”

Ta càng bị kinh hách, nhỏ giọng hỏi: “Sự phụ? Sự phụ?”

“Ta đâu phải mèo, con nhỏ giọng như thế là sợ dọa đến ai?”

Ta hoan hỉ hét lên: “Lão đầu chết tiệt nhà ông, còn không mau ra đây!”

Một bóng mờ vụt qua trước mắt, sư phụ cười tủm tỉm đứng trước mặt ta, thật là đỉnh đỉnh ấy à ngọc lập nha.

Ta xông tới túm lấy vật trước áo ông ấy, thét lên: “Sư phụ sư phụ, người vừa nãy có thấy không, nội công của con đột nhiên tăng vọt rồi!”

Ông vuốt râu cười cười: “Nhiều ngày không gặp, con thấy sư phụ cũng không chào hỏi trước, ngược lại chỉ nói chuyện nội công của con, mới nãy ta thấy hết rồi, không sai không sai.”

Ta bị cái bánh từ trên trời rớt xuống ấy đập đến cười toe toét, không nhận được bắt đầu khoác lác: “Sư phụ, lần này người phải thừa nhận mình sai lầm rồi nhé, kỳ thật con đây là võ học kỳ tài! Kỳ hoa! Kỳ tích!”

Sư phụ phì cười nói: “Xem nhà người đắc ý kia, chiếc lá và hòn đá vừa nãy, đều là sư phụ đánh xuống thay con thôi.”

Ta không tin, khẳng khái cho rằng ông ấy đang ghen tị sự giác ngộ của ta. Thế là ta trái một chuông, phải một chuông, hồ hồ sinh phong, lạnh lạnh quạt vào luồng khí chung quanh, và chẳng có chuyện gì xảy ra. Bởi vậy ta bình thần thu chuông, khụ một tiếng hỏi: “Sư phụ, mấy ngày nay người đi đâu thế ạ? Con nhớ người lắm lắm ấy.”

Tay sư phụ đang vuốt chòm râu bông bung lên, chòm râu vể lên nửa vòng tròn trong không khí, rất ư là phiêu dật. Ông nói: “Ta đi bế quan.”

Ta vội hỏi: “Lẽ nào người thật sư đi luyện Quỷ hoa bảo điển ạ?”

Sư phụ lắc đầu đáp: “Không, ta rồi rắm “Không tự cung cũng có thể luyện vòng và không luyện công cũng có thể tự cung” hỏi lâu, cuối cùng quyết định vẫn không nên mạo hiểm là hơn.”

Ta phê bình ông ấy: “Người không biết muốn phú quý phải chấp nhận nguy hiểm à, nếu có thể luyện được tuyệt thế thần công thất truyền, dù cho cắt bỏ một thứ mà người cũng chả còn chỗ nào dùng tới, thì cũng đáng mà.”

Sư phụ định tung chuông đánh chết ta, ta nháo nhào chạy trốn.

Né một hồi sau, ta cười tủm tỉm hỏi ông: “Người đã không luyện thần công, vậy sao lại bế quan, chẳng lẽ có thần công khác để luyện?”

Ông thờ phỉ phò nói: “Cũng không phải, trong võ lâm các cao nhân đều bận bịu bế quan, ta cũng là một thành viên trong đám cao nhân, cho nên ta vừa nghe chuông môn nhân của Không Động và Võ Đang bế quan, ta cũng lập tức học theo bế quan, với lại nghe đâu bọn họ định bế quan hai tháng, ta cần răng dứt khoát, bế quan nửa năm.”

Ta hoàn toàn á khẩu, lúc sau mới hỏi ông: “Vậy trong nửa năm bế quan này người đã làm những gì?”

Ông ấy trầm ngâm nửa ngày mới nói: “Ta ở đáy sơn cốc ngủ cả tháng trời, quả thực buồn chán, bèn lấy mảnh đất ra trồng rau, mặt trời lên thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.”

Ta lại hỏi tiếp: “Người trồng rau gì thế?”

Ông nói: “Đầu tiên là trồng cải trắng, sau lại quên tưới nước nên nó chết khô hết.”

Ta lại hỏi: “Sau đó trồng gì tiếp ạ?”

Ông trả lời: “Rau muống.”

Ta lạnh nhạt truy hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ông ấy cũng lạnh nhạt đáp: “Cực kỳ ngon miệng, dù gì cũng là do phân và nước giải của mình bón vào mà.”

Ta ngửa đầu nhìn trắng sáng, chỉ thấy cuộc đời mình đến được tình cảnh hôm nay quả không dễ dàng, quá rộng rãi, quá bao la.

Chúng ta đồng thời im lặng ngắm trăng một lúc, sau đó sư phụ hỏi ta: “Thiên nhi, con sống có tốt không?”

Ta nghiêm túc trả lời: “Rất tốt ạ.”

Sư phụ lại hỏi: “Gần đây đại sư huynh con có tìm con không?”

Ta đáp: “Không ạ.”

Ông thờ dài một tiếng, nói: “Đại sư huynh con và Tử Vân cấu kết với nhau rồi.”

Tâm hồn đang rộng rãi bao la của ta hốt nhiên sụp đổ, ta từ trên rớt xuống, ngồi vào góc tường đổ nát thần thờ đến mặt xám mày tro.

Ta lắp bắp lên tiếng hỏi sư phụ: “Sao... sao lại thế chứ?”

Sư phụ buồn bã nhìn về phương xa, nói: “Ta cũng không rõ lắm, một ngày nọ ta đang bế quan, trước đó mấy ngày bón phân cho rau muống quá tay, nên

lá rau khô khô vàng vàng, ta rất lo lắng...”

Ta không nhin nổi phải xen ngang lời ông: “Sur phụ! Đừng nói mấy cái vụn vụn vật vụn ấy nữa.”

Sur phụ thu hồi ánh mắt đau buồn, nói ngắn gọn rằng: “Đại sư huynh con xách một bình rượu tới thăm ta, cũng đề thân với ta.”

Ta cảm thấy không đúng, hỏi lại: “Không phải nói lúc người bế quan thì không cho bất cứ người nào tới quấy rầy sao?”

Sur phụ bỗng đỏ mặt già, “Sư huynh con mang rượu theo, cái đó thì lại khác.”

....Ta hừ vào.

Vậy là trở lại chuyện chính, ta hỏi ông ấy: “Đề thân là đột nhiên ă? Người có đồng ý chưa? Người có khuyên giải huynh ấy chưa?”

Ông ấy gật đầu, lắc đầu, gật đầu.

Ta hiểu ra, hoang mang hỏi ông: “Vậy người từ sơn cốc tự cấp tự túc ngàn dặm xa xôi ấy bỏ ra tìm con, là muốn con giúp người chia cắt đôi uyên ương từ trên trời rơi xuống kia phải không?”

Con mắt lão sư phụ ta sáng lờ lờ lên, biến giọng như con nít: “Có được không, có được không?”

Đều nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, ta thề rằng nếu ông ấy tiếp tục dùng cái giọng ấy nói chuyện, ta sẽ đại nghĩa diệt thân mà giết cha luôn.

May mà ông ấy sớm phát hiện thấy vẻ mặt buồn nôn của ta, kịp thời trở lại nghiêm túc nói: “Tử Vân thủ đoạn độc ác, quỷ kế đa đoan Tu nhi cũng sớm biết, ta cũng khuyên rồi mắng rồi, nhưng nó cứ không nghe, ta thật không biết nên làm sao mới tốt.”

Ta thoáng hồi tưởng lại những chuyện trước kia, đại sư huynh ngoài việc dầy vò trái tim thiếu nữ của ta và dùng quân cờ bắn ta hôn mê ra, thì đối đãi với ta cũng tính là không tệ, vậy nên ta hỏi sư phụ: “Làm cách nào để con giúp được đại sư huynh?”

Sư phụ nói: “Con biết đấy, Tu nhi từng phải lòng con, nếu con có thể trò chuyện với nó, tốt nhất là nói đến khi nào trái tim nó lại rơi vào trên người con, sau đó con bọc nó lại giấu đi, vậy thì Tử Vân không thể trộm đi được rồi.”

Thật là, ai cũng đừng có cản ta, hôm nay ta phải tấn ông ấy.

Sư phụ thấy ta cuộn ống áo lên khuấy tay, vội vàng lùi lại hai bước, ngọt nhạt nói: “Nếu con không chịu, ta cũng có thể lượng giải, chẳng là Tử Vân là cốt nhục của ta, nhưng Tu nhi đối với ta mà nói còn thân hơn cốt nhục, con không thể giúp sư phụ một lần sao?”

Ta thấy khó chịu, đều là cốt nhục cơ đấy, vậy ta là huyết quản sao?

Nhưng mà chuyện này dây dưa mắc mứu, ta không lo cũng không được, chỉ đành than một tiếng, hỏi: “Lúc trước người không thấy chút đầu mối nào sao? Bọn họ không thể bỗng nhiên hòa hợp được ỉ?”

Sư phụ lắc đầu nói: “Ta bận trồng rau.”

Ta lại nói: “Vậy sư huynh đề thân đã cách nay bao lâu rồi?”

Ông ấy xòe tay ra tính, đáp: “Có chừng hai tháng ấy nhỉ?”

Ta day day sống mũi: “Vậy sao người đợi đến tận hôm nay mới đến tìm con?”

Ông ấy dè dặt nói: “Ta bận trồng rau.”

...

Ta cũng không bốc hỏa nổi nữa, đánh cái ngáp rồi nói: “Vậy được, ông lão người trở về sơn cốc từ từ mà trồng rau đi, mặc kệ đại sư huynh bị quỷ hớp hồn cũng được, là nghiệt duyên kiếp trước cũng xong, tóm lại bọn họ là ngàn dặm nhân duyên buộc cùng một chỉ, con cũng không đi làm cây kéo cắt chỉ ấy đâu. Giờ con mệt lắm rồi, rảnh rồi đến dùng trà nha.”

Nói xong bước nhanh về phòng, còn chưa đặt chân lên bậc thềm đã bị sư phụ ngăn lại.

Ta quay đầu thấy có người tới, vội nói: “Ông lão này, ta đã có hôn phối, huống hồ hai chúng ta tuổi tác kém xa, ông nên tự trọng chút đi.”

“Thanh Thiện, đó không phải là cha Bảo nhi ă?” Phạm Thiên Hàm đưa lưng với ánh trăng, nét mặt mơ hồ.

Ta cười khan hai tiếng rồi đáp: “Là cha Bảo nhi, thiếp với ông ấy đùa tí ấy mà.”

Sư phụ lui ra đằng sau ta, nhỏ giọng uy hiếp: “Có giúp ta hay không? Không giúp ta sẽ nói rõ thân phận cho xem.”

Ta bình sinh, hận nhất là bị người uy hiếp.

Vậy nên ta nghiêng người lùi ra sau hai bước, chỉ vào sư phụ nói với Phạm Thiên Hàm: “Thiên Hàm, người này kỳ thật là sư phụ thiếp, ông ta vừa này còn xúi dục thiếp xuất tường nữa, chàng có thù báo thù có oán báo oán đi.”

Phạm Thiên Hàm ngược lại không hề có vẻ gì là kinh ngạc, ôm quyền nói: “Nghe đại danh Cổ lão tiền bối đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên là không tầm thường.”

Sư phụ cũng ôm quyền: “Anh hùng xuất thiếu niên, hiện tại giang hồ là thiên hạ của bọn trẻ tuổi mấy người, Phạm thiếu hiệp nhất chiến biên cương, thanh danh vang xa.”

Một vị lão tiền bối, một vị thiếu hiệp, bản nữ hiệp phi phi phi, thật là chán nản, hai người này sao còn chưa ra quyền xuất cước chứ?

Ta chống mí mắt lên nghe bọn họ hàn huyên một hồi, sau cùng không trụ được nữa, nói: “Hai người từ từ tán gẫu, nếu có muốn báo thù rửa hận gì gì đó, làm phiền gọi ta dậy, nếu không, cứ để ta ngủ một giấc tới bình minh luôn đi.”

Dứt lời ta trực tiếp về phòng đi ngủ, nói cũng lạ, giờ ta tuyệt không hề lo lắng hai người họ sẽ thật sự đánh đến đầu rơi máu chảy linh tinh gì đó cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Ba Người

Ngày kế, ta tỉnh dậy, thấy Phạm Thiên Hàm đang say giấc, liền vươn tay sờ sờ tay chân chàng, cuối cùng đưa ngón tay đến dưới mũi chàng thăm dò hơi thở, không thiếu tay thiếu chân gì, cũng vẫn còn sống.

Thế là ta vỗ vỗ mặt chàng hô lên: “Hôm nay không cần đi triều sớm sao?”

Chàng phui tay ta ra, mắt vẫn nhắm nói: “Không cần.”

Ừm, ta lại nằm xuống, ngẫm nghĩ thấy không đúng, lại bò lên ngực chàng hỏi: “Hôm qua chàng có thấy sư phụ thiếp không?”

Chàng khẽ hé mắt một chút, đáp: “Sư phụ nàng bây giờ còn đang ở khách phòng mé Tây kia.”

Ta leo qua chàng, nhảy xuống giường, mặc đồ xong xuôi liền chạy tới hướng khách phòng của sư phụ, trên đường đi qua căn phòng trước đây Khương Trần từng ở, cửa phòng khép hờ, ta bèn đẩy cửa vào. Khương Trần đang cầm kim khâu trong tay nở nụ cười ngọt ngào với ta, “Tỷ tỷ, tỷ dậy sớm thật đấy.”

Ta dụi dụi mắt, lắc lắc đầu, cô ấy vẫn ở đó.

Ta chỉ đành hỏi: “Sao muội lại ở đây?”

Khương Trần đu đưa cái kim khâu trong tay nói: “Thêu nè, muội nhớ ra Thanh minh thượng hạ đồ của muội còn chưa thêu xong, bèn trở lại thêu tiếp, muội vốn cũng định mang về Tiêu phủ thêu, tiếc là ở đó muội không tìm được cảm giác, hơn nữa muội rất nhớ tỷ tỷ.”

Khương Trần trở lại, ta đương nhiên là vui sướng rồi, nhưng nhớ tới cô ấy là thê tử tương lai của Tiêu phó tướng, lại bởi vì ta mà tách khỏi hần đường như cũng không ổn lắm, dù rằng không phải ta cuốn cô ấy về, nhưng ta không câu dẫn Bá Nhạc, Bá Nhạc lại chân chân thực thực theo ta về.

Ta hết nước hết cái khuyên: “Muội như thế thì đặt Tiêu phó tướng vào đâu nữa? Nếu muội không trở về nữa chắc anh ta đau khổ lắm đó.”

Cô ấy tỏ vẻ lơ mơ: “Chàng, chàng ở Tiêu phủ đấy thôi, hằng ngày muội qua thêu một canh giờ rồi về, sao chàng lại khổ sở?”

Chắc, hóa ra cô nàng này coi bên ta là phòng thêu thôi, mới sớm ra mà ta đã phát bệnh rồi.

Ta tùy tiện nói với cô mấy câu lấy lệ rồi sầm sập chạy tới phòng sư phụ, lúc tới nơi thì ông ấy đang ở hành lang tán gẫu với Bảo nhi. Ta bước tới trước nghe ngóng, hai người đang vung vít bình luận về đoạn nhân duyên của Đoạn Triển Tu và Tiêu Tử Văn.

Bảo nhi: “Sư phụ, người nuôi đại sư huynh được ngọc thụ lâm phong như thế, sao có thể cho cô con gái giết người không chớp mắt ấy vớ bở được.”

Sư phụ: “Ta cũng thấy rất đáng tiếc, con có biện pháp nào hay không?”

Bảo nhi: “Biện pháp thì con cũng có một, nhưng không biết được hay không nữa.”

Sư phụ nổi hứng thú: “Nói thử xem”

Bảo nhi cười bí ối: “Con có một bình thuốc, người lừa đại sư huynh uống vào, đến lúc huynh ấy dục hỏa đốt người, con sẽ dùng thân hình mạo diệu của con giúp người khi hoạn nạn, đợi gạo nấu thành cơm rồi, với tính tình của đại sư huynh, huynh ấy nhất định sẽ phụ trách đến cùng với con, người thấy thế nào?”

Sư phụ nhũn mày nhìn Bảo nhi nói rằng: “Vậy chẳng phải thiệt thòi cho con rồi ư? Không ổn không ổn.”

Bảo nhi lắc đầu quầy quậy, e thẹn nói: “Kỳ thực, người không thấy con và đại sư huynh là một đôi trời sinh sao ă?”

Sư phụ bày ra cái vẻ nguyên nghe cho tường cho tận.

Bảo nhi xoắn xoắn vạt áo, nói: “Đại sư huynh nho nhã có lẽ, con thoả mái hào phóng; đại sư huynh tranh tranh thiết cốt, con đĩnh đĩnh ngọc lập; đại sư huynh phong độ phiến phiến, con đầy đại phúc tiện tiện...”

Rốt cuộc ta đã biết cuốn đại từ điển thành ngữ của ta biến đi đằng nào rồi.

Ta vỗ vỗ bờ vai Bảo nhi, cất lời: “Bảo nhi, nếu em với đại sư huynh thành đôi, cuốn đại từ điển thành ngữ ấy của ta coi như của hồi môn cho em”

Sư phụ thấy ta tới, vội vàng nói: “Thiên nhi, con cân nhắc thế nào rồi?”

Ta quả quyết cự tuyệt: “Con không đồng ý.”

Ông còn muốn khuyên nữa, ta vội cướp lời, hỏi: “Tôi qua người với Thiên Hàm có xung đột gì không ă?”

Ông lắc đầu, “Phạm Thiên Hàm nói cậu ta về sau có sai người điều tra kỹ lại về ngọn nguồn sự việc năm đó, nhưng quả thật không tra ra nguyên cớ gì, bởi vậy cậu ta cũng quyết định ‘nhất tiểu mẫn ân cừ’, ta nói, sao cậu lại vô dụng đến thế chứ, ngay cả cái án cũng không tra ra hồn.”

Ta bật ra một tiếng “Quá đúng”, dù sao thì Phạm Thiên Hàm vẫn đang ngủ, vì thế nhân rồi vô sự muốn nói xàm, đâm sau lưng lại khổ nỗi không có đối tượng, nếu đã là ‘chìm cùng rừng’, đâm một tí cũng đâu có sao.

Thế nên ta lại tiếp: “Thật ra cũng không phải con không muốn giúp người, nhưng con người Phạm Thiên Hàm bụng dạ hẹp hòi, lòng khoan dung rất nhỏ, đến mức không thể tưởng tượng cơ, nếu con nói chuyện với người đàn ông khác mấy câu, chàng đã muốn rút lưỡi người ta; nếu gã nào liếc mắt nhìn con, chàng liền muốn móc mắt hẳn ta; nếu có người đàn ông nào không cẩn thận chạm vào con, chàng đã muốn đánh gãy tay chân người ta, chàng thật sự là hung ác lắm.”

Sư phụ vòng hai tay trước ngực, dựa vào lan can, nhìn ta vừa lạnh lùng vừa khinh bỉ.

Ta bị ông ấy nhìn như thế, lửa xèo xèo bốc lên, bịa đặt càng hăng say hơn, “Người trong thiên hạ đều nói chàng bình định biên cương, đánh đâu thắng đó, nhất là trận chiến cuối cùng với Bạch tộc ấy, quả thật khiến chàng nhất chiến thành danh, nhưng thật ra mọi người đều không biết, đại tướng quân Bạch Nhiên của Bạch tộc có ý với con, Phạm Thiên Hàm biết được thì ghen tuông bùng lên, suốt đêm san bằng Bạch quân. Bảo nhi, chuyện Bạch nhiên có ý với ta em biết mà?”

Bảo nhi đang nghe đến mê mẩn bỗng bị gọi tên, ngo ngắc gật đầu nói: “Biết ă, trên dưới phủ Tướng quân đều biết, cô gia và tiểu thư còn ằm ỉ một trận nữa.”

Sư phụ nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật ă?”

Ta nghiêm túc gật đầu: “Thật trăm phần trăm, Phạm Thiên Hàm vì con, tuyệt đối có thể khuynh thiên hạ. Chàng thâm tình nhường ấy, thử hỏi sao con có thể làm chuyện mây may có lỗi với chàng được đây?”

Bịa tới đoạn cuối, ngay cả ta cũng cảm động đến lệ nóng doanh tròng, phảng phất như Phạm Thiên Hàm thật sự dẫn ta tới đỉnh núi, chỉ vào nghìn dặm non nước nói với ta: hãy nhìn thiên hạ này đi, ta đánh nó vì nàng, nếu nàng không muốn, vậy chấp tay dâng kẻ khác ta cũng không thềm chớp mắt. Lúc đó ta sẽ phải ra về ngăn ngăn nước mắt, thâm minh đại nghĩa mà nói: Thiên Hàm, chàng tội gì phải vậy? Tội gì vì thiếp mà phụ thiên hạ, thiếp, thiếp yêu chàng, nhưng đây, đây không phải là kết cục thiếp muốn. Sau đó nhún người nhảy xuống vách núi, đằng sau vọng tới tiếng gào xé ruột xé gan của chàng: Không...không...vì cơ gì ta đoán được mở đầu, lại đoán sai kết cục...không...

“Tiểu thư!” Bảo nhi ra sức vỗ vào lưng ta một cái, thiếu tí nữa ta phun một búng máu ra.

Nàng nói: “Người nghĩ cái gì thế? Sư phụ đi rồi kìa.”

Ta lau lau nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Sư phụ đi đâu thế?”

Bảo nhi nói: “Người nghe nói Lý tổng quản có mảnh đất trồng rau trong vườn, hơn hờ đi ngắt rau rồi.”

Sư phụ đối với trồng rau có một thứ chấp niệm đến quái lạ, con người có tín niệm, rất tốt.

Giờ cơm trưa, Phạm Thiên Hàm thuận miệng hỏi sư phụ có tin tức của Tiêu Tử Vân không, sư phụ bảo không có.

Cơm nước xong ta kéo sư phụ sang bên, nhỏ giọng hỏi ông ấy: “Sư phụ, đại sư huynh và Tiêu Tử Vân giờ đang ở đâu?”

Sư phụ lễ thẳng khí hùng đáp: “Sao mà ta biết được?”

Ta cẩn thận quan sát thần sắc ông ấy, không giống như đang nói dối, bèn nói: “Đến cả việc hai người đó ở đâu người cũng không biết, vậy mà còn phí bao nhiêu công phu thuyết phục con làm gây đánh uyên ương à?”

Sư phụ gãi gãi đầu đáp: “Thật ra ta cũng chưa nghĩ tới chỗ đó, nhưng dù gì con cũng không đồng ý, coi như ta chưa nhắc tới đi.”

Ta bực tới mức giậm chân: “Sao có thể coi như chưa nhắc tới chứ.”

Sư phụ thực không ngại học hỏi kẻ dưới: “Vì sao không được?”

Phải nha...sao lại không được, cuộc đời ta rộng lớn mà, bao la mà, độ lượng mà. Không có gì là không không thể cả...

Sư phụ ở lại hai ngày, lòng nhớ nhung rau dưa nơi đáy son cốt của ông, bèn trở về.

Trước khi đi ông ấy dặn đi dặn lại, đừng quên phải chia cắt đôi uyên ương, để mau mau tổng khứ ông ấy, ta liền gặt bừa. Quả tình là ông ấy làm Trạng nguyên phủ loạn tới gãi chó không yên, đặc biệt là mảnh vườn rau của Lý tổng quản, sư phụ từ sáng đến tối bốn phần cho nó, làm một vườn rau đang tươi tốt héo quắt lại, khiến mỗi lần ta gặp Lý tổng quản đều không ngẩng đầu nói. Hôn nữa trong lòng ta còn ôm hy vọng, chỉ cần đôi uyên ương rồ dại là đại sư huynh và Tiêu Tử Vân nổi lên mặt nước, ta sẽ có lý do rằng nơi xa nước sâu, cật gây lớn là ta đây cũng không khuấy đảo được hai con thủy sinh vật kia đâu.

Chẳng là ông trời nếu đã có thể ngồi vào cái vị trí ông trời này, ông ta đương nhiên phải nhiệt tình gây mưa làm gió rồi.

Ngày ấy trời mưa phùn lác rác, dưới sự xúi giục của Bảo nhi, hai chúng ta quyết định đi tản bộ trong mưa tiện đường bắt hai con ếch thả vào vườn rau của Lý tổng quản, dạo vòng quanh khu rừng sau phủ cả nửa ngày không thấy đến một con, vậy nên ta hỏi Bảo nhi: “Khu rừng này chẳng lẽ là không có ếch?”

Bảo nhi đang bận gỡ tóc mắc trên nan ô, nghe thấy thế thuận miệng trả lời ta: “Sao em biết được? Không phải ếch sống trong rừng sao ạ?”

Ta cũng chẳng biết, lại không muốn biểu hiện ra, chỉ đành nói: “Con ếch trời sinh tính tùy ý, chuyện gì cũng tùy vào vui buồn, hôm nay ở trong rừng, mai không chừng lại chuyển chỗ ở rồi.”

Bảo nhi ngẩng đầu không đáp lời ta mà lại gọi một tiếng ‘cô gia’, ta cũng đưa mắt lên nhìn, Phạm Thiên Hàm đang cười ngửa chậm chậm tiến về phía chúng ta, ta hừ một tiếng ngoảnh mặt đi chỗ khác, tối qua chúng ta cãi nhau, cụ thể vì sao ta cũng quên mất rồi, ta chỉ biết hiện giờ ta không muốn để ý tới chàng.

Thế là ta và Bảo nhi giương ô giấy dầu đi trước, Phạm Thiên Hàm cười ngửa thông thả theo sau, tiếng vó ngựa lộc cộc quanh quẩn trong rừng, dập dòn trong tĩnh mịch.

Mưa tuy nhỏ, nhưng đến khi dạo được hai vòng cũng làm ướt gấu váy ta, trộm liếc Phạm Thiên Hàm đang ngồi trên lưng ngựa một cái, mà thôi, không bằng đi về luôn cho xong.

Ta chưa kịp mở miệng, Bảo nhi bỗng kéo kéo tay áo ta, nói: “Tiểu thư, chúng ta mau về đi.”

Ta đang định cảm thán đây chính là ‘tâm hữu linh tê nhất điểm thông’* trong truyền thuyết, nhưng một tiếng tiểu đồ đệ đã hoàn toàn làm ta sững sờ tại chỗ, phía trước có ba người đi đến, có cái gọi là ‘ba người đi tất có thầy ta’**, trong đó quả nhiên có sư phụ ta, ông ấy đang nhảy lên nhảy xuống vẫy tay với ta. Không Tử quả đúng là một trí giả.

*như tâm ý tương thông (giữa hai người yêu nhau)

**Xuất từ “Luận ngữ – Thuật nhi” của Không Tử ý là vài người đồng hành, trong đó tất có người có thể làm thầy cho mình, nhìn thấy điều tốt thì học, thấy điều xấu có thể so sánh và tự sửa đổi khuyết điểm bản thân.

Ta liếc hai người bên cạnh một cái, một nam một nữ, theo lý mà đoán, cũng chỉ có đôi cẩu nam nữ kia thôi, chả có gì để bàn.

Ta thăm thò dài trong bụng, khoác lên bộ mặt tươi cười, vẫy tay làm ra vẻ vui mừng khôn xiết kêu to: “Sư phụ, đại sư huynh, biểu muội...”

Bảo nhi ọe một tiếng: “Tiểu thư, hơi quá rồi đấy, trông quái lắm.”

Ta vội rút tay lại, đội bọn họ tới trước mặt, nhẹ nhàng thở thê nói: “Lâu rồi không gặp, vô vàn nhưng nhớ.”

Đại sư huynh đảo mắt lên xuống chậm chậm đánh giá ta một phen, rồi cười nói: “Thiên nhi, lâu rồi không gặp, muội càng thêm động lòng người đó.”

Chao ôi, khen đến nỗi ta cũng phải thẹn thùng mất.

Ta đang cố nặn cho ra hai đóa mây hồng trên mặt, Phạm Thiên Hàm bỗng nhiên nhảy từ trên ngựa xuống, vô cùng chuẩn xác đạp vào vũng nước trên đất, nước bắn vừa khéo bắn tung tóe khắp người ta cùng đại sư huynh.

Thế là ta cũng chẳng thêm mây hồng gì nữa, vừa phui quần áo vừa dắt cổ họng lên mắng Phạm Thiên Hàm: “Chàng có mắt không thế? Bồi thường quần áo toàn thân cho thiếp!”

“Thật lâu không thấy, biểu tẩu vẫn hào sảng như xưa.” Tiêu Từ Vân nhăn mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trùng Phùng

“Thật lâu không thấy, biểu tẩu vẫn hào sảng như xưa.” Tiêu Từ Vân nhăn mặt nói.

Gương mặt có thể xưng là tú mỹ của cô ta nhăn nhu lại thành một hình dạng quái gở, chắc hẳn ý là định chọc cười mọi người, nhưng bầu không khí lại bởi câu nói của cô ta mà đột ngột lặng xuống, chỉ có con ngựa của Phạm Thiên Hàm đứng phía sau mất kiên nhẫn hí lên.

...Xấu hổ.

Bảo nhi lấy khuỷu tay thúc ta một cái, thì thầm: “Tiểu thư mau cười đi, không thì cô ta giết chúng ta mất.”

Ta hiểu ý, cười khan mấy tiếng: “Ha ha, biểu muội hay đùa. Ha ha.”

Thế là, tràng diện chỉ còn lại tiếng ngựa phì phì và tiếng người nhát nhéo của ta, ta vội nháy mắt ra hiệu với Bảo nhi, Bảo nhi nhận lệnh cũng bắt đầu cười, có lẽ bởi quá căng thẳng, nàng cười vừa lớn tiếng vừa cổ quái, tiếng cười khục khặc vang vọng khắp rừng, làm con ngựa đằng sau giật mình không ngừng giậm móng trước xuống đất.

Ta định ngăn nàng cười, thế nên lặng lẽ gấp khuỷu tay lại, dùng sức thúc vào dưới sườn nàng.

Tiếng cười của Bảo nhi biến thành: “Khặc khặc...a...a..khặc khặc.”

Nhưng đến cuối, tiếng khục khặc nàng kéo lên nốt the the, chỉ nghe con ngựa phía sau lưng hí dài một tiếng, rồi chạy bắn đi như mũi tên rời cung.

Bởi vậy màn cửu biệt trùng phùng không diễn nổi nữa, các đại cao thủ vội đi bắt con ngựa bị kinh hách kia.

Về tới phủ, còn chưa ngồi nóng mông, Phạm lão phu nhân đã hóa tốc giá đáo, còn chưa qua bậc thềm đã tựa vào cửa bắt đầu rơi lệ, giọt nước mắt bằng hạt đậu theo nếp nhăn trên mặt chảy xuống, tí tách rơi trên ngưỡng cửa. Ta nhìn mà hoảng hồn, cảm giác tiếng nước mắt tí tách rơi trên bậc cửa có thể nghe thấy rõ, đánh vào trong lòng ta, chẳng lẽ đây là điểm điểm tích tích tại trong lòng trong truyền thuyết đấy ư?

Bảo nhi đứng sau ghé ta lắng bả: “Cảnh giới tối cao, cảnh giới tối cao.”

Ta quay lại định khiển trách nàng, chỉ thấy nàng đang ngơ ngẩn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiêu Từ Vân, ta theo tầm mắt nàng nhìn qua, thấy Tiêu Từ Vân dùng răng cắn môi dưới, bờ môi trên khẽ run rẩy, cánh mũi hơi mở ra, hốc mắt lệ đọng đầy, nước mắt như tràn mà không tràn, tựa như chỉ cần gió thổi qua, nước mắt ấy sẽ vỡ òa mà ào xuống.

Lúc lâu sau, Tiêu Từ Vân chống vào tay vịn ghế thái sư, rung rẩy đứng dậy. Ta số chết nhìn chòng chọc vào hai bao nước mắt trong mắt cô ta, giọt lệ bên mắt trái ấy trượt một vòng nơi mí mắt, cuối cùng tụ lại ở khóe mắt, chậm chậm lăn xuống, chỉ lát sau, giọt nước mắt bên mắt phải của cô ta cũng theo lộ trình y như thế chảy xuống. Ta không nhịn được thở phào một cái.

Bọn họ chạy lại ôm nhau, ở trong vòng tay nhau kiếm tìm hơi ấm mùa xuân.

Ta nhấp ngụm trà, cất tiếng hỏi: “Sư phụ, sao đi rồi lại quay về thế ạ?”

Sư phụ đưa mắt dời khỏi bộ đôi đang ôm nhau khóc lóc kia, nói: “Ta bị lạc đường, không tìm được sơn cốc lúc trước ta bế quan, may mà trên trong lúc tìm đường gặp được chúng nó, bèn bảo hai đứa cùng tới chỗ con làm khách.”

Ông bỗng nhiên thấp giọng xuống nói: “Ta đặc biệt mang chúng nó tới đây, con đừng có quên chuyện con đáp ứng ta đấy nhá.”

Ta liếc đại sư huynh bên cạnh một cái, huynh ấy đang mỉm cười nhìn hai người đang ôm nhau trong sảnh, ánh mắt đầy thâm tình. Ta cũng chẳng thấy xúc động gì, nếu là năm đó huynh ấy dùng dáng vẻ như vậy nhìn ta vài cái thôi, có lẽ ta sẽ không kìm nổi...không kìm nổi mà ới ra mắt, ới xong sẽ chúi chúi mép rồi theo huynh ấy bỏ trốn.

Ta quay đầu vừa khéo chạm phải ánh nhìn của Phạm Thiên Hàm, trong lòng ta còn đang hận chàng vừa nãy ở trong rừng tóe nước cả người ta, bèn lạnh lùng hàn học liếc xéo chàng, sau đó quay sang nói với sư phụ: “Chuyện này con thấy là không lo được rồi.”

Sư phụ bỗng long mắt lên, lớn tiếng nói: “Cái gì? Con nói con bỗng phát hiện mình có tình cảm với Tu nhi sao?”

Một tiếng như sấm giữa trời xuân, toàn trường kinh ngạc, đặc biệt là Phạm lão phu nhân, mắt trừng to bằng mắt trâu, nước mắt vẫn đang cuộn cuộn, đáy mắt đã không còn sự thương cảm.

“Cổ lão tiên bối, Thanh Thiên thường nói ngài tính tình dí dỏm, thích dùng những câu kinh người để triển lãm sự uyên bác, hôm nay được thấy, quả nhiên không giả. Chẳng lẽ lần này nói đùa thật không ổn, ta sợ mẹ ta sẽ coi đó là thật mất.” Phạm Thiên Hàm cười như ánh mặt trời ngày đông, ta không cảm được cũng nhếch khóe miệng theo.

Phạm lão phu nhân lúc này mới lấy lại tinh thần, nói: “Vị này là?”

Chỉ ba chữ đã đẩy tất cả mọi người vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể nói toạc ra với bà rằng, đây là hung thủ trong suy nghĩ của bà, kẻ sát hại huynh trưởng bà, và lại còn là phụ thân của cô cháu gái bà yêu quý. Chân tướng quá đã kích người, đứng nhìn Phạm lão phu nhân bình thường dũng mãnh, dưới bề ngoài mạnh mẽ của bà không chừng lại là một trái tim đậu hũ không chịu nổi lấy một kích ấy chứ.

Cuối cùng Bảo nhi run rẩy thốt ra một câu: “Đây là cha tôi, cha tôi là võ lâm nhân sĩ.”

Qua bao sóng gió, sư phụ lại thành cha Bảo nhi. Bốn mùa luân phiên, thiên sơn vạn thủy, trong hàng nghìn vạn người, ai là số mệnh của ai...

Phạm lão phu nhân nhìn sang ta, ta vội vàng giải thích: “Bảo nhi là nha hoàn bồi gả thiếp thân của con, mẹ Bảo nhi mất sớm, cha em ấy không tiện mang em ấy đi hành tẩu giang hồ, bèn đưa em ấy bán làm tì nữ, mà nhân duyên tế hội, con cũng bán cha Bảo nhi làm thầy. Còn vị này, là đại đồ đệ của sư phụ, Đoạn Triển Tu, huynh ấy quả thật là thiếu niên hào kiệt, huynh ấy và biểu muội lang tình thiếp ý, cùi khô lửa bốc...”

Đại sư huynh đứng lúc đứng lên, chấp tay thi lễ, nói: “Tu nhi gặp qua cô cô.”

Tu nhi và cô cô? Ta đang uống trà nhuận họng, phụt ra.

Phạm Thiên Hàm bên cạnh ta, ưu nhã nhuộm đầm một thân nước trà, xem như là trả thù lúc nãy chàng bắn nước mưa lên người ta.

Tràng cảnh sau đó có chút buồn chán, toàn là các tiết mục khốc lóc và kẻ lẻ, ta thấy chả có hứng thú gì, bèn bịa cái lý do chuồn khỏi đó.

Mưa vẫn đang tí tách rơi, trong sân bắt đầu động nước, ta hỏi Lý tổng quản mấy tờ giấy dầu, gấp con thuyền nhỏ thả vào vũng nước, mưa quá nhỏ, thuyền giấy trong vũng nước không hề nhúc nhích, ta liền cầm nhánh cây quấy nước lên, tạo sóng tạo gió giúp nó.

Chơi cả canh giờ, trong sảnh vẫn chưa hết náo nhiệt. Nghe ở bên trong đại sư huynh khách khách khí khí hàn huyền với Phạm lão phu nhân, ta bắt đầu thôn thức, thiếu niên áo trắng cả ngày đen mặt không hề để ý đến người khác năm đó, nháy mắt đã biến thành dạng biết nói biết cười này rồi. Không hiểu vì sao, ta lại thấy nhớ thiếu niên lãnh ngạo cương ngạnh ấy.

Thôn thức xong, ta đang chuẩn bị đứng dậy, nhưng ngồi xồm lâu đứng lên trước mắt lại tối ập xuống, đang lao đảo thì một đôi tay đã đỡ lấy eo ta.

Chính tại khoảnh khắc trước mắt tối đi, lòng ta dậy sóng, ‘cầu huyết’ tới rồi, đôi bàn tay này nhất định là của đại sư huynh, huynh ấy nhất định là đã dịu dàng thăm tình nhìn ta thật lâu, thấy ta loạng choạng liền xông tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, huynh ấy sẽ nói với ta, huynh ấy cùng một chỗ với Tiêu Từ Vân là có nỗi khổ riêng, người huynh ấy yêu vẫn luôn là ta.

Ta ta...ta quả thật là có tài đức gì!

“Có bị thương không?”

Phạm Thiên Hàm quay ta một vòng, xác định không có tổn hại gì mới mắng: “Nàng không cẩn thận chút được sao?”

Ta thờ dài.

Tiếc cái ta đã cho rằng hồng hạnh nhỏ nhỏ có người giữ gìn, ai ngờ còn chưa ra ngọn đã bị bẻ gãy.

Phạm Thiên Hàm thấy ta thờ dài, không nhịn được lại lèo nhèo: “Sao rồi? Đập vào đâu à?”

Ta lắc đầu: “Đâu có.”

Hồng hạnh nhỏ nhỏ cam tâm tình nguyện quay trở lại tường.

Phạm Thiên Hàm liếc ta một cái, nói: “Sư phụ và Đoạn Triển Tu sẽ ở tạm trong phủ, Vân nhi theo mẹ về phủ Tề tướng, nàng phân phó người đi thu dọn

hai phòng cho khách đi.”

Dứt lời chàng quay người định về lại trong sảnh, ta kéo ống tay áo chàng, hỏi: “Tiêu Từ Vân lần này trở về là có quý khách gì không?”

Chàng lắc đầu nói: “Không biết. Gặp chiều phá chiều thôi.”

Phương pháp phòng chống tiêu cực như thế, khiến ta cực kỳ bất đắc dĩ, truy hỏi tiếp: “Thiếp nhớ cái chết của nha hoàn của Tiêu Từ Vân có liên quan tới cô ta, chàng có từng tra rõ chưa?”

Chàng thấp giọng đáp: “Cô ta xử lý hậu quả không chút kê hờ, hướng hồ về sau ta xuất binh, án tử đã giao cho nha môn rồi, bây giờ đã sớm kết án, có lật lại e là cũng không dễ.”

Ta chăm chăm nhìn chàng: “Toàn là có thoái thác thôi.”

Chàng sững ra, không nói gì, quay người trở vào sảnh.

Tối đó, Phạm Thiên Hàm không về.

Ta tỉnh dậy lúc nửa đêm, mặc áo khoác đi thư phòng tìm chàng. Mở cửa, thấy chàng đang gục đầu ngủ trên bàn. Nhón chân nhìn thử, cái chàng gối lên chính là văn quyền vụ án của nha hoàn nọ.

Ta áy náy một trận, liền về phòng lấy áo khoác rồi tới phòng bếp hâm nóng cháo trà* mang vào thư phòng.

*Cháo trà (Trà thang): Tương truyền bắt đầu ở thời Minh, vì dùng nước sôi đổ lên cho chín, giống pha trà, nên gọi là trà thang.
38dbb6fd5266d0169c62e30b972bd40735fa359d

Cửa vừa mở chàng lập tức tỉnh lại, dụi dụi mắt hỏi ta: “Đã giờ nào rồi?”

Ta ảo não vì không thể nhân lúc chàng ngủ giúp chàng đắp áo để biểu hiện sự hiền lương thực đức của ta, mắt kiên nhẫn, thuận miệng trả lời: “Không biết.”

Chàng che miệng ngáp một cái, nói: “Nàng đang cầm cái gì thế?”

Ta biết cơ hội làm hiền thê đã tới rồi, vội vàng bê qua, “Cháo trà, thiếp hâm nóng lên rồi, ăn chút đi.”

Chàng cũng không từ chối, cầm lên ngửa đầu húp sạch, đưa lại cho ta rồi bắt tay vào thu dọn văn quyền trên bàn, hai ba lượt đã cất gọn vào tủ.

Xoay lại thấy ta vẫn còn ở phía sau, liền cười cười đẩy ta ra ngoài, nói: “Phu nhân, chúng ta về nghỉ ngơi đi, trời lạnh thật đấy.”

Ta đang cảm bát bị chàng đẩy đi, nghe chàng bảo lạnh, vội đưa áo khoác trong lòng cho chàng, chàng cầm lấy rồi cười bảo: “Vẫn là phu nhân cẩn thận.”

Chàng hết như biến thành người khác mở miệng ra là kêu phu nhân, lại không hiểu sao khiến mặt ta nóng bừng lên, giờ này đêm tối gió lớn, ta làm sao, mà chàng cũng bị sao rồi?

Trở về phòng nghỉ ngơi, Phạm Thiên Hàm vẫn một dạng thân thiết như thế, khiến ta vô cùng khủng hoảng, quay qua lật lại không ngủ nổi, dứt khoát ngồi dậy, cúi người sang đưa tay chà xát mặt chàng. Chàng nhếch khóe miệng, lúc nhìn ta thì trong mắt phảng phất như viết lên bốn chữ to oành: tình sâu tựa biển.

Ta rùng mình một cái, bàn tay đang xoa mặt chàng lại thêm mấy phần lực. Nhưng xoa một hồi lâu cũng không chà được ra một lớp da mặt theo ý của ta. Ta kiệt sức ngã ra giường, vừa nhìn đỉnh màn vừa hỏi chàng: “Hôm nay chàng làm sao thế?”

Chàng trầm mặc hồi lâu, ta không nhìn được quay qua nhìn chòng chọc vào chàng, dường như ta thấy được trên mặt chàng có chút ửng đỏ rất khả nghi, nhưng trời tối quá, ta cũng không khẳng định được.

Ta nhìn đến mệt, lơ mơ buồn ngủ, chàng ôm ta vào lòng, khẽ khàng nói: “Ta tưởng là nàng thích bộ dáng thâm tình như này.”

Ta bỗng chốc lấy lại tinh thần, gắng sức cười duyên, hỏi: “Cho nên bộ dạng này là để dễ ta vui vẻ sao? Nhưng mà cái vẻ ấy quả thật không hợp với chàng, người thiếp cứ bả cả ra, không bằng chàng đổi cách khác đi?”

Chàng nhắm mắt im lặng, ta càng sung sướng cười duyên, tự thấy là hết sức mê người.

Chàng không nhìn nổi nữa, hé mắt mắng ta một câu: “Tiếng cười y hệt như Bảo nhi ấy.”

Ta càng sung sướng: “Thẹn quá thành giận à.”

Từ đó, mặc ta ồn ã ngất trời, chàng vẫn nhắm mắt không động đậy một li y chang như xác sống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Thanh Thanh

Hôm sau, ta bị sư phụ ép đi nói chuyện với đại sư huynh. Chừng là chợt dạ, ta đặc biệt chọn lúc Phạm Thiên Hàm xuất phủ, mời đại sư huynh ra vườn xem rau.

Vườn rau của Lý tổng quản không lớn, nhưng là con đường khi qua lại tất phải đi qua, ai gặp cũng thấy chúng ta vô cùng quang minh chính đại, không có mây may lo lắng chuyện tình ngay lý gian.

Bắp cải Lý tổng quản trồng lại mọc tươi tốt, tựa như từng đóa hoa xanh lục đang nở rộ vậy.

Ta và đại sư huynh đứng bên mép vườn rau, thâm trầm nhìn một con sâu béo mập leo từ lá này sang một cái lá khác.

Khi chúng ta còn niên thiếu, những ngày cây cỏ sinh sôi, chim oanh bay lượn, lúc ta và đại sư huynh bị sư phụ ‘thả trâu ăn cỏ’, thường thường cùng nhau ăn không ngồi rồi ngắm mấy con vật nhỏ, như kiến, như dế mèn, như con ruồi bị vật cánh, như rất nhiều loài côn trùng không gọi nổi tên ra, chúng ta muốn xem bọn nó định đi đâu. Nhưng ta rất dễ buồn ngủ, nhìn một lúc liền bắt đầu gả gật, lúc tỉnh lại thường cũng quên hỏi, cho nên ta vẫn mãi không biết chúng nó đã đi đâu.

Con sâu rau dưới cái nhìn soi mói của chúng ta, uốn uốn éo éo chui vào cái lá bên trong bắp cải, không còn thấy lại nó nữa.

Ta đưa mắt trở lại đại sư huynh, nói: “Đại sư huynh, có thể nói chuyện của huynh và Tiêu Tử Vân với muội không?”

Đại sư huynh cười nói: “Muội muốn biết cái gì? Ta đây không biết thì thôi, biết thì sẽ nói hết.”

Sư huynh chưa bao giờ là người hay cười, da mặt lâu ngày không được co giãn nên mắt mắt ký ức, có nỗ lực cười thì cũng cổ quái, mà đại sư huynh cổ quái kiểu này ta không quen, ta không biết phải ứng đối ra sao.

Thế là ta đành thẳng thắn, nghiêm túc nói: “Tiêu Tử Vân không phải là người tốt.”

Huynh ấy cũng không phủ nhận, lại nở nụ cười, “Ta đã sớm biết rồi.”

Ta bị nụ cười của huynh ấy làm cho mờ mắt, rũ mắt xuống lại thấy con sâu lúc nãy ngo nguẩy thò đầu ra từ lá bắp cải, kìm không được chuyển đề tài: “Đại sư huynh, con sâu kia.”

Huynh ấy cũng học theo ta cúi xuống nhìn.

Ta hồi tưởng lại: “Chúng ta lúc nhỏ hình như từng bắt sâu rau thì phải.”

Huynh ấy cười cười nói: “Tất thấy đều đã vật còn người mất rồi, ta cũng không nhớ nữa.”

Ta nhất thời sượng mặt, ngượng ngùng nói: “Quên rồi cũng tốt.”

Trong lòng lại không nhịn được oán hận nghĩ: Trong toàn bộ cái vật còn người mất ấy, ta ghét nhất là huynh.

Nếu những kỷ niệm xưa cũ không làm huynh ấy động lòng được, ta chỉ còn cách tìm đường khác.

Vậy nên ta nói: “Huynh có biết sư phụ vì chuyện của huynh và Tiêu Tử Vân lo lắng đến nỗi qua một đêm đã bạc đầu rồi không?”

Huynh ấy thản nhiên nói: “Tóc sư phụ đen như đêm thâu ấy.”

Ta ghen hòng, nhìn bên mặt căng chặt của huynh ấy, im lặng xoay người rồi đi. Chỉ đáng tiếc mới đi được nửa chừng lại thấy sư phụ trốn sau lan can vung vẩy nắm tay với ta, ta thở dài bất đắc dĩ rồi lại quay về.

Tới bên cạnh đại sư huynh, thấy trên tay huynh ấy dư ra một cái lá rau, con sâu vừa nãy còn nhìn thật lâu đang ngo ngoe lăn lộn trên đó, hệt như một con mèo nịnh bợ.

Huynh ấy bỗng nhếch khóe miệng cười, hai ngón tay cầm lá rau bóp lại, bẹp một tiếng phụt ra thứ chất lỏng màu xanh. Ta sợ tới mức nhảy lùi ra sau một bước. Huynh ấy quay đầu nhìn ta: “Lần đầu tiên ta và Tiêu Tử Vân gặp mặt, tình cảnh cũng giống như thế này, bấy giờ cô ta mới tám tuổi, sư phụ mang cô ta về chơi, cô ta cũng như thế này bóp chết con sâu lông ta nuôi.”

Ta nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Con sâu huynh nuôi tên là gì? Muội từng nuôi một con chim họa mi, Bảo nhi đặt tên cho nó là Ô Nha, em ấy bảo muốn thử xem nếu cứ gọi nó Ô Nha, có khi nào nó sẽ quên mất mình là họa mi, từ từ biến thành màu đen hay không?”

Ta quả thật đã từng nuôi một con họa mi, Bảo nhi cũng quả thật gọi nó Ô Nha, nhưng trí tuệ như ta, vào lúc này lại kể chuyện ấy, đương nhiên là muốn khuyên giải sư huynh, để huynh ấy nhớ rằng huynh ấy bản tính là lương thiện, đừng vì một cô gái bóp chết mất sâu, mà hóa thân thành ma. Chính cái gọi là, chớ quên nguồn cội nha chớ quên nguồn cội.

Đại sư huynh quăng lá rau trong tay đi, nói: “Sâu lòng của ta tên là Đại Hiệp.”

Đại Hiệp bị cô gái yếu ớt bóp chết, còn có nỗi bi thương nào hơn thế không.

Đại sư huynh lại hỏi: “Về sau con họa mi ấy thế nào?”

Ta nói: “Sau thì nó có lẽ là không chịu được nổi sỉ nhục ấy, một lần muối mờ lòng đổi nước thì nó bay đi mất.”

Sự thật là, ta và Bảo nhi nuôi nó một tháng, thấy ngày ngày phải cho ăn cho nước uống rất phiền và chẳng thú vị gì, bèn mở cửa lồng ra, hi vọng nó bỏ nhà ra đi, nhưng cửa mở đến ba ngày, nó vẫn cứ ngoan ngoãn ở trong lồng ‘túy sinh mộng tử’*, ngay cả đầu cũng chưa hề thò khỏi lồng lấy một lần. Chúng ta oán nó bất hạnh, giận nó không tranh, cuối cùng cứng rắn lôi nó ra, thả lên trời xanh. Nhưng nó vẫn thình thoảng bay về, định bụng kiểm chút của bố thí từ chúng ta, chúng ta giữ vững tinh thần muốn nó tự lập tự cường mà cự tuyệt.

*sống mơ màng như say rượu

Đại sư huynh mỉm cười, nói: “Con họa mi ấy cũng coi như trinh liệt. Hồi đó ta thay Đại Hiệp báo thù, nên đánh nhau với Tiêu Tử Vân, đúng lúc ta ép cô ta vào tường định đánh thì cô ta bật khóc tu tu, ta mềm lòng thả cô ta ra, ai biết ta vừa nới tay, cô ta lợi dụng lúc ta quay người thì quét ta một cước, quật ngã ta xuống đất, rồi cầm thi thể của Đại Hiệp lên chà trên mặt ta, tới tận hôm nay ta vẫn có thể tưởng tượng ra cái cảm giác nhóp nhép ấy.”

Ta không kìm được mà đưa tay xoa xoa mặt, nói: “Huynh nói nhiều như vậy, hình như đều là điểm xấu của Tiêu Tử Vân, vậy sao hai người lại...”

Sao lại về cùng bè với nhau?

Huynh ấy nhún vai nói: “Ta cũng không biết nữa, cứ như vậy thôi.”

Ta quay đầu cầu cứu sư phụ trốn sau lan can, phát hiện ra ông ấy nghe chán quá, dựa vào lan can ngủ mất rồi.

Ta quyết tâm, hỏi trực tiếp: “Huynh có biết Tiêu Tử Vân vốn một lòng muốn gả cho Phạm Thiên Hàm không?”

Huynh ấy đáp: “Biết.”

Ta lại hỏi: “Vậy với tính tình của cô ta, huynh có thể khẳng định cô ta thật lòng yêu huynh sao?”

Huynh ấy lắc đầu đáp: “Không thể, cho dù năm đó muội vẫn là một cô bé, chớp chớp đôi mắt to muốn cùng ta đến thiên nhai, ta còn không thể khẳng định muội có phải đột nhiên nóng nổi hay không, huống gì là Tiêu Tử Vân.”

Ta đương nhiên là không phục, năm đó ta quả thực là ‘một mảnh băng tâm tại ngọc hồ’*, tâm tâm niệm niệm mong chờ huynh ấy sưởi ấm băng tâm ấy, ngờ đâu huynh ấy ra sức quăng tảng băng vào trong hồ, lạnh đến mức giữa trời đông tuyết giá ta kêu trời trời không đáp kêu đất đất không linh.

*Một câu trong bài Phù Dung lâu tổng Tân Tiệm của Vương Xương Linh

Hàn vũ liên giang dạ nhập Ngô

Bình minh tổng khách Sở sơn cô

Lạc Dương thân hữu như tương vấn

Nhất phiến băng tâm tại ngọc hồ

Dịch nghĩa: Mưa lạnh rơi khắp mặt sông trong đêm vào đất Ngô. Khi trời sáng tiễn khách chỉ có ngọn núi đất Sở trơ trọi. Nếu như bạn bè thân thích ở Lạc Dương có hỏi thăm, (thì xin đáp rằng lòng tôi đã thành) một mảnh lòng băng giá trong bầu ngọc rồi. (Trích: <http://www.hoasontrang.us>)

Đang lúc trầm mặc, lại thấy Khương Trần từ xa xa đi tới.

Ta đơn giản giới thiệu họ với nhau rồi hỏi Khương Trần: “Muội sang thăm tiếp Thanh minh thượng hà đồ à?”

Khương Trần lắc đầu đáp: “Hôm qua đã thăm xong rồi, mang về mới phát hiện nó lớn quá, chẳng biết nên đặt ở đâu, nên muội đốt nó rồi.”

Ta không thể không thừa nhận, xét về tu vi của tiêu sái, ta còn lâu mới theo kịp cảnh giới của Khương Trần.

Khương Trần ngồi xổm xuống, chăm chú tìm kiếm thứ gì đó trong vườn rau, miệng lầm bầm: “Thanh Thanh, Thanh Thanh con trốn đâu rồi?”

Ta cũng ngồi xuống, hỏi: “Muội đang tìm gì đấy?”

Cô ấy quay đầu lại nhìn ta, “Tỷ tỷ, tỷ có nhớ có hôm tỷ và Bảo nhi xui muối cho sâu rau ăn thuốc tăng trọng không?”

Chuyện xấu ta và Bảo nhi từng làm quá nhiều, quá tình không nhớ nữa, nhưng cô ấy khẳng định như vậy, ta chỉ có thể gật đầu.

Cô ấy nói tiếp: “Muội nghe theo kiến nghị của hai người, cho một con sâu ăn vào, sau thấy nó càng ngày càng lớn, có xu thế phá nát cả da ra, muối không nhẫn tâm, lại cho nó ăn thuốc giảm cân, tuy hai loại thuốc trộn lẫn với nhau khó tránh thương tổn thân thể, nhưng nó vẫn lớn lên mập mạp khả ái đến lạ, muội thấy nó là sâu mà lại kiên cường nhường ấy, cảm động vô cùng, liền nhận nó là con nuôi, đặt tên là Tàn Thanh, bình thường muội đều gọi nó là Thanh Thanh. Nhưng hôm nay chả biết Thanh Thanh lại chạy đâu rồi.”

Con sâu là Thanh Thanh, Thanh Thanh là con nuôi của Khương Trăn, nếu Thanh Thanh là con sâu mới nảy mắt mạng dưới ngón tay của đại sư huynh, vậy chẳng phải là Khương Trăn phải người đầu bạc tiền người đầu xanh ư?

Ta ngira đầu, chỉ thấy đại sư huynh lặng lẽ, tính bơ dưng chân khề khằng khề lá rau đang bọc thi thể Tàn Thanh ra sau người, che đi.

Lúc trước ta chưa biết Thanh Thanh, chỉ cảm thấy đó là một con sâu rau thôi, giờ đã biết tên của nó, nghe sự tích về nó, bắt đầu cảm thấy nó có máu có thịt, nhớ lại bộ dạng tròn vo lúc nảy của nó trong chiếc lá cũng thấy rất động lòng người. Lại nhìn sang hung thủ giết sâu Đoạn Triển Tu, càng thấy huynh ấy mặt mũi đáng ghét, táng tận lương tâm.

Khương Trăn vẫn thao thao gọi Thanh Thanh, ta nghe mà xót xa từng con. Người và sâu vĩnh viễn cách biệt, nó chết rồi, cô ấy vẫn chẳng hề hay biết; nó vĩnh viễn không trở về, cô vẫn còn chờ đợi; nó không kịp nói lời từ biệt, cô cũng không kịp nói tiếng yêu...

Ta lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, kéo Khương Trăn nói: “Thanh Thanh có lẽ đã tìm đến một thế giới bao la hơn rồi, nói cho cùng thì mảnh vườn rau này quá nhỏ, không đủ để thi triển hoài bão của nó. Biển rộng cho cá nhảy, trời cao mặc chim bay mà.”

Khương Trăn gật đầu nói: “Tỷ tỷ, Thanh Thanh là sâu, không phải cá cũng không phải chim.”

...Cảm ơn muội, muội không nhắc tỷ đây quả thật là không nhận ra.

Khương Trăn muốn tiếp tục tìm Thanh Thanh, ta liền kéo cô ấy vào phòng Bảo nhi tám nhảm.

Tối giờ thấp đèn, ta đi qua vườn rau, thấy Khương Trăn và đại sư huynh ở trong đó chuyện trò vui vẻ, tiếng cười duyên của Khương Trăn quanh quẩn trong vườn rau, dưới ánh trăng mềm mại như nước, ta phảng phất như nghe thấy tiếng thút thít lúc trầm lúc bổng của Thanh Thanh từ trong tiếng cười của cô ấy.

Ta xông tới, ta có bất lương thế nào chẳng nữa cũng không thể đứng nhìn cô ấy nhận giặc làm cha.

Khương Trăn không đợi ta mở miệng, đã kéo tay ta sung sướng nhún nhảy, ta không đành lòng phá nát sự hoan hỉ của cô, chỉ đành nhún nhảy với cô một hồi.

Dừng lại sau, cô ấy cười hơn hờ nói: “Đoạn đại hiệp tìm được Thanh Thanh cho muội rồi này, huynh ấy tìm Thanh Thanh về cho muội rồi!”

Ta nhìn sang đại sư huynh, trong tay huynh ấy là một cái lá rau, một con sâu xanh sẫm đang chậm rãi ngo nguẩy dưới ánh trăng.

Ta nghi ngờ nói: “Đây thật sự là Thanh Thanh à?”

Khương Trăn nhún mày, nói: “Muội cũng hơi nghi, Thanh Thanh có vẻ gầy đi, nhưng Đoạn đại hiệp nói tìm thấy nó trong vườn rau, mà sâu trong mảnh vườn này ngoại trừ Thanh Thanh, mấy con khác đều bị muội dùng thuốc đuổi đi hết rồi.”

Ta vô cùng khó hiểu, hỏi: “Tại sao lại đuổi mấy con sâu khác đi?”

Cô ấy đáp: “Muội sợ mấy con khác thấy nó béo, sẽ chế giễu nó, bắt nạt nó, giật thức ăn của nó.”

Cưng chiều! Đây là trần trụi cưng chiều trong giới người và trùng!

Cô ấy thật cẩn thận cầm lấy lá rau từ tay đại sư huynh, thâm tình nhìn con sâu trên lá, giơ ngón trỏ ra gãi gãi nó, than thở: “Mới mấy ngày không gặp, sao con lại gầy như thế này rồi? Là mẹ không tốt, lâu ngày không tới thăm con, con nhớ mẹ tới gầy cả người phải không nào?”

Ta nôn ọc một trận. Khương Trăn giật mình chớp lấy tay ta bắt đầu bắt mạch, lầm bầm tự nói: “Lẽ nào là có thai? Hoạt mạch hoạt mạch, ngàn vạn phải là hoạt mạch.”

Đại sư huynh cũng bị cô ấy dọa, bắt đầu khăn trương lên, ánh mắt lập lờ dán lên bàn tay cô ấy đang bắt mạch cho ta.

Ta cúi đầu nhìn thử, càng nôn kinh khủng hơn.

Hồi lâu sau, Khương Trăn thở dài nói: “Tỷ tỷ không phải có thai.”

Ta bình tĩnh gật đầu, vừa mới đầu ta còn thấy cô ấy ghê ghê, lúc sau nôn được lợi hại, cô ấy lại dùng cái tay sờ sâu róm túm lấy tay ta.

Khương Trăn móc một chiếc khăn nhỏ từ trong ngực ra, cẩn thận bọc cả cái lá và con sâu vào, khom người nói: “Tỷ tỷ, muội về phủ trước đây, muội quá Tiêu ca ca lại mất hứng. Muội còn phải giới thiệu con nuôi của muội cho chàng nữa.”

Ta nhìn khuôn mặt hân hoan của cô ấy, cuối cùng vẫn không nỡ nói ra chân tướng, đành gật đầu chào tạm biệt.

Khương Trăn vừa đi, ta liền găt đại sư huynh: “Lần này muội không tố giác huynh, nhưng lần sau sẽ không may mắn như thế nữa đâu!”

Đại sư huynh cúi đầu im lặng.

Ta bưng bưng tức giận đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nuốt Than

Sáng sớm hôm nay, Phạm lão phu nhân cùng Tiêu Từ Vân đến làm khách, mang theo một sọt đào làm quà. Cuối đông không phải là mùa đào chín, sọt đào này là Hoàng đế ban cho, nghe nói là của Tây Vực tiến cống, cực kỳ quý báu.

Ta trước nay kiên trì rằng mùa nào thì thức ấy, mùa hè nên quạt quạt hương bồ ăn dưa hấu, mùa đông nên mặc áo bông uống canh nóng. Cho nên sọt đào này, ta mười phần khinh thường.

Nhưng Phạm lão phu nhân gọi mọi người tụ tập trong sảnh, anh ăn một miếng tôi ăn một miếng cực kỳ náo nhiệt, ta đứng một bên xem mà thấy rất khó chịu. Thế là lẳng lặng giắt lấy quả đào trong tay Bảo nhi, bắt đầu gặm ăn.

Ta cảm thấy thật kỳ quái, quả đào này ai ai cũng ăn có vẻ ngon lành ngọt ngào lắm, tại sao vào miệng ta lại như ăn sáp thể. Bởi vậy ta nhỏ giọng hỏi người gần ta nhất là sư phụ: “Sư phụ, sao đào của mọi người trông có vẻ ngọt hơn của con vậy?”

Sư phụ gặm một miếng to, nói: “Cái tính quái gở của con, ta không đổi với con đâu.”

Sư phụ nói thế là bởi lúc nhỏ chúng ta cùng nhau hái quả đại ăn, rõ ràng là quả từ cùng một cây, ta cứ cảm thấy quả trong tay bọn họ ngọt hơn, luôn mê mẩn đòi đổi cho ta. Nhưng ta đã trưởng thành rồi, đâu còn cái tính trẻ con ấy nữa, nhưng mà quả của bọn họ thực có vẻ ngọt hơn thật.

Có lẽ là nghe thấy chúng ta nói chuyện, đột nhiên một quả đào từ đằng sau được đẩy tới trước mặt ta, ta quay đầu lại, Phạm Thiên Hàm thờ ơ nói: “Đổi cho nàng.”

Ta hớn hờ đổi lấy quả đào của chàng, cắn một cái, quả nhiên ngọt ngào mọng nước hơn của ta nhiều.

Ăn đào xong, mọi người tản đi. Ta ở lại uống trà với Phạm lão phu nhân và Tiêu Từ Vân, chuyện phiếm được nửa buổi, Tiêu Từ Vân đột nhiên lấy từ tay áo ra một bao bọc giấy dầu.

Ta khó hiểu nhìn cô ta, cô ta cười hiền lành nói: “Đây là thuốc bồi bổ thân thể, nghe nói phụ nữ uống rồi sẽ dễ thụ thai.”

Ta thật bất đắc dĩ, ‘lão sinh nói chuyện thường’* cũng nói lâu quá rồi, lão sinh cũng ngán rồi một rồi, sao bọn họ vẫn nói không biết chán vậy? Thêm nữa, ta có điên mới uống thuốc Tiêu Từ Vân đưa cho.

*ý chỉ những lời nhảm tai

Ta hồ hững nhận thuốc, nói một tiếng cảm ơn.

Bọn họ ở lại phủ dùng cơm trưa, ăn xong Phạm lão phu nhân sốt sắng muốn ta lấy thuốc uống trước, ta không biết làm sao, chỉ đành kêu Bảo nhi cầm thuốc đi sắc.

Bảo nhi vào lúc máu chột vẫn khá là thông tuệ, lúc nàng bê thuốc về thì nhỏ giọng nói với ta: “Tiểu thư, em đã đổi thành Thanh Bô Lương* cho người rồi.”

*một loại canh giải nhiệt vào mùa hè

Ta cầm bát lên đang định uống, Tiêu Từ Vân bỗng nhiên nhú mày lên nói: “Tẩu tẩu hãy khoan. Ta thấy mùi hình như hơi lạ.”

Ta nghe vậy rất sợ cô ta lại làm khó Bảo nhi, bèn giả vờ không nghe thấy, cấp tốc uống hết xuống, nước thuốc nóng bỏng như nham thạch núi lửa trượt qua miệng ta, trượt vào cổ họng ta, làm họng ta nóng như có lửa đốt, nhoáng cái đã lao lệ tung hoành.

Phạm lão phu nhân kinh hoàng hét lên một tiếng, xông qua giật lấy cái bát của ta, nhưng bát vào đến tay bà cũng đã rỗng tuếch, ngay cả bã ta cũng nuốt hết.

Bà cầm bát trong tay, luống cuống đổi qua đổi lại, miệng vừa lầm nhảm: “Con bé xúi quẩy này, nóng vậy sao lại uống chứ, bỏng tới rồi, bỏng hồng rồi.”

Ta và Bảo nhi cuống tay cuống chân vội quạt vào miệng ta, trong lúc bận bịu vẫn tranh thủ liếc Tiêu Từ Vân một cái, sắc mặt của cô ta đầu tiên là thất vọng, sau là ngẩn ra, cuối cùng là vẻ nhíu mày rất lo lắng, đương nhiên, là đã trù ra khóe miệng khê nhếch lên của cô ta.

Phạm lão phu nhân sáp lại gần, đẩy Bảo nhi ra nói: “Đề ta.”

Sau đó... Bà trùng trùng lo lắng, hướng miệng ta thổi một hơi, rồi tựa như dỗ em bé nói: “Không đau nha.”

Thái dương ta nhanh chóng tụ lại một giọt mồ hôi, chậm chậm trượt xuống.

Ta đảo con ngươi nhìn sang Bảo nhi và Tiêu Từ Vân, bọn họ há hốc mồm, phảng phất như cũng bị Phạm lão phu nhân thổi cho một hơi.

Phạm lão phu nhân tiếp tục thổi gió vào miệng ta, ta cứng đờ tại chỗ, miệng đầy mùi cá, bữa trưa nay bà đặc biệt thích ăn mâm cá lư hấp kia...

Thời gian tích táp tích táp, lòng ta răng rắc răng rắc.

Vất vả lắm Phạm lão phu nhân mới thổi đủ, vỗ đầu ta mà rằng: “Ta thấy vẫn nên mời đại phu tới xem một chuyến mới được.”

Ta khóe mắt rung rung, sao mẹ không nói sớm nói sớm nói sớm nói sớm, mẹ thổi làm gì mà nhiệt tình nhiệt tình nhiệt tình nhiệt tình thế.

Khương Trần được mời đến, cô ấy xem xét miệng ta sau một lúc lâu, rồi chắc chắn làm kỳ: “Tỷ tỷ, tỷ đây là nuốt than sao?”

Ta có khổ khó nói, cứ ừm à không nói được một câu hoàn chỉnh.

Khương Trần già không ít thảo dược hiếm lạ cổ quái nhét vào miệng ta, nhưng ta chẳng hề sợ hương vị của mấy thứ thảo dược đó, bởi vì ta đã chẳng nếm ra được gì nữa rồi.

Phạm lão phu nhân đau lòng mang theo Tiêu Từ Vân về phủ, bà nói ngày mai lại tới thăm ta, ta lắc đầu, bà lại nói Thiên nhi con không cần lo mẹ một đầu, là mẹ hại con. Ta lại lắc đầu, con đang cầu xin mẹ đừng tới gây vò con nữa. Bà lại nói Thiên nhi mẹ biết con khéo hiểu lòng người, lúc trước đều là mẹ hiểu lầm con, sau này mẹ sẽ thương yêu con.

Ta không lắc đầu nữa, bi thương nhìn bà đi xa, vỡ tuồng mẹ chồng nàng dâu đại hòa giải này ta hát đến đâu cả cổ họng, đau như lửa đốt ấy.

Khương Trần nghe Bảo nhi nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn xong, rất là nghĩa phần điền ung, nói cô ấy muốn đọc câi Tiêu Từ Vân để báo thù cho ta.

Bảo nhi hỏi cô: “Không phải cô nói cô không có thuốc hại người à?”

Khương Trần nói: “Thứ thuốc khiến người ta không thể lên tiếng này chế ra là để cho những đào kép không muốn bán giọng mình nữa.”

Bảo nhi: “...Tính cô lợi hại!”

Bảo nhi dẫn Khương Trần đi xem thuốc Tiêu Từ Vân mang tới, mang về một tin tức khiến ta đau đớn muốn chết, thuốc ấy chỉ là phương thuốc bỏ thuốc tủy mà thôi.

Một khi bị rắn cắn, mười năm sợ thừng cỏ, Phạm gia thiếu phụ, nhà người thân hồn nát thần tính như thế là vì cái gì!

Qua không lâu, chẳng biết là ai đi tìm Phạm Thiên Hàm đang ở ngoài làm việc về, chàng nhìn chăm chăm ta hồi lâu, thờ dài nói: “Có đau không?”

Ta rung rung nước mắt không ngừng gật đầu.

Chàng hừ giọng: “Đau là được, đau mới nhớ kỹ.”

Ta bậm môi vờ oan khuất. Chàng lại nói: “Này lại giống như hai miếng thịt lợn hun khói hảo hạng.”

Người này từ bao giờ đã luyện thành chua ngoa cay độc thế chứ?

Bữa tối ta không cách nào ăn được, Phạm Thiên Hàm sai người nấu cháo, ta thổi lạnh từng muỗng một rồi mới ăn, vừa ăn vừa nhe răng nhếch miệng.

Phạm Thiên Hàm ở bên nói mát: “Có đủ nóng không? Có cần lại hâm lại không hả?”

Ta gian nan nuốt cháo xuống, ề a mấy tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

Chàng liếc ta bằng nửa con mắt, “Không phục?”

Bảo nhi thấy ta đáng thương, vội ra hòa giải, đoạt lấy cái bát trong tay ta nói: “Tiểu thư, em dứt cho người ăn sẽ nhanh hơn chút.”

Nàng múc một thìa cháo, nhét luôn vào miệng ta. Nước mắt ta chảy ròng, bỗng chết lão nường rồi.

Bảo nhi vỗ vỗ vai ta, nói: “Tiểu thư, đừng khổ sở, cô gia trêu người thôi.”

Ta vốn đang liều mạng hà hơi cho tán nhiệt, bị Bảo nhi vỗ một cái như thế, thở không ra hơi, suýt tí nữa gục luôn.

Phạm Thiên Hàm ngăn bàn tay đang vỗ chường vào ta của Bảo nhi, cầm lấy cái bát trong tay Bảo nhi, dùng thìa khuấy cháo trong bát.

Bảo nhi bị cách ly một bên, nhìn Phạm Thiên Hàm khuấy cháo, nàng bắt mắt lâu bầu: “Lại khuấy nữa thì nguội mất...”

Ta...

Phạm Thiên Hàm đưa cháo đã nguội qua, ta lắc đầu ý bảo ta không có khẩu vị, chàng trùng ta một cái, ta im thin thít cầm lấy, im thin thít ăn xong, im thin thít đem bản chất nhất cáy của mình biểu hiện đến cực kỳ nhuần nhuyễn.

Buổi tối, bôi miệng đau lợi hại, ta ngủ không an ổn, cứ mơ thấy mình bị ép phải nuốt than, uống dầu sôi. Vừa rên rĩ tỉnh lại, Phạm Thiên Hàm liền nhét một đồng thảo dược vào miệng ta, đợi ta bình tĩnh lại, chàng lại móc thảo dược từ miệng ta ra. Cứ lặp đi lặp lại như thế, cho đến lần cuối ta tỉnh lại, trời đã hừng sáng, Phạm Thiên Hàm tựa vào đầu giường ngủ gật, trong lòng còn ôm một hũ thuốc được giả.

Ta đẩy đẩy chàng, chàng mơ màng móc trong hũ ra một vốc thảo dược rồi nhắm miệng ta nhét vào.

Ta tránh đi, khăn khăn nói: “Thiếp..đã khá hơn rồi.”

Giọng nói của ta nhất thời tràn ngập sự tang thương của năm tháng, sự vô thường của nhân sinh, sự mờ mịt của tương lai, cũng coi như là một chất giọng rất có lớp lang.

Chàng hơi thanh tỉnh một chút, hỏi: “Đã nói ra tiếng được rồi à?”

Ta gật đầu, dùng cái giọng “năm tháng như đao, đao đao cắt vào người” ấy nói: “Chàng nằm xuống ngủ một lát nhé?”

Chàng lắc đầu nhìn ra ngoài, nói: “Không cần, ta lên triều sớm.”

Ta có chút áy náy, nói: “Vất vả cho chàng, cả đêm không ngủ sao?”

Chàng lờm ta một cái, nói: “May mà nàng còn biết tự hiểu lấy, lần sau nếu muốn làm chuyện ngu xuẩn như này nữa, kính nhờ hãy nghĩ cho kỹ đã.”

Ta bị mắng đến xám xịt mặt mày, ngượng nghịu lấy lòng: “Thiếp tiễn chàng ra cửa nhé?”

“Không cần đâu.” Chàng vừa đáp vừa xuống giường mặc quần áo.

Ta vui vẻ nhẹ nhõm, lật người định bụng ngủ tiếp, cả đêm qua đều không ngủ ngon, thật sự là mệt chết người.

Ngủ đến khi trời sáng rõ thì bị tiếng gào to của Bảo nhi đánh thức. Dựng tai lên nghe:

Bảo nhi: Sao người lại xông vào khuê phòng của tiểu thư?

Nam tử: Ta nghe nói nàng bị thương, riêng tới xem một chút, xem chút thôi là được rồi.

Bảo nhi: Bạch Nhiên, tuy tiểu thư là người sáng khoái, bình thường cũng không câu nệ tiểu tiết, không giữ phụ đạo*, nhưng người còn chưa thức dậy, người vạn vạn không thể vào phòng người được.

*chuẩn mực đạo đức của người phụ nữ

Ta... bình tĩnh đứng dậy, tìm một bộ quần áo cực kỳ giữ phụ đạo mặc vào, nói: “Bảo nhi, đưa hần ta vào đi.”

Ngoài cửa truyền tới tiếng Bảo nhi: “Người là kẻ nào? Sao lại ở trong phòng tiểu thư?”

Bạch Nhiên nói: “Nghe ra là giọng đàn ông, lẽ nào Thiên nhi vụng trộm với gã nào? Nàng vụng trộm mà lại không ưu tiên chọn ta, thật không có nghĩa khí.”

Ta đập bàn một cái, định quát lên mấy tiếng, đáng tiếc giọng phát ra lại yếu ớt như ta thật có vụng trộm với đàn ông vậy, “Hoặc là lăn vào đây, hoặc là rút xa chút.”

Cửa chậm chậm mở ra, đầu Bảo nhi và Bạch Nhiên một trên một dưới chồng lên nhau cùng thò vào, đồng thanh nói: “Trêu người thôi.”

Ta quay về phía bọn họ thè đầu lưỡi đã trải qua nước sôi lửa bỏng của mình, tự thấy vô cùng đáng yêu. Bọn họ lại lộ vẻ mặt gặp phải quỷ, ta chỉ xem như bọn họ ít thấy cảnh đời, cũng không tính toán chi li gì với họ.

Bạch Nhiên mang một bình thuốc cho ta, bình sứ màu xanh lam, thân bình phủ men có một gốc thủy tiên, rất thú vị. Hắn nói thuốc này cam lộ gì đó, dùng thảo dược gì đó trộn nước gì đó, rồi ngao chế bảy bảy bốn chín ngày mà thành. Niềm đam mê với bảy bảy bốn chín này trên giang hồ quả thật là cực kỳ cổ chấp nha.

Ta ngậm một ngụm cam lộ gì gì kia, lành lạnh, cũng chẳng có gì ly kỳ lắm.

Đến bữa trưa ta phát hiện cháo nhạt, bèn kêu Bảo nhi thêm chút muối ăn, Bảo nhi run run tay hỏi: “Tiểu ... tiểu thư, người có thể ném được vị rồi ạ?”

Ta gạt mình, phải ha.

Khương Trần không hiểu biết được tin tức từ đâu, vội vàng tới, nghe được thuốc của Bạch Nhiên làm ta nhanh chóng khôi phục vị giác, cô ấy đau khổ muốn chết. Cô ấy cầm cái bình cam lộ nghiền cứu một hồi lâu vẫn chẳng nghiền cứu ra nguyên do gì, cuối cùng thở dài một cái, nói: “Nếu đã sinh Du sao còn sinh Lược!”

Bảo nhi ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Thần y à, thật không biết làm sao mà cô còn có mặt mũi trị độc cho Bạch Nhiên chứ.”

Khương Trần xấu hổ, cúi đầu không nói.

Về cái sở thích không biết mệt mỏi, nắm bắt mọi cơ hội bắt nạt Khương Trần này của Bảo nhi, ta quả thực là vui gặp này thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Bịt Mặt

Phạm lão phu nhân bà ấy yêu ta.

Ta kinh hoàng.

Có lẽ là sự tích dừng cảm uống canh nóng hôm ấy của ta đã làm cảm động Phạm lão phu nhân, từ đó bà đối xử với ta phải gọi là dốc hết tim can, cách năm ba bận lại tới kéo tay ta nói mấy câu, từ mua một tấm vải thượng hạng để may quần áo cho ta, cho tới Phạm Tề tướng đêm hôm qua bảo đao chưa lão, càng già càng cường tráng, ôn tồn với bà một phen, tóm lại là biết gì là nói nấy, đã nói là nói hết.

Bà quần lấy ta đến giọt nước cũng không lọt, ngay cả cơ hội hướng Khương Trần đòi thuốc để tự độc mình điếc cũng không tìm nổi.

Mấy ngày này, ta nghiêm trọng hoài nghi Phạm lão phu nhân có phải quân cờ do Tiêu Tử Văn phái tới tách ta ra, để tiện cho cô ta xuống tay với Phạm Thiên Hàm không nữa, chẳng lẽ ánh sáng lấp lánh trong mắt quân cờ này quá thành khẩn, khiến âm mưu luận của ta chung quy cũng không thể đứng vững.

Hôm nay, Bảo nhi vừa sớm đã tới gõ cửa, nói Phạm lão phu nhân đang ở đại sảnh chờ ta, ta nhìn sang Phạm Thiên Hàm vẫn đang nằm bên cạnh mình, bà ấy còn sớm hơn cả người phải vào triều sớm nữa đấy...

Ta lẽ mề bề khỏi giường, lúc trèo qua người Phạm Thiên Hàm còn lấy đầu gối thúc chàng vài cái, chàng nằm dí trong chăn, cười sung sướng khi thấy người gặp nạn.

Trời mới gần sáng, ta nhập nhèm hai mắt, sờ soạn đi ra đại sảnh. Vào tới sảnh, Phạm lão phu nhân đang buồn chán gõ bàn trà, thấy ta tới thì lập tức nhảy lên, kéo ta nói: “Thiên nhi, sớm thế này, mẹ quấy quả tới con rồi?”

Ta xóc lại tinh thần, cười đáp: “Đâu có ạ, ngày mới tính từ rạng đông, là Thiên nhi làm biếng, ngủ muộn thôi.”

Bà cười mím mím nói: “Quả đúng là đứa bé hiểu chuyện, mẹ lớn tuổi ngủ ít, không ngủ được liền muốn kéo ai đó nói chuyện, mà tính cha con và Tử Văn lại tẻ ngắt, ta bèn sang tìm con, con sẽ không trách mẹ chứ?”

Ta cười lấy lòng: “Con vui sướng còn không kịp nữa là...”

Ta quả thật lá mặt lá trái, mặt dày vô si đến đáng phong tạo cực rồi.

Thế cho nên... Phạm lão phu nhân vừa kéo ta vừa kê trọn một canh giờ về tình sử của bà và Phạm Tề tướng, trong khoảng thời gian đó Bảo nhi đã thêm

ba lần trà, Lý tổng quản đã hai lần hỏi có muốn dùng bữa sáng chưa...

Ta nghe đến ù cả hai tai, dờ dẫm cả hai mắt, hận không thể vung gậy đập bản thân mình bất tỉnh luôn.

“Tiểu thư, không được rồi rồi không được rồi rồi.” Bảo nhi lao vào như gió xoáy, đụng vỡ cái bình hoa Phạm Thiên Hàm âu yếm nhất, xoảng một tiếng vỡ nát trên sàn.

Bảo nhi sợ ngẩn ra tại chỗ, lồm bồm nói: “Đây là bình hoa cô gia thích nhất... cô gia sẽ mắng em mất...”

Ta an ủi nàng: “Lấy sự hiểu biết của ta với Thiên Hàm, chàng không làm thế đâu, mẹ, mẹ nói có phải không?”

Phạm lão phu nhân gật đầu nghiêm túc nói: “Con ta trạch tâm nhân hậu, nó cùng lắm là giết người để chôn cùng cái bình hoa này thôi.”

Phạm lão phu nhân làm người hiểu đạo lý như thế, ta còn ghét bỏ bà, ta có tội.

Bảo nhi bị Phạm lão phu nhân dọa đến mặt trắng bệch ra, ta vô cùng vừa lòng, hỏi nàng: “Em vừa nãy hô hào cái gì đấy?”

Nàng chớp đôi mắt to hai cái, mắt một lúc lâu mới nói: “A... đúng rồi đúng rồi, đại sư huynh đánh nhau với người ta rồi.”

“Đánh nhau với ai?” Phạm lão phu nhân bùng bùng hứng khởi hỏi.

Bảo nhi lắc đầu nói: “Không biết ạ, người bị mất.”

Ta nhảy bật lên ba thước, lão thân tung hoành giang hồ mấy chục năm, còn chưa từng thấy qua bị mất hiệp đây...

Thế là, ta cùng Phạm lão phu nhân theo Bảo nhi tới đình viện, trốn sau lan can nhìn bị mất hiệp, bị mất hiệp kia rất chuyên nghiệp, hẳn không chỉ là bị mất hiệp, hẳn còn là hắc y hiệp, ẩn lý thuyết, áo đen này là áo dạ hành, mà áo dạ hành nếu đã gọi là áo dạ hành, ít ra cũng phải đi đêm chứ, hẳn ta giữa ban ngày ban mặt lại mặc ra ngoài, không sợ người ta cười cho.

Bảo nhi kỳ quái hỏi ta: “Sao chúng ta phải trốn vậy ạ?”

Phạm lão phu nhân khinh thường nói: “Đánh không lại, chúng ta đương nhiên phải trốn chứ sao.”

Bảo nhi kỳ vọng liếc nhìn ta, trong mắt trong lòng nàng, ta là một dũng giả, sao có thể tham sống sợ chết như thế, nếu đã trốn thì nhất định có lý do quang minh chính đại, chính khí凛 nhiên rồi.

Ta thân nhiên nghênh đón ánh mắt nàng, nói: “Mẹ nói rất đúng.”

Không biết tại sao, hai người đang đánh nhau trong sân đã dừng lại, mỗi bên cầm một thanh kiếm lạnh lùng đứng đối mặt nhau.

Phạm lão phu nhân ghé sát vào tai ta nhỏ giọng hỏi: “Sao bọn họ lại bất động?”

Ta đáp: “Con không biết.”

Bà dòn ép: “Sao con lại không biết? Con chê mẹ dông dài không nói cho mẹ đúng không? Hay là chê mẹ kiến thức nông cạn?”

...Ta chỉ phải nói: “Có lẽ bọn họ đang đấu khí trảng.”

“Khí trảng gì cơ?”

“Người có nội công cường đại thì trên người có thể phát ra một luồng khí.”

“Cái khí đó có chỗ nào hơn người?” Phạm lão phu nhân bày ra cái vẻ thiếu nữ ngây ngô.

Ta đáp: “Lấy khí bức người, có tác dụng dọa nạt thôi.”

“Sao có thể chỉ đơn giản vậy được? Thiên nhi, con nhất định là giấu diếm không muốn cho mẹ biết phải không?”

Ta hít sâu một hơi, nói: “Luồng khí ấy một khi vận hành, nhẹ thì trong vòng trăm bước, cả người lẫn vật không thể tới gần, nặng thì trong vòng mười dặm, cỏ cây không sống nổi.”

“Thiên nhi.” Phạm lão phu nhân khề khàng nói: “Con nói khoa trương quá rồi nha.”

“...”

“Ai nha, đừng ồn đừng ồn, lại bắt đầu đánh lên rồi.”

Ta vốn định quay đầu xem, vừa quay đầu, lại liếc thấy dưới lan can của cả dãy hành lang đều có người trốn, Lý tổng quản mang nam nữ già trẻ toàn phủ,

cùng nhau đi xem náo nhiệt.

Ta cân nhắc rồi lại cân nhắc, hỏi Phạm lão phu nhân: “Mẹ ơi, chúng ta có nên đi tìm sư phụ hoặc Phạm Thiên Hàm về, hay là báo quan không?”

Phạm lão phu nhân nói: “Có gì hay mà báo, hai người này đâu có đánh nhau, rõ ràng là đang tán tỉnh.”

Ta sững sờ, hóa ra Đại sư huynh còn có sở thích này? Sáng mai phải đem Bạch Nhiên giới thiệu cho huynh ấy, lấy thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp của Bạch Nhiên, mặc áo đen vào nhất định là càng thêm tiêu hồn phế cốt, chẳng là với dung nhan của hần mà che mặt thì thật đáng tiếc, nếu Đại sư huynh thật sự thích cái cảm giác thân bí ấy, thì kêu hần ta buộc mạng che mặt, mạng che này tốt nhất là màu hồng, theo hơi thở phun ra lúc hần nói sẽ hơi hơi nhấc lên, dung mạo tuyệt mỹ của hần dưới sa mỏng như ẩn như hiện... Ác, thật khiến người ta hồn xiêu phách lạc à nha.

Bảo nhi nghe thấy thế hỏi: “Lão phu nhân, chẳng lẽ người cảm thấy Đại sư huynh là đoạn tụ? Hoặc là song tụ?”

Phạm lão phu nhân nghi hoặc nói: “Cái gì là song tụ?”

Bảo nhi nói: “Có cái gọi là, thế gian ký đắc song toàn pháp, bắt phụ nữ lai bắt phụ nam”**

*Câu này chắc được xào lại từ “Thế gian an đắc song toàn pháp, bắt phụ Như Lai bắt phụ khanh.” Ý Bảo nhi mình nghĩ là thế gian này có một biện pháp song toàn, có thể chơi bởi được với cả nam lẫn nữ :)

Phạm lão phu nhân búng tỉnh ngộ: “Là đoạn hay là song ta cũng chẳng biết, nhưng người bị mặt kia rõ ràng là nữ mà.”

Nghe thế ta vô cùng sùng bái, người bị mặt trước mặt bao bọc như cái bánh tét mà bà ấy vẫn có thể phân biệt trổng má, lẽ nào đôi mắt già nua của bà có khả năng thấu thị? Nghĩ tới đó, ta không kìm được mà đưa tay lên che ngực, ôm lấy chính mình, trước ngực ta có một vết đỏ, tôi qua Phạm đại nhân nhất thời hứng lên cần, không thể để lão thái thái cổ quái này nhìn thấy mới được.

Bảo nhi hỏi bà: “Lão phu nhân, sao người lại nhận ra người đó là nữ được?”

Phạm lão phu nhân đắc ý cười: “Người xem cô ta xuất chiêu, tuy nhanh độc chuẩn không khác nam tử, nhưng chung quy không thoát được thói quen của nữ tử, tí như trước khi cô ta xoay người xuất chiêu sẽ không trực tiếp xuất chiêu, mà vô thức lắc eo trước đã mới xuất chiêu.”

Ta bắt đầu tỉ mỉ quan sát, kẻ bị mặt kia quả đúng như bà nói, thỉnh thoảng sẽ lắc hông, sẽ có lan hoa chi*... Lực quan sát của lão thái này quả không phải người thường.

*Ngón cái và ngón giữa chụm lại, ba ngón kia hơi mở ra, giống Bò Tát ấy :)

Vì thế ta hỏi: “Mẹ, người quan sát tinh tế đến vậy, có từng học võ không ạ?”

Phạm lão phu nhân lắc đầu nói: “Không, ta chả có hứng thú gì với tập võ cả.”

Ta có chút thất vọng, Ngờ đâu bà lại nói: “Thiên Hàm chưa nói cho con nghe à? Cha ta là thủ lĩnh sơn tặc, ta xuất thân sơn trại, tự nhỏ thấy rất nhiều người tập võ, thấy nhiều hiểu rộng, thấy nhiều hiểu rộng.”

Ta cẩn thận quan sát sắc mặt bà, cảm thấy bà không giống như đang lừa ta, bèn nói: “Mẹ, mẹ... xuất thân đến... đến hào khí như vậy, sao lúc trước lại để bụng xuất thân của con?”

Bà nói một cách đương nhiên: “Lúc trước ta cũng bị hoành hợ như thế, không hoành hợ con, sao ta cân bằng lại được? Không hoành hợ con, sao con biết sự đời gian nan?”

“...” Lặng đi một lúc, ta nói: “Cảm ơn nỗi khổ tâm của mẹ.”

Bà từ ái nói: “Không có gì, không có gì.”

Lòng ta như nước lặng, nước lặng tựa như gương, hoa trong gương trắng dưới nước, trắng tròn hoa đẹp, người tốt mệnh không dài...*

*NV: Ta tâm như chỉ thủy, thủy bình như kính, kính hoa thủy nguyệt, nguyệt viên hoa hảo, hảo nhân bất trường mệnh (từ cuối câu này là từ bắt đầu câu tiếp)

Lúc sau, Đại sư huynh và kẻ bị mặt kia đánh rồi đánh ra ngoài phủ, ba chúng ta thương thảo hồi lâu, quyết định là không nên đi theo. Bởi vì sắp tới giờ cơm trưa, vẫn là ở lại chờ ăn trưa đã, để tránh lỡ mất giờ ăn cơm.

Dùng bữa trưa xong Đại sư huynh mới trở về, đối với việc chúng ta không để dành cơm nước cho mình, huynh ấy cực kỳ để bụng, kiên trì không chịu nói cho chúng ta kẻ bị mặt vừa này là ai.

Ta nghĩ đó hoặc là Tiêu Tử Vân, cái trò chơi khuê phòng đòi ra tận ngoài khuê phòng mà hai người họ ham thích này quả không thể nói với người ngoài, hoặc giả đó là tình nhân của Đại sư huynh, xét thấy trình độ buru hần của nguyên phối Tiêu Tử Vân, vẫn là nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện.

Sự tình cứ vậy mà bị bỏ mặc, đối với việc không liên quan tới mình, ta trước nay vô cùng hứng thú, nhưng nếu dính dáng tới hạng người giết người không chớp mắt như Tiêu Tử Vân, ta vẫn là tránh được thì tránh.

Tối đến ta kể chuyện ban ngày cho Phạm Thiên Hàm, đặc biệt cường điệu ta nhẫn nhục chịu khổ ra sao để khuyên Phạm lão phu nhân và Bảo nhi đừng nên đi giúp vui, sa chân vào nước đục. Chẳng khó được khen ta mấy câu, ta càng cảm thán chính mình quả thật là biết co biết duỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đối Chất

Bảo nhi người này vô sỉ, là thật sự vô sỉ.

Nàng trước mắt bao người đựng bể bình hoa Phạm Thiên Hàm yêu nhất, lại trước mắt bao người giả họa cho ta, quả thực là đề tiện hạ lưu vô sỉ trong con mắt bao người.

Chuyện ấy là thế này, ta đem cái bình hoa vỡ đó đổi thành hàng nhái, hai ngày sau, Phạm Thiên Hàm đột nhiên hỏi đến, Bảo nhi ở một bên lễ thẳng khí hùng nói thứ đồ dỏm đó là do tiểu thư thế vào.

Ta ở bên cạnh định giải thích, Bảo nhi chặn ngang, nói: “Tiểu thư, bình hoa giả này có phải là người mua về không?”

“Phải.”

“Lúc người mua bình giả em có khuyên người hay không?”

“Có.” Nhưng lúc đó nàng khuyên rằng ta nên mua cái bình giả giá rẻ hơn kia cơ...

“Bình hoa này có phải do người đổi vào không?”

“Phải.”

“Lúc đó có phải em không muốn đồng lõa với người hay không?”

“Phải.” Nàng ngai bình hoa quá nặng, không muốn xuất lực ra chuyển.

“Vậy chẳng phải được rồi. Cô gia ngài đừng trách mắng tiểu thư, người chỉ sợ ngài tức giận thôi.”

Phạm Thiên Hàm liếc nàng một cái, duỗi tay vò vò đầu ta, nói: “Nếu Bảo nhi đã xin xỏ thay nàng, ta liền tha cho nàng lần này.”

Ta há mồm định biện giải, chẳng lại vỗ vỗ lưng ta nói: “Ta ra ngoài một chuyến, đừng đập nát đồ của ta nữa đấy.”

Bảo nhi cười đến cực tiểu nhân.

Ta trừng mắt với Bảo nhi, rồi lại trừng Phạm Thiên Hàm một cái, thật muốn đem lòng của nàng ta, lòng của chàng ta, xuyên thành xâu, nướng thành xiên thịt dề.

Phạm Thiên Hàm trước khi ra ngoài còn quăng lại một câu: “Bảo nhi, nói dối có thể, nhưng lần sau nếu để một mình tiểu thư chuyển vật nặng, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Nụ cười đắc ý của Bảo nhi cương ở trên mặt.

Thần ơi, đây chính là thứ trên giang hồ đồn đại đã lâu – một chiêu chế địch.

(❖ ◡ ◡)

Lúc Phạm Thiên Hàm về phủ thì ta đang dán hồng bao.

Sắp tới cuối năm, tuy rằng phủ Tướng quân ngày thường khiêm nhường vắng vẻ đến ly kỳ, nhưng cuối năm vẫn lục tà lục tục thu được không ít lễ, trên cơ bản đều là mấy thứ đồ cổ quý hiếm, ta xem thấy Lý tổng quản một bên chuẩn bị lễ ăn tết còn phải vừa ghi sổ lễ vật và quà đáp lễ, bận đến mức khóa đầu mọc lơ thơ không có mấy cọng tóc của ông ta đã gần biến thành đất trọc mắt rồi, liền có lòng tốt đỡ đàn một tay, chỉ là vội quá lại loạn, ta làm bể mất con ngựa lưu ly Chu Thượng thư tặng, nghiền mực cổ Lâm học sĩ đưa, chén dạ quang do Triệu Ngự sử tặng...

Lý tổng quản giận tới giờ chân, ông ấy vốn định biểu diễn màn nộ phát xung quan, nhưng mấy cọng tóc của ông ta quả thật là thể đan lực bạc, khó thành

đại khí.

Kỳ thật ta cũng rất khổ sở, ta nguyên bản là định theo nguyên tắc, dùng ngựa lưu ly của Chu Thượng thư tặng lại cho Lâm Học sĩ, dùng nghiên cổ của Lâm Học sĩ tặng lại cho Triệu Ngự Sử, lại dùng chén dạ quang của Triệu Ngự sử tặng cho Chu thượng thư...

Ta hướng Lý tổng quản biểu đạt nỗi khổ lòng ta, ông ta lại thu hồi công tác quản lý quà lễ và đáp lễ của ta, ta cảm phần không thôi, suýt nữa đánh ông ta, cuối cùng ông ta thỏa hiệp, để ta giúp bỏ phong bì ít bạc vụn mừng tuổi năm mới cho già trẻ trong phủ.

Cho nên ta cắt rất nhiều giấy đỏ và dây màu, giấy đỏ dùng để bọc bạc vụn, dây màu dùng để xâu tiền đồng treo ở chân giường. Vốn hôm qua ta đã sai người đặt tiền đồng ở chân giường mỗi phòng, nào ngờ hôm nay mọi người ồn ào nói rằng tiền đồng dưới chân giường đã không cánh mà bay.

Kính qua sự điều tra cẩn thận, nghiêm hình tra khảo của ta, Bảo nhi đã thừa nhận là nàng lấy dưới sự xúi giục của sư phụ, bọn họ mỗi người một nửa, Bảo nhi cầm đi mua bánh bao hấp, sư phụ cầm đi mua hạt giống rau...

Phạm Thiên Hàm thuận tay áng chừng hồng bao ta đã dán xong, hỏi ta: “Bạc trong mỗi bao đều giống nhau?”

Ta gật đầu.

Chàng lại nói: “Cho Lý tổng quản cũng giống vậy?”

Ta lắc đầu, tranh công đáp: “Hồng bao của Lý tổng quản thiếp cho thiếu một ít, với con người của Lý tổng quản, cho nhiều là sỉ nhục ông ta, cho ít một chút mới thể hiện được chúng ta coi ông ta là người một nhà.”

Phạm Thiên Hàm tròn mắt há mồm.

Ta vỗ vai chàng nói: “Thiên Hàm, chàng thật không hiểu thiếp rồi, thiếp chỉ đùa với chàng thôi.”

Chàng mặt lạnh tanh nhìn ta hồi lâu, sau đó lắc đầu thờ dãi đi mất.

Dán hồng bao xong chẳng còn việc gì làm, ta bèn đi quấy Phạm Thiên Hàm, chàng nghiêng đầu liếc ta một cái, tiếp tục xem công văn của mình, ta thấy chán quá, liền chuẩn khỏi phòng đi tìm sư phụ, Bảo nhi.

Ra tới đình viện, lại gặp phải Tiêu Tử Vân.

Ta lâu rồi không một mình gặp cô ta, nhất thời không biết nên giả đồ xỏi lời hay giương cung bạt kiếm nữa, ngược lại cứ dờ ra tại chỗ, cô ta từ từ đi về phía ta, cười dịu dàng nói: “Tầu tầu.”

Thế trận này, đương nhiên là phải giả đồ xỏi lời rồi.

Thế nên ta cũng cười, cười còn dịu dàng hơn cả cô ta, nói: “Tử Vân rốt cuộc cũng tới làm khách nha, tỷ chờ mong đã lâu rồi.”

Nói đoạn hai người đều ngẩn ra, hư tình giả ý hơi quá lộ rồi.

May là Bảo nhi và sư phụ kịp thời tay trong tay xuất hiện. Hai người họ từ khi được gán cái danh cha con, ngày ngày máu mủ tình thâm dính lấy nhau cùng làm mấy chuyện đoạn tử tuyệt tôn xấu xa.

Sư phụ thấy Tiêu Tử Vân, thu nụ cười lại, hỏi: “Tới tìm Tu Nhi sao? Ta bảo nó ra ngoài làm việc rồi.”

Bảo nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ lên hỏi: “Cha, người kêu huynh ấy đi làm chuyện gì thế ạ?”

Sư phụ từ ái xoa xoa đầu Bảo nhi, nói: “Bảo nhi, cha kêu nó đi mua hạt giống rau.”

...Mối quan hệ cha từ con ngoan này bọn họ diễn đến quên cả trời đất, ta cẩn thận quan sát sắc mặt của cô con gái chính tông Tiêu Tử Vân, cũng không có gì dị thường cả.

Cô ta nhàn nhạt nói: “Ta tới tìm biểu ca.”

Ta không kìm được hỏi: “Tìm chàng làm gì?”

Cô ta cười nhạt một cái: “Đương nhiên là có việc thương lượng, tầu tầu nếu không an tâm, cùng đi theo là được.”

Phép khích tướng rành rành ra đó, nếu ta trúng kế vậy liền uống làm một đại nữ hiệp rồi.

Bởi thế ta cười đáp: “Coi muội nói gì kìa, có gì mà không yên tâm chứ, chỉ là đúng lúc ta có chuyện tìm Thiên Hàm, cùng đi thôi.”

Tiêu Tử Vân chẳng nói chẳng rằng đi lên trước, ta vội vàng đi theo, Bảo nhi và sư phụ cũng định theo, bị ta trừng cho một cái, lại rụt về.

Phạm Thiên Hàm thấy hai ta cùng lúc xuất hiện trước mặt chàng thì tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng, giống như thấy đến mèo với chuột tương thân tương ái với

nhau vậy.

Chàng đứng dậy khỏi thư án, đem công văn cất kỹ không để lại chút dấu vết, cười nói: “Từ Vân tới à?”

Tiêu Từ Vân hơi cúi người, nói: “Từ Vân nhớ ra từ lúc về tới giờ vẫn chưa qua chính thức chào hỏi biểu ca biểu tẩu, đặc biệt tới bái phỏng.”

Chỉ thấy cô ta tay khẽ nhấc vẩy, hai chân đặt trước sau hơi chéo nhau, đầu gối cong mà như không cong, cúi đầu cười đoan trang.

Ta thấy cô ta phong tư yếu điệu, không nhìn được cũng lên học theo nhấc vẩy chéo chân, suýt nữa thì ngã nhào ra.

Phạm Thiên Hàm chỉ gật đầu.

Tiêu Từ Vân lại nói: “Thật ra Từ Vân chuyến này, còn có chuyện khác muốn hỏi biểu ca.”

Phạm Thiên Hàm nói: “Chuyện gì?”

Tiêu Từ Vân nhìn ta, ta nhìn lại cô ta, kêu ta để hai người cô nam quả nữ ở chung một phòng sao? Nằm mơ.

Cô ta dòm mắt đi, nói với Phạm Thiên Hàm: “Biểu ca có còn nhớ nha hoàn chết oan của muội, Tiểu Hồng, hay không?”

Ta và Phạm Thiên Hàm nhìn nhau một cái, là nha hoàn Tiểu Hồng bị cô đánh chết mới đúng.

Phạm Thiên Hàm nói: “Vẫn nhớ.”

Tiêu Từ Vân nói: “Biểu ca có phải là đang nghi ngờ muội?”

Ta nuốt nước miếng một cái, phen này mở cửa cũng quá là thấy núi đi*? Ngu Công cũng phải giặt mình ấy chứ.

*NV: Khai môn kiến sơn : Mở cửa thấy núi – ý nói hành văn dứt khoát, đi thẳng vào vấn đề.

Phạm Thiên Hàm lại rất trấn định: “Sao lại nói vậy?”

Cô ta móc ra từ tay áo một tờ giấy, “Đây là tờ giấy buộc dưới chân con bò câu hôm nợ muội và Đoạn Triển Tu đi săn không cẩn thận bắn trúng.”

Phạm Thiên Hàm nhú mày đón lấy.

Ta lặng lẽ dịch về phía cửa, mắt thấy chân trái đã bước ra ngoài bậc cửa, Phạm Thiên Hàm quát một tiếng: “Đứng lại!”

Ta đành phải dừng lại, ậm ờ nói: “Thiếp nhớ ra thiếp đang nấu canh cho chàng trong bếp, phải đi xem củi lửa thế nào đã, hai người cứ trò chuyện đi ha.”

Nói xong ta nhấc chân muốn đi, Phạm Thiên Hàm giận quát một tiếng “Quay lại.”

Thế là ta xám xịt quay lại nói: “Thiếp nào có biết gì.”

Chàng khẽ hừm một tiếng, ta bèn áp a áp ứng nói: “Cái này...cái này thiếp có thể...giải thích.”

Hôm đó, gió mát hiu hiu. Ta vô cùng đói khát, kêu Bảo nhi đi phòng bếp trộm đồ ăn cho ta, Bảo nhi lại khóc lóc trở lại, nàng nói đầu bếp mua một lồng bò câu, chuẩn bị nấu canh bò câu. Ta khó hiểu, canh bò câu rất bổ rất ngon, nàng khóc cái gì? Bảo nhi nói con bò câu ấy dùng đôi mắt nho nhỏ vô tội nhìn nàng, khiến lòng nàng như bị liệt hỏa giày vò, không nên được nước mắt đồng tình.

Thế là ta bắt đầu kể, tha cái thân tàn vì đôi mắt cùng đi phòng bếp với nàng. Ta nghiêm túc cùng mấy con bò câu ấy nhìn nhau hồi lâu, chỉ thấy bọn chúng trông có vẻ ngon miệng ra trò. Nhưng dưới sự khẩn cầu của Bảo nhi, ta vẫn ngậm một miếng bánh điểm tâm vừa giúp nàng trộm chuồng bò câu chuyển tới khu rừng sau phủ.

Sáng sớm, chúng ta thả ra một đàn bò câu trắng.

Chẳng qua là, có một con bò câu trắng nói kiêu gì cũng không chịu bay đi.

Thế nên Bảo nhi nói: “Tiểu thư, lẽ nào nó cần viết chữ lên giấy, ngửi được mùi mực nó mới bay?”

Lời vô căn cứ.

Sau đó Bảo nhi lại tìm bút mực viết một mảnh giấy buộc lên. Kỳ tích ấy là, con bò câu ấy bay đi thật.

Đúng là một con bò câu tính cách thất thường...

Về sau ta hỏi Bảo nhi viết những gì, nàng nói: Kẻ sát nhân, Tiêu Từ Vân.

...

“Thanh Thiện! Chuyện này rốt cuộc là sao?” Phạm Thiên Hàm lại gắt lên.

Ta thờ dài, rồi sẽ có ngày ta bị Bảo nhi tiễn đường xuống Hoàng Tuyền mất thôi.

Đương lúc đầu óc ta nhanh chóng tác vận, Tiêu Tử Văn đã khóc nức lên, chỉ thấy bờ vai cô ta run rẩy, hàm răng cắn đôi môi mọng đỏ, nước mắt từng hạt lăn dài.

Phạm Thiên Hàm đánh mắt sang ta, rõ ràng thuyết minh: nàng mau mau bịa chuyện gì đi, nàng chậm nữa là cả ta cũng khóc đấy.

Ta ha ha cười văng lên, nói: “Ai nha, con bé Bảo nhi này thật là. Thật ra là thế này, hôm đó ta nghe hạ nhân trong phủ thần thần bí bí tụ họp lại bàn tán chuyện gì đó, ta vừa đi qua bọn họ đã kinh hoàng tán ra, hiện tượng kỳ lạ ấy kéo dài vài ngày, đến một hôm ta thật sự rất tò mò bèn để Bảo nhi đi thám thính, ai biết Bảo nhi trở về lại mang theo vẻ hoảng hồn không yên...”

Ta dùng một lát, ngoắc ngoắc ngón tay hướng Phạm Thiên Hàm, chàng khó hiểu dịch sát lại gần một chút, đôi mắt ngẩn lệ của Tiêu Tử Văn như hồ rình mồi.

Ta nói: “Thiếp khô miệng, đưa chén trà trên bàn chàng cho thiếp nhuận giọng.”

Chàng nghiêng răng cầm chén trà đưa cho ta, ta cười tủm tỉm nhấp một ngụm, nói tiếp: “Bảo nhi nói rằng, gần đây gia đình trong phủ hay gặp phải chuyện lạ, tí như không có gió mà đèn lồng đột nhiên phụt tắt, tí như trên mặt đất chẳng có chỗ nào mấp mô lại bị vấp chân...”

Mất thấy hai người kia nghe đến mê mẩn, ta từ từ trầm giọng xuống: “Hoặc tí như là trong căn phòng mé Tây thường thường vọng ra tiếng khóc ai oán —— ta chết...oan uống quá...ta chết...oan uống quá...”

Ta vụng trộm liếc Tiêu Tử Văn một cái, cô ta cũng trắng nhợt mặt ra.

Ta lại trầm trầm nói: “Có một đêm, một gã gia đình to gan nghe thấy tiếng khóc, thì lên chọc một cái lỗ trên cửa sổ, bấu vào cửa sổ nhìn vào trong...ngờ đâu cô gái trong phòng đó...cô ta...cô ta cũng đang bám vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài...hai người bọn họ cách một ô cửa sổ, con mắt trái của cô ta và mắt phải của anh ta, nhìn thẳng vào nhau!”

Tiêu Tử Văn lao đảo lui lại hai bước, ta lặng lẽ sáp lại gần cô ta, ghé vào tai cô ta khẽ thì thầm: “Con mắt trái của cô gái nọ, từ từ chảy xuống nước mắt máu, cô ta dần dần lùi ra sau...gia đình kia nhìn rõ ràng, cô ta...cô ta...chính là...chính là...” Ta đột ngột kéo cao giọng lên: “Tiểu Hồng chết oan!”

Tiêu Tử Văn sợ tới mức ngã nện mông xuống sàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nhân Trung

Tiêu Tử Văn sợ tới mức ngã nện mông xuống sàn.

Ta giả bộ nâng cô ta dậy, vẻ mặt vô tội hỏi: “Tử Văn, muội sao thế? Muội sợ hãi? Ta không phải cố ý dọa muội đâu.”

Cô ta đứng vững rồi gạt tay ta ra: “Tỷ chớ hù dọa người, ta bình sinh không làm chuyện gì trái lương tâm, nửa đêm không sợ có quỷ tới gõ cửa đâu.”

Quý gia cũng đã đủ phiền rồi...

Cô ta nhìn chăm chăm vào ta, vẻ sợ hãi trong mắt dần dần rút đi, thay vào đó là sự tàn nhẫn: “Vậy, quỷ hồn của Tiểu Hồng và việc tỷ hãm hại ta thì có quan hệ gì cơ chứ? Lê nào cô ta còn nói cho tỷ là ta giết?”

Ta khinh bỉ nhìn cô ta: “Chuyện vợ vẫn thế thật mệt mỏi cũng nghĩ ra được.”

...

Ta liếc thấy cô ta xiết chặt nắm đấm, vội vàng nói: “Cái chuyện quỷ quái này nếu cứ tiếp tục ồn ào, khiến trong phủ lòng người hoang mang cũng không ổn, vậy nên ta và Bảo nhi đi Long Sơn Tự mời một đại sư về xem thử xem, ông ta nói quỷ hồn oán khí quá nặng, phải giúp cô ta tìm được hung thủ cô ta mới yên tâm đi đầu thai. Đại sư dạy chúng ta một phương pháp, ông ta bán cho chúng ta một chuông bồ câu, là bồ câu đã được ông ta làm phép rồi, bảo chúng ta buộc mảnh giấy viết lên chân bồ câu, trên giấy viết tên tất cả những người có liên hệ với Tiểu Hồng, sau đó thả bay, bảo rằng là đến lúc đó hồn phách của Tiểu Hồng sẽ lựa ra hung thủ giết hại mình, khiến con bồ câu ấy đột ngột cư xử dị thường, ví như bay ngược, hoặc là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử giữa không trung.”

Ta dừng lại lấy hơi.

Tiêu Từ Vân hỏi dồn: “Vậy kết quả ra sao?”

Ta nhún vai đáp: “Mấy con bồ câu đó đều bay đi mất, đặc biệt là con có buộc tên Phạm Thiên Hàm, bay cực kỳ nhanh luôn.”

Phạm Thiên Hàm vốn đang vòng tay trước ngực lạnh nhạt thờ ơ đứng một bên, nghe vậy thì liếc ta một cái.

Ta cười nịnh nọt, rồi quay đầu trung bộ mặt ngây thơ ra với Tiêu Từ Vân: “Nhưng mà muội đem con chim buộc tên muội bắn xuống mất rồi, nó có được coi là chết bất đắc kỳ tử không nhỉ? Sớm biết vậy thì ta đã không đánh đại sư kia rồi, giờ ta cũng không tiện đi hỏi ông ta xem tình huống này phải tính thế nào nữa.”

Tiêu Từ Vân hung ác trừng ta một cái, không nói gì. Ta bỗng bạo gan lên, sắp tới gần nói: “Từ Vân, không bằng muội chuyển về đi, dù sao thì muội cũng chẳng làm gì trái lương tâm cả nên không sợ, lại nói, muội và Tiểu Hồng dù gì cũng là chủ tớ, không chừng muội còn trấn áp được cô ta ấy chứ.”

Cô ta vẫn không hó hé gì.

Ta truy hỏi: “Ý của muội thế nào?”

Cô ta nghiêng răng nói: “Nếu tẩu tẩu đã thịnh tình đến vậy, đợi ta thưa với cô mẫu, rồi sẽ dọn về cùng ở.”

Ta bỗng ghen lời, vui quá hóa buồn, biết vậy chẳng làm, hận không thể ôm đuôi cô ta khấn nài: Ta nói đùa với muội thôi, ta lắm mồm, ta ngứa mồm, ta đi cáo tường, ta cầu xin muội đừng có về ở.

Vì thế ta chỉ còn cách nhìn Phạm Thiên Hàm cầu cứu. Chàng trợn mắt lên với ta, chậm rãi bỏ hai tay đang vòng trước ngực xuống, nói: “Từ Vân, đừng càn quấy theo tẩu tử của muội. Với lại mặc cho chuyện quỷ thần kia là thật hay giả, hiện tại Đoạn đại hiệp đang ở tạm trong phủ, muội lại chuyển vào, sẽ khiến người ta bàn tán.”

Phạm Thiên Hàm vừa dứt lời, ngoài cửa đã vọng vào tiếng của Bảo nhi: “Tiểu thư, cô gia, em đưa trà tới rồi này.”

Nàng bê một cái mâm tròn, trên mâm tròn đặt ngay ngắn ba chén trà, chậm rãi đi vào phòng, bộ dạng như một nha hoàn của nhà giàu có, nói: “Biểu tiểu thư tới lâu vậy rồi mới dâng trà, còn mong biểu tiểu thư tha lỗi.”

Ta biết ngay là Bảo nhi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội vào góp vui mà.

Tiêu Từ Vân không đếm xỉa tới nàng, nghi ngờ hỏi Phạm Thiên Hàm: “Bàn tán chuyện gì cơ?”

Bảo nhi đặt cái mâm tròn lên thư án, nhỏ giọng trả lời: “Rằng vội không kịp chờ để gả đó.”

Tiêu Từ Vân quát lên: “Ngươi nói cái gì!”

Ta vội vàng ra hòa giải: “Bảo nhi là nói, em ấy muốn lấy chồng lâu lắm rồi.”

Bảo nhi hừ một tiếng nói: “Tiểu thư, em quả thật là muốn lấy chồng đó, chẳng qua em không muốn gả ra ngoài, em cứ ở lại cạnh người thôi, biết đâu ngày nào đó cô gia sẽ nhận em không chừng. Kỳ thật á, em cảm thấy, cô gia chẳng qua chưa phát hiện điểm tốt của em thôi, biểu tiểu thư, cô nói có phải không?”

Ta đỏ mặt lạnh, thật làm khó cho cái đầu bao cở của Bảo nhi còn nghĩ ra được lời thoại quanh co vòng vèo lẫn chua ngoa như thế, phỏng chừng là lúc trước theo Liễu Quý Đồng xem nhiều vở Đồng Cung nương nương, Tây Cung nương nương đây mà.

Tiêu Từ Vân đáp cũng không được, không đáp cũng chẳng xong, chỉ thấy cô ta hằm hằm nhìn Bảo nhi, hằm răng nghiêng chặt, gò má hằn lên những nếp nhăn.

Bảo nhi lúc này hết như ăn phải gan hùm mật gấu vậy, không hèn không ngạo nhìn lại Tiêu Từ Vân.

Ta quay đầu xem Phạm Thiên Hàm, chàng lại còn dựa thư án thân nhiên nhấc nắp chén trà Bảo nhi vừa bung vào kia.

Thế là ta chậm chậm rảo bước qua, cũng học theo chàng cầm một chén trà, nhấc nắp lên thổi cho nguội.

Bảo nhi đột nhiên ghé sát vào tai Tiêu Từ Vân, nhỏ giọng thì thầm câu gì đó.

Thoắt cái, cánh tay đang thông bên người của Tiêu Từ Vân đã vung lên, lòng ta cả kinh, ngân châm trong tay áo đã bắn ra, mắt cô ta long lên, cổ tay lại kết kết thực thực trúng một châm của ta, sau đó thuận thế “Ài nha” một tiếng ngã vào lòng Phạm Thiên Hàm.

Bảo nhi giậm chân: “Tiểu thư, em vừa nãy chỉ bảo với cô ta là tóc cô ta rũ xuống bên má rồi, cô ta chỉ muốn vén tóc lên thôi.”

Phạm Thiên Hàm dùng hai tay đỡ lấy vai Tiêu Từ Vân, gọi một tiếng: “Từ Vân?”

Cô ta đã hôn mê bất tỉnh, bộ dáng rất chi là yếu ớt nhu nhược, nhưng lại vô cùng kiên định, hướng chính xác ngã vào lòng Phạm Thiên Hàm, làm ta giận tới ngứa răng nhưng cũng chẳng làm được gì.

Bảo nhi vỗ vỗ vai ta, lớn giọng nói: “Tiểu thư, cô gia đừng lo lắng, mấy ngày nay em theo Khương Trần cũng được học sơ qua chút y thuật.”

Nàng xông lên giật lấy Tiêu Từ Vân, một tay giờ lên, một tay nhanh chóng nhỏ chấm trên cổ tay cô ta xuống, lẩm nhẩm: “Ấn huyết nhân trung, ấn huyết nhân trung...”

Chúng ta giương mắt nhìn nàng vuron móng vuốt sắc nhọn ra, gập ngón cái lại, hướng về huyết nhân trung của Tiêu Từ Vân, hung tàn mà có lực ấn xuống!

Ngay cả người bàng quan là ta, cũng nhận không được cảm giác nhân trung nhói lên từng đợt.

Bảo nhi càng bấm càng hăng, ta nhanh mắt phát hiện khóe mắt Tiêu Từ Vân đã ươn ướt, Bảo nhi nghiệp chương này, rốt cuộc xuống tay mạnh tới cỡ nào nha.

Cô ta từ từ tỉnh lại, vẻ mặt là kiểu “không biết đêm nay là năm nào”, yếu ớt nói: “Muội làm sao vậy?”

Ta vội vàng trả lời: “Muội đột nhiên ngất xỉu, là Bảo nhi đã cứu muội đó.”

Cô ta ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thấy mà thương của mình lên nhìn Phạm Thiên Hàm, nói: “Nhưng mà muội hình như thấy tay bỗng nhói lên một cái, liền bị đau ngất đi luôn.”

Phạm Thiên Hàm nghiêm túc nói: “Muội đột ngột ngất xỉu, là Bảo nhi cứu muội, có lẽ muội mệt trong người, trở về bảo mẹ ta gọi đại phu xem cho muội một chút.”

Ba người thành hồ, miệng người nung chảy cả vàng, xin hãy nhận mệnh đi thôi...

Sau đó Phạm Thiên Hàm sai người hộ tống Tiêu Từ Vân sung miệng hồi phủ, Đại sư huynh về phủ sau nghe được, cũng tỏ vẻ cực kỳ lo lắng vội vàng vàng chạy sang phủ Trạng nguyên, xem ra cũng rất là chân tình thật ý. Mà về tâm tư của Tiêu Từ Vân với Phạm Thiên Hàm thì thật đúng là ai ai cũng rõ, đến nỗi muốn giả đồ không biết cũng khó.

Ta đây thân là nửa người trong cuộc, càng xem càng thấy hồ đồ...

Hồi ông trời, hãy cho ta mượn một đôi tuệ nhãn, để ta có thể nhìn đồng hồ loạn này một cách tỉnh tỉnh tường tường, minh minh bạch bạch, chân chân thiết thiết...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Giao Thừa

Com tất niên sang phủ Tề tướng ăn, đồ ăn bên phủ Tề tướng quả thật là ngon, đặc biệt là sủi cảo, viên sủi cảo mập mập tròn xoe xoe ấy, ngon đến nỗi ta hận không thể nuốt cả lưỡi xuống luôn.

Bi ai là, ta không nuốt được lưỡi, nhưng ta lại nuốt mất đồng tiền mà Phạm lão phu nhân gói trong sủi cảo.

Trong lúc dùng bữa, mọi người đều ồn ào xem ai đã ăn được cái bánh may mắn ấy, còn nhao lên muốn cùng hưởng may mắn. Ta không dám hó hé một tiếng, ta nào có thể bảo với mọi người rằng ta đã nuốt mất đồng tiền may mắn ấy rồi, ai muốn dính vận may thì lại sờ bụng ta này...

Bởi vậy, hành tung của đồng tiền may mắn ấy trở thành điều bí ẩn kỳ lạ nhất đêm trừ tịch.

Ăn com tất niên xong mọi người quây quần lại uống rượu, Tiêu Từ Vân không nói gì nhiều, Phạm Tề Tướng lại càng kiệm lời tới nhân thân cộng phần, còn Phạm Thiên Hàm trước mặt cha chàng càng triệt để trung quy trung củ, vậy là chỉ có ta và Phạm lão phu nhân kẻ đáp người xướng bình luận tiếng vang nơi cửa trúc. (Đoạn này nó bị thiếu mất 1 từ chữ hiểu là gì” 门 □ 竹”)

Chẳng là lòng ta có chuyện, không tránh được lơ đãng, mấy lần đáp lời Phạm lão phu nhân đều là ông nói gà bà nói vịt, may là bà chỉ thuần túy là cần một người đáp để tiến hành trường thiên đại luận của mình, còn về phần kẻ đáp nói những gì thì chẳng hề trọng yếu.

Trên đường về phủ, dọc đường cực kỳ náo nhiệt, các hàng quán nhỏ bày đầy hai bên đường, có nặn tò he, vẽ đường nhân, bán đường hồ lô... Đường nhiên náo nhiệt nhất vẫn là mấy đứa trẻ con phóng pháo, ùng ùng đoàng đoàng trái ném một cái, phải quăng một cái, ta bị giạt mình đến mấy lần.

Lại một đứa ném pháo đến sát bên chân ta, Phạm Thiên Hàm ở sau kéo ta một cái, ta quay đầu hung ác trừng đứa nhóc quăng pháo kia một cái, bé con năm sáu tuổi bộ dáng rất xinh xẻo, ngẩng khuôn mặt trong sáng ngầy thơ lên nhìn ta, ta thấy đứa bé mặt mũi đáng yêu, không nỡ tiếp tục trừng ra khuôn mặt cực hung cực ác ra dọa nó, bèn cúi người xuống mềm giọng nói: “Bé con, bé làm như thế là không tốt, sẽ dọa tới người đi đường đấy.”

Nói xong còn đưa tay xoa đầu nó tỏ vẻ từ ái.

Ngờ đâu đứa nhóc nhếch khóe miệng cười tà: “Nguyễn nhị thiếu ta đây ném pháo mỹ nhân, nếu ném tới nàng, vậy nàng theo ta đi.”

Ta hãy còn vui mừng bởi ánh mắt độc đáo của tuổi trẻ nước nhà, Nguyễn nhị thiếu kia đã nhào tới ôm đùi ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng, Phạm Thiên Hàm đã xách cổ áo Nguyễn nhị thiếu lên.

Nguyễn nhị thiếu bị xách lên giữa không trung, đôi tay ngắn nhỏ và cặp chân ngắn nhỏ lơ lửng giữa khoảng không ra sức quấy đạp, tựa như một con rùa đen bị lật ngược, rất buồn cười.

Phạm Thiên Hàm một tay xách Nguyễn nhị thiếu, một tay vỗ đầu nó, giáo huấn: “Nguyễn nhị thiếu, tuổi còn nhỏ đã ra đường chòng ghẹo con gái nhà lành, cha mẹ nhóc dạy nhóc thế nào hả?”

Nguyễn nhị thiếu không chút sợ sệt, hét rống lên: “Người lớn bắt nạt trẻ con, người lớn bắt nạt trẻ con...”

Tiếng hét cực lớn, dẫn tới ánh mắt của vô số người trên đường, ta vội vàng đi lên ôm lấy nó, vỗ về nói: “Đừng kêu đừng kêu.”

Thằng bé thừa cơ chui vào lòng ta, vừa chui vừa òn ào: “Tuy nàng hơi già một tí, nhưng ta sẽ không ghét bỏ nàng, chúng ta thành thân đi, ta sẽ đối xử tốt với nàng.”

Thiếp đây thật không biết nên khóc hay cười...

Phạm Thiên Hàm ở bên cạnh trêu Nguyễn nhị thiếu: “Tiểu tử thôi, xin lỗi nhé, nàng đã là thê tử của ta rồi.”

Nguyễn nhị thiếu từ trong lòng ta ngẩng đầu lên, nhìn ta đầy hy vọng: “Mỹ nhân, hẳn là người ta phải không?”

Mỹ nhân là ta đây bắt đắc dĩ gật đầu. Thằng bé dần dần buông vòng tay đang ôm ta ra, chỉnh lại áo quần mình rồi nghiêm túc nói: “Ta sẽ chờ nàng, chờ nàng một nhánh hồng hạnh muốn xuất tường, chờ nàng hoa tàn ít bướm bị lãng quên.”

Ta mừng khôn xiết, vỗ vỗ đầu nó nói: “Nhóc thật sự là một kẻ si tình nha, ài, ta thật hận sao không tương phùng thời còn chưa gả chứ.”

Bé đẩy tay ta ra, nói: “Nàng đừng coi ta là đứa nhóc con, ta nói cho nàng biết, ta ở quê phải nói là hồng phần tri kỷ nơi nơi đấy.”

Ta gật đầu lia lịa: “Nhìn ra được, nhìn ra được.”

Phạm Thiên Hàm cười cười xen vào: “Tiểu tử, kẻ lần trước vọng tưởng câu dẫn thê tử ta, cò trên mộ đã mọc cao hơn cả nhóc rồi đấy.”

Ta liếc chàng một cái: “Ồ đâu thế? Thiếp muốn đi thấp hương.”

Nguyễn nhị thiếu không vừa ý chúng ta xem nhẹ bé, kéo kéo vạt áo ta nói: “Mỹ nhân nương tử, ta phải đi về rồi, ta lớn lên sau sẽ trở lại tìm nàng nhé.”

Ta nhe răng cười, tự thấy mình cười hết như đóa hoa xuân đầu tiên hé nở, tươi mọng xinh đẹp, đáp: “Mau về đi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Nguyễn nhị thiếu lại lưu luyến không thôi, lôi kéo một lúc, cuối cùng chúng ta vừa cười vừa nhìn thằng bé đi xa.

“Vui rồi hả?” Phạm Thiên Hàm đột nhiên cất tiếng.

Ta ngơ ngẩn há một tiếng.

Chàng nói: “Nàng ăn cơm tối xong cứ mát hồn mát vía, sao thế?”

Ta giờ mới nhớ tới, thờ dài một tiếng: “Thật ra...thiếp...”

Chàng nhú mày: “Rốt cuộc là làm sao? Áp a áp ứng không giống nàng tí nào.”

Ta quyết tâm: “Kỳ thực thiếp nuốt đồng tiền trong bánh sủi cảo ấy mất rồi.”

Chàng ngẩn ra, mắt mở to nhìn ta hồi lâu, chậm rãi nói: “Nàng chỉ vì cái đó, mà cả buổi tối buồn bã không vui sao?”

Ta trịnh trọng gật đầu, trong bụng ta có một đồng tiền đó, còn nghiêm trọng hơn cả có em bé nữa!

Chàng ngờ vực nói: “Bộ dạng khổ hải thâm cừu của nàng là làm sao?”

Ta không hé môi, bình thần nhìn về nơi xa, than thở: “Nếu thiếp có việc gì không hay, chàng tục huyền cũng được.”

Chàng kinh ngạc, rồi không ngừng được cười, “Ha ha... lẽ nào... ha... nàng cho rằng... ha ha... nuốt một đồng tiền có thể chết người sao?”

Chuyện này thì phải nói ngược trở lại thời ta tóc còn để chỏm, một ngày nọ ta vô tình phát hiện cha cầm trâm châu mẹ thích nhất tặng cho dì Năm, ta nổi giận lên xông tới đoạt lấy, hai người họ định tới cướp, ta bèn ngậm trâm châu vào miệng dọa bọn họ ta muốn nuốt xuống, bọn họ ngược lại dọa ta rằng nếu nuốt trâm châu vào, sẽ bị thối bụng thủng ruột mà chết, ta trước nay sợ chết, bèn đem hạt trâm châu dính đầy nước miếng nhỏ ra cho bọn họ.

Mà sau chuyện đó, chẳng hề có người cập nhật tin tức cho ta, ta vẫn đinh ninh rằng nuốt trâm châu sẽ thối bụng thủng ruột mà chết, thử nghĩ mà xem, viên trâm châu tròn vo đó nuốt xuống còn bị thối bụng thủng ruột, có thể thấy rằng ruột rà là chỗ yếu ớt mỏng manh đến nhường nào, mà ta nuốt vào một đồng tiền! Đồng tiền! Cái viên dẹt dẹt sắc nhọn ấy rạch một cái, bụng của ta sẽ nở hoa luôn mất.

Phạm Thiên Hàm vẫn đang cười, ta thật chán nản, chỉ thấy sự đến nước này có nói nữa cũng vô ích, bèn tự mình đi tiếp, gió bắc vù vù thổi lạnh cả lòng ta.

Được vài bước, Phạm Thiên Hàm đuổi theo, cản trước mặt ta, bắt đầu cười: “Lại dối rồi à?”

Ta nào có dối, ta là đang tham sống sợ chết.

Ta vòng qua chàng tiếp tục đi lên trước, chàng lại đuổi theo, vòng tới trước mặt ta, bước lùi theo ta tiến về trước, vừa đi vừa nói: “Được được được, là ta không nên cười nàng.”

Ta trừng chàng một cái, mắt thấy chàng bước lùi sắp đụng phải tủ kỹ trước quán rượu, vội nói: “Cẩn thận.”

Chàng nghiêng cổ, nhẹ nhàng tránh qua tủ kỹ, vẫn tiếp tục bước lùi nói với ta: “Đồng tiền ấy ăn vào thật sự không chết người được, nàng không tin có thể đi hỏi Khương Trần, nếu nàng ăn đồng tiền mà chết, ta bồi nàng tuấn tình, được không?”

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn chàng: “Thật chứ?”

Chàng nghiêm túc gật đầu, “Thật.”

Lúc này ta mới thảo phào nhẹ nhõm, cẩn thận ngẫm lại cũng thấy thật ngốc nghếch, vừa gật đầu vừa hỏi chàng: “Vậy năm nay thiếp có còn được may mắn không?”

Cũng không biết câu đó có chỗ nào kích trúng huyết cườì của chàng, chàng lại cười ha hả không ngừng.

Về tới phủ, thấy giữa sân đặt ba bàn rượu, già trẻ trong phủ quây quần uống rượu, đồ xức xức, Bảo nhi và sư phụ mỗi người làm nhà cái một bàn, khí thế hùng hực đến nỗi tay áo cũng cuộn cả lên.

Ta thấy vậy thì vô cùng hoan hỉ, xông lên ồn ào đòi chia hoa hồng.

Tràng cảnh vốn đang náo nhiệt vừa thấy đến Phạm Thiên Hàm liền lặng xuống, toàn bộ nha hoàn gia đình kể cả Lý tổng quản nhất tề đứng nghiêm mắt nhìn thẳng, mặc cho con xúc xắc quay tròn trên mặt bàn.

Mà sắc mặt Phạm Thiên Hàm lúc này quả thật không thể xưng là ôn hòa.

Ta thấy tình thế không ổn, lắc lắc tay chàng la lên: “Bảo tử, bảo tử.”

Chàng liếc nhìn cái sân chén bát hỗn độn cùng xúc xắc quay ra ba con nằm trên bàn, lại nhìn ta, ta vội vàng cười nịnh nọt với chàng.

Chàng lại trừng mắt với ta, ta lại cười nịnh nọt, cổ thì chẳng đã nói, “nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu, thân thủ bất dã tiếu diện nhân” sao.

Sắc mặt chàng cuối cùng có chút hòa hoãn, nói: “Mọi người tận hứng đi.”

Tuy là nói như thế, vẫn không ai dám động đây, chỉ có sư phụ và Bảo nhi gượng gạo kêu gọi mọi người chơi tiếp.

Thân là một phu nhân thể tuất hạ nhân, ta vờ tay cầm một chén rượu không, rót đầy rượu rồi đưa tới trước Phạm Thiên Hàm: “Thiên Hàm, khó được hôm nay mọi người cao hứng như thế, cùng nhau đi.”

Chàng lạnh lùng nhìn ta, ta nhắc nhở: “Mau uống mau uống, tay thiếp giờ mỏi quá rồi.”

Chàng tiếp lấy chén, một hơi cạn sạch.

Tràng diện nháy mắt lại náo nhiệt lên, đồ xức xức cũng được, đồ số cũng được, uống rượu cũng được, muốn ồn ào thể thi làm thế ấy. Còn có mấy người lớn gan lung la lung lay gờ chén đến trước mặt Phạm Thiên Hàm kính rượu, Lý tổng quản toát mồ hôi chạy qua chắn, Phạm Thiên Hàm ngược lại rất phổi hợp nâng chén với bọn họ.

Mắt thấy rượu vàng từng chén từng chén vào bụng, ta phát hiện Phạm Thiên Hàm càng lúc càng bất thường, chàng đầu tiên là chẳng nói chẳng rằng, sau

lại ngây ngô cười, cười như một đêm gió xuân tới, sau đó gió xuân lại quá bờ Giang Nam, nói tóm lại, chính là con gió xuân tươi đẹp ấy.

Hơn nữa tên này gặp người là cười, ai liếc trộm chàng chàng cũng cười với người đó, trong mắt còn đập dòn thu ba. Rõ ràng là đã mê hoặc mấy tiểu nha hoàn đến thần hồn điên đảo, ta càng nhìn càng thấy không ổn, chàng cứ tiếp tục cười như thế, ngày mai các tiểu nha hoàn dưới trướng Bảo nhi trung tâm như một vó ta chắc sẽ phản chiến hết.

Vậy nên ta hỏi chàng: “Chàng uống say rồi à?”

Chàng nhìn ta thản nhiên đáp: “Hình như vậy.”

Ta tiếp tục: “Thiếp điu chàng về phòng nghỉ ngơi nhé.”

Chàng trả lời: “Ta không muốn.”

...

Mắt thấy đôi mắt nhỏ của chàng càng lúc càng lơ đãng, cười càng lúc càng mê người, ta đành khuyên bảo: “Thiên Hàm, chúng ta về phòng đi ngủ nhé?”

Chàng nhìn ta một cái, ngây ngô cười hi hi: “Mẹ, con không.”

...

Ta chết tiệt hoàn toàn không biết phải làm sao nữa, đứa con lớn thế này, ta thiên phú có dị bẩm hơn nữa cũng không làm ra được.

Nhưng một tiếng mẹ vang dội của chàng lại triệt để gọi trở về trái tim đang nhảy nhót của các thiếu nữ trong phủ, hóa ra nụ cười câu nhân lúc này là dùng tấm lòng son biếu đạt tình mẹ con sâu nặng. Dù những tiểu cô nương kia có xuân tình nhộn nhạo thế nào chăng nữa, ai cũng chẳng hề muốn làm mẹ trước thời hạn.

Vừa lòi vừa kéo không dễ gì mới đưa được Phạm Thiên Hàm về phòng, chàng nằm đổ xuống giường, bắt đầu náo loạn.

Chàng lăn qua lăn lại trên giường, nói gì cũng không chịu cởi giày, ta dỗ chàng một lúc lâu, cuối cùng cặp mắt mơ màng của chàng cũng nhìn vào ta, nói: “Nàng là mẹ ta hay là nương tử của ta?”

Ta lại dỗ dành: “Chàng cởi giày đi rồi thiếp nói cho chàng.”

Chàng cân nhắc một lúc, hai chân đạp một cái, đá văng giày, sau đó nhìn ta chờ đợi.

Ta vạn phần nhu tình nói: “Thiếp là nương tử của chàng.”

Chàng vừa lòng gật đầu: “Thanh Thiện, ta buồn ngủ rồi.”

Nói đoạn tự kéo chăn lên, an tâm nhắm mắt lại.

...

Ta không khỏi cảm thấy mình bị lừa giỡn một hồi.

Hôm sau lúc ta đi nhà xí nghe thấy “keng” một tiếng vô cùng vang dội, cúi đầu nhìn, đồng tiền kia phồng hoa lịch tẩn, trở về với hố xí rồi.

Mà Phạm Thiên Hàm nghi hoặc rất lâu, vì sao trên dưới trong phủ vừa thấy đến mình liền lộ vẻ từ ái của bậc trưởng bối vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tìm Thù

Mùng một tế tổ, mùng hai về nhà mẹ đẻ, mùng ba tiến cung bái kiến Hoàng đế ca ca xấu xí, mùng bốn Phạm Thiên Hàm lại đi bái phòng đồng sàng*.

*Người cùng giai cấp với nhau

Thừa dịp chàng đi vắng, ta kêu Bảo nhi đi mua pháo ném, cả phòng già trẻ ở trong sân ném pháo chơi. Chơi vui nhất ấy là sư phụ, ông ấy vừa quăng pháo vừa vung quyền, nơi quyền phong quét tới lại dùng đoàn một trận, biết bao là uy phong.

Ta nhìn nhìn bỗng đột nhiên ra một chủ ý, với công phu mèo ba chân của ta, thật sự không thể lấy được thể diện, thứ duy nhất có thể hù người ta là phi châm cũng lúc được lúc không, chẳng bằng cái tiến một chút, về sau lúc bắn phi châm ta thuận tiện ném thêm một quả pháo, mặc kệ trúng hay không, khi thể hù người ta cũng tốt.

Ta đem ý tưởng của mình nói với sư phụ, sư phụ luôn miệng khen hay, còn quyết định mượn ý tưởng của ta dùng vào Phát Vân Thủ, ta vốn không muốn, nhưng cũng đành chịu, ai bảo địa vị trong giang hồ của ông ấy cao hơn ta, đó là nếu ta có địa vị.

Lúc ấy ta nghĩ tới một việc, bèn hỏi: “Sư phụ, ẩn lý thuyết, người trong giang hồ chẳng phải cứ nhàn rồi là đi chung quanh tìm thù sao? Theo lý thuyết người được xưng là đại ma đầu, ở chỗ con lâu vậy rồi, tại sao chẳng có ai tới tìm người trả thù vậy?”

Sư phụ ngượng mặt, “Cái đó à, ta không hỏi đến chuyện giang hồ lâu rồi.”

Ta thấy ông ấy có vẻ mất mát lắm, cũng không tiện hỏi nhiều, bèn vỗ vai ông, nói: “Có lẽ người trước nay hành tung mờ hồ, người giang hồ còn chưa biết nơi người đặt chân, nếu mà biết, chắc chắn sẽ tìm đến cho xem.”

Sư phụ giờ mới cười nhẹ lòng: “Thật sao? Vậy không bằng ta thả tin đồn ra ngoài, để bọn họ biết ta đang ở đây?”

Ta xét thấy nếu thật có người tới trả thù, Phạm Thiên Hàm ắt sẽ nổi cơn tam bành, bèn vội khuyên sư phụ: “Con thấy không ổn đâu, nếu thả tin đồn ra, người tới nhiều, người sẽ không có thời gian coi sóc vườn rau, nếu người tới mà ít, lại mất mặt, đúng là cục diện toàn thua. Vẫn là tùy duyên đi, nếu thật có ai tìm tới, cũng chứng minh hãn quả đã hạn người tới thấu xương, vậy chẳng phải rất tốt sao.”

...Nói xong một hơi, chột dạ vô cùng. Ai biết sư phụ lại rất tán đồng gật đầu, chắc ông ấy cũng sợ tung tin ra rồi, ngay cả một con chim cũng chả thèm bay tới kêu nấy tiếng, đến lúc đó mặt mũi biết để vào đâu.

Ta luôn biết chính mình có không ít thiên phú, tựa như thù hoa này, nẫu ăn này, luyện võ gì gì đó này, tuy đều không đứng đầu, nhưng đều có phong cách riêng cả, có vài phần khác người thường. Nhưng ta thật vẫn không biết, hóa ra ta cũng có thiên phú đoán biết tương lai. Đương nhiên, dân gian có lúc cũng gọi cái loại thiên phú ấy là — -miệng quạ đen.

Hai ngày sau, quả thật có kẻ thù tìm tới cửa. Chẳng là kẻ thù này không tới tìm sư phụ, mà là con gái của sư phụ Tiêu Tử Vân cùng chuẩn con rể Đoạn Triển Tu.

Nguyên do là, thiên phú của ta trước nay luôn có vài phần bất bình thường.

Kẻ trả thù này mới sáng sớm đã đáp xuống trong sân của phủ Tướng quân, kêu gào đem Tiêu Tử Vân và Đoạn Triển Tu giao ra đây,

Phạm Thiên Hàm đã vào triều sớm, sư phụ còn đang ngủ, đại sư huynh lại không biết đi nơi nào rồi, Lý tổng quản vừa thấy thế trận này đã chà biết trốn đâu mất, vậy nên ta chỉ đành “tự chống Đại Lương” đi ra đàm phán cùng hãn.

Kỳ thật, lần đầu tiên cùng người giang hồ đàm phán như ta, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn.

Để giang hồ nhân sĩ lưu lại một ấn tượng không tầm thường, ta cho rằng ta nhất định phải có một màn xuất hiện thật chấn động, tốt nhất là một tiếng kinh nhân.

Thế nên ta chỉnh lại áo xống một chút, mở cửa phòng, nghĩ lại thấy không ổn, bèn mở cửa sổ nhảy ra, tư thế duỗi không đúng, đầu đập bộp vào song cửa sổ, đau đến mức ta muốn chửi đồng lên, nhưng ta vẫn cắn răng mỉm cười đáp xuống đất.

Kẻ trả thù này ẩn theo lệ thường của giang hồ, hãn là nam cừu gia, mặt mày tròn ngược, là khuôn mặt người xấu tiêu chuẩn, trên mặt còn có một vết đao sẹo, vết sẹo từ góc mắt trái treo đèo lội suối, vượt qua sống mũi kéo tới khóe miệng, quả thật là một vết sẹo biết chịu khó. Hãn mặc trên người áo vải xám, rách rách nát nát, chấp không ít miếng vá, đôi giày đang đi cũng đã thủng, lờ mờ thấy được móng chân cái dầy bụi đất.

Đánh giá tướng mạo hãn xong, ta ôm quyền nói: “Anh hùng phương nào tới thăm, không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa.”

Nói xong lại thấy câu này đầy hài hòa mà mâu thuẫn, ta không biết hãn từ đâu tới, còn muốn ra đón từ xa sao.

May mà hãn cũng không so đo nhiều với ta, phi thường vang dội đáp một câu: “Ít nói nhảm, giao đôi câu nam nữ kia ra đây.”

Ta đánh giá lời này là nửa tốt nửa xấu, ta vô cùng đồng ý với câu “câu nam nữ” của hãn, nhưng lại cực kỳ bất mãn với đoạn “ít nói nhảm”, làm một hiệp nữ muốn một tiếng kinh nhân như ta, nhà người không cho ta lên tiếng, ta phải dọa người thế nào chứ?

Thế là ta tùm tùm hỏi: “Vị anh hùng này, dám hỏi có việc gì chẳng?”

Ta vốn định nói vị đại hiệp này, nhưng đại hiệp trong ấn tượng hãn phải tương đối chú trọng bề ngoài, dù sao thì ta cũng chưa thấy sư phụ hoặc đại sư huynh mặc áo quần rách rưới bao giờ, càng đừng nói đến giày thủng. Còn từ anh hùng lại khoan dung hơn nhiều, cũng không quá mức so bì chuyện ăn mặc.

“Liên quan quái gì đến cô, cô giao bọn chúng ra đây cho ta!” Hãn tròn đôi mắt to như chuông đồng, nghiêng răng nghiêng lợi trừng ta, nghiêng tới nổi vết sẹo kia giật lên giật xuống, quả thật là một vết sẹo bận rộn.

Ta trấn an hắn: “Anh hùng chớ giận, hai người họ hiện không ở trong phủ. Ta thấy huynh phong trần mệt nhọc, thiết nghĩ cũng đã vì tìm bọn họ mà đi đường nhiều, nếu huynh không chê. Không bằng vào ăn bữa cơm, uống chén rượu nhạt, chậm rãi chờ được không?”

Hắn ngó ra nhìn ta, chắc là bị sự hào phóng tự nhiên của ta chấn kinh rồi.

Việc này tất phải giáo dục hậu nhân một chút, chúng ta ngàn vạn ngàn vạn, ngàn vạn lần không được làm cho một người kinh ngạc quá, bằng không, cái người bị kinh ngạc quá độ ấy, sẽ rất dễ bị nóng đầu mà gây sai lầm.

Vị anh hùng này, chính là ví dụ tốt nhất.

Hắn giờ tay, nhanh như chớp đánh ngắt ta.

Xét thấy trước kia lúc bị Tiêu phó tướng hạ thuốc mê dựa vào gốc cây, không cần lo lắng việc ngã ngựa ra đất, nên lần này ngã xuống không có kinh nghiệm, phần ót chầm đất trước tiên.

Hôm nay đầu ta thật đúng là lấm tai nhiều nạn.

Lúc tỉnh lại thì ta đang ở trong một sơn động, sơn động có giường đá và chăn nệm, trông có vẻ như đã chờ ta lâu lắm rồi.

Ta quay cần cổ đau nhức nhìn ra chung quanh, trong sơn động chỉ có một mình ta, ra ngoài sơn động mới thấy đây là một xứ sở kỳ diệu, trên vách núi nhô ra một thạch đài, trông xuống là một khe núi không thấy đáy, nhìn lên là vách núi dựng đứng, lơ mơ thấy được gờ núi. Chẳng trách hắn yên tâm thả một mình ta ở đây như vậy, đây căn bản là một chỗ quý quái gọi trời trời không ứng kêu đất đất chẳng nghe.

Ta thở dài cam chịu, tiếng thở dài rơi xuống đáy cốc rồi vọng trở lại, có lẽ là đụng phải vách núi đối diện, rồi lại vọng về, ta chỉ thở dài một tiếng, lại được Sơn lão gia ứng đến ba tiếng, cũng tính là có mặt mũi.

Ta biết đáng lẽ ra ta phải lo sợ, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận bằng bộ óc khác người của ta, kết quả rút ra là: chuyện tới nước này, có sợ hãi cũng không thay đổi được gì, tốt nhất là bình tĩnh, giữ chút sức lực tìm lối thoát.

Bình tĩnh lại, ta bắt đầu sờ đông sờ tây trong sơn động, chỗ này đập chỗ kia, căn cứ theo kinh nghiệm bao năm nghe chuyện kể của ta, trong sơn động luôn sẽ có tuyệt thế võ công bí tịch hoặc là tuyệt thế thần binh lợi khí, không thì ít nhất cũng có đường hầm tới một động khác.

Nào biết ta sờ đến nỗi tay sắp gãy rồi, mà ngay cả tờ giấy vệ sinh cũng chẳng ra.

Hoàng Thiên trên cao, Vương Thanh Thiên hôm nay nếu còn sống ra khỏi sơn động này, ta sẽ nói với người đời — rằng không phải cái sơn động nào cũng có võ công bí tịch, câu chuyện của mấy người thuyết thư quả không thể xem là thật được.

Ta làm mấy vòng quanh khoảnh đất một tác vuông này, thật không tìm được bất cứ đường ra nào, đành ngồi xổm trong góc, chống má ngẫm lại cái ngày kỳ lạ này.

Sớm hôm nay, khó được ta dậy sớm hơn cả Phạm Thiên Hàm, không có việc gì làm bèn soi gương vẽ mi, rồi Phạm Thiên Hàm thức dậy, chàng chống đầu nằm nghiêng xem ta họa mi, còn ở một bên ra ý kiến vớ vẩn, lúc thì nói ta vẽ cao quá rồi, lúc lại nói ta vẽ thấp quá rồi, làm ta bức mình cảm hộp đá than ném chàng. Chàng cũng không giận, đứng dậy thay triều phục, còn kì kèo ta phải tiễn chàng ra tới cửa, cuối cùng cũng chẳng biết tại sao, ta lại nhận lời chuẩn bị bữa sáng cho chàng, giờ thì tốt rồi, có người phải nhịn đói rồi.

Cảnh ngộ đời người đúng thật là quanh co khúc khuỷu, sớm hôm nay còn ảo não sao mình lại ngu ngốc đồng ý làm cơm sáng cho Phạm Thiên Hàm, giờ ta hận không thể lập tức một ngày ba bữa nấu xong đội gió đi van chàng nếm thử.

Nghĩ tới ăn cơm, bụng ta lại réo lên, nhìn bầu trời bên ngoài, có lẽ cũng tới giờ cơm tối rồi, không biết bữa tối trong phủ có những gì nữa? Nhịn không được nuốt ực một cái, đói quá, thật muốn có gì mà ăn, cho một quả quýt cũng được...

Đột nhiên cửa động vọng tới tiếng bụp, ta vội chạy ra xem.

Ở đây ta muốn kể một câu chuyện nhỏ, xưa xưa xưa xưa, có một người, tên là Diệp công, ông ta cực kỳ thích rỗng, trong nhà nào điều nào khắc tất thấy là rỗng, đến một ngày ngài rỗng thật biết đến, cảm thấy rất vinh hạnh, quyết định đi bái phỏng Diệp công một lần, nào ngờ Diệp công thấy đến rỗng sợ tới mức tè ra quần...

Mà ta lúc này bắt đầu cảm thấy, quả quýt từ trên trời rơi xuống đến nát hết ra đất này, thật khiến người ta rợn hết tóc gáy. Hơn nữa, lúc này ta mới nhớ lại đầu đuôi câu chuyện, vì sao kẻ thù đến tìm Tiêu Tử Văn và Đại sư huynh, cuối cùng bị quăng vào sơn động lại là ta? Lẽ nào hắn tìm không thấy hai người họ liền trút giận lên ta? Nhưng trút giận thế này cũng chẳng quá là vô lý à? Còn vô lý hơn cả cái cha nọ con trả thiên kinh địa nghĩa kia.

Ta bên này còn đang bắt bình gã đao sọ không giảng đạo lý, bên ngoài xếp bằng nơi cửa động, nhìn quả quýt bét be kia ngơ ngẩn.

Bỗng trên đầu vọng tới giọng đàn ông: “Này, quả quýt ấy là bữa tối của cô đấy.”

Ta giật nảy cả người, đã nát bét ra rồi, còn đòi ta ăn sao? Thật không có đạo đức...

“Này...cô định chết đói sao?” Rất lâu sau từ phía trên lại nói vọng xuống.

Ta ra khỏi cửa động ngửa đầu nhìn, gã đao sẹo kia đang nhòai người bên gờ, giường hai con mắt ra ngóng.

Ta hướng hấn vẩy vẩy tay, thương lượng nói: “Này này, chúng ta không oán không thù, có thể cho ta lên được không? Người nhà ta đang đợi ta về ăn cơm đó.”

Ta tự thấy lời này nói được bình thản nhưng lại âm áp động lòng, chỉ mong gã ác nhân này còn có lương tri. thả ta đi về.

Hắn im lặng, ta cố gắng trợn to mắt lên, nhưng quá xa, ta thật sự không thấy rõ sắc mặt hắn.

Một lát sau, đã nghe hắn mềm giọng đáp: “Cô vẫn nên ăn chút đi, không ăn sẽ đói đó.”

Hắn vừa dứt lời, lại bùm bụp ném xuống hơn chục quả quýt, ta vội trốn vào sơn động, chỉ nghe thấy tiếng hắn quanh quẩn bên vách núi: “Cô vẫn nên ăn chút đi...nên ăn chút đi...ăn chút đi...chút đi...đi...”

Ta thật sự cảm thấy, hắn cũng quan tâm ta ra trò.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Cầm Tù

Trời dần sập tối, ta ngồi ở cửa động hồi lâu, cũng gọi với lên đỉnh núi không ít lần, cuối cùng xác định gã đao sẹo đã đi rồi, hơn nữa hắn thật sự vứt ta ở chỗ quỷ quái này.

Ta bèn đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, rồi nương ánh chiều tà đi ra ngoài động chọn vài quả đỡ nát nhất trong đồng quýt be bét kia.

Thật cẩn thận bóc vỏ quýt, thịt quả bên trong nát nhũn cả ra, có thể là ta chưa đến nỗi đói lắm, ta sờ cảm cân nhắc cả buổi cũng không dám đưa đồng vàng vàng nhũn nhũn ấy vào miệng. Đợi đến lúc trời đã tối đen, ta lại chậm rãi bóc một quả quýt, cũng mặc kệ nắm trong tay chảy nước nhão nhoét, nhắm mắt nhắm mũi nuốt xuống, mùi vị cũng tạm, nên lại nuốt thêm múi nữa, lại thêm múi nữa, thấy chừng có thể chịu được qua tối nay bèn dừng lại.

Sơn động rất tối rất đáng sợ, giường đá cũng rất cứng rất cần, Phạm Thiên hàm lúc nào thì mới tìm tới đây?

Trưa hôm sau, gã đao sẹo kia lại tới ném lê, lại bị đập nát ra bốn năm mảnh, chỉ thấy thôi cũng hết thèm ăn rồi.

Con người ta, cứ đói bụng là dễ thất thường, văn hoa tí thì gọi là “giận đến hồng ngời, nói năng bừa bãi”, còn nói thẳng ra thì là sống chán rồi phát điên.

Ta ngửa cổ chửi hắn một chặp, đại khái là mắng rằng: nhà ngươi là lợn à, ngươi ném xuống nát bấy ra như thế thì ăn làm sao? Lại nói, ta là người, không phải khi, sao ngươi cứ cho ta ăn hoa quả mãi thế, mặt ngươi bị chém một đao, đầu cũng bị đao chém rồi à?

Mắng xong ta xoa xoa cổ, đợi hắn nổi cơn tam bành nhảy xuống đánh ta, hai người cùng nhau một mất một còn, cá chết lưới rách...

Ai ngờ gã đao sẹo cũng rất có tu dưỡng, không thêm so đo với ta, hắn kiên nhẫn nghe ta mắng xong, giữa chừng không chen vào câu nào, cuối cùng còn hỏi ta một câu: “Mắng xong chưa? Cô muốn ăn gì? Đợi tí ta mang tới cho cô?”

Ta nhụt chí, bắt đầu nghi ngờ phải chăng hắn là Phạm Thiên Hàm dịch dung thành...

Bởi thế ta thân nhiên đáp: “Ta muốn ăn bánh bao hấp của khách sạn Lai Phúc, chút nữa ngươi ném xuống thì kiếm cái gì mà lót vào, bằng không lại nát vụn ra đây.”

Hắn thương lượng với ta: “Có thể ăn thứ khác không, bánh bao hấp của khách sạn Lai Phúc giá không rẻ, trên người ta không có nhiều bạc vậy đâu.”

Ta xót xa từ tận đáy lòng, Phạm Thiên Hàm cũng từng bôi bạc trên người không đủ mua bánh bao hấp, bắt đắc dĩ đành cùng ta lừa chương quỹ của khách sạn Lai Phúc, giờ ta thật cảm thấy chàng rất tí mĩ chu đáo với ta, nghĩ đến đó ta liền òa lên khóc.

Tiếng khóc oa oa quanh quẩn vang vọng giữa vách núi, phảng phất như một đám quạ đen bị đánh bay.

Gã đao sẹo trên đỉnh núi dường như cũng bị ta làm giật mình, nửa thân mình nhòai nơi vách núi lắc lư muốn ngã, cất cao giọng khuyên ta: “Ta nói này cô đừng khóc mà, ta đi mua cho cô được không?”

Ta chẳng thềm để ý hắn, vẫn khóc rất ngon lành.

Khóc mệt rồi, ta ngẩng đầu nhìn, gã đao sẹo đã không thấy đâu. Một mặt ta thấy mình vừa nãy tự dưng bật khóc rất chi là mất thể diện; một mặt sợ hắn

ngại ta phiền sau này không đưa thức ăn cho ta nữa; mặt khác lại không biết mình lúc nào mới có thể về nhà. Ba mới lo gộp lại, càng thấy khổ sở, nhất thời lại muốn khóc, gào được hai tiếng thấy cổ họng khô khốc đau rất, bèn thôi.

Nửa chung trà sau, ta do dự không biết có nên nhặt mấy quả lê nát ấy lên ăn không, dẫu sao thì đói nhịn được chứ khát thì rất khó nhịn, ta khóc một lúc lâu, khát đến hoảng.

Đúng lúc ta đứng dậy, bước một bước si nhục tới xác quả lê kia, thì chuyện quái lạ xảy ra.

Một con chim

Một con chim lớn.

Một con chim lớn không biết tên.

Một con chim lớn có một chân được buộc một cái lồng.

Một con chim lớn có chân buộc một cái lồng, trong lồng còn bốc hơi nóng ra ngoài.

Một con chim lớn có chân buộc một cái lồng, trong lồng còn bốc hơi nóng ra ngoài, hơi nóng làm chân nó liên tục co giật.

Con chim lớn hạ xuống ở cửa sơn động, từ ngoài vọng vào tiếng gã đao sẹo: “Này, bánh bao cô muốn, mau gỡ xuống đi, chớ làm bỏng thân điều của ta.”

Ta vội đi qua gỡ bánh bao trên người con chim điều kia xuống, gỡ xong liền nhân cơ hội ôm lấy cổ chim điều không buông, đây là lần đầu trong đời ta thấy chim điều, tốt xấu gì cũng phải ôm một cái.

Điều đại ca rất ngoan, quay cổ cọ cọ lên đầu ta, cọ cho ta một đầu toàn lông chim.

Ôm một lúc, ta không chịu được phải buông tay, quả thật là mùi chim trên người nó quá nặng, khó ngửi.

Ta vừa lui lại, một tiếng huýt sáo lạnh lạnh vang lên, Điều đại ca vỗ cánh bay lên, quạt cho ta đầy miệng là điều phong.

Ta bê lồng bánh bao ngồi ở cửa động, nhắm nháp bánh bao nóng hổi đã lâu không gặp, cất tiếng hỏi gã đao sẹo phía trên: “Nó là chim điều người nuôi à?”

“Ừ.”

Ta vô cùng thất vọng, trong chuyện xưa người nuôi điều là tuyệt thế tuấn nam Dương Quá. Mà gã đao sẹo này chỉ giống Dương Quá duy nhất ở điểm là bị đao chém, chỉ là Dương Quá bị ở tay, gã này bị ở mặt. Quả nhiên mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, đồng dạng bị đao chém, chỗ hứng phải khác nhau cũng quyết định dung nhan khác nhau. . . Ông trời có vẻ ưu ái Dương Quá hơn.

Ta ngửa đầu thì thấy gã đao sẹo ngồi cạnh vách núi, đóng đưa hai chân, mà Điều đại ca đậu bên cạnh hắn. Ta nhìn không rõ lắm, bèn tự vẽ ra trong đầu cảnh người và điều thâm tình nhìn nhau, cũng có vẻ tình sâu như biển.

Ta ăn xong hai cái bánh bao, lại thấy miệng khô khốc, bèn kêu lên: “Này, đao sẹo, ta khát.”

Hắn tháo túi nước bên hông ném xuống.

Ta ăn no uống đủ xong, thấy hắn vẫn ngồi ở vách núi, trước sau đắn đo hành vi cử chỉ của hắn, thấy hắn cũng không phải loại tội ác tày trời gì, nếu giao lưu với hắn một chút, không chừng sự tình vẫn còn dàn xếp được.

Thế là ta bắt đầu hét lên bát chuyện: “Chim điều người nuôi có tên không vậy?”

“Có.”

“Tên gì?”

“Thần Điều.”

...

Ta ngẩng đầu nhìn trời, mây trắng bay bay, nắng trời ảm áp.

Rốt cuộc là tại sao? Nói cho cùng thì đặt cái tên khó đến nhường nào? Sư phụ sao phải gọi Cổ Nhân? Kiếm pháp sao phải gọi là Một Bộ kiếm pháp? Sâu lông sao phải gọi là đại hiệp? Họa mi sao phải gọi là quạ đen? Đòi người, sao lại không nghiêm túc đến thế chứ?

“Này, chừng nào người mới thả ta về?” Ta ngẫm nghĩ rồi vẫn hỏi: “Ta không thù không oán với nhà ngươi, rốt cuộc là ngươi bắt cóc ta làm gì?”

Ta rống xong câu ấy, nghe tiếng mình quanh quẩn trong sơn cốc một hồi, phát mệt, lại nói tiếp: “Ngươi xuống đây nói chuyện được không? Cút hét lên

thế này ta mệt lắm.”

Sau một lúc lâu, con chim điều kia đột nhiên bay xuống, gã đao sẹo ngồi trên lưng nó, Thần Điều rõ ràng là bị hấn đè đến đầu óc mơ hồ.

Gã đao sẹo luống cuống trèo xuống khỏi thần điều, ta tròn to mắt nhìn hấn, trong lòng cực kỳ ảo não, nếu biết thần điều có thể chờ được người, lúc này kiểu gì cũng không buông tay mới phải.

Gã đao sẹo thần nhiên bắt chuyện với ta: “Cô muốn nói gì với ta?”

Ta nói: “Sao ngươi bắt cóc ta?”

Hấn đáp: “Được người nhờ.”

Ta nói: “Ài?”

Hấn đáp: “Không thể nói.”

Ta lại hỏi: “Ngươi không phải đến tìm Tiêu Từ Vân và Đoạn Triển Tu trả thù à? Hay chính bọn họ sai sử ngươi?”

Hấn vội vàng nói: “Không phải.”

Ta nhìn hấn chăm chăm, hấn lại đỏ mặt lên, ngay cả vết sẹo cũng hiện lên màu hồng nhạt.

Ta sùng sốt, kiểu đỏ mặt thô thấp này, lại khiến ta không cách nào oán giận hấn nữa. Ta thở dài một cái: “Ngươi có quan hệ gì với Tiêu Từ Vân?”

Hấn gãi đầu, “Ta không biết cô ta.”

Ta cũng không hiểu nữa, trừ Tiêu Từ Vân ra, còn ai ăn no rủng mỡ rồi gây khó dễ cho ta chứ? Mỗi nghi hoặc khó giải làm ta cũng gãi đầu theo hấn, chẳng là ta vừa gãi, hai cái lông chim thùng thẳng hạ xuống, làm ta hắt xì hai cái, rất chi là chạt vật.

Gã đao sẹo kia lại bật cười, nói: “Thần Điều gần đây hơi ốm, cứ rụng lông suốt.”

Ta chẳng thèm quan tâm tới tình hình sức khỏe con điều ấy, hỏi vội: “Ngươi muốn giữ ta ở đây bao lâu nữa? Người nhà ta sẽ lo lắng, nhất là tướng công ta và Bảo nhi, Bảo nhi sẽ khóc đấy, mà tướng công ta, chàng nắm binh quyền trong tay, nếu nổi giận không biết sẽ làm chuyện bất hảo gì đâu, ta thấy ngươi vẫn nên thả ta về là hơn, ta về rồi sẽ nói rằng tự ta ham chơi, đi ra ngoài lạc đường, ta cũng thường làm loạn, bọn họ sẽ tin ta.”

Hấn nghĩ nghĩ rồi đáp: “Người đó bảo ta thả cô, ta sẽ thả cô.”

Thấy ta hằm hằm nhìn hấn, hấn lại tiếp: “Yên tâm, ta sẽ đối đãi cô thật tốt.”

Tốt cái đầu nhà ngươi.

Ta than thầm trong bụng, xem ra đạo lý là nói không thông rồi, vì vậy ta vung tay lên, ngân châm vụt vụt bắn ra.

Hấn chẳng thèm liếc ta lấy một cái, nghiêng mình né đi, ngân châm đánh lên vách đá, đing đang rơi xuống.

Ta bắn tiếp một loạt ngân châm, lần này hấn nhấc tay, ngân châm đến trước mặt hấn không hiểu sao chậm lại, cuối cùng rớt xuống ào ào.

Ta lại vung tay định phóng tiếp ngân châm, nhưng tay vừa sờ, phát hiện trong ống áo đã không còn ngân châm nữa, gãy dựa một hồi, vẫn thấy nếu ngồi xỏm xuống nhặt ngân châm đang vãi đầy đất kia thì quá mất mặt, đành phải thôi.

Hấn thấy ta dừng lại, liền mỉm cười: “Cô sư thừa Cổ lão tiền bối?”

“Không sai.” Ta ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Nếu ngươi đã quen biết sư phụ ta, vậy nể mặt sư phụ ta, không bằng ngươi thả ta ra, nếu không sư phụ ta biết được ngươi cầm tù ta, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.”

Hấn chẳng có lấy một tí ti kinh sợ nào, ngược lại thần nhiên đáp: “Nếu đúng là vậy, với sự kính trọng của ta với Cổ lão tiền bối, ta cam lòng chết dưới tay ông ấy.”

Ta bức bối còn hơn tú tài gặp phải binh, mẹ nó, ta gặp phải một kẻ điên.

Đôi bên đều im lặng hồi lâu, rồi gã đao sẹo nói: “Ta đi đây, tới cô muốn ăn gì? Ta nghĩ cách tìm đến cho cô.”

Ta nghĩ một lát, đáp: “Ta muốn ăn thịt kho đầu sư của Bảo nhi nhà ta làm.”

Hấn lắc đầu: “Cô định cho ta tự đưa lên cửa sao?”

Ồ, không ngốc nhì.

Ta bèn nói: “VẬY NGƯỜI TIẾP TỤC TRỘM BÁNH BAO HẤP ĐI.”

Hắn trèo lên lưng Thần Điều, Thần Điều cất lực vỗ cánh bay lên...

Đến bữa tối, ta ngồi dựa lưng ngủ gật, Thần Điều phành phạch đáp xuống, ta đi lại gỡ lồng bánh bao, xong rồi trèo lên lưng Thần Điều. Nó lắc hai cái quăng ta xuống, ta không cam tâm, lại trèo lên, nó lại quăng xuống. Cứ thế vài lượt, ta mệt đến độ nằm úp trên đất thở phì phò. Thần Điều kêu dài một tiếng, ngheo đầu liếc ta một cái đầy khinh bỉ, rồi vỗ cánh bay đi.

Ta giận sôi gan tím ruột, bản nữ hiệp hôm nay, hôm nay lại bị một con nghiệt súc “sống sắc sinh hương” khinh bỉ!

Bao nhi mấy ngày gần đây rất xui xẻo, đầu tiên là lúc nấu ăn thì cắt phải tay, lúc sau ăn vụng điểm tâm thì bị cô gia bắt gặp, thế là tự làm mình bị ghen; tiếp nữa là quần áo tiểu thư mới sắm cho nàng bị chuột cắn mấy lỗ; quý dị nhất là, mỗi lần nàng ra ngoài chơi một mình, luôn có một người đàn bà lén lén lút lút đi theo nàng.

Bao nhi từng cho bà ta tiền, bà ta cũng cầm rồi. Nhưng mà lần tới một mình ra ngoài, phát hiện bà ta vẫn đi theo.

Thế nên Bao nhi quyết định phải nói chuyện tử tế với bà ta một lần, cần phải cho bà ấy hiểu rõ rằng nàng không hề có ý định gả cho con trai bà, hoặc là nàng đã hết tiền cho bà ấy rồi.

Hôm nay Bao nhi mặc bộ đồ mới có hai cái lỗ nơi khuỷu tay, nói với tiểu thư nàng muốn ra ngoài giải quyết tí việc, tiểu thư rất muốn đi theo, nhưng cô gia không cho, chủ yếu là vì lần trước tiểu thư đi với nàng đã lỡ tay đánh Liễu Quý Đồng ra muôn hồng nghìn tía.

Bao nhi đi qua hai con đường vẫn không thấy người đàn bà quái đó đâu, trong lòng vô vàn thất lạc, giống như nghệ kỹ đã quyết tâm bán thân rồi, mà chờ dài cổ cũng chẳng thấy ân khách đâu.

Bao nhi lại lượn qua hai con phố nữa, quả không thể kéo được ân khách tới, đành phải tới khách sạn Lai Phúc ăn bánh bao.

Nàng vừa mới ăn hai cái, người đàn bà quái đó lại tới, ngồi cách nàng hai bàn, nóng bỏng nhìn sang.

Bao nhi trù trù một lát, rồi vẫn tới ngồi trước mặt bà ta, nói: “Bà cứ đi theo ta làm gì thế?”

Bà ta ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, những vết nhăn năm tháng trên mặt đọng đầy thê lương, bà nói: “Con khỏe chứ?”

Bao nhi gãi gãi đầu, có chút lúng túng: “Ta rất khỏe nha. Bà đừng khóc, chương quỹ của khách điểm này biết ta, nếu ông ta nói với tiểu thư ta vô cớ làm bà khóc, tiểu thư sẽ đánh ta đó.”

Bà ta lấy tay che miệng lắc đầu, nhưng vẫn phát ra tiếng khóc thút thít.

Bao nhi không biết làm sao, đành bảo: “Ài, rốt cuộc làm sao mà bà khóc? Đừng khóc nữa, bà khóc trông xấu lắm đó.”

Tiếng khóc của bà lão dừng lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, Bao nhi trong bụng hình dung biểu tình của bà ta là, kinh ngạc như trông thấy hòa thượng và ni cô bái đường thành thân vậy.

Bà lão buông bàn tay che miệng, thở dài một hơi, nói: “Con có muốn biết thân thế của mình không?”

Bao nhi nhú mày, tiện tay nhắc chén trà trên bàn rồi làm một hơi cạn sạch, “Bà nói đi.”

Bà lão có chút hoảng, nhìn chén trà chằm chằm, nước trà đó là bà vừa dùng để tráng cốc mà...

Bà ép mình đưa mắt từ chén trà dời lên mặt Bao nhi, lại ép mình nặn ra một khuôn mặt đau khổ, rung rung nói: “Ta...ta...là...mẹ...con...”

Đôi mắt của Bao nhi đảo một vòng trên người người đàn bà, rồi yểu chuyển đáp: “Ta tuy là nha hoàn của nhà giàu có, nhưng tiền lương của ta ít lắm.”

Bà ta nặn ra hai giọt nước mắt, buồn bã nói: “Đều tại mẹ không tốt, nhiều năm qua đã khiến con chịu khổ rồi.”

Bao nhi lại nhấn mạnh lần nữa: “Tiền lương của ta ít lắm đó.” Nghĩ một lát rồi thêm một câu: “Ta không có tiền phụng dưỡng bà đâu, nên là bà đừng mạo nhận nữa.”

Bà ta bỗng vươn tay nắm chặt lấy tay Bao nhi: “Con nghe mẹ nói, mẹ không mạo nhận đâu, mẹ thật sự là mẹ con, mười tám năm trước mẹ là đầu bài của thanh lâu Dương Châu, Vương Vô Lại, cũng là Vương phủ lão gia, cha của tiểu thư con, lúc y đi làm ăn ngang qua Dương Châu, đã từng ở lại chỗ mẹ một tháng, một tháng sau y đi rồi mẹ phát hiện ra mình đã có thai, mẹ nhờ người gửi tin cho y, lại bật vô âm tín, cho nên sau khi ta sinh con ra liền dẫn con lên kinh tìm y, nhưng bị thê thiếp trong phủ y đuổi ra ngoài, bọn nói cứ cách vài tháng lại có nữ nhân ôm con tới tự xưng là con của Vương Vô Lại, mẹ tức giận bỏ về Dương Châu, hai tháng sau có người thực thân cho mẹ, nhưng...nhưng người đó không muốn nuôi con...mẹ lại đi kinh thành một chuyến, đặt con lại cửa Vương phủ, lúc mẹ thấy con bị tiểu thư của Vương phủ ôm vào nhà thì lòng đau như cắt...”

Bao nhi nghiêng đầu chống cằm nghe say sưa, thấy bà ta dừng lại, vội vàng hỏi: “Thế về sau bà có gả cho người kia không?”

Bàn tay vốn định lau nước mắt của người đàn bà dừng lại lưng chừng, rồi vô lực thống xuống: “Có gả, nhưng người đó cũng không tốt lành gì, mẹ vào nhà rồi hẳn thường đánh mẹ...”

Nức nở hai tiếng rồi bà nói tiếp: “May mà lúc đó mẹ không mang con vào nhà hẳn...con..con có hận mẹ đã bỏ lại con không...”

Bảo nhi lắc đầu, chớp đôi mắt to nói: “Không, không, bà là mẹ ta thật sao? Sao ta thấy bà nói không được thật cho lắm nhỉ?”

Người đàn bà gạt mình, nheo mắt, hiền hậu đáp: “Mỗi câu của mẹ đều xuất phát từ tâm can.”

Bảo nhi ngẫm nghĩ nói: “Bà nói bà là đầu bài của thanh lâu Dương Châu, nhưng mặt mũi bà bây giờ rất xấu, ta thấy lúc trẻ cũng chưa chắc đã đẹp. Người Dương Châu cũng không ngu ngốc đến nỗi coi dung nhan của bà là đầu bài chứ? Với lại nếu bà là mẹ ta, lão gia là cha ta, con của hai người chắc chắn phải xấu đến nỗi nhân thân cộng phần ấy, nhưng bộ dạng ta lại lung linh thế cơ mà.”

Về mặt hiền từ của người đàn bà run rẩy, suốt nửa thì không giữ nổi nữa, tiếp lời: “Quả thật thì dung mạo con không giống cha mẹ lắm, mẹ...kỳ thật cũng không phải đầu bài thanh lâu, mẹ là nha hoàn của đầu bài thanh lâu, Vương Vô Lại uống say rồi chòng ghẹo mẹ. Con đúng là cốt nhục của Vương Vô Lại và mẹ, không tin thì con có thể lấy máu nhận thân.”

Bảo nhi coi thái độ chắc chắn của bà ta, cũng không như nói dối, với lại nàng cũng không muốn bị chích ngón tay, bèn thở dài đáp: “Lão gia phải uống say tới mức nào à nha...”

Sau đó tiếp: “Ta tin bà được rồi.”

Khuôn mặt hiền lành của bà ta bỗng thay đổi, tức thì chuyển thành khuôn mặt ác quỷ, hung dữ nói: “Con là tỷ muội của tiểu thư họ Vương, hai người đáng ra là cùng địa vị, thế nhưng con phải khép nép hầu hạ cô ta bao nhiêu năm, cô ta cảm y ngọc thực, còn con ngay cả quần áo cũng rách khuy tay, chẳng lẽ con không hận sao!”

Bảo nhi vừa vẩy tay với chường quỹ ra hiệu đưa một lồng bánh bao lên, vừa nghiêng răng đáp: “Hận chứ, cô ấy còn mãi chẳng chịu tăng tiền lương cho ta đây.”

Người đàn bà cười lạnh, vươn tay đưa qua một bọc giấy nhỏ, nói thầm: “Đây là gói xuân dược, con thừa lúc tướng công cô ta không ở thì đổ vào thức ăn, sau đó gọi một gã gia đình vào phòng, đến lúc cô ta thân bại danh liệt rồi Vương Vô Lại sẽ không nhận đứa con gái ấy nữa, khi đó mẹ sẽ xuất hiện tiết lộ thân thế của con, tài sản của họ Vương sẽ thuộc về hai mẹ con ta...”

Bảo nhi móc ra một gói nhỏ trong người, cười lạnh đáp: “Xuân dược của ta còn tốt gấp bội của bà, đây là do thần y bí chế, không sắc không vị, tiêu hồn phế cốt. Ta đã xay nó thành phấn, chỉ cần hít phải là đã có thể khiến người ta bùng phát đâm tính.”

Bà ta thấy thế là mừng ra mặt: “Không hổ là con gái cung của mẹ, vừa nãy mẹ ở gần phủ Tướng quân thấy tướng quân ra ngoài rồi, việc không nên chậm trễ, giờ con về ra tay đi.”

Bảo nhi gạt đầu nói: “Ta cũng thấy việc này không nên chậm trễ, giờ bà có cảm thấy cả người khô nóng khó chịu không?”

Người đàn bà cảm thấy một luồng khí nóng chạy từ chân lên ngực, người như bị trăm vạn con sâu gặm cắn, lại giống như bị bếp lò vây chung quanh thiêu đốt, vừa ngứa vừa nóng đến lạ. Bà ta vừa kéo quần áo vừa nói: “Mày có thể đối xử với mẹ ruột mày thế ư!”

Bảo nhi cười tủm tỉm đáp: “Bảo nhi đào đâu ra mẹ ruột, Bảo nhi được tiểu thư nhặt về, tiểu thư nói cô ấy đã nhặt được bảo, vậy nên thay ta lấy cái tên Bảo nhi. Riêng ta cho rằng cái tên ấy ghê ghê buồn nôn, nhưng cũng đành nghe theo cô ấy.”

Bà ta muốn nói tiếp gì đó, nhưng miệng chỉ thốt ra được một tiếng rên rỉ.

Bảo nhi tốt bụng nói: “Ta khuyên bà mau đi tìm một gã nào đó đi, cuối phố có nhà câu lan, nghe nói trong đó có mấy tiểu quan hay nhận việc tư đấy.”

Bà ta hung dữ trừng mắt với nàng, lát sau thì chạy ào ra ngoài.

Bảo nhi ở sau giương giọng với theo: “Đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa nha, thuốc của ta quý lắm đấy.”

Bảo nhi ăn đến mười lồng bánh bao, về tới phủ, thấy tiểu thư bị phạt chép sách gần cửa sổ, bèn dựa vào bệ cửa sổ cười nhạo: “Tiểu thư, sao cô gia lại phạt người?”

Vương Thanh Thiên chẳng thèm ngẩng đầu: “Ta thêm vài nét bút vào bức danh họa Hoàng đế tặng cho chàng.”

“Thêm cái gì vậy?” Bảo nhi hỏi.

Vương Thanh Thiên phẫn uất đáp: “Cái bức bách mã đồ gì gì ấy của chàng rõ ràng là không đủ một trăm thất mã, ta đang chán bèn thêm vào vài con.”

Bảo nhi nói: “Tiểu thư, người vẽ ngựa thì như lợn mọc lông ấy.”

Vương Thanh Thiên trừng mắt với nàng: “Em ra ngoài nửa ngày trời làm cái gì đấy?”

Bảo nhi cười ha ha: “Người quản em ra ngoài làm gì, dù sao thì cô gia cũng đâu cho người ra ngoài.”

Vương Thanh Thiên cau mày, dùng sức hít một hơi, thét lên: “Em đi khách sạn Lai Phúc ăn bánh bao hấp! Còn không mang về cho ta ăn với! Ta phải trừ tiền lương của em! Không làm quần áo mới cho em nữa!”

Bảo nhi ợ một cái, khoát tay đáp: “Tùy người, em đi nghỉ đây, người cứ chép từ từ nhé.”

Vương Thanh Thiên giận đến đấm ngực giậm chân, hận không thể bắn cây bút lông trong tay ra đập chết nha đầu kia.

Lúc Bảo nhi nằm trên giường, nhớ lại dung mạo của người đàn bà kia, so sánh với mặt mũi của Vương Vô Lại, lại so với Vương Thanh Thiên, lòng nghĩ, may mà mình giống tỷ tỷ à nha.

Một ngày nọ, “người tiền sử” Triệu Kiên Kiên đang bu xem “ném đá hội đồng” thì phát hiện có một thứ gọi là “một trăm câu hỏi ẩn ý”, thấy rất hứng thú, quyết tâm thử một lần. Vậy là vào một buổi chiều trời trong nắng ấm, uy hiếp rằng nếu không đến sẽ viết phiên ngoại cho bọn họ leo tường hết, dụ Phạm Thiên Hàm và Thanh Thiên tới khách sạn Lai Phúc.

1. Xin hỏi tên của hai vị?

Thanh Thiên : Vương Thanh Thiên.

Phạm Thiên Hàm: Phạm Thiên Hàm

Bảo nhi: Vương Bảo Nhi

Kiên Kiên: Bảo nhi cút về ăn cơm đi!

2. Tuổi là?

Thanh Thiên : Hai mốt.

Phạm Thiên Hàm: Hai tư.

3. Giới tính là?

Thanh Thiên : Nữ.

Phạm Thiên Hàm: Nam

4. Xin hỏi tính cách của hai vị như thế nào?

Thanh Thiên: À...ngại quá không thể tự khen mình được.

Phạm Thiên Hàm: ...Bình thường.

5. Tính cách của đối phương?

Thanh Thiên: Chán ngắt.

Phạm Thiên Hàm: Rất tốt.

Kiên Kiên: Đúng là hai người khó phỏng vấn mà...Tiểu S, Thái Khang Vĩnh cứu mạng...

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Thanh Thiên: Ở sân nhà ta.

Phạm Thiên Hàm: Trên đường, cái lần Bảo nhi rút túi tiền.

Bảo nhi: Nói ra thì đúng là nhờ có em

Kiên Kiên: Bảo nhi, Tiêu Từ Vân tới rồi!

Bảo nhi lập tức mất dạng.

7. Ấn tượng đầu tiên đối với người ấy?

Thanh Thiên: Không nhớ nữa...

Phạm Thiên Hàm: Tốt hơn Tiêu Tử Văn...

8. Thích nhất điểm nào của đối phương?

Thanh Thiển: Không biết nữa. Gả rồi tự nhiên thích thôi.

Phạm Thiên Hàm (Rất cuộc cũng không bình tĩnh được nữa): Vậy nàng gả cho ai thì thích người đó hả!

Thanh Thiển: Theo lý thuyết thì quả vậy không sai...

Phạm Thiên Hàm: Gì cũng không thích.

Thanh Thiển: Tướng quân đại nhân ngài lại dối.

Kiên Kiên: Thôi...mục tiếp theo, mục tiếp theo.

9. Ghét nhất điểm nào của đối phương?

Thanh Thiển: Nhiều quy củ.

Phạm Thiên Hàm: Không quy củ.

10. Hai vị thấy mình và người kia có “tương tính”* với nhau không?

Thanh Thiển: Tương tính là gì?

Phạm Thiên Hàm: tác giả chú ý, đừng có bịa từ.

Kiên Kiên:...Tương tính là từ ngữ mạng ấy? Thôi...Không thêm so đo với cổ nhân chưa biết sự đời...

*ý chỉ sự phù hợp, ăn ý

11. Hai vị gọi đối phương thế nào?

Thanh Thiển: Thiên Hàm, trạng nguyên, Tướng quân đại nhân, tướng công.

Phạm Thiên Hàm: Thanh Thiển, phu nhân.

12. Ngài hi vọng được đối phương gọi là gì?

Thanh Thiển: Hiệp nữ!

Phạm Thiên Hàm: Tùy nàng ấy.

Thanh Thiển: Thật sao? Thiếp gọi chàng “Vương Bát” cũng được?

Phạm Thiên Hàm: Hiệp nữ có thể thử xem.

Kiên Kiên: Sắp đánh nhau rồi! Sắp đánh nhau rồi! Các vị khán giả, hãy buông nút chuột trái gian ác trong tay ra đi, để chúng ta cùng chứng kiến thời khắc mang tính lịch sử này!

Hà...không đánh à....

13. Nếu lấy động vật làm so sánh, ngài thấy đối phương là?

Thanh Thiển: Rùa đen, không lạnh không nóng.

Phạm Thiên Hàm: Chim, ồn ào.

Thanh Thiển: Thiếp biết chàng định nói là chim cùng rừng, yên tâm, có đại nạn thiếp cũng không tự bay mất đâu.

Kiên Kiên: Tổ chất tâm lý thế này...có tổng tới Phú Sĩ Khang vẫn sống được tốt.

14. Nếu phải tặng quà cho đối phương, hai vị sẽ tặng gì?

Thanh Thiển: Túi tiền ta tự tay偷.

Kiên Kiên: Coi được không vậy...

Phạm Thiên Hàm: Ngân châm.

Thanh Thiển: Đúng rồi đúng rồi, rốt cuộc khi nào chàng mới tặng thiệp ngân châm? Thiệp đợi đến xoắn cả ruột rồi này.

Phạm Thiên Hàm: Tới lúc nàng không gây họa nữa.

15. Vậy bản thân ngài muốn quà gì?

Thanh Thiển: Ngân châm.

Phạm Thiên Hàm: Túi tiền nàng ấy theo.

Kiên Kiên khóc: Tôi thấy người khác trả lời một trăm câu hỏi đều là: em là món quà tuyệt vời nhất của anh, thứ em muốn nhất là anh, ngoài em ra anh không muốn gì khác, hai người đáp lại cụ thể vậy khiến tôi chẳng có cảm giác thành tựu gì cả...

16. Có bất mãn gì với đối phương không? Thường là chuyện gì?

Phạm Thiên Hàm cắt ngang: Câu này giống câu số 9.

Kiên Kiên: Trí nhớ tốt quá ha...

17. Tật xấu của ngài là?

Thanh Thiển: Thiên Hàm, vấn đề này hình như cũng giống câu chín rồi.

Kiên Kiên: Nào có, câu này hỏi bản thân hai người, không phải của đối phương.

Phạm Thiên Hàm lạnh lùng nói: Thanh Thiển nói giống, cô có ý kiến gì?

Kiên Kiên: Đúng là giống rồi, thiếu năng quá.

18. Tật xấu của đối phương là?

Hai người kia soạt soạt bắn ánh mắt khinh bỉ vào Kiên Kiên. Kiên Kiên gật đầu: Tôi biết rồi, giống câu số chín chứ gì.

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến ngài không vui?

Kiên Kiên nức nở: Đừng nói là giống nữa nha...

Thanh Thiển: Bênh Lý tổng quản, ta nghi ngờ chàng và Lý tổng quản có quan hệ mờ ám với nhau.

Phạm Thiên Hàm: Lý tổng quản từ chức về nhà thì nàng sẽ đảm trách việc lớn việc nhỏ trong phủ nhé.

Thanh Thiển: Thiếp sai rồi.

Kiên Kiên: Thế...Phạm tướng quân, trả lời câu hỏi đi chứ.

Phạm Thiên Hàm: Học võ với Bạch Nhiên.

20. Chuyện gì mà ngài làm sẽ khiến đối phương khó chịu?

Kiên Kiên: Tôi nghĩ chắc không cần trả lời đâu.

21. Quan hệ của hai người đã tới trình độ nào rồi?

Thanh Thiển: Vợ chồng.

Phạm Thiên Hàm: Vợ chồng.

22. Lần hẹn hò đầu tiên của hai người là ở đâu?

Thanh Thiển: Hình như chưa từng hẹn hò...

Phạm Thiên Hàm: Lần xem đom đóm ấy.

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người thế nào?

Thanh Thiện: Ta vẫn giữ ý kiến rằng chúng ta chưa từng hẹn hò.

Phạm Thiên Hàm: Nhiều côn trùng.

24. Lúc đó đã tiến triển tới mức nào?

Thanh Thiện: Trước khi chàng dẫn ta đi xem đom đóm đã hôn ta.

Phạm Thiên Hàm: Chẳng phải nàng nói chưa từng hẹn hò sao?

Thanh Thiện:...

25. Nơi hò hẹn thường xuyên đến nhất?

Thanh Thiện: Không có.

Phạm Thiên Hàm: Trong phủ.

26. Ngài sẽ chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Bảo nhi không biết từ đâu xông tới: Ta biết ta biết, tặng tất lựa, “la miệt sinh thần”* mà!

Kiên Kiên: tình hình cụ thể mời xem thêm —— ngã bệnh.

*la miệt: tất lựa, sinh thần: sinh nhật, có câu thơ “la miệt sinh trần”

27. Bên nào tỏ tình trước vậy?

Thanh Thiện: Chàng ấy.

Phạm Thiên Hàm không có ý kiến.

28. Ngài thích đối phương tới mức nào?

Phạm Thiên Hàm thân nhiên đáp: Sinh tử tương tùy.

Thanh Thiện: Chàng nói nghiêm trọng thế, thiếp phải nói thế nào mới xứng đây? A! Thiếp biết rồi, sinh nhi dục nữ.

Kiên Kiên: Trình độ thành ngữ thế này....

29. Vậy, ngài yêu đối phương chứ?

Phạm Thiên Hàm: Nói thừa.

30. Đối phương nói gì sẽ khiến ngài chịu bó tay?

Phạm Thiên Hàm: Nói gì cũng khiến ta bó tay hết.

Thanh Thiện: Không cho ta bạc.

31. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng, ngài sẽ làm gì?

Thanh Thiện: Cắt luôn.

Phạm Thiên Hàm: Dập tắt từ khi còn trong nôi.

32. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng không?

Thanh Thiện: Không.

Phạm Thiên Hàm: Có.

Thanh Thiện: Thật à?

Phạm Thiên Hàm: Nữ hiệp có thể thử xem.

Kiên Kiên: Xung quanh bỗng nhiên lạnh lạnh. . .

33. Nếu lúc hẹn hò đối phương đến muộn một tiếng thì làm thế nào?

Thanh Thiện: Đã nói chúng ta chưa hẹn hò bao giờ mà.

Phạm Thiên Hàm: Ở trong phủ, nàng ấy không ở trên giường thì ở nhà bếp, ta luôn có biện pháp tìm được nàng.

Kiên Kiên: Trên giường?

Phạm Thiên Hàm: Cô hỏi thêm câu nữa thử xem.

Kiên Kiên: Không dám—

100 câu hỏi tiến hành đến lúc đó thì Kiên Kiên đã quá mệt mỏi...quyết định giản lược...

54. Nơi lần đầu H?

Thanh Thiện đỏ mặt không đáp, Phạm Thiên Hàm nói: Ôn tuyền biên cương.

55. Cảm giác lúc đó?

Thanh Thiện đột nhiên nghĩ tới: Cô là Khương Trăn dịch dung phải không? Lần trước cô cứ mãi đuổi theo hỏi ta cá nước thân mật là gì.

Kiên Kiên: ...

56. Bộ dạng đối phương khi đó?

Hai vị cổ nhân đỏ mặt, Kiên Kiên đáp thay bọn họ: Rất chi là ướt...

Phạm Thiên Hàm rút bội kiếm bên hông ra.

Kiên Kiên ôm đầu chạy trốn: Ở trong ôn tuyền sao không ướt được chứ...

71. Nếu đối phương bị cơn đồ cường gian, ngài sẽ làm thế nào?

Phạm Thiên Hàm bỗng nổi giận: Tác giả nhà cô mà dám sắp đặt một đoạn như thế, ta nhất định băm thây vạn đoạn cô ra.

Kiên Kiên: Chỉ là giả thiết thôi mà...

Phạm Thiên Hàm: Giả thiết cũng không được.

100. Mời đôi tình nhân nói một câu

Phạm Thiên Hàm: Về thôi.

Thanh Thiện: Được.

Kiên Kiên tổng kết lại: Tính tò mò giết chết con mèo...sau này tôi còn muốn làm trăm câu hỏi gì đó tôi sẽ đi shi shi shi...*

*Baidu: shi là nói trại đi của chữ si (tử/chết).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiện, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Có Thai

Phàm là nữ tử, nói chung đều từng mơ rằng, giữa lúc nguy nan, người thương của mình, hoặc cười bạch mã, hoặc cảm trường thương, vượt tám nghìn dặm xa xôi, hai ba phút là xử lý được kẻ ác, rồi dắt tay nhau về nhà, ánh trời chiều nhuộm vàng bóng đôi tình nhân, thồn thức ngọt ngào.

Ta đương nhiên cũng dung tục thể thôi, ở trong son động này ba ngày, ta thời thời khắc khắc mong ngóng Phạm Thiên Hàm từ trên trời giáng xuống, chúng ta nhìn nhau say đắm, chàng sẽ cầm tay ta, áy náy mà rằng: Ta tới chậm, để nàng phải chịu khổ rồi. Sau đó ôm ta vào lòng.

Nhưng tới giờ ta chỉ ngóng đến mỗi con thần điêu chết tiệt kia thôi.

Mà do hiện tại không có gì làm, ba ngày nay ta suy đi ngẫm lại về nhân sinh, chí hướng, ái tình, cảm ngộ và vân vân... Nghĩ chừng qua mười ngày nửa tháng nữa, chắc có lẽ ta sẽ khám phá hồng trần, thấu triệt sự đời. Tựa như sớm hôm nay, ta vừa ngủ thấy mùi thịt của bánh bao thì lòng đã không đành, kiểu gì cũng không nuốt xuống được. Điều đó chứng minh rằng ta đã bắt đầu lĩnh ngộ được “ngã phạt từ bi bất khả sát sinh” rồi.

Tới giờ trưa gã đao se biết ta không hài lòng với bữa sáng, không biết đã tìm đâu một con gà nướng mang về, ta ngủ thấy thơm cộng thêm đôi quả, bèn ăn sạch. Ăn rồi hối hận không kịp, lần này con đường tu Phật của ta đã thật lùi một bước dài, nếu cứ như vậy, ta sắp không còn đường lùi mất. Thế nên ta quyết đoán tin theo Tể Công, rượu thịt cứ vào bụng, Phật Tổ tọa trong lòng.

Ta đoán đại khái là giờ Thân, ta đang ngồi ngoài cửa động nhìn lên ngọn cỏ nơi vách núi đến gần ngọn, vốn đang thần thờ rất yên ổn, bỗng một trận gió nổi lên, cơn vô có cuốn mất ngọn cỏ nhỏ này giờ ta đang chú mục.

Sườn núi này địa thế hiểm trở quái dị, mấy ngày qua ta cũng gặp vài trận quái phong, vốn thấy quái mà không kinh, nhưng không biết tại sao, gió thổi khiến ta nheo mắt, mở mắt ra thì phát hiện không thấy cây cỏ nhỏ kia nữa, ta bỗng nhiên cảm thấy không thể chịu đựng chuyện này hơn nữa.

Ta bức thiết muốn gặp Phạm Thiên Hàm, muốn gặp Bảo nhi, muốn gặp Khương Trăn, thậm chí muốn gặp Lý tổng quản râu chữ bát kia nữa. Bỗng nhiên ta thấy vừa tủi thân vừa tức, thế sự có vô thường chẳng nữa, ông trời cũng không thể trêu người vậy được.

Bởi vậy bắt đầu nghĩ xem làm sao để cứu mình, với bộ não ngẫu nhiên cũng lóe sáng của ta, nghĩ cho tới giờ cơm tối, đại để cũng hình thành một kế hoạch thô sơ.

Bữa tối Thần Điều mang tới cho ta là đùi cừu nướng. Không thể không nói rằng, gã đao se này đối đãi ngày càng có lòng với ta hơn.

Nhưng ta không thể không lừa hắn, quả là mịa mai.

Ta nằm trên giường đá nhìn Thần Điều đang lò cò trước cửa động, không lại cời cái đùi cừu trên chân nó xuống. Nó cuống cuống kêu ầm lên, ta liếc nó một cái, cười khẩy.

Nó vỗ cánh, làm dậy lên một trận gió tanh, ta vẫn ngạo nghễ nhìn nó, cười khẩy. Cái cảm giác bề trên này đích thực là tuyệt muốn chết.

Lúc lâu sau, Thần Điều mệt mỏi bay đi. Lát sau nó chờ gã đao se quay lại.

Đao se nhíu mày hỏi ta: “Sao cô lại tuyệt thực?”

Ta xì mặt như đưa đám đáp: “Ta ăn không vô.”

Hắn khó hiểu nói: “Sao thế?”

Ta lắc đầu: “Không biết, nhưng hôm nay ta cứ thấy buồn nôn.”

Đoạn nôn khan vài cái cho hắn xem.

Hắn ngờ vực quan sát ta, hồi lâu mới nói: “Sao lại buồn nôn?”

Ta đang định ọe thêm hai cái nữa, nghe vậy cũng thôi, đành ra vẻ xấu hổ nói: “Ta thành thân đã hơn một năm, vợ chồng ân ái.”

Hắn vẫn trung cái vẻ ngu ngơ không hiểu: “Hai người vợ chồng ân ái thì can hệ gì với buồn nôn chứ? Lẽ nào ân ái sẽ khiến người ta buồn nôn à?”

Ta đành phải dẫn dụ từng bước: “Ta cứ ngủ thấy mùi gì kích thích là lại buồn nôn, thật không biết là mắc bệnh gì nữa...lẽ nào...”

Hắn vẫn nhíu mày: “Lẽ nào gì?”

Ta chỉ có thể ra vẻ kinh ngạc: “Lẽ nào ta có tin vui rồi?”

Hắn nhìn ra chung quanh, mù mờ nói: “Cô bị giam ở đây, có cái gì mà vui chứ?”

...

Ta không cam lòng chịu thua, cố giả dựa mà rằng: “Ý ta là, khả năng là ta có thai rồi.”

Hắn ngẩn cổ, tựa hồ như không hiểu lắm, cả nửa ngày bỗng dưng bật lên, run rẩy chỉ vào ta: “Cô cô cô...cô nói gì có có có...có...thai?”

Ta vô cùng bình tĩnh, gật đầu mỉm cười: “Ừ.”

Hắn rào bước lên lên xuống xuống, lúc trái lúc phải, miệng lẩm bẩm: “Sao lại thế...sao lại thế...sao lại thế...” Bỗng dừng lại cả tiếng hỏi ta: “Sao cô lại có thai hả?”

Ta nhún vai đáp: “Đại khái là chuyện tốt tướng công ta làm.”

Hắn gấp lên: “Tướng công cô ở đâu?”

Ta không khỏi buồn cười: “Tướng công ta ở phủ Tướng quân, vừa khéo là vị tướng quân ấy.”

Hắn gãi đầu, bộ dáng như đang có trăm mối tơ vò: “Vây vậy...vây giờ phải làm sao?”

Ta thờ dài, tới giường đá ngồi xuống, vừa đắm thất lưng vừa nói: “Còn làm sao nữa, không phải ta bị người cầm tù sao? Tới lúc đó, cứ ở trong son động này mà đề thôi.”

Hắn trừng to cặp mắt trâu, hô hấp dồn dập, gấp đến độ vết đao sẹo kia nhấp nhô liên tục.

Ta cúi đầu, hiền từ nói với bụng mình: “Cục cưng của mẹ, là mẹ không tốt, ủy khuất con phải đời nơi hoang sơ này, yên tâm, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, nếu trời mưa gió rét hay trong đây có động đất làm con có chuyện không may, mẹ nhất định sẽ không sống một mình, mẹ sẽ theo con một xác hai mạng.

Gã đao sẹo bị ai nhìn ta, dựa vào vách núi ngồi bệt ra đất, ôm đầu rên rĩ: “Sao lại ra thế này...làm sao giờ...”

Ta thấy cũng hoảng hồn, xem dáng vẻ ảo não của hắn, ngay cả ta cũng không kìm được nghi ngờ đứa bé trong bụng này phải chăng là cốt nhục của hắn ấy chứ?

Lúc lâu sau, gã đao sẹo đột ngột đứng dậy, làm ta giật mình, không nhận được trách: “Người dọa chết người đấy.” Ngẫm nghĩ rồi thêm một cái: “Dọa ta thì không sao, nhưng nếu người dọa tới đứa trẻ trong bụng ta, ta sẽ liều mạng với người.”

Hắn vâng dạ đáp: “Ta biết rồi, cô cứ chăm sóc mình cho tốt, ít nhiều gì cũng phải ăn, ta đi tí rồi về.”

Ta gật đầu nói: “Cái đấy đương nhiên ta biết, nhưng quả thật ta ăn không vào, ta không ăn được cũng không sao, nhưng lại liên lụy tới đứa bé trong bụng phải chịu đói.”

Hắn sẫm soi nhìn ta, rồi cười lên chim, bay đi.

Rất lâu sau, ta mới nhận ra, hắn ta đi mất rồi, mang đi cả cái đuôi cừu của ta, trời sập tới chỉ còn lại mình ta với con đói làm bạn.

Sớm hôm sau, ta còn đang mơ màng, đột nhiên một tiếng “Thiên nhi” quen thuộc gọi tỉnh ta, ta mở mắt, thì thấy đại sư huynh đang ngồi xồm cạnh giường đá.

Ta mở cò trong bụng, nhôm dậy nói: “Đại sư huynh, huynh tới cứu muội à? Phạm Thiên Hàm đâu?”

Đại sư huynh chỉ lắc đầu, hỏi ta: “Muội có chỗ nào không khỏe không?”

Ta dần dần nguội lòng, bắt đầu phân tích ngọn ngành toàn bộ sự việc, gã đao sẹo kia đúng là không biết Tiêu Tử Vân, hắn biết là đại sư huynh, đại sư huynh biên diễn màn kịch này, dùng thuật che mắt thô kịch lừa ta vào tròng, không chừng còn dùng thuật che mắt này nhiễu loạn Phạm Thiên Hàm và sư phụ.

Đầu năm nay ai ai cũng dần cả, đành chịu thôi.

Vậy tại sao phải giam ta? Là tình yêu của Tiêu Tử Vân khiến huynh ấy mờ mắt quyết tâm trừ khử ta? Hay là huynh ấy thật lòng yêu ta, vì yêu sinh hận, hay là không có được tình yêu, nhưng có được thân thể?

Không hiểu sao trước kia ta lại có hứng thú với kịch có mới lại thuyết thư cơ chứ, giờ ta ghét đắng cái loại “tam lưu hí mã” ấy rồi.

Đại sư huynh vron tay định sờ trán ta, ta vung tay hất ra, nói: “Thả muội về.”

Huynh ấy thờ dài đáp: “Muội không hề mang thai phải không?”

Ta cười lạnh nói: “Huynh mời đại phu tới xem thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Huynh ấy lại thờ dài, nói: “Muội cứ ăn gì trước đi, ta mang cho muội thịt kho đầu sư muội thích nhất này. Bao nhi làm đấy.”

Ta ngó cổ nhìn, trên mặt đất có đặt cái giỏ trúc, trong giỏ xếp hai ba món ăn, rõ ràng đều là do Bảo nhi tự tay nấu.”

Bảo nhi nấu ăn có cái quái tật, bày món xong rất thích bỏ thêm thứ gì đó ở mép đĩa. Chủ yếu là có lần cha ta ra cả đồng tiền mời ngự trù cung đình tới nhà mở tiệc rượu, nàng ta thấy ngự trù người ta điểm chút hoa hoa cỏ cỏ ở viền đĩa, mấy món đó trông có vẻ cao sang lắm, thế cho nên Bảo nhi cũng học theo, về sau làm com nàng đều bày hoa hoa cỏ cỏ ở viền đĩa, lúc đầu nàng còn rất thành kính xếp ra cái hoa văn, nhìn cẩn thận cũng ra được con thỏ hoặc con chim, về sau nàng ngại phiền, bèn tùy tiện bỏ thêm ở mép đĩa cái lá, một bông hoa, có lần nàng ấy nỏ con liền thẳng tay cắt mấy quả táo đen dính lên mép đĩa, mỗi đĩa hai cái, làm ăn bữa com mà ta phải thót tim, cứ cảm thấy mấy cái đĩa mộc ra hai con mắt đen tròn lông lốc đang chăm chăm nhìn ta ăn com.

Mà nay ba cái đĩa trong giỏ, ở mép đĩa Bảo nhi đều dính thêm một vòng vẩy cá, đặt dưới nắng còn phản quang lấp lòe nữa.

Ta ngửi thấy mùi cá ấy, cổ họng nghẹn lại: “Bảo nhi có khỏe không?”

Đại sư huynh đáp: “Rất khỏe, sớm nay cô ta dậy, nói muốn làm cơm, nói muội ngửi thấy mùi thơm sẽ tự động trở về. Ta thấy cô ta có tinh thần lắm.”

Bảo nhi này coi ta là chó sao.

Ta không kìm được hỏi tiếp: “Vậy Phạm Thiên Hàm thì sao?”

Đại sư huynh im lặng một lát, rồi nói: “Hắn lật trời tìm muội được hai ngày, nhưng hai ngày nay thì dừng rồi.”

Ngưng lại, huynh ấy nhìn nhìn ta nói: “Hai ngày nay hắn và Từ Vân luôn ở trong thư phòng thương lượng chuyện gì đó, hôm qua bọn họ còn nói chuyện thâu đêm. Bảo nhi không vừa mắt hắn mấy lần, suýt nữa bị đuổi về Vương phủ.”

Ta nghe vậy ngược lại cũng chẳng khó chịu chút nào, nếu Phạm Thiên Hàm thật sự thông đồng với Tiêu Từ Vân, vậy nhất định là có cái lý của chàng. Cũng không phải ta có lòng tin với bản thân hay với Phạm Thiên Hàm, chủ yếu là ta có lòng tin với Tiêu Từ Vân, tin tưởng cô ta tuyệt đối có thể khiến người ta mất hết cả khẩu vị.

Nhưng rõ ràng là Đại sư huynh tưởng ta sốt ruột, nên ta đành phối hợp mà tỏ vẻ lả chã chực khóc.

Huynh ấy thấy thế vội an ủi ta: “Muội đừng buồn quá, ít nhất vẫn còn có người quan tâm muội mà, như sư phụ và Bảo nhi, cha muội và các dì, còn có Bạch Nhiên Bạch tướng quân nữa.”

Ta khó hiểu nhìn huynh ấy: “Bạch Nhiên làm sao?”

Đại sư huynh nói: “Phu nhân của Phạm tướng quân mất tích, Bạch tướng quân vẫn miệt mài tìm kiếm.”

Nghe sao có vẻ như ta và Bạch Nhiên có gì đó ấy nhỉ.

Đại sư huynh lại tiếp: “Ta thấy Bạch Nhiên cũng là thực tâm thực ý với muội.”

Nghe vậy ta lập tức phủ định suy đoán vừa nãy, trông Đại sư huynh ra dáng muốn mai mối cho ta và Bạch Nhiên, lúc trước đã nói, giữa hắn và ta không có tí tình yêu nào, càng không thể nói đến chuyện yêu hận một đời. Từ đó suy ra rằng, Đại sư huynh, huynh ấy đã bị tình yêu làm mờ mắt rồi.

Thật ra ta cảm thấy, tình yêu của Đại sư huynh quả khiến ta rối rắm, ta không thể đoán ra huynh ấy là bị che mắt trước mới coi trọng Tiêu Từ Vân, hay là coi trọng Tiêu Từ Vân rồi mới bị mờ mắt. Bởi theo ta thấy, người có hai mắt bình thường, không thể nào nhìn trúng Tiêu Từ Vân mới phải.

Cho nên nói: Cù cái, cái thìa, mỗi thứ một sở thích, ý thích cổ quái, chỉ bằng thấy quái mà không quái, mới có thể khiến quái tự bại. Cho dù cái quái ấy không tự bại, thấy quái không quái vẫn có thể giữ cho bản thân kim cương bất hoại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiên, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Sẩy Thai

Hôm ấy Đại sư huynh đi rồi, ta sung sướng thưởng thức đồ ăn Bảo nhi làm, tay nghề của Bảo nhi có vẻ tiến bộ nhiều, xem ra nàng muốn dẫn dụ ta ra cũng đã bỏ công sức một phen, nàng cũng tính là rất hiểu ta, nếu ta có thể đi lại tự do, thì cũng chạy theo mùi hương này mà về rồi.

Ta no nê rồi, bắt đầu nghĩ tới con đường mai này của mình, giả có bầu là không được nữa rồi. Thứ nhất, bụng ta dù thế nào cũng chẳng thể to lên được, còn nhét thứ gì vào sao, tài liệu trong son động này quả thật hữu hạn, ta không thể bọc cục đá trong áo được, không cần thận sở vào còn tưởng ta chứa quái thai ấy; hai là, bảo ta ngày ngày giả vờ không ăn uống được, tham trùng của ta chịu được thì bụng ta thì chịu không nổi, bụng chịu được thì tham trùng không chịu được, chung quy là bên nào cũng không chịu được.

Suy nghĩ mất nửa ngày, ta bỗng nghĩ đến ba mỹ đức truyền thống mà phụ nữ trăm ngàn năm qua tích lũy được: một khóc hai nháo ba thất cổ.

Khóc ta đã từng thử, đang lúc rảnh rang cứ thử náo loạn một phen xem sao.

Thế nên lúc Thần Điều mang bữa tối đến, ta nhặt ngân châm trên đất lên, tùy tay đâm cho Thần Điều mấy cái, vốn định điểm huyết cho nó bất động. Nhưng học nghệ không tinh lại thêm thể hình con chim điều này cũng không dễ nhận ra huyết đạo, bèn chọc thêm nó mấy cái. Thần Điều cũng không dễ chịu, nó bị ta đâm nhảy lên nhảy xuống, kêu la ầm ĩ, cuối cùng là nằm quay đơ ra đất, ta cũng không biết nó rốt cuộc là mệt là hay bị ta điểm huyết nữa.

Bất kể thế nào, chung quy là nó đã gục rồi.

Ta nhấc váy lên, chuẩn bị bắt chước lúc hiệp khách chữa thương — xoẹt, xé ra một mảnh vải, ai biết quần áo ta đang mặc là một trong mấy bộ đồ cưới năm xưa cha ta tốn một đồng tiền may cho, độ bền phải sánh bằng Kim Ti giáp, Ô Tầm y. Bất đắc dĩ ta đành nhặt một hòn đá nhọn chậm rãi cứa lên bộ váy chất lượng thượng hạng ấy.

Vắt và cắt được vài mảnh vải ngắn dài bất đồng, tay cầm vải từ từ áp sát Thần Điều, nó bị ai nhìn ta, ta ngửa đầu thét dài: Nhà ngươi cũng có hôm nay...

Ta cẩn thận gom lại từng nhúm từng nhúm lông chim trên đầu nó, rồi tiếp tục cẩn thận lấy vải buộc chặt lại. Một nén hương sau, đầu nó đã đội bốn cái bím tóc chi thiên, Thần Điều xinh xẻo đã ra đời.

Ta nhìn bốn cái bím chi thiên kia, thấy chưa được xuất sắc lắm. Lúc này ta xé váy lột màu trắng, vải trắng buộc trên đầu Thần Điều, màu sắc chưa thoát ra được, thế là ta cắn răng, cắt luôn váy ngoài màu xanh ngọc. Cắt xong thì buộc thêm một vòng quanh bốn bím tóc trên đầu Thần Điều, nó càng thêm hoạt bát xinh đẹp ngay tức thì.

Xong xuôi ta phui tay, theo ký ức mơ hồ sờ đến huyệt Thiên Kinh trên Thần Điều, nhỏ ngân châm.

Thần Điều vẫn nằm bất động tức giận nhìn ta, mắt phun lửa phừng phừng. Ta tưởng nó đang thù thế, chuẩn bị phi lại mổ ta, sợ tới mức lùi lại mấy bước, nom nóp nhìn nó.

Mấy giây sau nó lao đảo đứng dậy, bắt đầu đi vòng quanh động.

Ta càng hãi, người dán vào vách động nhích dần.

May là Thần Điều đi vài bước trong động rồi vỗ cánh bay đi, để lại cho ta một bóng lưng cao ngạo.

Lúc đó ta mới hoàn hồn, Thần Điều mới nảy chẳng phải thù thế tấn công gì cả, có lẽ chỉ tại nó nằm trên đất lâu quá tê chân mà thôi.

Hôm sau, gã đao sẹo giận dữ mang Thần Điều tới, mà kỳ quái là, Thần Điều vẫn dính bốn cái bím tóc mon mồn kia.

Trong lòng khó hiểu, nhưng ta vẫn thản nhiên như không, cười cười hỏi: “Hôm nay mang thức gì ngon cho ta đây?”

Gã đao sẹo giận dưng dưng nói: “Nếu không phải cô bụng mang dạ chửa, hôm nay ta nhất định phải dạy cô một bài, ta nhất định phải bỏ đói cô ba, bốn ngày.”

Hắn liên tiếp cường điệu hai từ “nhất định”, có lẽ là cáu kỉnh rồi, nhưng ta thấy thật khó hiểu, sao hắn không tháo mấy cái bím trên đầu Thần Điều ra chứ?

Hắn vẫn đang âm ỉ muốn giay dỡ ta, cuối cùng ta không kìm được, hỏi hắn: “Sao ngươi không tháo mấy cái bím trên đầu Thần Điều ra?”

Đao sẹo trừng ta, đáp: “Mặc dù ta bực cô, nhưng ta cũng là người biết tốt xấu, ta biết cô cũng có lòng trang điểm cho Thần Điều thôi.”

Hắn dừng lại nhìn ta từ đầu xuống chân, rồi nói tiếp: “Thấy cô làm đẹp cho Thần Điều không tiếc xé áo mình, phần tình này chúng ta đương nhiên là lĩnh. Thần Điều nó là con gái lại theo một gã thô kệch như ta, ta thật không biết trang điểm nó làm sao, cũng nhờ cô mà nó được xinh đẹp một lần.”

Ta há hốc mồm, lâu sau vẫn quên không khép lại...

Có lúc ta thật sự, thật sự cảm thấy thế gian này đúng là sắc sỡ đủ màu.

Rất rất lâu sau, ta đỡ cảm lên, hỏi: “Vừa vừa này ngươi còn giận ta cái gì?”

Hắn lại bắt đầu kêu ca: “Cô đâm kim đầy người Thần Điều, lông trên mình nó vừa dài vừa dày, hôm qua ta vạch lông tìm kim mắt cả đêm mới nhổ hết kim trên người nó ra. Về sau không được làm thế nữa!”

Ta...rất cuộc đã biết cái gì gọi là “thù đồ đồng quy*”, “có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cảm liễu liễu thành cây”.

*con đường khác nhau nhưng chung một đích

Bởi tư duy của gã đao sẹo khác người thường, vụ một khóc hai náo này làm ta thấy rõ tổn sức, thật có phần không biết đầu đuôi thế nào nữa. Bởi thế ta quyết định chơi luôn mảnh cuối, ta tự sát.

Chẳng là trong sơn động này mà thất cổ, nuốt độc gì đó đều không có tiện, cách duy nhất để tự sát là tuyệt thực, đục vách đá hoặc nhảy vực. Cái đầu thì thời gian quá lâu hơn nữa ta thật cũng chẳng làm được; mà hai cái sau, tính nguy hiểm quá cao, lỡ sơ suất chắc ta đi gặp Diêm Vương mất, hơn nữa, dù có không gặp Diêm Vương, đập hay đục cũng đều là thịt ta cá, người ta đau, lòng ta đau...

Bất quá phải nói lại, không nỡ bỏ đứa nhỏ thì sao bắt được sói, trong bụng ta nghe đâu còn một đứa đây, coi như bỏ nó vậy...

Nhưng cái việc sẩy thai ấy, nó phải có máu. Đáng tiếc là, nơi này thâm sơn cùng cốc, ta còn bị nhốt trong sơn động này một mình, người có thể đổ máu cũng chỉ có mình ta thôi...

Đang lúc ta “trùng điệp núi sông ngờ hết lối”, thì “âm u hoa liễu lại thấy thôn”*.

*2 câu thơ từ bài “Du Sơn Tây thôn” của Lục Du

Ngày đó, trời xanh mây trắng, ta ngồi ở cửa động phơi nắng, lòng còn đang lo lắng kiếm đâu ra máu đây. Bỗng nhiên một con chim ưng từ trên trời rơi xuống, rớt thẳng bên chân ta.

Ta nhặt lên xem, con chim ấy bị trúng tên, về cơ bản thì cười trên nỗi bất hạnh của người khác là không đúng, nhưng nếu cái bất hạnh ấy lại như

“đưa than ngày tuyết” với ta, vậy cũng đừng trách ta bỏ đá xuống giếng.

Ta cẩn thận nhìn vết thương của nó, phán chừng con chim ưng này bảo đảm hết cứu rồi, mới mang theo tấm lòng bỏ tất, an tâm thúc đẩy cái chết của nó.

Ta lấy số máu cần thiết từ trên mình nó, rồi đưa nó hậu táng.

Tiếp đó ta lấy máu bôi trét khắp mình mẩy, nhiều nhất là bôi trên váy, ở ngoài cửa động cũng vậy một ít, rồi tới cửa động thân nhiên nằm xuống, hệt như một phụ nữ sảy thai đang nằm trong vũng máu.

Nằm lâu quá, ánh nắng lại âm áp, ta mơ màng ngủ mất. Mãi đến lúc một trận lác lư kịch liệt làm ta tỉnh lại.

“Thiên nhi! Thiên nhi!”, ta nhập nhèm mờ mắt, đối diện là khuôn mặt lo lắng tiều tụy của đại sư huynh, huynh ấy nửa ôm ta, liếc mạng lác, lác tới nỗi ta thậm nghĩ nếu trong bụng ta có đứa bé, chắc cũng bị huynh ấy lác cho oa oa ra đời luôn.

“Tỷ tỷ.”

Ta ngẩng đầu thì thấy Khương Trăn đứng sau đại sư huynh, liền rút nước mắt... Sao đại sư huynh lại bắt muội ấy tới vậy?

Khương Trăn thấy ta khóc, bèn nhào lên ôm ta cũng khóc: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ, mặt tỷ nhợt nhạt quá, để muội bắt mạch cho tỷ.”

Nói đoạn muội ấy lần mạch của ta. Ta lo ngay ngáy nhìn qua, muội ấy vừa sờ mạch của ta đã khựng lại, ngẩng đầu nhìn ta, rồi lập tức lộ vẻ đau thương mà rằng: “Tỷ tỷ đưa bé... đưa bé mất rồi.”

Ta trợn to mắt, lệ tuôn như suối, chủ yếu là — Khương Trăn sợ ta không khóc ra được, nên cái tay đang bắt mạch kia đang ra sức bấu ta,

Mà ta thấy nước mắt muội ấy cũng sắp khô hết rồi, vội vàng lật tay, dùng móng tay cào lại, cô nàng lại lập tức nước mắt tung hoành. Giữa lúc chúng ta khóc thành một đoàn, ta cũng liếc trộm đại sư huynh mấy cái, mặt huynh ấy trắng bệch, môi tím tái, cứ y như vừa sảy thai ấy.

“Triển Tu, huynh chớ đau buồn.”

Lúc này ta mới phát hiện ra gã đao sẹ, hấn mang về mặt bi thương đỡ lấy đại sư huynh, sự quan tâm và ái mộ lộ lộ trong ánh mắt, Cuối cùng ta cũng hiểu ra, chẳng trách gã đao sẹ ăn no rồi việc còn kiêm luôn chức canh tù, hóa ra tràn đầy trong đó là tình yêu.

Khương Trăn liền như vậy mà ở lại, chiếu cố thân mình yếu ớt của ta, muội ấy mỗi ngày đều khai chút thuốc, để đại sư huynh đi nấu rồi đưa lại.

Kết quả thương lượng của hai chúng ta là ta tiếp tục đóng vai bà mẹ đau đớn mất con, cực kỳ oán hận đại sư huynh, thề không bao giờ nói chuyện với huynh ấy nữa, còn vừa thấy huynh ấy là rút nước mắt.

Vậy là, cứ thấy đại sư huynh, Khương Trăn sẽ bắt đầu bấu tay ta, bề ngoài là cho ta lực lượng để đối đầu với kẻ địch, chứ thật ra là ra sức cào lòng bàn tay ta, khiến nước mắt ta cứ ào ào chảy ra ngoài. Về sau diễn nhiều lần là quen tay hay việc, ta cũng không cần Khương Trăn cầu ta nữa, chỉ cần thấy đại sư huynh là khóc, hệt như cổ nhân đón gió rơi lệ, không sai lấy một lần.

Đại sư huynh ban đầu mỗi lần đưa thuốc lại cũng thử nói chuyện vài câu, nhưng bị thể công nước mắt của ta đã kích vài lần cũng ngày càng im lặng, thì thoảng dùng ánh mắt áy náy nhìn ta, bộ dạng như hận không thể thay ta sinh một đứa vậy.

Thật ra thì, từ khi có Khương Trăn bầu bạn, cuộc sống của ta cũng đa dạng hơn nhiều, chúng ta sớm ra sẽ dò hướng gió, tối xem thiên tượng; chốc thì đàm luận thiên văn địa lý, chốc thì quan sát con kiến con nhện; hứng lên còn ngâm thơ làm câu đối gì đó, rất là có văn hóa...

Cứ vậy cũng thấm thoát mười ngày nửa tháng, ta và Khương Trăn đều nghi ngờ đại sư huynh có định thả chúng ta về không nữa.

Hôm đó, Khương Trăn cố gắng thuyết phục ta, muội ấy nói: xem chừng là chúng ta phải ở đây suốt đời rồi, tỷ đã thành thân, nhưng muội thì chưa thành thân, cứ vậy mà chết già thì muội quá thiệt thòi rồi, thế này đi, muội không chê tỷ, chúng ta cùng nhau bái thiên địa thành thân nhé, dù sao thì đất trời cũng sẵn có cả, cũng không phiền...

Ta thấy không tốt cho lắm, chủ yếu ta thấy là một nữ không thể có hai chồng được.

Muội ấy bấu riết lấy ta, nói vì ta mà muội ấy bị quăng đến chỗ khi ho gò gáy này, nếu ta không theo thì quả là có lỗi với trời đất.

Mất thấy muội ấy sắp “Bá Vương ngạnh thượng cung” đến nơi, mà ta cũng nửa ưng nửa cự rồi.

Đang lồi kéo nhau thì đại sư huynh xuất hiện.

Huỳnh ấy sầm mặt, xách hai chúng ta lên, mỗi bên một người rồi ngồi lên lưng Thần Điều.

Thần Điều vất vả chở chúng ta chậm chậm bay lên đỉnh núi, ta và Khương Trần bị treo lộn ngược giữa không trung, không dám động đậy, sợ động đậy sẽ làm Thần Điều mất cân bằng, cả đám táng thân ở khe núi hết.

Gió mát phất qua mặt, ta nhìn ngược lên cái đuôi đang co giật của Thần Điều, phảng phất như đã thấy khuôn mặt tươi cười của Diêm La Vương rồi.

Khương Trần ồn ào: “Này, huynh định mang bọn ta đi đâu? Ta sắp ngã chết đây này!”

Câu nói của muội ấy bị đánh rơi rạc giữa không trung, đại sư huynh lại không nói lấy một từ.

Lát sau, chúng ta “hữu kinh vô hiểm” lên đến đỉnh núi. Khoảnh khắc hai chân chạm được mặt đất ấy, ta tự thâm tâm cảm thấy thật yêu hai cái đùi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thanh Thiển, Thả Hành Thả Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.